

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

RAYMOND E.
FEIST

GECE
ŞAHİNLERİNİN
UÇUŞU

Karanlık Savaş Efsanesi - 1

ithaki

epubPDF.
WordPress.com

RAYMOND E. FEIST, Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan *Gediksavaşları Efsanesi* (Riftwar Saga) kitaplarının yazarı olan Feist, *İmparatorluğun Kızı*, *İmparatorluğun Hizmetkari* ve *İmparatorluğun Hanımefendisi* kitaplarını ise Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Raymond E. Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da roman yazarı olan eşi Kathlyn Starbuck ve kızıyla birlikte yaşamaktadır.

Raymond E. Feist

Gece Şabinlerinin Uçuşu (Karanlık Savaş Efsanesi 1)

Özgün Adı: *Flight of the Nighthawks (Darkwar Saga 1)*

İthaki Yayınları - 741

Edebiyat - 599

ISBN 978-605-375-144-1

1. Baskı, Eylül 2011, İstanbul

© **Türkçe Çeviri: Cihan Karamancı, 2011**

© **İthaki, 2011**

© **Raymond E. Feist, 2006**

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Ozancan Demirşik

Dizi Danışmanı: Bora Öngürer

Kapak Tasarımı: Ethem Onur Bilgiç

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Şükrü Karakoç

Kapak, İç Baskı: Kitap Matbaacılık, Davutpaşa Cad. No: 123

Topkapı-İstanbul, Tel: 0212 482 99 10

Sertifika No: 16053

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok.

Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul,

Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97, Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Raymond E. Feist

Gece Şahinlerinin Uçuşu

Karanlık Savaş Efsanesi 1

Çeviren

Cihan Karamancı

*Andy ve Rich için,
İşe el attığımız ve doğru zamanda yanımda olduğunuz için
geç kalmış teşekkürlerimi sunarım*

Büyük Kuzey Dağları

KUZEY ELLERİ

Taş Dağı

YÜKSEK

Gökyüzünün Gölü

Tyr-Sog
Yabon Loriel

Elvandar

LaMut

Cryde

Yeşil Yürek

Gri Kulele

Zû

KRALLIK

Walknor

Natal

Ylith

Şahin Koyu

Kuytu

Uzak Sahil

Carse

Hüşhü

Serüvencim

Bakışı

Sethanon

SONU OLMAYAN DENİZ

Jonril

Natal Limanı

Bordon

Saroth

Koca Velt

Karanlık Boğazları

Margrave Limanı

QUEG

Büyücünün Adası

Kronfor

Karaavlak

KRALLIK

ACI DENİZ

Durbin

Karanın Sonu

Düşler Denizi

Elarial

Ranom

DÜŞLER VADİSİ (Tahmini Sınırı)

Büyük Yıldız Gölü

Caralyan

Trolyuvaşı Dağları

JA-PUR ÇÖLÜ

Yıldız Direkleri

MIDKEMIA

*Kader aralarında bin kilometre olanları bile bir araya getirir;
kaderlerinde olmayanlar yüz yüze gelseler bile birbirlerini bulamazlar.*

—ÇİN ATASÖZÜ

GİRİŞ

HABERCİ

Fırtına dinmişti.

Pug gelgit birikintilerinin arasında gezinirken, kaya kenarlarında basacak bir yer bulmakta zorlanıyordu. Kara gözleriyle uçurum yamacının altındaki her birikintiye dikkatle bakıyor, dineli çok olmayan fırtınanın bu sığ bölgeye attığı deniz kabuklularını arıyordu.

Bu su bahçesinden topladığı kum böcekleri, kaya sürüngeleleri ve yengeçlerle dolu bohçayı bir omzundan diğerine aktarırken çocuksu kasları sızlamaktaydı. Batıdan esen rüzgâr rengi güneşten yer yer açılmış kahverengi saçlarını uçururken, akşamüstü güneşi kayalarda patlayan dalgaları ısıtılaboğuyordu. Pug yere bıraktığı bohçasının ağzını sıkıca bağladığından emin oldu, sonra da temiz bir kum öbeğinin üstüne oturdu. Bohça tamamen dolu değildi, fakat Pug dinlenerek geçirebileceği o fazladan bir saatten büyük zevk alıyordu. Bohça büyük ölçüde dolduğu müddetçe Aşçı Megar orada ne kadar zaman harcadığını dert etmezdi. Pug sırtını iri bir kayaya dayayıp gevşedi. Sonra ansızın gözlerini açtı. Uyuyakalmıştı ya da en azından bir keresinde burada uyuyakaldığını biliyordu... Doğrulup oturdu.

Serin bir su serpintisi yüzüne sıçradı. Her nasılsa, gözlerini bile kapamadığı halde zaman geçip gitmişti. Burada çok uzun kal-

diğını anlayan oğlanın yüreği korkuyla doldu. Batıda, denizin orada, fırtına bulutları Altı Kız Kardeş adıyla bilinen ufuktaki küçük adaların silueti üzerinde toplanmaktaydı. Yağmuru kül grisi bir peçe gibi altlarında sürükleyen bu çalkantılı, kıpır kıpır bulutlar yaz başlarında kıyının bu bölgesinde yaygın olan fevrî fırtınalardan birinin habercisiydi. Rüzgâr, bulutları anormal bir hiddetle sürüklüyor ve uzaklarda gürleyen gök giderek daha gürültülü bir hal alıyordu.

Pug dönüp bütün yönlere baktı. Büyük bir terslik vardı. Burada daha önce pek çok defa bulunduğunu biliyordu, fakat... Burada bulunmuştu! Sadece bu mekânda değil, bu anın içinde!

Güneyde Denizcinin Kederi'nin sarp yamaçları gökyüzüne doğru yükselirken dalgalar o kaya duvarının tabanını dövüyordu. Dalgaların tepesinde oluşan beyaz köpüklü sorguçlar, fırtınanın çabucak bastıracağıının kesin bir işaretiydi. Pug tehlikede olduğunu biliyordu, zira yaz fırtınaları kumsallardakileri, hattâ yeteri kadar şiddetliyse ötedeki sığ kesimlerdekileri bile boğabilirdi. Pug bohçasını alıp kuzeydeki kaleye doğru yollandı. Birikintilerin arasında ilerlerken rüzgârdaki serinliğin daha derin, daha ıslak bir soğuğa dönüştüğünü hissetti. Gün, ilk bulutlar güneşin önünden geçerken parça parça gölgelerle ve canlı renklerin grinin tonlarına bürünmesiyle başlamıştı. Denizde şimşekler bulutların simsiyah fonu üzerinde birbiri ardına çakıyor, gök gürültüsünün sesi dalgalarının bastırıyordu. Pug kumsalın ilk açık kısmına vardığında adımlarını hızlandırdı.

Fırtına denizi de kabartarak Pug'ın mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hızlı yaklaşıyordu. Oğlan ikinci gelgit birikintisi öbeğine vardığında suyun kenarıyla yamaç arasında üç metre kuru kum ya var ya yoktu. Kayaların üzerinde güvende kalması-

nı mümkün kılacak kadar hızla yürüten Pug iki kez düşecek gibi oldu. Bir sonraki kumluk bölüme vardığında, son kayanın üzerinden yaptığı sıçramanın zamanlamasını ayarlayamadı ve yere fena düştü. Bileğini burkmuştu!

Burada daha önce de bulunmuş ve zıpladığında yine bileğini burkmuş, bir an sonra dalgalara kapılmıştı.

Pug dönüp denize baktı. Dalgalar ona çarpacağına, su geriye gidiyordu! Deniz kendi içine katlandı ve geri çekilirken öfkeyle göklere uzanan bir su duvarı oluşturacak şekilde yükseldi. Başının üzerinde bir şimşek çaktı ve Pug başını eğerek tepeden gelebilecek tehlikeden kaçınmak için çömeldi. Yukarı bir göz atma riskine girerken, bulutların nasıl bu kadar çabuk toplanabildiğini merak ediyordu. Güneş nereye kaybolmuştu?

Dev dalga göğe yükselişini sürdürdü ve Pug sıvı duvarın içinde hareket eden suretleri dehşet dolu gözlerle seyretti. Dalga deniz yeşili camdan yapılmış bir duvarı andırıyordu; kumların dağınıklığı ve kabarcıkların patlamasıyla bozulmuş olsa da, içinde kıpırdayan şekilleri gösterecek kadar saydamdı.

Crydee'yi istilaya hazır bekleyen silahlı yaratıklar, saflar halindeydi. Pug'ın aklına bir sözcük geldi: Dasati.

Döndü ve elindeki bohçayı bırakıp yüksek kesimlere ulaşmak için koştu. Dük Borric'i uyarması lazımdı! O ne yapılacağını bilirdi! Fakat dük çoktan ölmüştü, hem de bir asırdan uzun zaman önce.

Panik içindeki oğlan alçak bir yamacı tırmanmaya uğraşırken elleri tutunacak bir yer bulamıyor, ayakları hiçbir çıkıntudan destek alamıyordu. Gözlerinin hüsrana yaşlarıyla dolduğunu hisseden Pug başını çevirip baktı.

Su duvarının içindeki siyah suretler hâlâ hareket etmekteydi.

Onlar bir adım öne çıkarken, dalga mümkün olamayacak bir yüksekliğe erişerek zaten fırtına grisi olan gökyüzünü iyiden iyiye kararttı. Dev dalganın üzerinde ve ardında kapkara bir öfkeyle dolu bir şey yüzünü gösterdi: biçimden ve vücuttan yoksun olmasına rağmen katı bir bulanıklık – akla ve gayeye sahip güçlü bir varlık. Yaratıktan öyle saf bir kötülük, öyle art niyetli bir hava akıyordu ki oğlan geriye devrildi, elinden çaresizce oturup beklemekten başka bir şey gelmez oldu.

Pug, Dasati ordusunun gökyüzündeki nefret dolu şey yüzünden siyaha çalmış dalgalardan çıkıp üstüne yürüdüğünü gördü. Oğlan yavaşça ayağa kalktı, yumruklarını sıktı ve ümitsiz durumda olmasına rağmen meydan okurcasına bekledi. Bir şeyler yapması gerekirdi, ama daha on dört yaz görüp geçirmiş bir çocuktuktu, hepsi bu. Henüz kendine zanaat seçmediği gibi bir aileden veya isimden de yoksun bir kale oğlanıydı.

Sonra, en yakındaki Dasati savaşıncısı kılıcını kaldırırken, zafer yüklü şeytani bir haykırış, çocuğu dizleri üstüne düşüren çan sesi misali bir çağrı yükseldi. Kılıcın her an inmesini bekleyen Pug, Dasati'nin tereddüt ettiğini gördü. Yaratığın arkasında, artık Crydee'deki kalenin en yüksek kulesinden bile daha yüksek olan dalga da bir anlığına durulur gibi oldu, derken Dasatileri de önüne katarak olanca şiddetiyle üstüne geldi.

"Ah!" diyen Pug yatağında kan ter içinde doğruldu.

"Ne oldu?" diye sordu yanındaki kadın.

Karısına dönen Pug, yatak odalarının karanlığında onun yüzünü görmekten ziyade sezdi. Kendini yatıştırarak, "Bir rüya," dedi. "Hepsi bu."

Miranda doğrulup oturdu ve bir elini adamın omzuna koydu. Elinin ufacak bir hareketiyle odadaki tüm mumları yakiverdi.

Mumların o kısık ve titrek ışığının adamın cildini kaplayan terden yansıdığını görebiliyordu. “Amma rüyaymış,” dedi kadın usulca. “Sırılsıklam olmuşsun.”

Pug karısına ışıktaki bakmak için döndü. Onunla ömrünün yarısını aşkın bir zamandır evliydi, yine de Miranda gizemini korumakla kalmıyor, bazen Pug’ın karşısına aşılması gereken bir zorluk olarak çıkıyordu. Fakat Pug onun böyle anlarda yanı başında bulunmasına minnettardı.

Aralarında tuhaf bir bağ vardı, çünkü ikisi Midkemia’daki en güçlü büyü kullanıcıları arasındaydı ve sırf bu durum bile onları birbirine karşı eşsiz kılıyordu. Yolları onlar daha tanışmadan önce kesişmişti. Miranda’nın babası Kara Macros zamanında Pug’ın yaşamına yön vermişti ve şimdi birlikte yaşarlarken dahi evliliklerinin o adamın kurnazca entrikalarından biri olup olmadığını düşünmeden edemiyorlardı. Fakat başka ne olursa olsun birbirlerinin dertlerini ve zorluklarını herkesten iyi anladıkları kesindi.

Pug yataktan çıktı. Leğene gidip bir bezi suda ıslatırken, “Bana rüyadan bahset Pug,” dedi karısı.

Pug terini silmeye başladı. “Bir çocuktum yine. Sana neredeyse kumsalda boğulduğum ve Kulgan’ın adamı Meecham’ın beni yaban domuzundan kurtardığı o günden bahsetmiştim.

“Bu sefer kumsaldan çıkamadım ve Dasatiler fırtınayla beraber geldi.”

Miranda biraz daha dik durarak omuzlarını Pug’ın ona yıllar önce verdiği karyolanın süslü başlığına dayadı. “Rüyayı anlamak zor değil,” dedi. “Ağır bir yük altundasın.”

Pug başını salladı ve bir an için karısı, mumların loş ışığında onun eskiden olduğu çocuğu gördü. Bu anlar çok enderdi. Miranda kocasından büyüktü – elli yaş büyük. Fakat Pug, Gölgeler

Meclisi'ndeki başka herkesten daha fazla sorumluluğa sahipti. Bu konuyu pek konuşmazdı, fakat Miranda yıllar önce Zümrüt Kraliçe'yle yapılan savaşta, kudretli bir iblisin büyüü sonucu baştan aşağı yanmış vücuduyla bir müddet ölümle yaşam arasında kaldığı esnada ona bir şey olduğunu biliyordu. Pug o zamandan beri değişmiş, eskisinden daha mütevazı ve kendinden daha az emin bir hal almıştı. Bu sadece Pug'ın en yakınlarının, o da nadiren gördükleri bir şeydi, fakat mevcuttu.

“Evet, ağır bir yük altındayım. Olayların boyutu kimi zaman bana kendimi... önemsiz hissettiriyor,” dedi Pug.

Miranda gülümseyerek yataktan kalktı ve kocasına arkadan yaklaştı. Yüz yıldan daha yaşlı olsa bile Pug kırkından büyük gözüküyordu – saçına biraz kır düşmüştü, ama vücudu hâlâ ince ve çevikti. Daha şimdiden iki ömür tüketmişti. Miranda ondan büyük olsa bile Pug'ın hayatı daha zorlu geçmişti. Dört yıl boyunca bir Tsurani kölesi olarak yaşamış, zamanla imparatorluğun en güçlü adamlarından biri haline gelmişti. Bir Yüce, bir Kara Cüppeli – Meclis'in bir büyücüsü.

İlk karısı Katala hastalandığında onu bırakıp halkının arasına dönmüş ve hiçbir rahibin şifa bulamadığı o hastalığa yenik düşerek son nefesini orada vermişti. Ardından Pug hiçbir ebeveynin katlanmaması gereken bir şey yaşamış, çocuklarını yitirmişti. Eski dostları arasından hâlâ hayatta olan yalnız Tomas vardı, çünkü diğerleri bir faninin yaşam miadına sahiptiler. Miranda bunlardan bazılarını kısa bir süreliğine tanımıştı, ama çoğu kocasının hikâyelerinden hatırladığı birer isimden ibaretti: onca yıl sonra bile Pug'ın hâlâ huşu içinde andığı Prens Arutha; Pug'a bir aile adı veren, Prens'in babası Lord Borric; gençliğinde sevdalandığı Prenses Carline; ilk öğretmeni Kulgan ve Kulgan'ın yoldaşı Meecham.

İsimlerle dolu bu liste uzayıp gidiyordu, fakat hepsi ölmüştü. Kelewan köle bataklıklarındaki can yoldaşı Laurie, Silahtar Roland, öğrencilerinin pek çoğu, Katala... çocukları, William ve Gamina, onların çocukları. Pug bir an için hâlâ hayatta olan iki çocuğunu düşündü. “Magnus ile Caleb için endişeleniyorum,” dedi usulca. Ses tonu endişesini en az sözcükleri kadar açığa vuruyordu.

Miranda ona arkadan sıkıca sarıldı; kocasının teni serin ve yapış yapıştı. “Magnus şu an Kelewan’da Meclis’in büyücüleriyle beraber çalışıyor. Caleb de Yıldızlımanı Kasabası’na yarın ulaşır. Şimdi yatağa dön de seni rahatlatayım.”

“Zaten hep rahatlatıyorsun,” dedi adam usulca. Kadının kolları arasında arkasına döndü ve ona bir baktı. Karısının görünümünü Pug’ı yine hayrete düşürdü. Güzel ama güçlüydü. Yüz hatları geniş bir alın ve narin bir çeneyle yumuşuyordu; gözleri koyu ve deliciydi. “Sırlara olan düşkünlüğün yüzünden bazen seni hiç tanımadığımı hissediyorum sevgilim. Ama kimi zaman seni herkes-ten iyi tanıdığım oluyor, hattâ kendimden bile. Ve kimsenin beni senden daha iyi anlamadığından eminim.” Kadına sıkıca sarıldı, sonra fısıldadı: “Ne yapacağız?”

“Yapmamız gerekeni aşkım,” diye onun kulağına fısıldadı kadın. “Gel, yatağa dön. Şafağa daha saatler var.”

Miranda elinin bir hareketiyle mumları söndürdü ve oda karanlığa gömüldü. Pug karısının peşinden yatağa gitti. Birbirlerinden huzur bularak koyun koyuna yattılar.

Pug’ın aklı hâlâ o rüyadan bölük pörçük görüntülerle boğuşuyordu, ama onları bir kenara itti. Kendisini neyin bu kadar endişelendirdiğini biliyordu: şartlar onu bir kez daha üstesinden gelmesi neredeyse olanaksız tehlikelerle karşı karşıya getiriyordu ve

yine doğumundan çok önce meydana gelmiş bazı hadiselerin etkileriyle uğraşmaya mecburdu.

Niye, diye düşündü, ömrümü başkalarının pisliğini temizleyerek geçirmek zorundayım ki? Ama bu soruyu sorarken bile cevabın farkındaydı. Kabiliyetleriyle uzun zaman önce tanışmıştı ve böyle bir kudret beraberinde sorumluluk da getiriyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sorumlu davranmak doğasında vardı.

Yine de, diye aklından geçirdi uykuya geri dönerken, Tomas'la beraber kanlarının gençliğe özgü umutlarla ve hırslarla kaynadığı, dünyanın çok daha basit bir yer olduğu zamana gitmek –bir günlüğüne bile olsa– ne güzeldi..

KARDEŞLER

Oğlanlar kapıdan dışarı fırladı.

Tavuklar kaçıştı; huzur içinde yeri gagalayarak etrafa saçılmış buğday tanelerini ve tek tük böcekleri mideye indirirken, iki oğlanın kendilerini bağıra çağıra kasaba yoluna atmasıyla bir anda gıdaklayarak itiraz etmeye ve dört bir yana dağılmaya başladılar.

Tavukların tertemiz ettiği zeminde yuvarlanan oğlanlar, yoldan geçenlere bir yumruk, dirsek ve diz fırtınası gibi gözüküyordu. Debelenirlerken, darbeleri etkisiz fakat samimiydi; her biri dövüşü kazanmasını sağlayacak bir darbe yakalamaya uğraşırken bir yandan da rakibinin etkili bir karşılık vermesini önlemeye çalışıyordu. Sonuçta ortaya ciddi bir kavgadan ziyade amaçsız bir güreş müsabakası çıkmaktaydı.

Oğlanlar aşağı yukarı aynı cüsse ve yaşta –on altı yaz yaşında– görünüyordu. Koyu renk saçlara sahip delikanlı, kestane rengi bir tunik ve deri pantolon giymekteydi. Boyu ötekenden biraz kısaydı, ama daha geniş omuzlara sahipti ve tartışılabilir de olsa diğerinden kuvvetliydi. Koyu sarı saçlı oğlanın üzerinde mavi bir tunikle deri pantolon vardı. Kolları daha uzun bir menzile sahipti ve ötekenden daha süratli sayılırdı.

Neredeyse hayatları boyunca kardeş gibi yetiştirilmişlerdi ve dününün her yerindeki kardeşler gibi durduk yerde kavgaya tu-

tuşmaya yatkındılar. İkisi de hoyrat bir yakışıklılığa sahipti: güneş altında bronzlaşmış birer ten, uzun ve ağır bir çalışma temposuna rağmen yetersiz beslenme sonucu ince kalan kaslı vücutlar. Budala değillerdi, ancak o sırada akıllıca davrandıkları da söylemezdi.

O anki kavgalarının sebebi, öfkeyle bağırarak kapıdan fırladı. “Tad! Zane! Şunu hemen kesin, yoksa ikinizle de festivale gitmem.”

Kavgacılar kızın bu sözlerini umursamadan toz toprak içinde debelenmeyi sürdürdüler. “O başlattı!” diye bağırды koyu saçlı olan.

“Hayır, başlatmadım!” diye karşılık verdi öteki.

Kız yerdeki rakiplerle aynı yaşta gözüküyordu. Zane gibi kahverengi saçlara ve Tad gibi yeşil gözlere sahipti. İkisinin toplamından daha zekiymi ve muhtemelen Yıldızlımanı Kasabası'ndaki en güzel kızdı.

Ellie'nin peşi sıra evden çıkan bir kadın, elinde taşıdığı bir kova dolusu kuyu suyunu oğlanların üstüne teklifsizce döküverdi.

Delikanlılar bu beklenmedik sağanak karşısında bağırarak birbirlerinden ayrıldılar ve doğrulup oturdular. “Anne!” diye bağırды sarışın oğlan. “Ne diye yaptın bunu? Her tarafım çamur oldu.”

“Öyleyse git yıkan Tad.” Üzerindeki sade elbiseye rağmen bu uzun boylu kadının asil bir görünümü vardı. Açık kahverengi saçlarına yer yer gri teller karışıyordu. Yüzü güneşten yanmış ve kırmıştı, fakat gözlerindeki bakış gençti. Daha koyu tenli oğlana bakıp ekledi: “Sen de Zane.” Yüz ifadesi sert olsa da, kahverengi gözlerinde bir neşe kıvılcımı mevcuttu. “Caleb yakında burada olur. Ondan sonra siz iki hayta bizimle gelseniz de gelmeseniz de gidiyoruz.”

Oğlanlar ayağa kalkıp üstlerini başlarını mümkün olduğunca silkelediler. Kadın onlara büyük bir bez attı. "Çamurları bununla silin, sonra da kuyuya gidip iyice durulayın!" diye payladı oğlanları. "En iyi mutfak bezlerimden biri."

Ellie tereddüt içindeki kavgacıları süzdü. "Sizi budalalar. İkinizle beraber gideceğimi söyledim."

"Ama önce bana söz verdin," dedi Tad. "Bu da ilk dansı benimle edeceksin demektir."

"Hiç de değil," diyen Zane, yumruklaşmaya kaldıkları yerden devam etmeye hazırdı.

"Sakin gene başlamayın!" diye bağırdı kadın. "Şimdi gidip temizlenin bakayım!" Oğlanlar homurdanarak da olsa söyleneni yaptılar.

"Marie, niye sürekli kavga ediyorlar?" diye sordu Ellie.

"Canları sıkkın." Kadın karşısındaki genç kıza baktı. "Onlara ne zaman söyleyeceksin?"

"Neyi?" dedi Ellie, bilmezden gelerek.

Marie bir kahkaha attı. "Acele etsen iyi edersin. Sırrın kulaktan kulağa yayılıyor. Nasılsa festivalde öğrenirler."

Kızın alnı kırıştı ve kaşları bir öfke ifadesiyle kalktı. "Eskiden bir aile gibiydik, biliyorsun."

"Her şey değişir." Kadın kasabaya şöyle bir baktı. "Ailem buraya ilk geldiğinde Yıldızlımanı Kasabası ufak bir yerd. Şimdi eskisinin iki katı. O zamanlar Akademi inşaatının yarısı bile bitmemişti. Bir de şimdi bak."

İkisi beraber gölün karşı tarafındaki uzak adayı süzerken Ellie başını salladı. "Onu her gün görüyorum Marie. Tıpkı senin gibi."

Büyük Yıldız Gölü'nün ortasındaki adaya egemen olan dev bi-

na, kapkara bir dağ gibi semaya yükseliyordu. Akademi'ye komşu olan köy artık adanın tüm kuzeydoğu kesimini kaplamaktaydı. Sadece Büyücüler Akademisi'ne hizmet verenler yaşırdı orada. Yıldızlimanı Kasabası adaya giden feribot limanının etrafında büyümüştü. İlk başta basit bir alışveriş durağı olan kasaba, artık bölgenin tamamı için bir ticaret merkeziydi.

“Eh, Grame Hodover babasına azıcık bile çekmişse ağzına bir yudum bira alır almaz ötmeye başlar.”

“Tad'le Zane de birileri akıllarını başlarına getiremeden yumruklaşmaya koyulurlar,” diye tamamladı Ellie.

“İşte bu yüzden ne kadar çabuk söylersen o kadar iyi edersin,” dedi Marie, kıza peşinden eve gelmesini işaret ederken. Birlikte büyük, tek odalı binaya yöneldiler. Odada bir şömine, bir masa ve üç yatak vardı. İçeri girdikten sonra kadın, “O ikisi senin en iyi arkadaşların, ama henüz bunun farkında değiller. İkisi de sana âşık olduğunu sanıyor,” dedi. “Oysa görebildiğim kadıyla bunun tek sebebi aralarındaki rekabet.”

Ellie başıyla onayladı. “Onları seviyorum, ama birer kardeş gibi. Hem onlardan biriyle evlenmek istesem bile babam...”

“Biliyorum. Baban Yıldızlimanı Kasabası'ndaki en zengin nakliyatçı ve Grame'in babası da buralardaki tek değirmenci. Sizininki doğal bir eşleşme.”

“Grame'i seviyorum,” dedi Ellie. “En azından onunla beraber yaşayacak kadar.”

“Aşk, öykülerde olduğu gibi basit değildir,” diye uyardı Marie. “Tad'in babası iyi adamdı, ama aramızın bozulduğu da olurdu. Zane'in babası, karısına iyi davransa da kafayı çektiğinde aksileşirdi. Evlilik dediğin iyiye olduğu kadar kötüye de birlikte katlanmak demektir Ellie. Zane'in annesi, ne tür belalara bulaşırlarsa

bulaşınlar ailesini hep çok sevdi. En yakın dostum olduğu için de öldükleri zaman Zane'e sahip çıkmam doğaldı." Kadın uzanıp Ellie'nin kolunu nazikçe kavradı. "Baban hayatta olmasaydı sana da sahip çıkacağım gibi."

Zane'in ailesi ve Ellie'nin annesi bölgedeki son trol akını sırasında ölmüştü. Gölün karşısındaki büyücüler durumu öğrenip canavarları defedene dek kasabadaki düzinelerce insan canından olmuştu.

"Biliyorum Marie," dedi kız. "Hayatımın büyük bölümünde bana analık ettin. Annemi bölük pörçük hatırlıyorum – sesini, ben yerde oynarken yemek pişirdiği esnada mırıldandığı şarkıları. Bana sarılmasını." Ellie bir anlığına uzaklara dalıp gitti, sonra Marie'ye baktı. "Aslında sahip olduğum tek anne sensin." Güldü. "Babamın oğlanlarla nasıl başa çıkabileceğimi anlatmadığı kesin, tabii onlardan uzak durmam hariç."

Marie gülümseyerek genç kıza sarıldı. "Sen de hiç sahip olmadığım kızım gibisin."

İki oğlan geri döndü ve Tad'in annesi onları denetledi. "Şölen başlamadan üstünüz kurur," dedi. "Bugün tekrar kavga etmeyeceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum şimdi."

"Peki anne," dedi Tad.

"Peki," diye ilave etti Zane.

"Siz üçünüz artık meydana gidebilirsiniz. Eminim diğer kızlar ve oğlanlar da aynı şeyi yapıyordur."

"Peki ya sen anne?" diye soran Zane'in yüzü, bir an önce gitme hevesini açıkça belli ediyordu.

"Ben Caleb'i bekliyorum. Geldi gelecek."

Zane'le Ellie veda edip ayrıldılar, fakat Tad orada biraz daha kaldı. Sözcükler gırtlığına takılır gibiydi, ama nihayet sordu: "Anne, Caleb'le evlenecek misin?"

Marie bir kahkaha patlattı. “Bu da nereden çıktı?”

“Şey, son iki ayda buraya üç kere geldi. Onunla sık sık görüşüyorsunuz da.”

“Anlattıklarımı hatırlarsan, babası Yıldızlımanı'nı inşa etti.” Başını iki yana salladı. “Onunla evleneceğimden mi yoksa evlenmeyeceğimden mi korkuyorsun?”

Oğlan birdenbire annesine bir çocuktan ziyade yetişkin bir adam gibi görünerek omuz silkti. “Bilmiyorum. Caleb iyi biri gibi,” dedi. “Sadece...”

“Baban değil,” diye tamamladı Marie.

“Onu demek istemedim,” dedi Tad. “Sadece... şey, çok fazla yolculuk ediyor.”

Marie buruk bir tebessüm etti. “Kocasının evde olmamasını lütfet kabul eden pek çok kadın vardır oğlum.” Ellerini oğlunun omuzlarına koyup onu kendine doğru çevirdi. “Şimdi git diğerlerine yetiş. Ben de yakında gelirim.”

Tad arkadaşlarının peşinden koşarken Marie dikkatini küçük evine verdi. Her şey düzenli ve temizdi. Marie fakir olabilirdi, ama itinalı eviyle gurur duyuyordu. Ayakaltında dolaşan iki oğlan evi tertipli tutmayı zor kılarsa da, delikanlılar verdiği emirlere genelde sorgusuz sualsiz itaat ederlerdi.

Marie daha sonra şöminedeki ateşin üzerinde kaynayan çorbaya baktı ve hazır olduğuna kanaat getirdi. Kasabadaki herkesten festivale bir katkıda bulunması beklenirdi. Marie'nin çorbası basit bir aş olsa bile çok lezzetliydi ve daha fazlasını yapanlar tarafından bile pek beğenilirdi.

Işığın önünde silueti çıkan uzun boylu bir adam görme beklentisiyle kapıya bir göz attı ve kısa, buruk bir an boyunca, orada görmek istediğinin kim olduğuna karar veremedi – merhum

kocasını mı, yoksa Caleb mi. Elde edilemeyecek şeyler için özlem duymanın saçma olduğunu kendisine hatırlatarak böyle lüzumsuz düşünceleri kafasından kovdu. O bir çiftçi karısıydı ve yaşamın işleyişini iyi bilirdi: kader sana nadiren seçme şansını tanırdı ve hayatta kalmak istiyorsan geriye değil ileriye bakardın.

Çok geçmeden Marie yaklaşan ayak sesleri duydu. Dönüp kapıya baktığında Caleb'i orada buldu. Yanım bir tebessümle, "Biri mi bekliyordun?" diye sordu adam.

Marie kollarını göğsünde kavuşturarak adamı bakışlarıyla tarttı. Marie'den birkaç yaş genç olan Caleb'in çenesi sinekkaydı tıraşlıydı; omuz hizasındaki kahverengi saçlarına karışan gri tellere rağmen genç görünmesini sağlayan uzun, kırışksız bir suratı vardı. Gözleri de kahverengiydi ve o gözler şimdi avına bakan bir avcı gibi bakıyordu kadına. İyi dikilmiş fakat sade kesimli kıyafetiyle bir oduncuyu andırıyordu, siyah keçeden bir şapkası da vardı. Geniş omuzlarını sıkıca saran koyu yeşil bir yün tunikle baldırlarına kadar çıkan geyik derisi çizmelerinin içine paçalarını soktuğu deri bir pantolon giymişti. Uzun bir suratı olsa da Marie onu yakışıklı bulurdu; adam kendini gururla taşırdı çünkü. Hep sakin ve itinalı konuşur, sessizlikten korkmazdı. Fakat Marie'yi asıl cezbeden özelliği, kendisine bakarken kıymetli bir şeyle karşılaşmışçasına gözlerinde beliren ifadeydi.

Caleb gülümsedi. "Geç mi kaldım?"

"Her zamanki gibi," diye hafif bir gülümsemeyle cevap verdi kadın. Sonra tebessümü kahkahaya dönüşürken yüzünde güller açtı. "Ama çok da geç değil." Marie odayı katedip adamın önünde durdu. "Oğlanlar az önce gitti," dedi onu öperken.

Adam da onu öpererek karşılık verdi. "Ne kadar zamanımız var?"

Marie ona soran gözlerle baktı. “Niyetini doğru anladıysam fazla yok.” Başıyla şömineyi işaret etti. “Tencereyi taşımama yardım et.” Şöminenin önüne kadar gitti ve bacanın taş duvarına yaslı duran uzun bir meşe çubuğu aldı.

Caleb yayını, sadağını ve sırt çantasını çıkarıp bir köşeye bıraktı. Marie çubuğu kocaman tencerenin demir kulpundan geçirdi ve Caleb öteki ucu kavradı.

Onu alevler üzerinde tutan demir kancadan tencereyi alıp karıya yöneldiler. “Önce sen,” dedi adam.

Dışarı çıktıklarında, tencereyi aralarında taşıyarak yan yana yürüyebilmeleri için Caleb yer değiştirdi.

“Yolculuğun nasıldı?” diye sordu Marie.

“Olaysız,” cevabını verdi adam.

Marie ona işi veya nerelere gittiği hakkında soru sormamayı öğrenmişti, çünkü Caleb’in babası adına çalıştığını biliyordu. Bazıları Caleb’in babasının bir zamanlar Yıldızlımanı Dükü olduğunu iddia ederdi, fakat artık adaya veya karşı kıyıdaki kasabaya sahip çıkan yoktu. Shamata’daki Krallık garnizonundan gelen devriyelerin bazen yerel handa bir-iki gün geçirdikleri ya da Nar Ayab’daki sınır kalesinde görevli askerlerin sınırı aştıkları olurdu, fakat iki taraf da ne Büyük Yıldız Gölü’nde ne de etrafındaki bölgede hak iddia ediyordu. Bölge, adadaki Büyütcüler Akademisi’nin kontrolü altındaydı ve kimse onların otoritesine karşı gelmezdi.

Ancak Pug artık Akademi’nin bünyesinde değildi ve Yıldızlımanı Kasabası’nda yaşayan herkes gibi Marie de bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu. Yine de Pug’ın oğulları –Caleb ve ağabeyi Magnus– Akademi’yi ara sıra ziyaret ederdi. Aralarında geçmişe dayalı bir soğukluk mevcutsa bile Pug ile büyütcüler şehrine

hükmeden konseyin ilişkisi hâlâ yerini koruyordu.

Marie genç bir kızken, o zamanlar yeniyetme bir delikanlıdan fazlası olmayan Caleb'le tanışmıştı. Bazen beraber oyun oynadıkları olurdu, fakat sonra Caleb ortadan kaybolmuştu. Kimileri Acı Deniz'deki bir adaya gittiğine inanırken başkaları elflerin arasında yaşamaya başladığını söylemişti. Caleb oğlanların, yani Tad'le Zane'in yaşına geldiğinde ve Marie dört yaş daha büyükken tekrar karşılaşmışlardı. Ebeveynleri birlikte zaman geçirmelerine karşı çıksalar da, Caleb'in babası sebebiyle bir şey dememişlerdi.

Fakat sevgili oldukları yazın ardından Caleb bir kez daha ortadan kaybolmuştu. Ettiği son sözlerle babasının işi gereği gittiğini, ancak ileride geri döneceğini açıklamıştı. Marie aile baskısına boyun eğmeden evvel bir sene dayanabilmişti. Zamanla derin bir sevgi besler olduğu, fakat kalbini asla Caleb gibi pırpır ettiremeyen genç Brendan'la evlenmişti. Aradan yıllar geçmiş, ama Caleb geri gelmemiştir.

Yokluğunun sebebi her ne olursa olsun Marie evlenmiş, biri daha bebekken ölen iki erkek evlat doğurmuştu. Caleb uyarıda bulunmaksızın üç yıl önce Banapis'teki Yazortası Festivali sırasında çıkagelmeden önce kocasını yitirmişti.

Caleb'in dönüşü kulağına çalınca Marie'nin yüreği sevinçle dolmuş ve aptalca genç kızlık anılarına kapıldığı için kendini azarlarsa da hemen onu aramaya çıkmıştı.

O gece gereğinden fazla şarap içip dans etmiş ve kocasının ölümünden beri ilk kez böylesine eğlenceli zaman geçirmişti. Oğlanlar uykuya daldıktan sonra kendisi de Caleb'in kolları arasında uyumuştur.

Ertesi gün Caleb yine çekip gitmişti.

Marie o günden bu yana adamın bu huyuna –hiç haber ver-

meden ortaya çıkıp sonra yok olmasına- alışmıştı. Caleb hiçbir söz vermemiş, Marie de ondan söz vermesini hiç istememişti. Gene de aralarında bir bağ kurulmuştu ve Marie onu bekleyen başka bir kadın olmadığına kesin gözüyle bakıyordu. Bundan nasıl emin olduğunu bilemese de emindi işte.

“Uzun kalacak mısınız?”

“Duruma göre değişir.”

“Hangi duruma?” diye sordu kadın.

“Hükümrân konseye iletmem gereken bir mesaj var. O mesaj nasıl cevap vereceklerini kararlaştırmaları zaman alabilir. Birkaç gün, belki de bir hafta.”

“Açıklayabileceğin başka bir şey var mı?”

Adam gülümsedi. “Pek sayılmaz. Bunun babamın çok önemli işlerinden biri olduğunu söyleyebilirim sadece.”

“Yine de benimle beraber festivale gitmek için işini erteleyecek sin ha?” Marie'nin dudaklarında çokbilmiş bir tebessüm belirdi.

“Bir günlük gecikmeden zarar gelmez.” Adam ona sırtıttı. “Hem ayrıca burada göreceğ kendi işlerim de var.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet,” diye güldü Caleb. “Senin de gayet iyi bildiğin gibi.”

Kasaba meydanına yaklaşırlarken birkaç kişi Marie'ye selam verdi. “Eh,” diye fısıldadı kadın, selamlara karşılık verdikten sonra, “o işi daha sonra konuşuruz.”

Caleb alışılmadık ölçüde büyük kalabalığa bakarak sordu: “Yeni gelenler mi oldu?”

“Evet,” diye cevapladı kadın. “Shamata'dan bir nakliyat şirketi güney yolunun kenarına, o eski taş köprü'nün yakınına bir bina inşa etti. Orada üç yeni aile yaşıyor ve kasabadan birkaç bekâr adam da onların yanında çalışıyor. Ellie'nin babasını epey tedir-

gin ediyorlar. Sanırım kızını değirmencinin oğlu Grame'le evlendirmesinin bir sebebi de bu. Karanın Sonu ve Krondor'a dek buğday sevkiyat kontratlarını garantiye almak istiyor.”

“Eh, evlilik için yeterince iyi bir sebep,” dedi Caleb, “tabii aşkı boş verersen.”

Kadın ciddi olup olmadığını anlamak için ona baktı ve bir kez daha adamın ruh halini okuyamadığını fark etti. Caleb bazen bir çocuk kadar kolay anlaşılabilen bir insan oluyor, diğer vakitlerdeyse Marie onun ne düşündüğüne dair en ufak bir fikir bile yürütemiyordu. Maalesef bu da o vakitlerden biriydi.

Tencereyi yakınlardaki bir handan ödünç alınmış tahta masalardan birine götürdüler ve şöleni idare eden kadınlardan birinin işaret ettiği yere koydular. Başka bir kadın kafasını kaldırıp onlara baktı. “Marie, Caleb,” dedi ince bir tebessümle ikiliyi selamlayarak.

“Tessa,” diye karşılık verdi Marie.

İçkiye düşkün gibi gözükken kadının yanakları birayı fazla kaçırmışçasına al aldı ve şiş yüzündeki tebessüm zorakiydi. “O güzel çorbandan bir tencere daha getirmişsin,” dedi küçümseyen bir ses tonuyla. Tessa değirmencinin karısıydı ve yakında Ellie'nin kayınvalidesi olacaktı. Giyimi kuşamı oldukça iyiydi. Marie'nin elini hor görürcesine tutarak sıktı ve başını hafifçe sallayarak selam verdi. “Hiç sorun değil canım.” Tavırları bundan daha kibirli olamazdı.

Caleb'in tebessümü hiç bozulmadı, fakat gözlerinin çevresi kasılır gibi oldu. “Bu daha başlangıç,” dedi ve eliyle meydanın karşı tarafında harıl harıl yanan ateş çukurunu işaret etti. “Şu kızaran öküzü de biz getirdik.” Tessa görmesin diye Marie'ye çaktırmadan göz kırptı. “Ve şu at arabası,” diye ilave etti ve o sırada görüş ala-

nına girmekte olan arabayı işaret ederek. “Dorgin’den iki fiçı dolusu cüce birası ve altı kasa Ravensburg şarabı taşıyor.”

Tessa fener ışığına yakalanmış bir samanlık baykuşu misali gözlerini kırıştırdı. “Sahi mi?” diye sordu.

Caleb cevap vermeden hafifçe gülümseyerek başıyla doğruladı. Değirmencinin karısı telaşla bir şeyler geveledi, acı dolu bir tebessüm etti ve oradan telaşla ayrıldı.

Caleb’e dönüp, “Bunu niye yaptın?” dedi Maria.

Caleb omuz silkti. “Geçen Banapis festivalinde seni nasıl da kızdırdığını hatırladım. Hem geçen yıl bir torba kekklik eti ve birkaç tavşandan başka şey getirmemiştin.”

“Hayır, öküzü ve arabayı *sen* getirdiğin halde niye *btz* dedin?”

“Çünkü onları senin için getirdim,” cevabını verdi adam.

Kısa bir sessizliğin peşinden Marie’nin dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. Fakat gözlerinde neşe yoktu. “Bu jestin için teşekkürler Caleb.”

“Benim için zevkti,” dedi adam. “Şimdi kaselerle beraber bir kepçe bulup geleyim mi?”

“Hayır,” dedi Marie, rengini belli etmeyen bir sesle. “Ben eve dönüp onları alırım. Sen oğlanları bul ve başlarını belaya sokmadıklarından emin ol, tamam mı? Onlar için endişeleniyorum.”

Caleb baş sallayıp masanın yanından ayrıldı. Hızla toplanan kalabalığın içinde ilerlerken çocukluğundan beri bu kasabada gördüğü değişikliklere hem sevinir hem de hayret ederken buldu kendini. Ailesi Yıldızlımanı Kasabası’nda yaşamamıştı hiç, ama burayı sıklıkla ziyaret ederlerdi

Caleb’in babasının Akademi’yi yöneten konseyle arasındaki ilişki en iyi tabirle gergindi. Caleb, Pug’in yakınmalarını bu soğukluğun ardında yatan nedenleri harfiyen anlayacak kadar dinlemiş-

se de, bunlar babasının sebepleriydi, kendisinin değil. Ağabeyi Magnus tıpkı ebeveynleri gibi bir büyücüydü. Caleb ise ailesinden farklı bir evlattı – büyü konusunda hiç yeteneği olmayan bir evlat.

Ailenin geri kalanı Yıldızlimanı'na bir siyasi çekişmeler karmaşası içinden bakmasına karşın Caleb orayı çocukluğunda bol bol eğlendiği bir yer olarak görüyordu yalnızca. Yıldızlimanı'nda kendisi gibi çocuklar bulmuştu – büyümek; sevgiyi, nefreti ve affetmeyi öğrenmek; işten kaytararak oyun peşinde koşmak gibi Caleb'in daha önce hiç karşılaşmadığı sıradan şeylere kafa yoran sıradan oğlanlar ve kızlar.

Caleb olağandışı yetiştirilme tarzının faydasını epey görmüştü. Çocukluğunun büyük bölümü büyü konusunda yetenekli öğrencilere yönelik can sıkıcı derslere katılarak geçmişti. Bunun ne kadar akıllıca bir şey olduğunu ancak şimdi görebiliyordu, zira kabiliyetten yoksun çoğu kimsenin aksine en azından büyüünün varlığını sezebilmekteydi. Tabii Gölgeleer Meclisi'nin en güçlü düşmanları büyücüler olduğundan Caleb bu marifetin yararlı olduğu kanısındaydı.

Büyücünün Adası'nda ve hattâ Büyük Yıldız Gölü'ndeki adada yaşayan çocuklar büyüyle iç içeydiler. Onu oyunlarına bile karıştırarak öğretmenlerini öfkelen-dirirlerdi. Caleb çocukluğunun büyük bölümünde yalnız kalmıştı. İyi bir koşucu olmasına ve top konusunda o yaştaki çoğu çocuk kadar başarı sergilemesine rağmen genelde bir kenarda bekler, diğerlerinin illüzyon oyunları oynamalarını seyrederdi. Alay konusu olmak hariç böyle oyunlara iştirak etmesi mümkün değildi. Bazen bir eşyasını almak istediğinde o eşya ansızın ortadan kaybolur ya da durduk yerde önünde beliren nesnelere takılıp düştüğü olurdu.

Çocukluk yaraları kimi zaman en derin yaralar olurdu. Caleb büyüdükçe ve ilgi alanları değiştikçe diğer çocuklarla arasındaki uçurum bir nebze kapanmıştı. Fakat afacanlığın orta yerinde olduğunda bile diğerlerinden farklı hissederdi.

Çocukluğunda kendini özgür ve huzur içinde hissettiği sadece iki mekân vardı. Onuncu yazında Elvandar'a götürülmüş ve orada beş yıl boyunca elflerin arasında yaşamıştı.

Caleb elflerin adetlerini öğrenmiş, Kraliçe'nin eşi ve Elvandar Savaşlileri Lord Tomas'tan kılıç dersleri almış, Prens Calin'le üvey kardeşi Prens Calis'ten ok atmayı öğrenmişti. Caleb kılıçta Talwin Hawkins'in doğal yeteneklerinden yoksun olsa bile okçulukta büyük başarı sağlamıştı. Hem Tomas hem de Prens Calin onun elflerin gözünde gelmiş geçmiş en iyi insan okçu olan Martin Longbow'a eşdeğer olduğunu belirtmişti.

Caleb elflerin pohpohçuluğa yatkın olmadığını bildiğinden bu iltifatı sıkı ve yorucu çalışmaları sonucu elde ettiği başarının bir işareti kabul etmişti. Yeterince çaba harcanır ve fedakarlık edilirse imkansız bir amaca bile erişilebileceğini öğrenmişti. Ayrıca elflerin Talwin Hawkins'i ok atarken hiç görmediklerini de esefle fark etmişti; Talwin bu konuda sadece Caleb kadar iyi olmakla kalmayıp belki de ondan daha ustaydı. Tabii en iyi ikinci insan okçu olmak öyle hafife alınacak bir şey değildi.

Caleb elflere ve Elvandar'daki büyülu yurtlarına derin bir sevgi beslemekteydi. Ayrıca dillerini de iyi konuşuyordu. Fakat sıradan bir yaşama dair ilk dersini Yıldızlımanı'nda almıştı.

Caleb iğne atsan yere düşmeyecek kasaba meydanındaki yürüyüşünü sürdürdü. Önceki festivalleri gözünün önüne getirerek oğlanların o sırada diğer gençlerle beraber çeşmenin yakınında bir yerde olduğunu tahmin etti.

Yanından geçtiği çoğu kişi ona selam veriyordu, zira bunlar otuz yıl önce birlikte oyun oynadığı insanlardı. Adamlardan bazıları göbek yapmış, bazılarının saçına kır düşmüştü – tabii hâlâ saçlı olanların. En son birer kızken gördüğü kadınlar da büyümüşlerdi; şişmanlamayanlarda ise çok çalışıp yeterince istirahat etmeyenlere özgü o kuru, sıska suret mevcuttu. Marie gibi birkaçı, ebeveynliğin ve çiftçiliğin zorluklarına rağmen görünümlerini korumuştular.

Fakat bugün herkes mutlu gözüküyordu, zira hasat festivalindeydiler ve masaları süsleyen yiyeceklere bakılırsa bereketli bir yıl geçirmişlerdi. Buğday yüklü at arabaları gıcırdayan tekerlerle Acı Deniz'e doğru sallana sallana gidecek, mavnalar Büyük Yıldız Gölü'nden aşağı yük taşıyarak Düşler Denizi'ne ve Shamata ya da Landreth'teki ticaret limanlarına kadar uzanacaktı. Çayırıldaki sığırlar yeteri kadar şişmanlamıştı ve soğuk geçecek bir kış için kürklerini yenileyen koyunlar sağlıklı görünüyordu. Caleb nereye bakarsa baksın bereketle karşılaşmaktaydı: yeni toplanmış elmalarla dolu fiçiler; böğürtlen, kiraz ve her türden inciri taşıyan sepetler; çeşit çeşit sebzeler ve kasabaya gelirken önünden geçtiği her çiftlikte hayal edebileceğinden daha fazla çocuk ve domuz.

Hasadın az olduğu ya da trol akınlarının yaşandığı önceki seneler düşünülürse bu insanlar iyi giden talihlerini kutlamak için eğlenmeyi hak ediyorlardı. Düşler Vadisi'nde kışlar yumuşak geçer, kar elli yılda bir yağardı; çiftçiler başka hiçbir yerde yetişmeyen kış bitkilerini daha şimdiden ekmeye başlamışlardı. Güz tüccarları Krallık'tan ve Yüce Kesh'ten at arabaları dolusu aletler ve diğer lüzumlu mallarla döndükleri esnada ikinci hasat toplanmaya hazır olacak ve donmuş kuzeydeki taze gıda ihtiyacını karşılayacaktı. Çoğu tarım bölgesinin aksine Yıldızlimanı varlıklı bir yer-

di, fakat burada bile çiftçilerin yaşamı kolay değildi.

Caleb bir köşeyi dönüp de oğlanları görünce bu düşünceleri kafasından kovdu. Sorun çıkacağını anladığında o yöne doğru yalnızca bir adım atmıştı.

Ellie ayağa kalktı ve, "İkiniz şunu hemen kesmezseniz buradan gidiyorum," dedi.

'İkiniz' derken kavgalarını sürdürmeye hazır halde yüz yüze duran Tad ile Zane'i kastediyordu. Kıvrak kız, oğlanların arasına girdi ve hayret uyandırıcı bir kararlılıkla onları itelemeye başladı. Bu, oğlanların tereddüde kapılmalarına sebep oldu ve Caleb'in çok geç olmadan yanlarına gelmesine yetecek zamanı tedarik etti. "Sorun ne?" diye sordu adam.

İki oğlan da Caleb'i süzdüler, sonra gözlerini yine birbirlerine kilitlediler. Ellie onları son defa iteledi. "Bu ahmaklar ilk dansı içlerinden hangisiyle edeceğimin çok önemli olduğunu düşünüyorlar."

"Bana söz verdin!" diye bağırды Tad, aynı iddiayı yankılayan Zane'den sadece yarım saniye önce.

Caleb'in tebessümü silindi. Müzisyenler bira fiçilerinin yanında toplanmış, enstrümanlarını akort ediyorlardı. Çok geçmeden şarkılarına başlayacaklardı ve oğlanlar da birbirlerine girecekti. "Anneniz benden gözümü üzerinizde tutmamı istedi." Her iki oğlan da ona baktı. Zane'in yüz ifadesi Tad'inkinden yalnızca bir nebze daha öfkeliydi.

"Anlaşılan iyi de etmiş," diye ekledi Caleb. Kemerinde asılı duran keseye uzandı, içinden iri bir bakır sikke çıkardı ve iki oğlanına gösterdi. "Bu yazı, bu da tura. Yazı gelirse Tad, tura gelirse Zane." Havaya attığı sikkenin yere düşmesine izin verdi. Oğlanlar sikkenin havadaki seyrini yakından izlediler.

Tura gelince Zane zaferle haykırdı: “İlk dans benim!” Tam o sırada müzisyenler şarkının ilk notasını çaldılar.

Tad itiraz edecek gibi olduysa da Zane’in yüzündeki karanlık ifadeyi görünce vazgeçti. Onlar didişirken Ellie’yi dans meydanına götürmekte olan Caleb başını çevirip seslendi: “İkinci dans kazananındır!”

Ellie gülerken Caleb ona geleneksel bir çiftçi dansının adımlarıyla eşlik etti. Dans etmeyenler bile ellerini çırpıyordu. Sıra kızın ellerini tutarak onu birkaç kez çevirmeye geldiğinde, “İyi düşün-dün Caleb,” dedi Ellie.

“Boynuzları yeni çıkmış iki erkek geyikten beterler. Ne yapaca-sın?”

Kız sesini biraz alçalttı. “Grame’le evleneceğim.

“Desene ortalık toz duman olacak,” diye güldü Caleb. “Ama ikisiyle birden evlenecek halin yoktu.”

“Biriyle bile evlenmezdim,” dedi Ellie. “Benim için kardeş gi-biler.”

Caleb kızın arkasına geçerken ellerini onun beline koydu ve adımlarını takip etti. “Onların seni kardeş gibi görmedikleri belli.”

“Etrafta başka kızlar olsa görürlerdi,” diyen Ellie adama doğru döndü. Caleb ona eğilerek selam verdi ve dans sona erdi. Kız ko-lunu onunkinden geçirip, “Bu hiç de adil değil,” dedi. “Diğer kız-lar ya sözlüler ya da çok küçükler.”

Caleb genç kızın ne demek istediğini biliyordu. Ellie’nin yaşıtı olan pek çok çocuk son trol akınında can vermişti. Evlatlarını yitiren ebeveynler yeterince çabuk harekete geçmemekle suçla-dıkları büyücülere hâlâ meşum hisler besliyorlardı. Caleb akın sı-rasında Meclis adına Doğu Krallıkları’nda çalışmaktaydı. Olay El-lie, Zane ve Tad küçükük birer çocukken gerçekleşmişti.

Caleb kızı oğlanların yanına geri göttürdü. İkinci şarkı yeni başlamışken ulaşılar oraya. Caleb kuvvetli ellerinden birini yine itiraza başlayan Tad'in göğsüne dayayıp, "Evlad, bu kadar güzel bir festivalin içine etme," dedi. "Sıra sana da gelecek."

Tad karşı çıkacak gibi olduysa da Caleb'in ciddi yüz ifadesi karşısında iç geçirdi ve kafa salladı. "Peki Caleb."

Caleb kazananın Zane olmasından memnundu, çünkü ikisi içinde en asabisi oydu ve kaybetseydi muhtemelen Caleb'in sözünü dinlemeyecek, adamı hiç istemediği bir şey yapmaya zorlayacaktı: güç kullanmak.

Ellie ile Zane dans ederlerken Caleb de Tad'i süzdü. Oğlan öfkeden köpürmekteydi. Ellie haklıydı; mizaçlarına aykırı davranıyordu bu oğlanlar.

Şarkı bitince Ellie geri döndü ve dans etme sırası Tad'e geldi. Önceden olduğu gibi Caleb kızla dans etmeyen oğlanı inceledi. Zane kıskançlığını zor bastırıyordu.

Üçüncü şarkı da bitince Caleb, "Canım bir şeyler içmek istiyor. Niye siz üçünüz de gelmiyorsunuz?" dedi.

Ellie hepsi adına kabul etti ve kolunu Caleb'inkinden geçirerek oğlanları peşinden gelmeye mecbur etti. Dört adamın maşrapalara bira doldurdukları ve onları mümkün olduğu kadar hızlı dağıttıkları masaya gittiler hep beraber. Ağır içkiyi reddeden Ellie onun yerine Zane'in meyve kokulu su teklifini kabul etti. Tad ise ona yiyecek bir şeyler getirmeye gönüllü oldu. Ellie ilk başta istemediyse de oğlanın solduğunu görünce, "Yemeğe oturana dek idare etsin diye hafif bir şey getirebilirsin," dedi.

Tad de oradan koşarak ayrıldı ve Caleb iç geçirdi. "Bu ikisiyle ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, ama bir şey yapmamız lazım. Bütün gün boş boş

oturuyorlar. Neyse ki içip de kafayı bulacak tipte insanlar değil-ler... tabii şimdilik.”

Caleb kızın neyi kastettiğini anlayabiliyordu. Yıldızlımanı Ka-sabası yoğun bir ticareti ve bir miktar endüstriyi kaldıracak kadar büyüktü –bir sene önce dükkân açan bir demirci, tepelerden çı-kartılan demir cevherini işliyordu– fakat işlerin çoğu aile üyeleri tarafından halledilirdi. Kasabadaki adam sayısı yapacak iş mikta-rından hep daha fazlaydı ve onlara zanaat öğretecek bir babaları olmayan Tad’le Zane el becerisinden yoksun olarak büyümektey-diler. Bu da onları başıboş ve ilgisiz kılıyordu.

Caleb ikisinin de zeki ve muktedir birer delikanlı olduğunun farkındaydı, fakat hayatlarını adayabilecekleri bir amaç olmadı-ğından boş gezenin boş kalfası olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı-lar. O güne kadar kasabadaki pek çok gencin haydutluğa atılmış-lığı veya şehirde ancak karın tokluğuna bir iş bulabilmişliği vardı.

Adam bu mesele üzerine kafa yorarken Marie çıkageldi. Caleb ona başıyla selam verdi ve Zane’in büyük bir hevesle Ellie’den gelecek bir teşekkürü beklediği yerden uzaklaştı. Oğlan duyama-sın diye sesini alçak tutarak Marie’ye, “Daha evvel seni yanlış an-lamışım,” dedi. “Oğlanların bugünü için endişelendiğini sanıyor-dum. Artık sana hak veriyorum.”

Marie onun yüzünü inceledi. “Öyle mi?” dedi.

Adam başını salladı. “Şimdilik gözümüzü üzerlerinde tutalım ve biraz eğlenmeye çalışalım. Bu gece daha ayrıntılı konuşuruz.”

Marie de kafa sallayıp zoraki bir tebessüm etti. “Dans edelim mi?”

Adam onu elinden tuttu ve, “Zevkle,” dedi.

Birkaç şarkı boyunca dans ettiler, ardından masalardan birinin başına oturdular. Tabaklarını yemekle doldurunca sessiz bir köşe

bulup festival sebebiyle kapanmış dükkanlardan birinin basamaklarına kuruldu. Caleb tabakları yere bıraktı ve iki maşrapa bira almak için Marie'nin yanından ayrıldı. Döndüğü zaman, "Oğlanlar nerede?" diye sordu kadın.

"Şurada," diyen adam kasaba meydanının karşısındaki bir noktayı işaret etti. "Gözümü üzerlerinden ayırıyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Caleb gülümsedi. "Ben bir avcıyım. Zaten onları gözden kaybetmek pek kolay değil."

Marie kafa salladı ve ağzı dolu konuştu: "Biliyorum, tek yapman gereken belanın nereden geldiğine bakmak."

Adam kahkaha attı. "Hayır, onları üzerlerindeki tuniklerden buluyorum."

Yemeklerini pek konuşmadan sessiz sedasız yediler. Festival bir saat daha olaysız devam etti. Sonra bira dağıtmakta kullanılan at arabalarından birine çıkan tıknaz bir adam, "Dostlarım!" diye haykırdı.

"İşte bela geliyor," dedi Marie.

"Evet," diyen Caleb tabağını bir kenara koydu ve arabaya doğru yürüdü. Marie de peşindeydi.

Arabaya çıkan adam Değirmenci Hodover'dı ve yanında yirmi yaşlarında bir delikanlı duruyordu. Aralarındaki benzerlik barizdi; yine de adam geçen yıllarda şişmanlamasına karşın genç ve zinde olan delikanlının omuzları hâlâ belinden daha genişti.

Grame Hodover anlayışlı ve zeki olduğu kadar dirayetli bir gençti. Ebeveynlerinin bu kadar çok sevilen genç bir adam dünyaya getirebilmiş olmalarına genelde mucize gözüyle bakılıyordu.

Caleb hemen Ellie'nin iki yanında durmakta olan Tad ile Zane'e doğru yöneldi. Caleb'e bakan genç kızın gözlerinde huzur

vardı – Ellie neler olacağını farkındaydı.

“Dostlarım,” diye tekrarladı Değirmenci Hodover, “bir duyuruda bulunmak istiyorum. Bugün çok mutlu bir adamım ben.” Kalabalığa bakarken adeta ışıldıyordu.

Birayı fazla kaçırmış bir kasabalı, “Neden?” diye haykırdı. “Fiyatlarına yine mi zam yaptın Değirmenci?”

Kalabalıktan kâhkahalar yükseldi. Hodover bir an sinirlenmiş gibi gözükse de sırtışı geri döndü. “Hayır Bram Connor. Yapmadım... şimdilik.”

Onun bu cevabı yeni kâhkahalara yol açtı ve adamın keyfinin yerinde olduğunu anlayan herkesin içi rahatladı. Değirmencinin pintiliği ve altına olan düşkünlüğü kasabada alay konusuydu.

“Hayır dostlarım,” dedi değirmenci. “Duyurum başka. Bugün, hatırladığımız en bereketli hasatlardan birinin ardından, herkesin çok mutlu gözüktüğü böyle bir zamanda sizlerle harika bir haberi paylaşarak neşenize neşe katmak istedim.”

“Çıkar şu baklayı ağzından,” diye bağırıldı kalabalıktan bir başkası. “Burada boğazımız kurudu.”

Konuşmacıya keskin bir bakış atan değirmenci yine gülümsemedi. “Bilmenizi isterim ki oğlum Grame bu yıl Ellie Rankin’le evlenecek.”

Adam kafalarına balta yemiş gibi duran iki oğlanın arasındaki Ellie’yi işaret etti. Zane söylenenleri anlamamış gibi aval aval bakıyordu. Duyduklarına inanmak istemediği belli olan Tad ise, ağzı bir karış açık, donakalmıştı.

Arabaya doğru yürümeye başlayan Ellie yolu yarılmışken oğlanlar peşinden gitmeye kalktılar. Caleb uzanıp onları yakalarından tuttu ve ikisini de geri çekti. “Sakın ortalığı karıştırayım demeyin,” dedi alçak, tehditkâr bir ses tonuyla.

Tad ona öfkeli bir bakış atı ve Zane yumruğunu sıkı, fakat Caleb'in tek yapması gereken ikisini kaldırarak parmak uçlarında durmaya zorlamak oldu. "Aklınızdan bile geçirmeyin."

Zane bir nebze düşündükten sonra yumruğunu açtı. Marie de, "Siz iki taş kafa Ellie'ye sahiden değer veriyorsanız onun için mutlu olursunuz," dedi. "Kavga çıkartmaya kalkan olursa hesabını verir. Anlaşıldı mı?"

İki delikanlı aynı anda, "Evet anne," dedi ve Caleb onları bıraktı.

Kasaba halkı nişanlı çifti kutlamak için etraflarında toplanırken Tad ve Zane somurtmayı sürdürdüler. Eliyle Marie'ye kalabalığa katılmasını işaret ederek, "Benimle gelin çocuklar," dedi Caleb. "Size bu özel günün şerefine bir şey vereceğim."

Oğlanlar karşı çıkacak gibi oldularsa da annelerinden gelen bir bakış Caleb'in peşine düşmelerine yetti.

Adam onları üzerinde bira fiçileri olanın arkasındaki at arabasına götürdü. Gece yaklaşıyor ve festival giderek daha paturlu bir hal alıyordu. Gittikleri arabanın sürücüsü, kasabalıların nişanlı çifti iyi dileklerini sunmalarını seyretmekteydi. Adam buranın yerlisi olmadığından böyle bir şey yapmaya gerek duymuyor ve karnını doyurup birasını yudumlamakla yetiniyordu.

"Thomas," diye selam verdi Caleb.

"İyi akşamlar," dedi sürücü.

"Kutu yanında mı?"

"Muşambanın altında Caleb."

Caleb kutuyu bulup arabanın arkasına çekti. Büyük bir avcı bıçağı çıkardı ve onun dayanıklı ağzıyla kutunun kapağını kanırtarak açtı. Ortaya bir düzine şişe dolusu kehribar sarısı sıvı çıktı. Şişelerden birini alıp fenerin ışığına tuttu adam.

“O da ne?” diye sordu Tad.

“Kinnoch Bölgesi’ne yaptığım seyahatler sırasında keşfettiğim bir şey.”

“Konyağa benziyor,” dedi Zane. “Yani rengi.”

“Konyak değil, ama iyi tahmin.” Caleb döndü ve ayakları havada kalacak şekilde arabanın arka kısmına oturdu. “Konyak dediğin kaynatılmış şarap demektir. Bu başka bir şey.

“Kinnoch’ta ezilmiş buğdayı damıtmanın, tezek ateşinde yaşıya pişirmenin ve sonra fiçilerde yıllandırmanın özel bir yöntemi vardır. Yanlış hazırlanırsa bir savaş gemisinin gövdesindeki boyayı bile sökebilir, ama doğru hazırlandığında, eh...” Şişenin tıpasını ısırarak çıkardı.

Boştaki eliyle kutunun içini yoklayarak küçük bir bardak buldu. “Bunu kilin veya metalin içinden içmek olmaz çocuklar. Tadını bozar.”

“Peki ne bu?” diye sordu Tad.

“Adına viski derler,” diyen Caleb küçük bardağı ağzına kadar doldurdu.

“Çok az etti.” İçinde üç dört parmaktan fazla sıvı tutmayan minik bardağa bakarken Zane’in gözleri kısılmıştı.

“Bu kadarı bile fazla,” diyen Caleb sıvıyı ağzından içeri döküp yuttu. “Ah,” dedi adam. “Bir de siz deneyin.”

Bir bardak daha çıkardı ve ikisini de doldurdu. “Yudumlamayı daha sonra öğrenirsiniz çocuklar. Şimdilik tek dikişte için.”

Oğlanlar denileni yaptı. Çok geçmeden gözlerinden yaşlar akıyordu ve şiddetle öksürüyorlardı. “Eh be Caleb. Bizi zehirlemeye mi çalışıyorsun?” diye boğuk bir sesle sordu Zane.

“Alışması biraz zaman alır Zane, ama zamanla çok seveceksin.”

“Genzimi kömür gibi yaktı,” diyen Tad gömleğinin koluyla gözlerini sildi.

“Biraz bekle,” dedi Caleb. “İçini ısıtır.”

Zane dudaklarını yaladı. “İyi olduğundan falan değil, ama bir tane daha içeyim.”

Caleb tekrar doldurdu ve oğlanlar içkiyi midelerine indirdiler. Bu sefer öksünmeseler de gözleri sulanmaya devam etti.

“Herhalde ben biradan vazgeçmem,” dedi Tad.

“Bilemiyorum,” dedi Zane. “Tadında hoşuma giden bir şey var.”

“Sen ümit vadeden bir genç adamsın Zane Caffrey,” dedi Caleb.

Tad gülerek atıldı: “Of. Başım dönmeye başlıyor.”

“Kinnochlular buna ‘içki çarpması’ der. Haksız da sayılmazlar.”

“Bunlarla ne yapacaksın?” diye sordu Tad, başıyla öteki şişeleri işaret ederek.

“Hediye olarak babama götüreceğim. Ona yeni bir şey bulmak zordur, o yüzden hoşlanabileceğini düşündüm.”

“Bunu *bize* niye içirdin?” diye sordu Tad. “Yani teşekkürler, ama niye?”

“Olmadık fikirlere kapılmayın diye,” dedi Caleb. “Yalnız başınıza içmenize izin verirsem iki şey olur.” Adam bir parmağını kaldırıırken oğlanlara bir viski daha koydu. “Öncelikle, neredeyse bir senedir Ellie için kafa kafaya tokuştuğunuzu bilen diğer kasabalılar sizi tefe koyarlar. İkincisi, gidip Grame’le kavga edersiniz.”

Bu sefer çabucak içen oğlanlar viskiye alışıyor gibiydiler. Caleb bardaklarını tekrar doldurdu. “İşte, bir tane daha için.”

İkisi de dördüncü içkilerini mideye indirdiğinde Tad’ın gözleri kapanmaya başladı. “Bizi sarhoş ediyorsun. Biliyorum.”

Caleb bardaklara son bir defa daha viski koydu. “Bu yeter.”

“Ne ye yeter?” diye sordu dili dolanmaya başlayan Zane.

Caleb arabanın arkasından atladı. “Sizi kavga çıkartamayacağınız kadar sarhoş etmeye.” Tad’i ittirdi; dengesini kazanması için oğlanın biraz tökezlemesi gerekti.

“Gelin bakalım,” dedi Caleb.

“Nereye?” diye sordu Zane.

“Annenizin evine ve yataklarınıza. Beş dakika içinde sızıp kalacaksınız. Sizi taşımak istemiyorum.”

Daha önce hiç viski kadar sert bir şey içmeyen oğlanlar Caleb’in peşinden tıpış tıpış gittiler. Evlerine vardıklarında ikisi de ayakta zor duruyordu. Caleb onları içeri sokup döşeklerine yatırdıktan sonra oradan ayrılıp festivale geri döndü. Marie’yi bulması sadece birkaç dakikasını aldı. “Çocuklara ne yaptım?” dedi kadın, onu görünce.

“Kafayı bulmalarını sağladım.”

“Sanki o konuda yardıma ihtiyaçları var da.” Marie tedirgin gözlerle etrafına bakındı. “Neredeler?”

“Evde sızıp kaldılar.”

Marie’nin gözleri kısıldı. “Öyle sarhoş olmalarına yetecek zaman geçmedi.”

Caleb viski şişesini gösterdi. Şişe neredeyse boşalmıştı. “On beş dakikada bundan beş duble içmeleri yetti de arttı bile.”

“Eh, en azından Grame ve Ellie’yi rahatsız etmeyecekler,” dedi Marie.

“Ya da bizi,” dedi adam gülümseyerek.

“Ne kadar sarhoş oldukları umurumda değil Caleb. Onlar evde oldukları sürece sen olamazsın.”

Caleb sırtıttı. “Handa bir oda tuttum. Oraya hemen gidersek kimse benimle yukarı çıktığını görmez.”

Marie kolunu onunkine doladı. “Sanki başkalarının ne düşündüğü umurumdaydı. Ben kendine koca bulmaya çalışan genç bir kız değilim Caleb. Mutluluğu yakaladığım yerde ona dört elle sarılırım. Kim ne derse desin.”

Caleb kadını iyice kendisine çekerek, “Zaten bir şey diyebilecek olanlar da kafalarına takmazlar,” dedi.

Kalabalığın etrafından dolanarak hana yürüdüler.

Sevişmelerinde Caleb’in o zamana dek görmediği bir aciliyet vardı. Bittikten sonra Marie başını onun omzuna dayamış yatar-ken, “Seni böyle endişelendiren ne?” diye sordu adam.

Marie onları birbirlerine çeken şeylerden birinin, ruh halini anlamakta Caleb’in gösterdiği başarı olduğunu biliyordu. “Tad seninle evlenip evlenmeyeceğimi sordu bana.”

Caleb bir müddet sessiz kaldı, sonra uzunca iç geçirdi. “Evlenmek isteseydim eğer, o kişi sen olurdun Marie.”

“Biliyorum,” dedi kadın. “Ama burada kalıp benimle evlenmeyeceksen ve oğlanlara gerçek bir baba olmayacaksan onları yanına almak zorundasın.”

Caleb kolunu kadının altından çıkardı ve dirseğinden destek alarak doğruldu. Marie’ye baktı. “Ne?”

“Ne vaziyette olduklarını görüyorsun Caleb. Burada onlar için bir gelecek yok. Çiftliği satmak zorunda kaldım. Yediklerimin çoğunu bahçemde yetiştirsem bile o para sonsuza dek yetmeyecek. Başımın çaresine bakabilirim, ama o yaştaki iki oğlanın karnını doyurmak... Ayrıca onlara çiftçilik öğretecek biri ya da zanaat öğretecek bir lonca da yok. İki yıl önceki Seçme’de diğer bütün oğlanlar bir çiftçinin, tüccarın, denizcinin yanına veya bir loncaya çıkarak verildiler. Benim oğullarımsa yapayalnız. Herkes onları sevi-

yor ve ellerinden gelse şimdiye kadar Tad ile Zane'i çırak olarak alırlardı, ama burada yeterince iş yok.

"Onları yanında götürmezsen serseri veya daha kötüsü olup çıkacaklar. Birkaç yıl sonra asıldıklarını görmektense onlardan ayrı kalmayı yeğlerim."

Caleb uzun bir an konuşmadı. "Onlarla ne yapacağım Marie?"

"Sade kıyafetine ve deri avcı takımlarına rağmen önemli birisin ya da en azından baban öyle. Dünyayı gezip gördün. Onları yanına hizmetkâr veya çırak olarak al. Hiç olmadı ikisine de Krondor'da bir iş bul."

"Babaları yok Caleb. Küçükken tek ihtiyaç duydukları bir anneydi – burunlarını silmek ve korktuklarında onlara sarılmak için. Zane'in ailesi trol akınında öldükten sonra bunu epeyce yaptık. Ama bu yaşta onlara ne yapacaklarını ve ne yapmayacaklarını gösterecek, gerekirse akıllarını başlarına getirecek ve iyi bir iş başardıklarında onları övgüye boğacak bir babaya ihtiyaçları var. Bu yüzden, eğer burada kalıp benimle evlenmeyeceksen en azından onları yanında götür."

Caleb sırtını sıva duvara dayadı. "Dediklerin kulağa mantıklı gelmiyor değil."

"Öyleyse yapacak mısınız?"

"Neyi kabul ettiğimden emin değilim, ama evet. Oğlanları yanına alacağım. Babam onlarla ne yapılacağını bilemezse ikisini alıp Krondor'a götürürüm ve bir tüccarın yanına çırak verir, olmadı bir loncaya sokarım."

"Artık kardeş gibiler. İkisini birbirinden ayırmak yanlış olur."

"Onları bir arada tutacağım. Söz veriyorum."

Marie adama sokuldu. "Ara sıra uğrayıp onlardan haber getirecek misin?"

“Evet Marie,” dedi Caleb. “Sana sık sık mektup yazmalarını da tembihleyeceğim.”

“Bu harika olur,” diye fısıldadı kadın. “Bana daha önce kimse mektup yazmadı.” İç geçirdi. “Düşünüyorum da, tanıdığım birine mektup yazan da olmadı hiç.”

“Ben yazmalarını sağlarım.”

“İyi güzel de, önce onlara okuma yazma öğretmen gerekecek.”

Caleb sesindeki hayreti gizleyemedi: “Okuma bilmiyorlar mı?”

“Kimden öğreneceklerdi ki?”

“Peki sen?..”

“Hayır, hiç öğrenmedim,” dedi kadın. “Dükkanlarda gördüğüm sözcükleri az bir şey çıkartabiliyorum, ama okumaya ihtiyaç duymadım hiç.”

“Öyleyse sana yazdıklarını nasıl okuyacaksın?”

“Okuyacak birini bulurum nasılsa. Yeter ki bir yerlerde güzel güzel yaşadıklarını bileyim.”

“Sen az bulunur bir kadınsın Marie,” dedi Caleb.

“Hayır, ben çocukları için endişelenen sıradan bir kadınımsa sadece.”

Caleb yatağa uzandı ve Marie'nin omzuna sokulmasına müsaade etti. Nasıl bir işe bulaştığını düşünüyordu sessiz sessiz.

KONSEY

Pug elini kaldırdı.

Kırkıncıdan büyük göstermeyen kısa boylu bir adamdı. Her zamanki gibi sade bir siyah cüppe vardı üzerinde. Kara gözleriyle önünde duran herkesi tek tek taradı. Gücünü açığa vuran tek vasfı gözleriydi. Onun haricinde nereden bakılırsa bakılsın ortalama bir görünüme sahipti.

Büyücünün Adası'nın kuzey kısmındaki mağara, Meclis'in liderleri için geleneksel bir toplantı yeri haline gelmişti. Dar bir giriş ve alçak bir tavana sahip olan bu mağara kuru olup yosundan ve likenden yoksundu. Orada görüşenlerin rahatı için ara sıra tozu da alınıyordu. İki taş raf ve oturulacak yegane alanı teşkil eden birkaç kaya hariç neredeyse tamamen boştu. Işık Miranda'nın yaptığı bir büyüyle temin ediliyordu –duvarların hafifçe parlamasını sağlayan bir efsun. Mağaranın doğal olmayan tek bir özelliği vardı: Büyü Tanrısı kabul edilen Sarig'in duvara dayalı duran bir kaidedeki büstü.

Pug geçen yıllar boyunca tanrıların nasıl 'öldüklerini' yavaş yavaş anlar olmuştu. Sarig kayıptı ve Kaos Savaşları'ndan beri ölü olduğu farz ediliyordu, yine de Pug onun hâlâ bir şekilde var olduğu ve olayların gidişatına yön verdiği kanaatindeydi. Yüz hatları sürekli değişen büst kimi zaman Pug'a, kimi zaman da orada-

kilerden birine benziyordu. Onun bu değişim içindeki çehresi, bütün büyücülerin öyle ya da böyle tanrının yeryüzündeki birer avatârı olduğu teorisini tasvir etmekteydi.

Pug büste beslediği kronik merakı bir kenara iterek en çok güvendiği danışmanlarını gözden geçirdi. İki hariç hepsi eski öğrencileriydi. O ikisi –Miranda ve Nakor– sessiz sedasız bekliyordu. Kelewan dünyasından kısa zaman önce dönen Pug ile Miranda'nın oğlu Magnus ise annesinin arkasındaydı. Aralarındaki benzerlik mağaranın loş ışığında Pug'ın gözüne çarptı ve adam hafifçe gülümsedi. Derilerinin ve saçlarının renk tonu hariç Magnus ile Caleb'in kardeş oldukları kolayca anlaşılırdı –Magnus beyaz saçlara ve solgun bir tene, Caleb ise koyu kahverengi saçlara ve güneşten kararmış bir tene sahipti. Fakat hiçbirini, ebeveynlerini andırmıyordu. Bazen belli belirsiz benzerlikler göze çarpsa da, değil oğullarının, kendisinin bile tanıma imkânı bulamadığı dedelerine çekip çekmediklerini ara sıra merak ederdi Pug.

Elli yılı aşkın bir zaman önceki tanışmalarından bu yana Miranda hiç değişmemiştir. Koyu renk saçlarında birkaç gri tel mevcuttu ve göz rengi o anki mizacına göre değişirdi –koyu griden yeşile, oradan kahverengi benekli elaya ve koyu kahverengiye. Çıkık elmacık kemikleri vardı ve ağzı bazen o asil güzelliğini gölgelerdi.

Pug'a göre her zaman, hattâ onu boğazlayabilecek kadar öfkeye kapıldığı zamanlarda bile çok güzeldi karısı. Pug'ın ona gönlünü kaptırmasını sağlayan şey Miranda'nın kuvveti ve tutkusuydu. İlk eşi Katala da gençliğinde aynı vasıflara sahipti. Gözleri bir anlığına buluştu ve aralarında yıllardır paylaştıkları sessiz bir iletişim gerçekleşti.

Nakor kayalık bir çıkıntıya oturdu ve Pug bu tuhaf küçük adamı günün birinde sahiden anlayıp anlayamayacağını bir kez daha

merak etti. Büyünün geleneksel tanımını reddeden Nakor onun sadece bir hile, her şeyin altında yatan bir tür gizemli gücün ustaca idare edilmesi olduğunda ısrarcıydı. Çarpık bacaklı ufak tefek adamın farklı farklı şeylerin doğasına dair soluk mırıldanmalarıyla bazen Pug'ın dikkatini dağıttığı olurdu, fakat kimi zaman öyle isabetli sezgilerde bulunur ve büyü konusunda öyle bir hüner sergilerdi ki Pug'ı hayrete düşürürdü. Pug'a göre aynı zamanda dünyadaki en tehlikeli büyücülerden biriydi.

Meclis'in bu iç grubuna yeni katılanlar oturmuş, Pug'ın konuşmasını bekliyorlardı. Bunlar Salmaterli orta yaşlı bir büyücü olan Rosenvar ve Salavan dünyasından Uskavan adlı bir zihinustasıydı.

Uskavan insan gibi gözükse de teni, ona yeteri kadar yakın durulduğunda fark edilen morumsu bir renk tonuna sahipti. Pug on yıl önce Dünyalar Salonu'nu kullanarak onun geldiği dünyayla bağlantı kurmuş ve zihin büyüleri konusundaki bilgilerini paylaşması karşılığında onun Meclis'te eğitim görmesine izin vermişti. Uskavan karşısındakinin zihninde öyle gerçekçi illüzyonlar yaratabilirdi ki o kişide fiziksel tepkilere yol açardı –gerçekten keşilen hayalet kılıçlar oluşturabilir ya da hayali alevler yaratarak düşmanını yakabilirdi. Pug ayrıca onun kendine has yabancı perspektifini de faydalı bulmuştu.

Uskavan bu dünyaya geldiğinde Pug'ın en iyi öğrencilerinden biri ve Gölgeler Meclisi'nin değerli bir hizmetkârı olan Robert de Lyse'ın yerine geçmişti. Robert henüz yetmiş yaşında olduğu halde geçen sene uykusunda huzur içinde ölmüştü.

Pug söze girdi: "Daha evvel hepinizle ayrı ayrı konuştum ve şimdi de bazı istihbarat bilgilerini paylaşmak istiyorum. Çok mühim iki konuda bildiklerimizi özetleyebilmemiz için sizleri bugün burada topladım.

“İlk mesele Talnoylar.” Pug annesinin arkasından çıkan Magnus’a bir göz attı.

Magnus’un yüzüne kaygılı bir ifade hakimdi. “O şeyleri yaratmak için kullanılan büyünün doğası konusunda Tsurani büyücüleri de bizim kadar hayrete düşmüş durumdalar.”

Talnoylar başka bir gerçeklikten gelen kadim yaratımlardı. Dasati adlı bir ırk tarafından yaratılmışlardı ve son derece tehlikelidiler. İçlerine hapsedilmiş Dasati ruhlarından güç alan zırh takımlarıydılar ve böylece hasarlara dayanıklı, acıya bağışık ve itaate meyilsizdiler. Ortaya çıkan ilk Talnoy’u Meclis’e tanıtan Olaskolu Kaspar’a göre ‘Talnoy’ sözcüğü Dasati dilinde ‘öldürmesi çok zor’ anlamına geliyordu.

Magnus devam etti. “Daha uygun bir terim olmadığından Talnoyların bizim ‘gerçeklik düzeyimize’ yapacakları bir akının felaket sonuçlar doğuracağı konusunda bizimle hemfikirler. Bu yüzden, mağaradaki Talnoy deposunu ilk keşfettiğimizde bozduğumuz korunma efsunları hakkında mümkün olduğunca bilgi edinmemizi öneriyorlar.”

Genç adam bakışlarını Nakor’a çevirdi. “Maalesef bildirilecek yeni bir şey yok,” dedi Nakor. Büyücü olduğunu reddeden ve kendine kumarbaz diyen bu adam sözcüklerini seçerken duraksadı. Sonunda tekrar konuştu: “Oğlanlarımız ve kızlarımız” –Büyücünün Adası’ndaki tüm genç büyücülere böyle hitap ederdi– “o şeyleri anlamak için büyük çaba sarfediyorlar.

“İşin iyi yanı,” dedi sırtarak, “Dasatilerle karşı karşıya gelirsek Talnoylara sadece bizim hükmetmemizin bir yolunu buldum.”

“Eh, bu da bir şeydir,” dedi Pug. “Komutamız altındaki on bin Talnoy hafife alınacak bir güç değil.” Dasatilerin kontrol ettikleri yüz binlerce Talnoy karşısında bu sayının lafının bile edilemeye-

ceğini dile getirme dürtüsünü bastırdı. “Ama bence bu kadar zamandır nasıl saklı kaldıklarını keşfedersek bizim için daha iyi olur. Diğer bir deyişle, eğer *biz* Dasatilerden saklanabilirsek önmüzdeki en büyük zorluğu aşmış oluruz.

“Diğer vazifemiz ise Leso Varen’i yakalamak.”

“Nereye kaçtığına dair bir fikrimiz var mı?” dedi Miranda.

“Ajanlarıma büyüyle ilgili sıra dışı olaylara karşı gözlerini açık tutmalarını söyledim.”

Miranda’nın kara gözleri kısıldı. “Leso’nun bazen yıllarca saklandığı olur.”

“Ama bu sefer kendini açığa çıkarmaya hevesli olacak,” dedi Pug. “Talnoyaların neyi temsil ettiğini veya onlardan nasıl istifade edebileceğini bilmesede, ortada önemli bir şeyler olduğunun farkında. Bu kadar kudretli bir şeyi elde etmemizi önlemek isteyecektir.

“Geçen yıl adaya ve Elvandar’a yaptığı saldırı eskisinden daha çüretkar olduğunu ve gizliliğe olan yatkınlığını kaybettiğini kanıtladı. Ele geçirdiği vücut Talwin Hawkins tarafından öldürülünce gücünü geri toplaması uzun sürmedi. Çok yakında ondan haber alacağımızı söylemek yanlış olmaz.”

“Pug, bizden neyi saklıyorsun?” diye sordu Rosenvar.

Pug gülümsedi. Rosenvar’dan iç gruba katılmasını istemesinin sebebi adamın hassas sezgileri ve ufacak bir bilgi kırtısından bile sonuç çıkarmaya yönelik kabiliyetiydi. “Kesin bir şey yok aslında. Rahatsız edici rüyalar görüyorum ve içimde kötü bir his var.”

Konuşurken Uskavan’ın kara gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sakin rüyaları göz ardı etme Pug. Halkım zihnimizin bazı kısımlarının sürekli faal olduğuna ve yaşananlardan bir anlam çıkarmaya çalıştığına inanır. Rüyalar genellikle sonradan bilinçli birer düşünce

haline gelecek şeylerin yansımasıdır; özellikle hisler kuvvetliyen. Irklarımız arasında pek fazla fark yok; zihinlerimizin işleyişi hususunda pek çok ortak noktaya sahibiz.”

Magnus yabancı büyücüye bakarken Pug oğlunun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu: Pug, Miranda ve Magnus dahil pek az insan Uskavan’ın nizamındaki bir aceminin zihinsel disiplinine erişebilirdi. Uskavan sebep olarak Salavanların daha yaşlı bir ırk olduklarını ve zihinsel sanatları binlerce yıldır icra ettiklerini öne sürse de, Salavan zihinleri insanlarınkinden çok daha karmaşıktı.

Kafa sallayan Pug’ın yüzünde belli belirsiz bir teslimiyet ifadesi mevcuttu. “Doğru. Rüyalarımın yaklaşan bir felaketin habercisi olduğundan korkuyorum. Ya da sadece Dasatiler hakkındaki endişemin dışı vurumu olabilirler.”

“Baba, gördüklerin çıkacakmış gibi hazırlık yapmalıyız,” dedi Magnus.

“Biliyorum.” Pug, Meclis’in iç grubunun her mensubunu teker teker süzdü. “Tüm krallıklardaki ajanlarımıza haber salın. İstifade edebileceğimiz her hırsı, kumpası, entrikayı ve diğer durumları öğrenmek istiyorum. İleriki bir çatışmaya yönelik destek almak için gerekirse rüşvet verecek, hattâ tehditler savuracağız.”

Pug bir müddet sessizliğe büründü. Gedik Savaşı’nı anımsıyordu; Tsuraniler on iki sene boyunca Krallık’a, Özgür Şehirler’e, Queg’e ve Yüce Kesh’e saldırmışlardı. Doğudaki daha küçük krallıklar olup bitenleri büyük bir hevesle seyretmişler, Krallık’ın zıyanından bir fayda sağlamak için fırsat kollamışlardı. “Dasatiler gelecek olurlarsa, istilaya nereden başlarsa başlasınlar her ulusun çabucak harekete geçmesi yönünde fikir bildirecek yüksek mevkilerden dostlara ihtiyacımız var.”

Magnus, "Baba, Triagia'ya bir saldırı olursa sorun olmaz -bu kıtadaki tüm hükümdarlarda bir savunmasızlık şuuru var; yabancılar yakınlarda bir yere ayak basarlarsa herkes aynı ölçüde savunmasız olacağından tüm krallıklar birleşir," dedi. "Peki çıkarma Günbatımı Adaları'ndaki ıssız bir kumsala, Novindus çayırlarına veya Wynet'teki ovalardan birine yapılırsa?"

"İşimiz zorlaşır," dedi Pug. Konseyine bakarak her suratı ayrı ayrı inceledi. Miranda bir yabancı kadar gizemliydi. Genelde tek başına karar alır ve kendi işini kendi görürdü. Aradan geçen yıllarda Pug'a danışmadan sahaya ajan göndermesi veya Pug'inkilere zıt emirler vermesi yüzünden pek çok kez tartıştıkları olmuştu. Pug hafif bir tebessüm etti. Karısı yanında bulunduğu sürece asla Gölgeler Meclisi'nin konseyine hükmetmekle suçlanamazdı. Miranda hafifçe kafa sallayarak ona bir tebessümle karşılık verdi; Pug bu konuda tamamen hemfikir olduklarını anladı.

Rosenvar'ın kırışıklar içindeki yüzü güneş altında yanmış köseleyi andırıyordu. Hızla beyaza dönen sapsarı saçlarındaki asi bir tutam, teninin kızılımsı tonunu vurgulamaktaydı. "Bana kalırsa," dedi adam, "bir-iki söylenti yaymak işimize yarayabilir."

Pug bir süre sessiz kaldı. "Ne amaçla?"

Salmater'dan gelen büyücü gülümsedi ve Pug onunla ilk karşılaşmasını hatırladı. Rosenvar o gün bir birahane oturmış, bir maşrapa bira karşılığında büyük bir coşkuyla etrafına nasihatler, basit muskalar ve düpedüz yalanlar saçıyordu. Adaya geldiğinden beri nispeten ayık kalmıştı ve sarhoş olduğu zamanlar pek sık değildi.

"Düzgün kullandıklarında söylentiler müthiş şeylerdir," dedi adam. Sesi derinlerde bir yerden doğup ağır ağır gırtlığından yükselircesine gümbür gümbürdü. "Uygun bir söylenti sayesinde

koca koca şehirlerin tepetaklak olduğunu gördüm Pug. Hükümdarlar resmi bildirimleri ve güvenilir tanıkları göz ardı edebilir, ama şöyle okkalı bir söylenti... ah, işte o zaman işler değişir. Fırtınada kısılp kalmış hindiler gibi, sağanak yağmurda boğulmak istercesine ağızları açık kaçırlar.”

Pug kıkırdadı. Rosenvar'ın konuşma biçimi hoşuna giderdi. “Peki neymiş bu söylentiler?”

Rosenvar'ın tebessümü silindi. “Kronдор'da Dük Erik'in hastalandığı, hattâ belki de ölmekte olduğu konuşuluyor.”

Pug başını salladı. “Onu ben de duydum.”

“Erik sonuncuydu,” dedi Miranda.

Pug kadının ne demek istediğini biliyordu. Dük Erik, Calis'in 'Çaresiz Adamlar' adlı askeri birliğinin geriye kalan son üyesiydi. Bu birlik Yılan Savaşı'nın başında özgürlüklerine karşılık Novindus'a gönderilen mahkumlardan oluşuyordu. Erik o çarpışmadan sağ çıkan üst rütbeli askerlerin sonuncusuydu ve uzak tehlikelerin ne demek olduğunu iyi bilirdi. “Öyleyse işe Kronдор'dan mı başlayacağız?”

“Öylesi daha mantıklı olur,” dedi Rosenvar. “Müşterileri arasında Batı Diyarları'ndaki bazı üst rütbeli subayları da bulunan birkaç dedikodu taciri tanıyorum. Ani bir tepki doğurmayacak, ama Dük Erik'in Kronдор Prensi'ni uyarmasını sağlayacak üstü kapalı bir şeyler yayarsak... eh, bu da bir başlangıç.”

“Tabii Adalar Krallığı bu uyarıyı ciddiye alırsa Yüce Kesh de alacaktır,” dedi Magnus.

“Ve Yüce Kesh ile Krallık ordu toplamaya başlarsa bölgedeki öteki krallıklar da aynı şeyi yapar,” diye ilave etti Miranda.

“Ama onları yalnızca kısa bir süreliğine tetikte bekletebiliriz, bu işi aceleye getirmek olmaz,” dedi Rosenvar.

Pug, "Söylenti bir işe yarayana kadar Erik'in hayatta kalması lazım," dedi.

Nakor söze girdi. "Ben Krondor'a gidip Dük'ü ziyaret ederim, bir süre kendini iyi hissetmesini sağlarım."

Pug baş salladı. Nakor, Zümrüt Kraliçe'yle ilk defa karşılaştıkları yolculuğa Erik ve Calis'le beraber çıkmıştı. Yaşlı Dük bu yüzden Nakor'a güvenirdi.

"Rosenvar, hangi söylentilerin nerede ve ne zaman çıkacağını ayarlamaman gerekiyor," dedi Pug. Midkemia'daki neredeyse bütün önemli başkentlerde iyi konuşlandığımız ajanlarımız var. Ama söylentilerin ani ve kör bir panik değil, yavaş yavaş artan bir huzursuzluk ve endişe yaratması lazım."

"Anlaşıldı," karşılığını veren Rosenvar ayağa kalktı. "Dünyanın hükümdarlarının rahatını kaçırarak fikirleri listeleriz." Gülümsedi. "Tabii biraz kaçırarak."

Uskavan'a, "Mümkünse en iyi öğrencilerinin isimlerini öğrenmek istiyorum. Yakın bir zamanda onları sahaya yollamamız gerekebilir," dedi Pug.

Yabancı büyücü kafa salladı, ayağa kalktı ve Rosenvar'la beraber oradan ayrılarak Pug, Miranda, Nakor ve Magnus'u mağarada baş başa bıraktı. Pug büyük oğluna baktı: "Kardeşin nerede?"

"Galiba Yıldızlimanı'nda. Yapması gereken bir sevkıyat var, ama hiç şüphesiz festivalde oyalanıyordur."

"O dulla oyalanıyor demek istiyorsun yani," dedi Miranda.

Pug omuz silkti. "Bırak bulduğu iki kırık eğlencenin tadını çıkar, sevgilim. Zaten buraya hemen dönmesi gerekmiyor. Eğlenmek onun da hakkı."

Magnus annesine baktı ve, "Onu mu bulayım, yoksa Kelewan'a mı döneyim?" diye sordu.

Miranda kocasına bir bakış attı. "Hangisi olsun?"

"İkisini de boş ver. Novindus'a git, Nakor'un Talnoylar üzerine yaptığı çalışmalarını sürdür. Tsuranuanni Meclisi'nin Yüceleri bir süre seninle uğraşsınlar. Krondor'daki işi bitince Nakor'u yanına gönderirim ve sen de Kelewan'a geri dönebilirsin."

Nakor gülümsedi. "Ben gelmeden bir şeyleri bozayım deme."

Magnus ufak tefek kumarbaza alaycı bir tebessüm etti, başını salladı ve cüppesinin cebinden altın bir küre çıkardı. Kürenin üzerindeki bir düğmeye basar basmaz da ortadan kayboldu.

Miranda gidip kocasının arkasında durdu ve kollarını ona doladı. "Endişelisin."

"Hep öyleyim," dedi Pug.

"Hayır, bu seferki başka." Kocasının yüzünü inceledi kadın. "Bir şeyler mi seziyorsun?"

"Sanırım Miranda'ya ne diyeceğini biliyorum. Ben Krondor'a gidip Dük Erik'in bize yardımı dokunacak kadar hayatta kalmasını sağlayacağım," dedi Nakor. Pug ile Miranda'yı süzdü: "Siz ikiniz birbirinizle daha sık konuşmalısınız. Sahiden." Nakor heybesiyle değneğini aldı, sonra o da gözden kayboldu.

Pug bir müddet gözlerini kapalı tuttuktan sonra karısının sorusuna cevap verdi. "Evet, bir şeyler seziyorum. Ve sezdüğüm şey büyüyor. Ona ne ad vereceğimi bilemiyorum, ama meşum olduğu kadar... yoğun da."

"Sakın bu bir önsezi olmasın?"

"Gördüğüm rüya beni kaygılandırıyor aşkı. Sanırım bir şey yaklaşıyor ve ortaya çıktığında yaşanacak çatışma hayal edebileceğimizden bile daha korkunç olacak."

"Bugüne kadar görtüp geçirdiklerimiz düşünülürse çok feci bir şeyden bahsediyor olmalısın."

“Bir keresinde, Büyük Ayaklanma sırasında Tomas’la ben bir Dehşet Efendisi’yle karşı karşıya kaldık. Yaratığı alt edebildik, ama bunun için bütün büyümüz ve bol miktarda kurnazlık gerekti. Sonra Sethanon’da bir Dehşet Lordu’yla karşılaştım: tüm büyüsü ve kudretiyle, zorlukla zaptedebildiğim bir Büyük Ejderha.”

“Ama Dehşetler aşağı düzlemlerin birinden çıkagelirken Dasatiler ikinciden gelirler. Herhalde insanlardan çok daha tehlikeli olacak halleri yoktur?”

Pug karısının elini tuttu. “Çoğu konuda benden daha fazla bilgi sahibisin Miranda, ama alimliğe hiçbir zaman tutkuyla bağlı olmadın.” Alnı kırıştığı halde kadın hiçbir şey söylemeyerek kocasının sözlerindeki doğruluk payını kabullendi.

Pug iç geçirip sesini alçalttı. “Yaratılışın aşağı seviyelerindeki varlıkların tabiatında daha üst seviyelerdekilerin yaşam gücünü emmek vardır. Tepeden aşağı akan bir dere gibi düşün bunu. Dasatilerin dokunuşu bile sadece birkaç saniye içinde büyük zarara yol açar.

“Dehşetler bu gerçeklik seviyesine kadar çıkıp var olabilen en korkunç yaratıklardır; daha derinlerdeki varlıklar o kadar çok enerjiyi o kadar kısa zamanda tüketirler ki, canlı kalmalarını sağlayacak bir büyü kullanmazlarsa düzlemimize ulaşır ulaşmaz yok olurlar. Hayır, Dasatilerin bizden sadece bir seviye aşağıda olmaları onları çok daha tehlikeli kılıyor sevgilim.” Pug yorulmuşçasına iç geçirdi. “Nakor bunu iyi anlıyor, çünkü Talnoyları incelemek için başka herkesten daha fazla vakit harcadı.” Mağaranın girişine göz attı. “Ötekiler bu söylediklerimi nasılsa keşfedecek; şimdiden panik yaratmanın bir anlamı yok.

“Dasatiler bizim gibi fanidirler, fakat bu gerçeklik seviyesine

ulaştıkları takdirde, üzerine bastıkları çimler de dahil etraflarındaki her şeyin yaşam gücünü emecekler. Bu yüzden, ilk Gedik Savaşı sırasında Tsuranilerle olduğu gibi onlarla yenişemesek bile bizi ağır ağır tüketerek galip gelebilirler. Ayrıca üzerlerine akan yaşam gücü, onları öldürmemizi zorlaştırırken bizi güçsüz düşürecek. Çatışma ne kadar uzun sürerse, zafer kazanmamız da o kadar zorlaşacak. Sayıları da unutmamız lazım; Kaspar haklıysa ve o dünyayı sahiden görmüşse, üstümüze binlerce değil on binlerce savaşçı salacaklar. Bizi bulurlarsa çabucak tepki vermemiz lazım. Midkemia hükümdarlarının eninde sonunda yüzleşmemiz gereken bu tehlikeyi tamamen anlamalarına fırsat vermemeliyiz, yoksa korkuları azimlerine baskın gelir.”

Miranda kocasının yüzünü inceledi, sonra da, “Elimizden gelen her şeyi yapacağız,” dedi.

“Biliyorum,” dedi adam. “Şimdi ikimizin de halletmesi gereken işler var.”

“Nasıl geri döneceksin?”

Pug gülümsedi. “Yürüyeceğim. Temiz hava zihnimi açıyor ve düşünmeme yardımcı oluyor.”

Kadın onu yanağından öptü. “Evde görüşürüz.”

Miranda yitip gidemedi Pug, “Dur bir dakika!” dedi. “Nakor’un gitmek için bir küre kullandığını gördün mü?”

“Hayır, fark etmedim.”

Pug gülümsedi. “Herhalde yine o ‘hilelerinden’ birini yaptı.”

Miranda da gülümseyerek karşılık verdi ve oradan yok oldu. Hiç kimse kendini Miranda’dan daha iyi nakledemezdi. Miranda bir süredir Pug’a ve diğerlerine bunu büyülerin ve Tsurani kürelerinin yardımı olmaksızın nasıl yapacaklarını öğretmeye çalışıyordu, fakat çok az kimse bu işi yalnızca zihnini kullanarak ve o

da sadece çok iyi bilinen yerlere yapabilmşti. Herhalde karısı Nakor'dan ders almış olmalıydı. Kurnaz adam haklıydı; Pug ve karısının daha sık sohbet etmeleri lazımdı.

Pug mağaradan dışarı yöneldi ve girişte durdu. Büyücünün Adası'nda vakit akşamüstünün sonlarıydı ve Pug villaya varana dek akşam yemeği hazırlanmış olurdu. Adam mağara ve civarına bir bakış daha attı, sonra da evine doğru yürümeye başladı.

Kraliyet Cerrahı başını iki yana salladı ve yanındaki silahlarla usulca konuştu: "Korkarım sabaha sağ çıkamayacak." Bu iki suret, Krondor Dükü'nün ölmekte olduğu devasa odanın içinde cüce gibi kalıyordu. Dük'ün yatağının yanı başında tek bir mum yanmaktaydı.

"Baş silahtara bilgi vereyim mi efendim?" diye sordu daha on beşini bile bitirmemiş sarı saçlı genç adam. Baş silahtar, son sekiz yıldır Krondor'un hükümdarlığını yapan ve Adalar Krallığı'nın görünürdeki veliahdı olan Prens Robert'a hizmet ediyordu.

"Vakit geç oldu. Yakında Dük'ü tekrar kontrol ederim. Durumu daha da ağırlaşırsa Prens'i uyandırmak için yeterli zamanımız olur."

"Peki efendim. Burada kalayım mı?"

"Lüzum yok," dedi yüzü endişeden ve bitkinlikten dolayı iyice sarkmış ihtiyar şifacı. "Dük nasılsa uyanmayacak ve benim de bakacak başka hastalarım var; kraliyet çocuk odasından karın ağrısı şikayeti geldi. Ölümcül bir durum olmasa bile çocukların geceyi rahat geçirmelerini sağlayamazsam Prens'in gazabına hedef olurum."

Şifacı, yatağın yanındaki mumu söndürdü ve oğlanla beraber Dük'ün kocaman odasından çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Hemen sonra büyük bir perdenin arkasındaki gölgelerde bir suret belirdi. Adam yatağın yanına kadar gelip parmak uçlarını halen sıcak olan mumun fitiline değdirdi. Alev anında yandı. Yataktaki adama bakan ziyaretçi, “Ah Erik, hiç de iyi gözüküyor-sun,” dedi.

Nakor, Dük Erik'i çocukluğundan beri tanıyordu. Erik o zamanlar demirci ocağından daha yeni çıkmış gibi devasa omuzlara ve üç adamın kuvvetine sahipti. Ayrıca neredeyse cinayetden asılmasına sebep olan öfkeli bir mizacı vardı. Fakat Adalar Krallığı'na iyi hizmet etmiş ve zamanla Batının Şövalye Komutanı rütbesine yükselmişti. O günden beri de Prens Robert'ın emrinde Krondor Dükü olarak görev yapıyordu.

O an Nakor'un karşısında seksen yaşın üzerindeki bir ihtiyar durmaktaydı. Kafatasına iyice gerilmiş olan derisi eski bir parşömeni andırıyordu. Gençliğinin o heybetli kuvvetinden eser kalmayan omuzları, üzerindeki bol geceliğin altında kaybolmuştu.

Nakor heybesinden aldığı küçük tütün tıpasını çıkardı. Ölmek üzere olan adamın ağzına tütün içindeki sıvıdan bir damla damlattı ve bekledi. Erik'in ağzı hafifçe oynadı ve Nakor bir damla daha döktü. Bunu yaklaşık on beş dakika boyunca tekrarladı; her seferinde tek bir damla damlatıyor, sonra da yatağın yanında oturup bekliyordu.

Birkaç dakika daha geçmişti ki Dük gözlerini kırıştırdı, ardından onları tamamen açtı. Yumuşak, boğuk bir fısıltıyla konuştu: “Nakor?”

Ufak tefek adam sınıttı. “Beni hatırlıyor musun?”

Derin bir nefesi takip eden uzun bir iç çekişin ardından Erik von Darkmoor –Calis'in Kızıl Kartalları'nın eski üyesi, Yılan Savaşı gazisi, Kâbus Bayırı Muharebesi'nin kahramanı, Krondor Dükü

ve Batı Diyarı Şövalye Komutanı- oturup, "Unutması çok zor birisin eski dostum," dedi.

"Şimdi daha iyi görünüyorsun," dedi Nakor.

Erik kollarını kıpırdatıp konuştu: "Kendimi daha iyi hissediyorum. Ne yaptın?"

Nakor tüpü gösterdi. "Sana biraz zaman kazandırdım. Konuşmamız gerekiyor."

"Öyleyse acele et," dedi Dük arkasına yaslanıp. Kuru ve hırıltılı bir sesle kıkırdadı. "Söylenenlere bakılırsa fazla zamanım kalmadı -dur bakayım, buraya nasıl girdin?"

Nakor elini savurarak soruyu geçiştirdi. "Kimse bakmayana kadar bekledim ve pencereden girdim."

Erik gülümsedi. "Çocukluğunda Dük James'in yaptığı gibi demek?"

"Öyle bir şey işte."

"Peki ölüm döşeğindeki bir adamı niye rahatsız ediyorsun?"

"Bir süre daha hayatta kalmanı istiyorum Erik."

"Dediğini seve seve yaparım, ama kaderin benim için başka planları var."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Dük ellerini yüzüne kadar kaldırdı ve, "Durumum düşünüldüğünde hiç fena değil," dedi. "Tekrar soruyorum, ne yaptın?"

"Buradan çok uzaklarda yaşayan bir rahipten aldığım bir iksiri kullandım. Bu iksir seni... yenileyecek."

"Yenileyecek mi?"

"Seni biraz daha hayatta tutacak. Veya çok içersen çok uzun bir süre daha."

Dük oturabilmek için yatakta yukarı kaydı. "Bunu istediğimi zannetmiyorum Nakor. Vücudum bana ihanet etti ve doğrusunu

söylemek gerekirse, başkalarına bağımlı yaşamak beni kahrediyor. Kendi başıma tuvalete kadar bile gidip işeyememek çok zor. Hiçbir şey bir adamın gururunu sabahları bir bebek gibi sırsıklam uyanmak kadar kıramaz. Böyle yatalak kalacağıma ölmeyi yeğlerim.”

“Eh, ikisinden birini seçmene gerek yok,” dedi Nakor sırtarak. “İksir aynı zamanda seni daha güçlü kılacak.”

Erik'in gözleri Nakor'unkilere dikildi. “Daha iyi görüyorum; yeni fark ettim.”

“Evet,” dedi Nakor. “Pek hoş bir iksir bu.”

“Son elli, altmış yıldır değişmemeni ona mı borçlusun?”

“Hayır. Bildiğim başka hileler da var.”

“Pekala. Krallık'ı bir süre daha koruyabilmem için beni bu yaktan kaldırılabirsen hayır demem, ama bunu niye yapıyorsun?”

“Eh, öncelikle seni severim.”

“Teşekkürler Nakor; ben de seni severim.”

“Calis ve Bobby ile güneye gitmiş Çaresiz Adamların sonuncususun sen.”

“Oradaydım; hatırlıyorum. Ben de herkes gibi nostaljiden hoşlanırım Nakor, ama asıl sebep nedir?”

“Hükümdara sözünü dinletebilecek ve zamanı geldiğinde bize yardım edecek birine ihtiyacımız var.”

“Biz de ne demek?” diye sordu Dük. “Kara Büyücü'yü mü kastediyorsun?”

“Evet, Pug'ı.”

Erik uzun bir soluk vererek başını iki yana salladı. Yılan Savaşı'nın ardından Kesh, kuzeydeki komşusuyla yaptığı bitmek tükenmek bilmez mücadelesinde kendine fayda sağlamak için saldırıya geçmiş ve Krondor'u neredeyse yok etmişti. O sırada Yıl-

dızlimanı Dükü ve Adalar Krallığı'nın tebaasının bir mensubu olan Pug kudretli büyüünü kullanarak istilacıları yok etmeyi reddetmiş, onun yerine Keshlilere evlerine dönmelerini buyurmuş, bunu yaparken de o zamanlar Kronдор Prensi olan ve sonradan Adalar Kralı haline gelen Patrick'i halk önünde küçük düşürmüştü.

Erik dedi ki: "Yılan Savaşı'ndan sonra Prens Patrick'e karşı gelince Pug burada istenmeyen kişi ilan edildi. Robbie'nin Patrick'le arasındaki bağ bir soyadından ibaret olabilir –ayrıca Patrick ne kadar aceleciyse o da o kadar ihtiyatlıdır– ama kraliyet hafızası oldukça güçlüdür. Pug, Yıldızlimanı'nı Krallık'tan ayırdı ve bağımsız bir devlet haline getirdi; bu yaptığı tahtın bakış açısından vatana ihanet sayılır."

"İşte bu yüzden onları bunun aksine ikna etmen gerekecek. Kötü bir şey yaklaşıyor Erik."

"Ne kadar kötü?"

"Çok kötü," dedi Nakor.

"Zümrüt Kraliçe kadar mı?"

"Daha da kötü," dedi kısa boylu kumarbaz.

Erik bir an kıpırsız oturdu, ardından, "Şu masanın yanına git Nakor," dedi duvara dayalı uzun bir masayı işaret ederek. "Oradaki kutuyu aç."

Gösterilen yere giden Nakor orada pirinçten yapılmış küçük bir asma kilide ve halka şeklinde bir mandala sahip sade bir tahta kutu buldu. Kutunun içinde siyah bir kolye vardı. Adam onu çıkardı ve zincirinin ucundan tutarak sallandırdı. "Gece Şahinleri mi?"

"Bu Yüce Kesh'teki ajanlarımızdan biri yolladı. Herhalde senin ve dostlarının orada bizimki kadar çok ajanı vardır."

Nakor dönüp yaşlı düke baktı. Erik'in mavi gözleri artık kıpır kıpırdı ve sesi her geçen dakika daha da güçleniyordu. "Ah, şu sizin... ne diyordunuz? Meclisiniz mi? Onunla bir sorunum yok," dedi yaşlı adam.

Nakor bir şey söylemeden gülümsedi.

"Ama orada bilgi toplamaya çalışan yalnızca siz değilsiniz eski dostum," dedi Dük. "Yaptığın faaliyetler konusunda Krallık'ın resmi tutumu ne olursa olsun, iyi niyetli davrandığından şüphe etmeyecek kadar seninle ve Calis'le beraber hizmette bulunmuşluğum var. Doğrusunu söylemek gerekirse, Kesh ordusu şehir duvarlarının hemen dışındayken Patrick'in Pug'dan gelen o tokada ihtiyacı vardı. Tıpkı Keshlilerin kuyruklarını kıstırıp evlerine geri yollanmaya ihtiyaçları olduğu gibi.

"Ama senin aklındaki genel iyilik görüşüyle Krallık'a olan vazifem arasında seçim yapmam gerekirse neyi seçeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum Erik." Nakor seçim yapmak durumunda kalırsa Erik'in Krallık'a olan yeminini ve vazifesini Pug'ın taleplerinin önüne koyacağını farkındaydı. Kolyeyi yerine bıraktı. "Bu ne zamandır sende duruyor?"

"Bir haftadır. Kesh şehrinde alt mevkiden bazı saray yetkilileri ve nüfuzlu tüccarlar ölü bulundu. Orası büyük bir kent ve ölenler pek de önem arz etmiyor, o yüzden Keshliler henüz üzerinde durmuyorlar."

Nakor düşünceli gibiydi. "Veya yukarılardaki biri üzerinde durulmamasını sağlıyor."

"Ben de o fikirdeyim," dedi Dük. Pencereye baktı. "Şafağa ne kadar var?"

"Dört saat kadar," dedi Nakor.

“Burada biraz daha kalsam iyi olur Nakor. Yaklaşan tehlike Zümrüt Kraliçe’nin ordusundan beterse kılıcımı alıp şehir duvarlarına çıkacak kadar zinde olmak isterim.”

Nakor sırttı. “Olacaksın da.”

Erik de ona gülümsedi; Nakor adamın yanaklarına renk geldiğini görebiliyordu. Onu yatakta ilk bulduğunda Dük ölümün eşliğindeki seksen yaşında bir adamdı. Artık yetmişinden daha genç ve enerjik duruyordu.

“Gitmem lazım. İksirin geri kalanını şimdi iç.” Erik söyleneni yaptı ve boş tüpü Nakor’a geri verdi. Sıska kumarbaz bir tane daha çıkarıp ona uzattı. “Bunu bir yere sakla. Kendini istediğin kadar kuvvetli hissetmezsen tüpün yarısını bir haftada iç. Kendini muhteşem hissetmek istersen de geri kalanını bir sonraki hafta yudumla.” Tüpü Dük’ün yanındaki yastığın üstüne bıraktı. “Daha da fazlasını vermek isterdim, ama nasıl birdenbire gencecik bir delikanlıya dönüştüğünü Prens’e açıklamakta zorlanabilirsin.” Sırtarak ekledi: “Sarışın doğman iyi olmuş Erik, çünkü insanlar saçının artık eskisi kadar gri olmadığını fark etmeyecekler.”

Odanın karşı tarafındaki kapı aralanmaya başladı. “Artık gitmeliyim,” dedi Nakor ve o büyük perdenin arkasındaki gölgelere daldı.

Erik perdenin örttüğü pencerenin açılmadığını biliyordu, gidip bakması halinde Nakor’u bulamayacağını da tabii.

Kraliyet Cerrahı ve Dük’ün silahtar odaya girdiler ve adamı yatağında otururken bulunca hayrete düştüler. “Dük Hazretleri!” diye bağırdı şifacı.

“Rossler,” dedi Dük.

“Efendim?” dedi silahtar neredeyse kekeleyerek.

“Siz ikiniz öyle aval aval neye bakıyorsunuz?”

“Şey, Dük Hazretleri... size tabii ki.”

“Eh, kesin artık şunu.”

“Ama şey, eee...”

“Biliyorum,” dedi Erik, şifacının sözünü keserek. “Sabaha çıkmayacağımı zannediyordun. Ama gördüğün gibi artık iyiyim.”

“Evet, görüyorum, Dük Hazretleri. Bir bakabilir miyim?” Adam Dük’ü muayene etmek istiyordu.

Erik adamın işini yaparak kalbini ve ciğerlerini dinlemesini, göğsüne ve sırtına hafif hafif vurmasını sabırla bekledi. Cerrah göz rengini incelemeye başladığındaysa onu iteledi. Bacaklarını yataktan sarkıtıp, “Tuvalete gitmem lazım,” dedi.

Silahtar hemen atıldı: “Gidiplazımlığınız getireyim.”

“Artık gerek yok Samuel, teşekkürler. Oraya kadar yürüyebileceğimden eminim.”

Erik yataktan kalkıp odanın karşısındaki özel tuvaletinin kapısına doğru yürüdüğü sırada iki adam da sessizce onu seyretti. Eski diriliğini geri kazanmış Dük kapıyı arkasından kapatırken, afallamış vaziyetteki şifacıyla sırttan silahtar merakla bakıştılar.

YOLCULUK

Oğlanlar inlediler.

Caleb oturduğu sürücü koltuğundan başını çevirdi ve uyanmakta olan genç adamlara baktı. Onları arabanın kasasına atmış, Marie'ye veda etmiş ve şafak sökmeden Yıldızlımanı Kasabası'ndan ayrılmıştı.

İlk ayılan Zane oldu. Oğlan sersemlemiş bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak oturmaya çalıştı. Başını şiddetle zonklayıp mide-si ağzına gelince bunun büyük bir hata olduğunu anladı. Midesinde ne varsa kusmak için arabanın yanından son anda sarkabil-di.

Caleb atları önce yavaşlattı, sonra da durdurdu. Araba tamamen durana dek Tad akşamdan kalmanın gerginliğiyle üvey kardeşine çoktan katılmıştı.

Caleb yere atladı, Tad'le Zane'i hoyratça arabadan indirdi ve onları yol kenarına üst üste attı. Oğlanlar sefaletin portresi gibiy-diler. İkisinin de yüzü solgundu ve alınlarından ter damlıyordu. Gözlerinin etrafı kıpkırmızı, giysileri leş gibi ve kırış kırıştı.

"Ayağa kalkın," dedi Caleb ve oğlanlar denileni yaptılar. "Beni takip edin."

Adam itaat edip etmeyeceklerini görmek için beklemeden ağaçlarla bezeli ve hafif eğimli bir bayırdan aşağı yürümeye baş-

ladı. Arkasından gelen seslere bakılırsa, oğlanlar gönülsüzce de olsa peşinden geliyordu.

İçi bele kadar gelen otlarla dolu küçük bir nehir yatağına vardılar. Caleb önden gitmelerini işaret etti. Sefil haldeki iki delikanlı yarı yürüyüp yarı tökezleyerek otların arasında ilerledi. Zane önüne ne çıksa ezip geçiyor, Tad ise rüzgarda hafifçe sallanan bitkileri elleriyle yararak yürütüyordu.

Böyle ardarda ilerlerlerken Zane bir hayret nidası atarak gözden kayboldu. Tad sudan iki metre kadar yüksekteki nehir kenarından aşağı düşmekten son anda sakınabildi. Zane'in başı su yüzüne çıktığı sırada Tad kıçında Caleb'in çizmesini hissetti. Kendini ansızın havada bulan oğlan, Zane'in hemen yanına düştü.

"İyice temizlenin," diye talimat verdi Caleb. "Birahane gibi kokuyorsunuz." Adam aralanna düşecek şekilde sığ suya bir şey attı. Zane onu eline aldığı anda bir kalıp sabun olduğunu gördü. "Annenizin yaptığı şey gibi derinizi soymaz çocuklar, ama yine de sizi temizler –saçınızı, vücudunuzu, giysilerinizi, her şeyinizi. Yıkandıktan sonra kıyafetlerinizi arabaya götürebilirsiniz."

İsteksizce de olsa üzerlerindeki sınıslıklam giysileri çıkarmaya başladılar. "Nehirdeyken biraz da su için. Kendinizi toparlamana za yardımını dokunur." Adama arabaya doğru geri döndü, sonra da bağırdı: "Ama sabunlu suyu içmeye kalkmayın ha."

Caleb arabaya dönüp bekledi. Yarım saat geçmeden giysilerini ellerinde taşıyan ve üzerlerinden şıpır şıpır su damlayan bir çift oğlan çıkageldi. Caleb arabayı işaret ederek, "Onları arkaya serin de güneşte kurusunlar," dedi.

İki oğlan da serin sabah havasında titreyerek bekledi. Caleb birkaç dakika sonra sürücü koltuğunun arkasındaki bir sandığı gösterdi. "Orada kuru giysiler bulacaksınız."

Oğlanlar giyinirlerken Tad konuştu: “İçki yüzünden kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.”

Caleb başını salladı. “Viski adamı fena çarpar.”

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Zane, üstüne temiz bir tunik geçirirken.

“Sizi Yıldızlımanı’ndan götürürken evire çevire dövmeme gerek kalmasın diye.”

Oğlanlar bir uyku gezintisinden yeni çıkmış gibi etraflarına baktılar. “Neredeyiz?” diye sordu Zane, koyu gözlerini kısarak. Caleb oğlanın öfkelenmeye başladığını görebiliyordu.

“Yar-rin yolu üzerindeyiz. Oradan da Jonril’e geçeceğiz.”

Tad de gözlerini kıstı. “Niye Jonril?”

“Çünkü anneniz Yıldızlımanı’ndaki halinizden memnun değildi ve benden sizi iş bulabileceğiniz bir yere götürmemi istedi.” Adam giyinmeyi bitirmelerini işaret etti. “İki sene önceki Seçme’den beri başıboş geziyorsunuz.”

Konuşurken Zane’in gözleri çakmak çakmaktı. “Bu hiç de doğru değil Caleb!” Oğlan bacaklarına kuru bir pantolon geçirirken üvey kardeşine baktı. “İş bulabildiğimizde çalışıyoruz.”

“Ayda bir-iki gün yük boşaltmak zanaat sayılmaz,” dedi Caleb.

“Ondan fazlasını yapıyoruz,” diye ekledi Tad. “Hasada yardım ediyoruz, arabalarla yük taşıyoruz, hattâ inşaatlarda bile çalışıyoruz.”

Caleb gülümsedi. “Denediğinizi biliyorum. Ama şu aralar piyasada çok az iş var; yeni nakliye şirketi kurulduğunda daha da azalacak –Landreth’ten kendi adamlarını getirecekler.

“Hayır, anneniz haklı. Hayatta kendinize bir yol çizeceksiniz ve bunun Yıldızlımanı’ndan başka bir yerde olması lazım.”

Oğlanlar giyinmeyi tamamladılar ve Caleb onlara arabaya çıkmalarını işaret etti. Sürücü koltuğuna oturup dizginleri eline aldı.

Atlar onun komutuyla ilerlemeye başlarken adam sözlerini sürdürdü. “Üzülerek söylüyorum ki Krallık'ta fazla bir şey yok. Size iş bulabilecek insanlar tanısam da hiçbiri sizi çırak olarak yanına almaz. Ama Kesh'te durum daha iyi ve Jonril'de bana iyilik borçlu birkaç arkadaşım var. Sizin gibi ümit vadeden iki delikanlıyı yanına alabilecek biri olup olmadığına bakacağız. Bir işe çırak olarak girin ve zanaat öğrenin. İsterseniz on yıl sonra Yıldızlımanı'na kalfa olarak geri dönebilirsiniz, ama önce bir işe çırak olmanız lazım.”

Oğlanlar sarsıntılı arabanın kasasına huzursuzca oturdular. Zane dizlerini çenesinin altına çekti, Tad ise bacaklarını dümdüz uzattı. İki de önlerinde uzun bir yolculuk olduğunu biliyordu.

Araba öğle üzeri sıcağında yoldan aşağı sarsıla sarsıla giderken atlar arkalarında bir toz bulutu kaldırıyordu. Hava yılın o dönemi için alışılmadık ölçüde sıcaktı ve arada sırada oğlanların durumdan yakındıkları oluyordu. Canları iyice sıkılmış, yolculun verdiği yenilik hissi artık geride kalmıştı. Caleb şikayetleri hoş karşıladı; hayatlarındaki bu ani değişimin yarattığı stresi anlıyordu çünkü.

Oğlanlar ilk gün boyunca annelerinin onları evden göndermelerine yönelik öfke ve üzüntülerini dile getirdiler. Kadının tercihinin arkasında yatan sebebi tamamen anlıyorlardı: Yıldızlımanı yıllardır varlıklı bir kasaba değildi ve iş bulmak çok zordu. Gençlere özgü o iyimserlikleri orada kalırlarsa hep bir şey çıkacağına dair ümit vermişti onlara, fakat gün son ermeden ikisi de annelerinin muhtemelen haklı olduğu sonucuna vardı. Zamanla bu değişimi takdir edeceklerdi, fakat şimdilik kendilerini bedbaht hissediyorlardı. En azından Ellie'nin adını anmamaları ve Mary'nin bu kararı vermesinin bir sebebinin de o olduğunu hiç dile getirmemeleri Caleb'in içini rahatlatmaktaydı.

Caleb oğlanları uzun yıllardır tanıyordu ve onları epey severdi; ikisi onun gözünde asla sahip olamayacağı öz oğulları gibiydi ve onlar kendisini bir baba olarak görmedikleri halde en azından bir amca ve de annelerinin hoşlandığı, hattâ canı gönülden sevdiği biri olarak bellediklerinin farkındaydı.

Kocasını hayattayken de Marie'yle görüşmüşlüğü vardı ve o zamanlar dahi onda ilgi uyandırdığını biliyordu; bütün edep kurallarını harfiyen yerine getirmesine rağmen, gözlerindeki bakış kadının duygularını açığa vururdu. Marie sonradan Caleb'e, daha o günlerde bile onu çekici bulduğunu söylemişti. Caleb de ondan hoşlanmış, fakat diğer tüm evli kadınlarda olduğu gibi Marie'ye yönelik duygularını bastırmıştı. Trol akınından ve Marie'nin kocasının ölümünden iki yıl sonra tekrar sevgili olup çıkmışlardı.

Caleb onunla evlenip bir yuva kurmayı çok isterdi, fakat vazifesi yüzünden bunun mümkün olmadığını farkındaydı. Babasına ve Gölgeler Meclisi'ne karşı sorumlulukları sürekli seyahat etmesini ve kendini tehlikeye atmasını gerektiriyordu. Bir yerde uzunca kalabilen bir insan değildi ve Marie bundan iyisini hak ediyordu.

Yine de kadın en ufak bir şikayet etmemiş ya da başka bir erkeğe ilgi göstermemişti. Caleb gizliden gizliye günün birinde onu Büyücünün Adası'na –yani evi bellediği yere– taşınmaya ikna edebilmeyi yahut bizzat Yıldızlımanı'na gelip onun yanında yaşamayı umuyordu. Daha önce pek çok kez olduğu gibi bu fikirleri kafasından kovdu, çünkü onları düşünmek moralini bozmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Nab-Yar'a vardığımızda bu arabayı satacak birini bulacağız ve kendimize binek atları alacağız,” dedi Caleb.

Zane ona döndü. “Biz at binmeyi bilmeyiz Caleb.”

“Yolculuk ederken öğreneceksiniz,” karşılığını verdi Caleb.

Oğlanlar aralarında bakıştılar. Ata binmek soylulara, askerlere, hali vakti yerinde tüccarlara ve kimi yolculara mahsustu; çiftçiler ve köylüler bir yerden bir yere sadece katıra veya at arabasına binerek giderlerdi. Yine de bu üzerinde düşünmeye değer bir mevzuymuştu ve yaptıkları sıkıcı yolculuğa renk katacak bir yeniliğe hayır demezlerdi.

Tad omuz silkti, Zane ise sırtarak, “Belki atlı ulak falan olabiliriz,” dedi.

Caleb güldü. “Öyleyse ata binmeyi çok iyi öğrenmeniz lazım. Kılıç kullanmakla aranız nasıl?”

“Kılıç mı?” diye sordu Tad.

“Atlı ulaklar onca altını mesajları çabucak ve güvenle ulaştırabiliyorlar için kazanırlar. Eşkıyalardan sakınmak kadar, gerektiğinde ölümüne dövüşebilmeyi de gerektirir bu.”

Oğlanlar yine birbirlerine baktılar. İkisinin de o güne dek bir kılıca dokunmuşluğu yoktu ve bundan sonra dokunacaklarını da sanmıyorlardı. “Genç Tom Sanderling, Nab-Yar’da asker oldu ve kılıç kullanmayı öğrendi,” diye belirtti Zane.

“Kesh bütün askerlerine kılıç kullanmayı öğretir,” dedi Caleb, “ama yanlış hatırlamıyorsam İhtiyar Tom, oğlunun askercilik oynamasından pek de memnun değildi.”

“Doğru, ama o öğrenebildiyse bizi de öğrenebiliriz demek istiyorum,” dedi Zane.

Tad lafa karıştı. “Bize sen öğretebilirsin. Yanında kılıç taşıyorsun Caleb. Bu yüzden onu kullanmayı da biliyor olmalısın.”

“Belki,” dedi Caleb, o akşam kamp kurduklarında muhtemelen onlara bazı temel bilgiler vermesi gerekeceğini fark ederek.

Tad kılıcını Caleb'e doğru kontrolsüzce savurdu. Adam kolayca yana çekildi ve birkaç dakika önce kestiği uzun ince bir çomakla oğlanın elinin üstüne sertçe vurdu. Oğlan bağırarak Caleb'in kılıcını yere düşürdü. "Birinci kural," diyen Caleb, düşen silahı almak için eğildi. "Kılıcını düşürme."

"Canım acıdı," dedi Tad, sağ elini ovuşturarak.

"Bir kılıçla vursaydım daha da acırdı," karşılığını verdi adam, "tabii acın uzun sürmezdi, çünkü bir-iki saniye içinde karnını deşmiş olurdum." Kılıcı kabzası öne gelecek biçimde Zane'e attı ve oğlan onu havada yakaladı. "Aferin," dedi Caleb. "Hızlısın ve elini iyi kullanıyorsun. Bakalım Tad'in hatasından kaçınabilecek misin."

Elindeki kılıç Zane'e canlı ve ölümcülmüş gibi geliyordu. Silah beklediğinden daha ağırdı ve dengesi bir tuhafı. Zane onu havada biraz salladı ve bileğini sağa sola çevirdi.

"Aynen öyle," dedi Caleb, ateşin etrafından dolanıp oğlana yaklaşıırken. "Onu tutmaya alış. Bırak kolunun bir parçası olsun."

Caleb tıpkı Tad'de olduğu gibi kılıcı düşürtme amacıyla çomakçı ansızın savurdu, fakat Zane bileğini çevirerek, çomakçı ağzına denk gelmesini sağladı.

"Çok iyi," dedi Caleb, geri çekilirken. "Bu işe yatkın olabilirsin. Öyle yapmayı nereden öğrendin?"

"Öğrenmedim," dedi Zane sırtarak ve kılıcı indirdi. "Çomaktan sakınmaya çalıştım sadece."

Caleb dönüp Tad'e baktı. "Nasil yaptığını gördün mü?"

Tad başını salladı.

Caleb, Zane'e kılıcın ucunu aşağı çevirmesini işaret etti, ardından yaklaşıp oğlanın bileğini kavradı. "Az önceki gibi bileğini çevirerek, kol kuvvetini ve enerjini en etkili şekilde kullandın. İleri-

de kendini savunmak için omzuna kadar tüm kolunu kullanan adamlar göreceksin ve kimi zaman belirli bir blok için senin de öyle yapman gerekecek, ama başlarda kuvvetini ne kadar az tüketirsen dövüş uzadıkça o kadar takatin kalır.”

“Caleb, dövüşler genelde ne kadar sürer?”

“Çoğu kısadır Tad. Ama iki adam birbirinin dengiyse dövüş epey uzun sürebilir ve takat hayati bir önem kazanır. Ve de bir muharebedeyse, önündeki adamı öldürdüğün anda yerine bir yenisi gelir.”

“Muharebelerden pek anlamam,” diye mırıldandı Zane. “Kendime çok hızlı bir at bulsam iyi olur belki...”

Tad güldü ve Caleb, “Fena fikir değil,” dedi.

Birkaç dakika daha süren kılıç idmanının ardından Caleb noktayı koydu: “Yatma vakti.” O güne dek hep arabanın altında yatmışlardı; adam onlara her zamanki yerlerine geçmelerini işaret etti. “Bu gece nöbet tutacağız. İlk Tad’i kaldıracığım ve o da sonra seni uyandıracak Zane.”

“Nöbet mi?” diye soran Tad’in yüzü, ateşin ışığında kıpkırmızı gözüküyordu. “Niye ki? Şimdiye kadar hiç tutmadık.”

“Çünkü Yıldızlimanı’na yakındık.” Ateş ışığının ötesindeki karanlıkta bir şey görmeye çalışırcasına etrafına bakındı adam. “Buradan Yar-rin köyüne kadarki bölge pek medeni olmayabilir. Artık Vadi’nin derinlerine iniyoruz.”

Düşler Vadisi, Yıldız Sütunları Dağları’ndan başlayıp Büyük Yıldız Gölü’ne kadar inen ve neredeyse sonu gelmez bir akarsu serisinden faydalanarak dizi dizi devam eden zengin tarım alanlarından, meyve bahçelerinden ve kasabalardan oluşmaktaydı. Bölge bir asrı aşkın zamandır Krallık ile Yüce Kesh İmparatorluğu arasında çekişme sebebiydi. İki taraf da bölgede hak iddia edi-

yor, iki taraf da Vadi'ye devriye yolluyordu, fakat ortada gaynresmî bir uzlaşma olduğu söylenebilirdi; Krallık devriyeleri fazla güneye inmediği gibi İmparatorluk devriyeleri de fazla kuzeye çıkmıyordu. Buna bağlı olarak bölgede bir sürü haydut çetesi, paralı asker birliği, önemsiz soyguncu baronu ve bitmek bilmez bir didişme türemiştir. Yolculuk ederken yağmalanmış bir kasaba veya ateşe verilmiş bir köyle karşılaşmak alışılmadık bir durum değildir. Haydutluk aşınıya kaçarsa uluslardan biri suçluları cezalandırmak için asker yollar, diğeri de bir süreliğine buna sesini çıkarmazdı.

Zane her ağacın arkasında potansiyel bir tehlike olduğunun farkına varmış gibi etrafına bakındı. Tad ise ikna olmuşa benzermiyordu. "Haydutlar boş bir at arabasından ne isteyebilirler ki?"

Caleb'in tebessümü hoşgörülüydü. "Satılabilecek ne varsa almak isterler. Haydi bakalım, uyuyun artık."

Oğlanlar yattılar, Caleb de ilk nöbete başladı. Gece olaysız geçtiyse de Caleb oğlanların nöbet esnasında uyuyakalmadıklarından emin olmak için kendini birkaç kez uyandırdı. İkisi de uyuyakalmıştı ve adam onları nazikçe azarladıktan sonra bu ihmalden ötekine bahsetmeyeceğine dair söz verdi.

Üçüncü gecenin sonunda iki oğlan da tetikte beklemeye alışmış ve Caleb şafağa kadar gönül rahatlığıyla uyur olmuştu.

At arabası sarsılarak yoldan aşağı giderken, "Arabanın altında bir gece daha geçireceğiz çocuklar," dedi Calib. "Yarın öğlen Yarın'ı görürüz."

İki delikanlı da şevksizce baş salladı. Bir at arabasının arkasından da günlerce yolculuk etmenin bir bedeli vardı; o civarda yol kabul edilen patikalardaki daimi sarsıntı sebebiyle her tarafları mo-

rarıp tutulmuştu. Caleb bölgedeki sonu gelmez çekişme yüzünden iki ulusun da yolları onarmaya yanaşmadığını biliyordu. Bazen bir kasaba ya da köyün ticarete engel olacak kadar bozulmuş bir yolu onarmak amacıyla ekip gönderdiği olurdu, fakat ortada kayda değer bir gelir kaybı yoksa yerliler sorunu göz ardı ederlerdi.

Bu da oğlanların kimi zaman arabanın arkasında acımasızca sağa sola savrulmaları, hattâ düşmemek için kenarlara tutunmaların gerektiği anlamına geliyordu. Nihayet Tad, “Kamp kurmaya uğraşma Caleb. Bizi oraya götür yeter,” dedi. “Bu arabada bir gün daha geçirmekten kurtulacaksam ahırda yatmaya razıyım.”

Caleb’in tahmin ettiği gibi, bu araba yolculuğu oğlanları ata binme konusunda çok daha uysal hale getirmişti. Köyde muhtemelen üç binek at bulabileceğini ve birkaç gün içinde oğlanların bu sefer bambaşka yerlerinin ağırlar içinde kalacağını biliyordu, fakat zamanla at sırtında gitmekten hoşlanır olacaktı.

Düz ekilebilir alanların, otlakların ve ağaçlıkların daha yoğun bir bitki örtüsüyle kaplı tepelere dönüştüğü bir arazide yokuş yukarı gidiyorlardı. Sağ taraflarında, yani güneyde Yüce Kesh İmparatorluğu’nun kesin sınırını teşkil eden Yıldız Sütunları adlı sıradağlar uzanmaktaydı. Yar-rin o dağların doğu eteklerinde, dağlarla Yeşil Yürek adlı dev bir ormanı birbirinden ayıran çok güzel bir vadide yer alıyordu.

Fakat Yar-rin’e ulaşmalarının en önemli yanı, nihayet Düşler Vadisi diye bilinen tarafsız bölgeden çıkıp Yüce Kesh’e adım atacak olmalarıydı. Caleb oğlanların çıraklık meselesini çabucak halletmeye kararlıydı, çünkü bu sorumluluğu üzerinden bir an önce atıp Büyücünün Adası’ndaki ailesinin yanına gitmeyi arzuluyordu. Aslında, oğlanları Kesh’e götürmek pek de doğru bir davranış de-

ğildi, ama o günlerde Krallık'ın Batı Diyarı'nda yetim gençlere yönelik fırsatlar çok azdı. Bölgenin başına bela olan ticari durgunluk her türlü sosyal soruna yol açıyordu: büyük şehirlerde gençlerin kurduğu çeteler, artan haydutluk ve hırsızlık olayları, mal ve hizmet fiyatlarındaki patlama ve de yoksulların her zamankinden daha muhtaç duruma düşmeleri.

Tekerler büyük bir kayanın üstünden geçerken araba öncekinden daha fena sarsıldı ve oğlanlar yine ileri geri savruldu. Caleb atları ansızın durdurduğunda, hoşnutsuzluklarını dile getirmek üzereydiler.

Yoldaki bir virajı dönmüşlerdi ve şimdi sığ bir koyağa doğru giden uzun bir inişin başındaydılar. Yolun iki tarafında ağaçlar diziliydi ve akşamüstü güneşi onların gölgelerini çok tehditkar gösteriyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Tad, Caleb'in omzu üzerinden bakabilmek için ayağa kalkarak.

“Şuradaki bayırı kaplayan ağaçların arasında bir şey görür gibi oldum,” dedi adam, yolun koyağın karşı yamacına doğru yükseldiği kısmının zirvesini işaret ederek.

Zane üvey kardeşinin yanında durup eliyle gözlerini gölgeledi.

“İndir elini Zane,” dedi Caleb. “Onları fark ettiğimizi anlamasınlar.”

“Kimleri?” diye sordu Tad.

“Bizi bekleyen her kimse onları.”

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Zane.

Caleb alaycı bir edayla, “Bizi ta oradan duyabileceklerini hiç sanmam,” dedi.

“Burada beklesek olur mu?” diye sordu Tad.

“Kalkıp buraya gelirler,” dedi Caleb, atları tekrar harekete geçiren.

Zane’in sesi kaygılı çıkıyordu. “Niye geri dönmüyoruz?”

“Çünkü o zaman yanımızda değerli bir şey olduğunu düşünürlersin.” Atlar yokuş aşağı giderken hızlarını arttırdılar. “Beni iyi dinleyin,” dedi Caleb. “Ben bir yük arabacısıyım ve siz de benim yardımcılarınımsınız. Mijes ve Zagon diye bir nakliyat şirketi adına Yıldızlimanı’na yük bıraktık.”

“Mijes ve Zagon,” diye yineledi Tad.

“Malların ücreti teslimattan önce ödenmişti. Biz de arabayı Yadom’daki patronumuza geri götürüyoruz.”

“Yadom,” dedi Zane.

“Bu hikâyeye ne gerek var?”

“Çünkü üzerimizde altın olduğunu düşünürlerse bizi öldürürler. Ama sıradan birer yük arabacısı olduğumuza inanırlarsa belki Yar-rin’e yürümemize müsaade ederler.”

“Yürümek mi?”

“Arabanın ve atların yanı sıra değerli olduğunu düşündükleri her şeyi alacaklar.”

“Onlara izin mi vereceksin?”

“Kaybedeceğim tek şey kılıcım olacak. Yerine yenisini alabilirim,” dedi Caleb. Araba koyağın dibine varmıştı. Yol taşlarla dolu sığ ve geniş bir çayın içinden geçtiği için araba öncekinden de çok sarsılıyordu.

Bir sonraki bayıra doğru turmanmaya başlarırlarken, “Ya sana inanmazlarsa?” dedi Zane.

“Öyle olursa size ‘kaçın’ diye sesleneceğim ve siz de ağaçlara doğru koşacaksınız. Mümkün olduğu kadar hızla arkamızdaki koyağa geri dönün –yokuş yukarı kaçarsanız ellerinden asla kurtu-

lamazsınız. Koyağın dibine vardığınızda çayı güneye doğru takip edin. Sabahleyin tepe eteklerinin bir kilometre güneyindeki bir keçi yoluna ulaşacaksınız. O patikanın bir ucu Yar-rin köyünün beş kilometre kadar yakınında bu yola bağlanıyor. Köye gidin ve Uyuyan Horoz'da McGrudder adlı adamı bulun. Ona olup bitenleri anlatın ve ne derse yapın." Tad soru soracak oldu, fakat Caleb oğlanın sözünü kesti. "Artık sessiz olun. Ağzınızdan tek kelime çıkmasın. Ben konuşurum."

Zirveye varmak üzerelerken Caleb arabayı yavaşlattı ve en tepede atları tamamen durdurdu. Güneş tepenin ardında batarak önlerindeki ormanı gölgelerle dolu karanlık bir tünel haline getirdi. Caleb bekledi. Bir dakika sonra ağaçların arkasından bir adam çıktı ve, "İyi günler yolcu," dedi samimiyetten yoksun bir tebessümle. Krallık aksanıyla Keshçe konuşuyordu.

Geyik derisi pantolondan, bir zamanlar nakışları parlak bir gömlekten, belindeki soluk mavi bir kuşaktan ve siyah deriden yapılmış kolsuz bir yelekten oluşan kirli bir kıyafet giyen tıknaz bir adamdı. Saçları kırmızı bir bandananın altında saklıydı ve kulak memelerinde iki büyük altın küpe asılıydı. Sağ kalçasının üzerinde bir uzun kılıç, sol kalçasında ise bir çift hançer taşıyordu. Çizmelerinin topukları söküktü. Gülümsediğinde oğlanlar ön dişlerinden ikisinin eksik olduğunu gördüler. "Yolculuk etmek için vakit epey geç, değil mi?"

Caleb'in sesi sakindi. "Biraz daha gidelim dedik. Yolun bir kilometre yukarısında suya yakın güzel bir kamp alanı var."

"Bu yoldan daha önce de geçtin mi?"

Caleb başını salladı. "Pek çok kez. Zaten patronum beni bu işe o sebepten gönderdi. Senin için ne yapabilirim, yabancı?"

Adam gülümseyerek, “İyi bir soru,” dedi. “Benim için ne yapabilirsin?”

Caleb böyle bir vakayla daha önce de karşılaşmış misali iç geçirdi. “Arabamız boş. Çırakların ve ben Yıldızlımanı’na ücreti peşin ödenmiş bir yük bıraktık, o yüzden üzerimizde altın yok. İçinde iki gümüş ve birkaç bakır olan bir kesem var. Onlar haricinde sırtımdaki kıyafetler var yalnızca.”

Ağaçların arasından başka adamlar da çıkmaya başladı. “Çocuk,” dedi haydutların lideri Zane’i işaret ederek. “Yükünüzü nereden aldınız?”

“Yadom’dan,” diye usulca cevap verdi Zane, biri arbalet tutan dört adamın daha arabayı çevrelemesini seyrederken. “Mijes ve Zagon’un...” Tam ‘dükkanından’ diyecekti ki Caleb’in şirket hakkında ayrıntılı bilgi vermediğini hatırladı. Mijes ve Zagon bir nakliyat, toptancı veya ticaret şirketi olabilirdi. Korkudan ne dediğini bilmez haldeymiş gibi cümlesini yarım bıraktı; fazla rol yapması da gerekmedi.

Tad’in eli, Zane’in bileğini kavradı. Zane bunun ne anlama geldiğini biliyordu: *arabadan atlayıp koşmaya hazır ol*. Tad başını arkaya doğru çok hafif çevirdi ve Zane haydutların arabanın arka tarafını boş bıraktıklarını fark etti.

Caleb çevresine göz atıp, “Bakın, siz beş kişisiniz ve ben de bu araba için dövüşmeye kalkacak değilim,” dedi. “Arabanın fazla etmediğini siz de biliyorsunuz, o yüzden onu korumak için çocukları ve kendimi tehlikeye atmayacağım. Ücretimi geri döndüğümde ödeyecekler ve Mijes ve Zagon yeni bir araba alabilir. Bırakın arabayı bırakıp kendi yolumuza gidelim.”

“Üzerinizde altın olmadığı ne malum?” dedi haydutların lideri

gölümsemeyi bırakarak. “Belki kemerine ya da tuniğine saklamışsındır.”

Caleb ayağa kalkarak sadece tunik, pantolon, çizme ve şapka giydiğini gösterdi. Kılıcı, sürücü koltuğunun yanında duruyordu. “Üzerimde kemer veya kese yok. Sandıkta da sadece yedek giysiler var. Arabayı istediğiniz kadar arayabilirsiniz, ama çocuklarla beni bırakın gidelim.”

“Seni gözüm tutmadı,” diyen haydudun eli kılıcına gitti. “Ben ne kadar yük arabası sürücüsüysem sen de o kadar öylesin. Belki de bir paralı askersindir. Uğruna cinayet işlenecek bir şey olmadığı sürece kimse araba sürmesi için asker tutmaz.” Adam sürücü koltuğunun altında duran sandığı gördü. “Belki onun içinde değerli bir şeyler vardır, ha?” Gülerek önce sağındaki, sonra da solundaki adamlarına baktı. “Hem fırsat bulursan bizi yerel şerife enine boyuna anlatacağından hiç şüphem yok. Bu da elde ettiğimiz ganimeti harcamamızı güçleştirir.” Haydutların lideri sol eliyle kılıcını çekip haykırdı: “Öldürün onları!”

Caleb, “Kaçın!” diye seslendi ve kılıcını kapığı gibi arabanın sağından aşağı atladı. Böylece arabayı haydutlardan üçüyle arasına koydu ve diğer ikisiyle yüz yüze geldi.

Tad’le Zane hiç tereddüt etmeden söyleneni yapıp aşağı atladılar ve önlerine çıkan kayalarla ağaçların etrafından dolanarak yokuş aşağı düşe kalka koşular.

Arkalarından dövüş sesleri yükseldi. Daha yakından gelen seslere bakılırsa, haydutlardan en az biri onları kovalıyordu. Yaşlıları tüm gençlerde bulunan fütursuz bir özgüvene sahip oğlanlar, giderek kararan o ağaç ve çalı labirentini sorunsuzca aşabilecekleri konusunda kendilerinden emindiler. Arkasına bir göz atan

Zane, peşlerindeki adamı fark ettiğinde neredeyse takılıp düşüyordu. Tad de onun gibi tökezledi.

Gür bir çalılığın içine daldılar ve üzerinde tepenin yamacı boyunca uzanan bir keçi yolunun bulunduğu uzun bir kaya tabakasına çıktılar. Tepenin eteğini sağlarına alarak patikada on beş metre kadar koşular ve aşağı meyilli bir çöküntüyle karşılaştılar. Caleb'in çaya ulaşmaya dair talimatlarını hatırlayarak tekrar yokuş aşağı harekete geçtiler. Ağaçların kendilerini peşlerindeki hayduttan yeterince uzun süre saklayacağını umuyorlardı.

Tad dostunun kolunu tutup sağ taraflarını işaret etti. Zane hiç tereddüt etmedi ve iki oğlan yıllardır yağan yağmurlar sonucu ağaç gövdeleri arasında oluşmuş bir göçüğe yöneldi.

Hava kararmak üzereydi, fakat iki oğlan da en az yarım saat daha başarıyla saklanamayacaklarının farkındaydı. Bir uçurumdan aşağı düşmek üzerelerken, oradaki bir ağaç gövdesine tutunarak kendilerini kıl payı kurtardılar. Tad dostuna peşinden gelmesini işaret etti. Koyak tabanına doğru dik bir açıyla inen daha derin bir göçüğün kenarından süratle ilerlediler.

Gür bitki örtüsü onları yavaşlatıyordu. Arkalarındaki ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyorlardı. Zane bir ağacın altında durup yukarı baktı, ellerini bir üzengi gibi birleştirdi ve Tad'e turmanmasını işaret etti. Tad dostunun ellerine bastı ve Zane onu başlarının bir metre kadar yukarısındaki bir dala doğru kaldırdı. Dostu ağaca çıktıktan sonra Zane etrafına bakındı ve kolunun yaklaşık yarısı uzunluğunda ve sopa olarak kullanılacak bir dal parçası gördü. Onu alıp Tad'e attı.

Tad çevik bir hareketle onu tek eliyle havada yakaladı, sonra da diğer elini aşağı uzattı. Zane sıçrayarak dostunun kolunu kavradı ve ağaca güç bela turmanıp kocaman dalın üzerine tünedi. İki

oğlan da biraz dinlenmeye çalıştı, çünkü soluk soluğaydılar. Ayakları sarkıp da aşağıdan görülmesin diye diye dalın üstüne yan yana uzandılar.

Hemen sonra ağaçların arasında hızla koşan iki adam belirdi. Sessizce bekleyen oğlanların tam altında durdular. “Kahretsin!” dedi, yakasına kadar sarkan koyu sarı saçlara sahip uzun ince bir adam olan ilk haydut. “Nereye kayboldular?”

“Bahse varım ki bir yerlere saklanmışlardır,” dedi gür siyah sakalı bulunan geniş omuzlu öteki. “Lanet çalılar ayak izlerini saklıyor. Sen o tarafa git” –adam koyak tabanından akan çayın kenarındaki küçük bir keçi yolunu işaret etti– “ben de yukarılara çıkayım. Bakalım onları korkutup sana doğru gönderebilecek miyim.”

Adamlar oradan ayrıldı, oğlanlar da beklemeye başladı. Tad parmağını dudaklarına götürdü. İhtiyatlı davranmaları isabetli oldu, çünkü birkaç dakika sonra uzun boylu sarışın haydut gittiği yoldan geri geldi. Zane sopayı Tad’in elinden sessizce aldı ve haydut kararmakta olan ormanda tez adımlarla ilerlerken bekledi. Adam gizlenmek için çaba harcamıyordu. Kendi kendine sövüp sayarken yukarıdaki ani hareketin farkına bile varmadı. Zane ağaçtaki konumunu değiştirdi ve tahta sopayı iki eliyle birden tutarak aşağı doğru şiddetle savurdu. Adam sopanın dosdoğru üstüne yürüdü. Çıkan yüksek ve dolgun çatırtı Tad’in yüzünü ekşitti. Sopa haydudun burnunu kırdı ve ayaklarını yerden keserek onu iki seksen yere serdi.

Darbe aynı zamanda Zane’in öne doğru dengesini yitirip ağaçtan düşmesine ve yere sırtüstü çarparak ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldu. Tad aşağı atladı ve sersemlemiş haldeki dostunun yanına çöktü. “İyi misin?” diye fısıldadı ona.

“Hâlâ hayattayım,” diyen Zane dizleri titreyerek doğruldu. “Durumu ne?”

İki oğlan da dikkatini yerde yatan hayduda verdi. Adamın yanına diz çöken Tad, “Galiba onu öldürdün,” dedi.

Adamın yüzü, dümdüz olmuş burnundan ve alnındaki geniş bir yaradan akan kan yüzünden kıpkırmızıydı. Zane eğilip haydudun göğsüne dokundu. Adamın gözleri bir anda açıldı ve elini uzatarak Zane’i tuniğinden yakaladı. Oğlan korkuyla bağırdı ve adam boştaki eliyle gözüne kaçan kanı silmeye çalışırken Zane kendini geriye attı. Yarı kör durumdaki haydut anlaşılabilir bir şeyler geveledi, fakat niyetinin ölümcül olduğu belliydi.

Tad dostunun az önce sopa olarak kullandığı dal parçasını aldı ve adamın başının arkasına tüm gücüyle vurdu. Darbe mide bulandırıcı bir başka ses çıkardı. Haydut Zane’i bıraktı ve yanlamasına devrildi. Yerde inleyerek yatarken Tad ona bir defa daha vurdu. Adamın vücudu birkaç kez sarsıldı, sonra kıpırtısız kaldı.

Zane bırakıldığı zaman geri geri kaçmıştı. Artık ayağa kalktı ve gidip Tad’in yanında durdu. Kısa bir süre geçmişti ki, “Galiba nefes almıyor,” diye fısıldadı.

“Umarım almıyordur,” dedi Tad.

“Onu öldürdün,” dedi Zane usulca, hayranlık ve hayreti bir arada barındıran bir sesle.

“Yoksa o bizi öldürecekti,” diye karşılık verdi Tad.

“Hey!”

Oğlanlar yamacın yukarılarından gelen sese doğru aynı anda döndüler. İkinci adam aşağı iniyordu. “Onları gördün mü?”

Zane dönüp Tad’e baktı. Tad kafa salladı ve sesini boğuklaştırarak, “Buradayım!” diye bağırdı.

Zane’in gözleri faltaşı gibi açıldı, fakat Tad yukarıyı işaret etti ve ellerini birleştirdi. Zane, Tad’in hazırladığı üzengeye basarak ağaca çıktı. “Ben onu buraya çekerim,” dedi Tad. “Sen de vurursun!”

“Öyleyse o dalı bana ver budala!” dedi Zane.

Tad sopayı dostuna atmak üzereyken ikinci haydut çıkageldi. Adam soluk soluğaydı, fakat Tad'ın yerde yatan adamın başında eğreti bir sopayla dikildiğini görür görmez kılıcını ileri uzattı ve oğlana doğru hücumla geçti.

Tad bir an için dehşet içinde kalakaldı, sonra haydut tam başını gövdesinden ayıracakken eğilerek kendini kurtardı. Kılıcın ağzı ağacın gövdesine çarptı ve bir balta gibi derinlere saplandı. Haydut var gücüyle asılarak onu çekip almaya çalıştı. Tad kuru dal parçasının küt ucunu rakibinin suratına doğru aşağıdan yukarıya savurdu ve dal, adamın burnuna isabet etti. “Kahretsin!” diye bağırarak adam sol kolunu savurarak sopayı yana itti ve geriye doğru tökezledi. Tad adamın yüzüne saplanmış az sayıda kıymık ve ufak tefek birkaç kesik görebiliyordu, fakat darbe haydudu kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Tad kılıcı kabzasından tuttu ve ağaç gövdesinden çekip kurtardı, sonra da tüm kararlılığıyla haydudun karşısına dikildi.

Adam hançerini çekti. “Onu kullanmayı biliyorsan bir an önce işe koyulsan iyi edersin, velet, yoksa Mathias'a yaptıkların için seni çenenen karnına kadar yaracağım.” Adam hançerini kaldırarak yaklaştı. Derken başının hemen üzerinden bir çift ayak sarktı. Yukarıdaki daldan atlayan Zane'in bir ayağı adamın boynuna yandan çarptı, diğeri omzuna bastı. Oğlanın ağırlığı haydudu dizleri üstüne düşürdü. Adamın başı yana doğru olmadık bir açıyla dönerken Tad önce onun yüzündeki gözleri kocaman açık şaşkın ifadeyi gördü, sonra da kırılan boynundan çıkan çatırtıyı duydu.

Zane yine yere yuvarlandı ve orada yatarak uzun uzun inledi. Tad önce ayakları dibindeki haydutu gördü: başı doğal olmayan

bir açıyla bükülmüştü, ifadesiz gözleriye gökyüzüne dikiliydi. Sonra dikkatini aynı haydut gibi gözleri kocaman açık halde yerde sırtüstü yatan Zane'e çevirdi. Üvey kardeşinin yanında diz çökerken, Zane derin bir nefes alıp, "Herhalde belimi kırdım," dedi.

"Ciddi misin?" diye soran Tad'in sesindeki endişe, paniğe dönüşmeye başlıyordu.

"Öyleymiş gibi hissediyorum," dedi daha kısa boylu oğlan.

Tad tırnağını dostunun bacağına batırarak, "Bunu hissettin mi?" diye sordu.

"Ah!" diyen Zane doğrulup oturdu. "Canım acıdı."

"Belin kırılmamış," diyen Tad ayağa kalktı ve bir elini Zane'e uzattı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu hırpalanmış delikanlı.

"Jacob Stephenson anlattı. Twomy Croom'un babası ahırdan düşüp belini kırdıktan sonra bacaklarını oynatamaz olmuş. Hattâ belden aşağısını hissetmiyormuş bile."

"Çok kötü," dedi Zane.

"Önemi yoktu," diye belirtti Tad. "Yaşlı adam bir gün sonra öldü."

"Ben de belimi kırmış gibiyim," dedi Zane, dostunda şefkat uyandırabilmek için.

"Diğer kılıcı al," dedi Tad.

Zane öldürdükleri ilk adamın yanında duran kılıcı aldı. Tad de diğerini kaldırıp, "Arabaya geri dönmeliyiz," dedi.

"Ama Caleb geri gitmememizi söyledi," diye karşılık verdi Zane.

Tad'in kanı kaynamıştı bir kere; oğlan neredeyse bağırdı: "Ama yardımımıza ihtiyacı olabilir!"

“Sence Caleb iyi midir?”

Konuşurken Tad'in sesine coşku ve korku eşit ölçüde karışıyordu. “Biz bu iki piç kurusunu öldürebildiysek Caleb'in diğer üçünü alt edebileceğinden eminim.”

Zane ikna olmuşa benzemiyordu, yine de üvey kardeşinin peşinden gitti.

Yamacı tırmanarak ihtiyatlı adımlarla yola doğru ilerlediler. Artık hava büsbütün kararıştı ve bitkilerle dolu engebeli arazide yürümek güçtü. Yol kenarına çıkmadan evvel etrafta haydut olup olmadığını anlamak için durup kulak kesildiler. Tek işittikleri gece çökmüş ormana özgü seslerdi. Hafif bir akşam esintisi yaprakları hışırdatıyor, uzaklardan bir yerden gece kuşlarının ezgileri yükseliyordu. Her şey normal gibiydi.

Birlikte yola çıkıp iki tarafa bakındılar. “Araba nerede?” diye fısıldadı Tad.

Zane omuz silkti. Yaptığı hareket karanlıkta görünmediği için, “Bilmiyorum,” dedi. “Daha önce burada mı, şu tarafta mı” –yolun solunda kalan kısmı işaret etti– “yoksa diğer yanda mı olduğumu da bilmiyorum.”

Sonra sol taraflarından bir atın homurtusunu ve otların hışırtısını duydular. Yola düşündüklerinden daha doğudan tırmanmışlardı. Oğlanlar sessiz fakat hızlı adımlarla yol boyunca geri gitmeye koyuldular. Haydutlarla karşılaşmaları halinde derhal ağaçların arasına dalmaya hazırdılar.

Yolun karşı tarafına serilmiş cesedi loş ışıkta geç fark ettiler. Bu onları ilk durduran hayduttu. Biraz aşağıda at arabası sabit duruyor, iki at ise uzanabildikleri otları yemeye çalışıyordu. Oğlanlar arabaya arkadan yaklaşırlarken yerde yatan başka bir haydut tespit ettiler.

Oğlanlar arabanın etrafından dolaştılar ve iki surete daha rastladılar. Bunlardan biri arbaletli son hayduttu ve vagonun sol ön tekerinin yanında ölü yatıyordu. Öteki suret ise sırtını tekerlerden birine vermiş olarak onun hemen yanındaydı.

Caleb dimdik oturuyor olsa da bilinci kapalıydı. Vücudu arabanın tekeri ve ölü okçunun cesedi arasında sabit duruyordu. Tad yanına diz çöküp, “Nefes alıyor!” dedi.

Zane son haydudun cesedini çekince Caleb yana devrildi. Onu baştan aşağı inceleyen Tad, adamın gövdesinin yanında bir arbalet okunun açtığı derin bir yara ve çeşitli yerlerinde kılıçların sebep olduğu birkaç kesik buldu. “Bir şeyler yapmamız lazım!”

“Şunun gömleğini çıkar,” dedi Zane, en yakındaki haydudu işaret ederek. “Sargı bezi keselim.”

Tad denileni yaptı ve Caleb’in devasa avcı bıçağını çıkartıp haydudun kirli gömleğinden sargı bezleri kesti. Zane diğer iki cesedi incelemeye koştı ve iki kılıcın yanı sıra küçük bir keseyle döndü. “Bizle karşılaşmadan önce de soygun yapmış olmalılar,” dedi oğlan.

Tad dostuna sabırsız bir bakış attı. “Öyle mi dersin?”

“Kısa zaman önce demek istedim,” diyen Zane keseyi havaya kaldırdı. “İçinde hâlâ para var.”

“Eh, Caleb’i arabaya bindirsek iyi olacak, çünkü yardım almadan daha ne kadar hayatta kalır bilemiyorum.”

Birlikte yaralı adamı kaldırıp arabanın kasasına yerleştirdiler. Tad dedi ki: “Sen onun yanında kal. Arabayı ben sürerim,” dedi Tad.

İki oğlan da tecrübeli birer sürücü değildi, fakat yolculukları sırasında Caleb’le dönüşümlü olarak araba sürdükleri olmuştu ve Zane dostunun daha başarılı olduğunu biliyordu. Atlar otların ya-

nından gönülsüzce ayrıldı ve yoldan aşağı ilerlemeye koyuldu. "Caleb köyün ne kadar uzakta olduğunu söylemişti?" diye sordu Tad.

"Hatırlamıyorum," dedi Zane. "Ama acele et. Fazla zamanımız olduğunu hiç sanmıyorum."

Tad arabayı sağa yönlendirdi ve dizginleri şaklatıp haykırarak atları hızlandırdı. İkinci bir şaklatma ve haykırıyla onları tırısalandırdı; karanlıkta yoldan çıkmadan ancak o kadar hızlı gidebilirlerdi.

Kıpırdamadan yatan Caleb'in başı bir boş çuval yığınının dayalı duruyor, Zane adamın kanamasını durdurmak için elinden geleni yapıyordu. Oğlan belli belirsiz fısıldadı: "Sakın öleyim deme!"

Atları karanlık ve meşum yolda süren Tad de üvey kardeşinin sözlerini içten içe yankıladı.

Ormandaki yolculuk sonsuza dek süreceğe benziyordu. Oğlanların ruh hali neredeyse panik içindeki dehşet ile her şeyin iyi sonuçlanacağına dair azimli bir iyimserlik arasında gidip geliyordu.

Dakikalar geçtikçe ve atların toynakları altındaki yol ilerledikçe zaman kavramını yitirdiler. Hayvanlar pusudan önce de saatlerce yolculuk ettikleri için soluk soluğaydılar. Soldaki hayvan ağırlığını arka bacağına verir gibiydi, fakat Tad aldırış etmedi; Caleb'in hayatını kurtarmak için gerekirse iki atı da öldürürdü.

İki oğlan da avcı bildikleri bu uzun boylu ve sessiz sedasız adamdan hoşlanıyordu. Ayrıntılardan haberdar olmasalar da onun Yıldızlımanı'nın sahipleriyle akraba olduğunu biliyorlardı. Ayrıca annelerinin Caleb'e âşık olduğunun ve Caleb'in de onu sevdiğinin farkındaydılar. Adamın annelerine gösterdiği ilgiye ilk başta

kızmışlarsa da zamanla ziyaretlerinin kadıncağızı ne kadar mutlu ettiğini görür olmuşlardı. Tad'in en büyük korkusu, Yıldızlıman'na dönmek ve annesine Caleb'in ölüm haberini vermek zorunda kalma olasılığıydı.

Ansızın kendilerini köyde buldular. Tad annesine ne diyeceğini düşünmekle meşgul olduğu, Zane ise yaralı adamla çok yakından ilgilendiği için ikisi de ormandan çıktıklarını ve bir süredir çiftliklerin yanından geçtiklerini fark etmemişti. Gökteki ayın ışığı altında Yar-rin köyünü görebiliyorlardı. Köy meydanına giden yolun iki tarafına birkaç kulübe diziliyordu ve üç bina diğerlerinden ilk bakışta ayırt ediliyordu. Bunlardan biri meydanın karşı tarafındaki değirmendi ve diğer ikisinden biri dükkana, öteki de hana benziyordu. Hanın tabelasında, doğan güneşe rağmen uyuyan bir horozun resmi vardı. Caleb'in talimatlarını hatırlayan Tad arabayı hanın önüne çekti ve gidip sürgülü kapıya var gücüyle vurmaya başladı.

Bir dakika geçmeden kapının üstündeki pencere açıldı ve içeriden bir ses gürledi. "Ne var?" diye bağırdı öfkeli hancı, kafasını pencereden uzatarak.

"Sen McGrudder mısın? Yardıma ihtiyacımız var!" diye seslendi Tad.

"Bekle bir dakika," diyen adam kafasını içeri soktu.

Kapı kısa süre sonra açıldı; entari giyen ve elinde bir fener tutan iri kıyım bir adam eşikte belirdi. "Siz kimsiniz ve ne tür bir yardıma..." Arabanın kasasındaki Zane'in başında beklediği sureti görünce sorusu dudaklarında ölüp gitti. Feneri yaklaştırıp inledi: "Tanrılar aşkına!"

Adam bitkin düştükleri her hallerinden belli olan kir pas içindeki oğlanlara baktı. "Onu içeri taşıyamama yardım edin."

Tad hemen Zane'in yanına çıktı ve Caleb'in kollarına girip onu kaldırdılar. Hancı arabanın arkasına gelip, "Onu bana verin," dedi.

Caleb'in iri yarı adamın omzuna yavaşça düşmesini sağladılar. Hancı entarisine akan kana aldırış etmeden yaralı adamı içeri taşıdı. "Elizabeth!" diye bağırdı hana girerken. "Kalk be kadın!"

Kısa süre sonra tombul fakat hâlâ güzel bir kadın merdivenlerde belirdi. Hancı, Caleb'i bir masanın üstüne yatırdı. "Caleb bu," dedi.

"Sen McGrudder mısın?" diye sordu Tad.

"Öyleyim ve bu da benim hanım Uyuyan Horoz. Peki siz ikiniz kimsiniz. Dostum bu hale nasıl düştü?"

Caleb'in yaralarını incelemeye başlayan kadın, "Çok kan kaybetmiş Henry.," dedi.

"Onu ben de görüyorum. Sen elinden geleni yap."

"Tad'le ben Yıldızlımanı'ndanız," dedi Zane ve düşürüldükleri pusuyu özetledi.

"Kahrolası eşkıyalar," dedi McGrudder. "Birkaç hafta önce Yaddom'dan çıkan bir Kesh devriyesi onları arıyordu."

"Eh, artık hepsi öldü," dedi Tad.

"Hepsi mi?"

"Beş adam," dedi Zane. "Tad'le ben ikisini öldürdük, Caleb de diğer üçünü halletti."

"İkisini siz mi öldürdünüz?" diye sordu McGrudder, sonra oğlanlar kafa sallarlarken sessiz kaldı.

Sessizliği uzunca bir müddet devam edince Tad konuşma gereği duydu. "Şanslıydık."

"Öyleymişsiniz," dedi McGrudder.

Elizabeth adındaki kadın, "Henry, korkanım onu kurtarmak

için bir şey yapamam,” dedi. “Durumu çok ağır.”

“Kahretsin!” dedi hancı, ardından kükredi: “Margaret!”

Bir dakika içinde, oğlanlarla aynı yaşlardaki genç bir kız ortak salonun kapısında belirdi. “Hemen giyinip cadının kulübesine koş!”

Kızın gözleri kocaman açıldı. “Cadı ha!”

“Çabuk ol!” diye bağırdı hancı. “Adam ölmek üzere.”

Yüzü bembeyaz kesilen kız kapının önünden kayboldu. Birkaç dakika sonra, gri renkli sade bir elbise ve bir çift deri ayakkabı giyer halde geri geldi. McGrudder, Zane’e baktı: “Feneri al ve onunla git. Yaşlı cadı yabancılarla konuşmaz, ama Margaret’i tanır.” Sonra kıza döndü. “Gelmek istemeyecek, ama seni kovaladığında ona aynen şunu söyle: ‘McGrudder borcunu ödemenin vakti geldi diyor.’ İşte o zaman gelir.”

Zane tedirginliği her halinden anlaşılan kızla beraber kapıdan çıktı ve küçük köy meydanını katetti. Köyün bu kısmı ufak bir dereden yokuş yukarı meyilli olup çiftliklerden yoksundu. Meydana komşu birkaç kulübe çabucak geride kaldı ve gür bir koruluğa adım attılar.

Zane bu işi mümkün olduğunca çabuk halletmeye kararlı gözükürken kıza yetişmek için neredeyse koşturuyordu. Birkaç dakikalık sessizliği takiben, “Adım Zane,” dedi.

“Kapa çeneni!” diye karşılık verdi kız.

Zane yanaklarına al bastığını hissetse de sesini çıkarmadı. Kızın kendisine niçin kaba davrandığına dair en ufak bir fikri yoktu, fakat bunun sebebinin ortalık yatıştıktan sonra öğrenmenin daha iyi olacağı aşikârdı.

Dar bir keçi yoluna ulaştılar ve onu takip ettiler, ta ki derenin kıyısına varana dek. Düz bir açıklık dereye doğru çıkıntı yaparak

su yolunda küçük bir kıvrıma yol açıyordu. Yüzeyi, üzerinde kısa zaman önce kurumuş bir çamur tabakasının bulunduğu taşlarla kaplıydı. Zane açıklığın ortasındaki kulübenin sel baskınlarıyla nasıl sürüklenip gitmediğini merak etti.

Çamur kaplı tahta çubuklardan inşa edilmişti kulübe. Samandan bir çatıya sahipti ve arkasında kaba taşlardan yapılmış bir baca yer alıyordu. Deri bir perde kapı olarak işlev görüyor ve sol yukarıdaki bir delik de binanın tek penceresi gibi gözüküyordu.

Kız kulübeden birkaç metre ötede durup, “Merhaba ihtiyar!” diye haykırdı.

Bir ses hemen cevap verdi: “Ne istiyorsun kız?”

“Ben McGrudder’ın hanından Margaret,” dedi genç kız.

Zane asabi bir ses tonuyla verilen karşılığı işitti: “Kim olduğunı biliyorum aptal kız. Ne diye uykumu bölüyorsun?”

“McGrudder gelmen gerektiğini söyledi. Tavernada yardıma ihtiyacı olan bir adam var.”

“Yardıma ihtiyacı varmış ha,” dedi içerideki kişi. “Peki bu köyden gelip geçenlere niye yardım edecekmişim?”

“McGrudder borcunu ödemenin vakti geldi diyor.”

Uzun sürmeyen bir sessizlik oldu, sonra deri perde yana çekildi ve dışarı yaşlı bir kadın çıktı. Zane hayatında bundan daha ufak tefek birini görmemişti hiç. Kadının boyu bir metre otuz santim civarındaydı. Zane bir keresinde, Dorgin yakınlarındaki cüce istihkamına giderken Yıldızlımanı’nda mola vermiş bir cüceyle karşılaşmıştı, ama o bile bu kadından en az on santim uzundu.

Kadının saçları bembeyazdı ve eski bir köseleyi andıran teni güneşten öyle bir kararmıştı ki asıl rengi belli olmuyordu. Kamburu onu daha da kısa boylu göstermekteydi.

Fakat kadının içlerinde bir ışık kaynağı varmış gibi parlayan

gözlerini o karanlıkta bile seçebiliyordu. Gözler loş ay ışığı altında hayret verici, capcanlı bir mavilikteydi.

Dişleri olmadığı için kadın konuşurken sözcükleri yuvarlıyordu. “Geliyorum öyleyse, çünkü hiç kimseye borçlu kalmam ben.”

Kadın ne Margaret’i ne de Zane’i bekleyerek yola koyuldu ve kendi kendine söylenerek yanlarından emin adımlarla geçip gitti.

Zane’le kız ona ayak uydurmakta zorlanmadılar. Hana varıp içeri girdiklerinde Zane kadının öncekinden de narin ve ufak tefek görüldüğünü fark ederek hayrete kapıldı.

McGrudder’in yanına gidip, “Sana ne borçluyum da beni yanı- na çağırıyorsun McGrudder?” diye sordu.

“Bana değil ihtiyar,” dedi hancı. “Ona borçlusun.”

Kadın masada yatan surete baktı. “Caleb!” sözcüğü döküldü ağzından ve yaralı adamın yanına koştu: “Şu tuniği çıkartın da yara- larına bakayım.”

Hancı, adamın ceketini ve tuniğini çıkartma çabasıyla onu doğrultmaya kalktı. “Kes onları seni ahmak!” dedi kadın, ciyaklar gibi. “Adamı öldürmek mi istiyorsun?”

Caleb’in avcı bıçağı hâlâ Tad’deydi; oğlan onu çıkardı ve sapı- nı önde tutarak hancıya uzattı. McGrudder tecrübeden doğan bir ustalıkla önce ceketini, sonra da tuniği kesip attı.

Yaşlı kadın yaralara göz gezdirip, “Ölmek üzere. Sargı bezi kaynatın ve bana bir bardak şarap getirin. Çabuk.”

Omzuna küçük bir deri bohça asılı olan kadın masanın yanın- da durdu ve bohçanın içini eşeleyerek bir şey aradı. Onu buldu- ğu zaman bohçadan katlı duran bir parşömen çıkardı. Şarap ge- lince parşömeni açıp içindeki tozu bardağa döktü ve Zane’e ba- kıp, “Sen, çocuk,” dedi. “Caleb’in ağzını tut ve ben şarabı ona içi- rirken boğulmasına izin verme.”

Zane isteneni yaptı ve kadın iksiri dökerken Caleb'in dudakları hafifçe oynadı. Cadı bunun ardından ateşin üzerindeki kazanına gitti. Su kaynamaya başlayınca, bir çarşaftan kesilmiş sargı bezlerini kazanın içine attı: "Sen, kız, git bana soğuk su ve sabun getir."

Margaret bir kova soğuk suyla sabun alıp geldi. Ufak tefek kadın kazanın içindeki kaynar sudan birkaç kepçe alıp kovaya döktü ve Tad'e sargı bezlerini kovanın içine batırarak ıslatmasını söyledi.

Cadı şaşırtıcı bir zindellikle işe girişip Caleb'in yaralarını temizledi. McGrudder'a da metal kepçeyi kullanarak kovanın içindeki sargı bezlerini alması ve onları o şekilde ateşin önünde tutarak tek tek kurutması talimatını verdi. Bezlerin yeterince kurduğuna kanaat getirince Caleb'in yaralarını sarıp, "Şimdi onu bir odaya taşıyın ve bırakın uyusun," dedi.

McGrudder hâlâ baygın durumdaki Caleb'i bir çocuğu kucaklarcasına kucaklayıp merdivenlerden yukarı taşıdı. "Yaşayacak mı?" diye sordu Zane.

Yaşlı kadın ona kuşkuyla gözlerle bakarak cevap verdi: "Muhtemelen hayır. Ama bir müddet daha hayatta kalacak. Zaten mühim olan da bu."

"Niye?" diye sordu Tad.

Yaşlı kadın minik bir tebessüm etti. "Bekle de gör."

McGrudder geri döndüğünde, "Başka ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorsun," dedi kadın ve çekip gitmek üzere arkasına döndü.

"Bekle," dedi Zane. "Hepsi bu mu? Bir bardak şarapla birkaç sargı?"

“İksirim bir bardak şaraptan fazlasıdır çocuk. McGrudder’ın yardım çağırmasına yetecek kadar Caleb’i hayatta tutacak ve bu da Pug’in oğlunun kurtulmasını sağlayacak.”

“Ne yardımı?” diye sordu McGrudder.

“Bana numara yapma yaşlı sahtekar,” dedi kadın. “Hakiki efendinin kim olduğunu ve acil durumlarda ona çabucak haber iletebildiğini biliyorum.” Kadın başparmağıyla yukarıyı gösterdi: “Oğlunun ölüyor olması acil bir durum değilse nedir bilmiyorum.”

McGrudder yaşlı kadına sert bir bakış attı. “Sadece şifalı otlarla ve aktarcılıkla uğraştığını söyleyen kendi halinde bir kadına göre çok fazla şey biliyorsun.”

“Uzun zaman yaşayınca pek çok şey öğreniyorsun,” dedi kadın, kapıya yürürken. “Ama Caleb’in bana bir iyiliği dokundu; yıllar önce babasının da. Babasının bir dostu da bana büyük bir hizmette bulundu, o yüzden ortada hâlâ büyük bir borç var. Ama sana ve efendilerine hiçbir şey borçlu değilim. Bunu aklına sok McGrudder. Bir daha uykumu bölersen fena olur.”

Yaşlı kadın başka hiçbir şey söylemeden handan ayrıldı ve Tad ile Zane bakiştılar. Bu bakışmayı fark eden McGrudder, “Siz çocuklar Caleb’le aynı odada uyuyabilirsiniz –merdivenin sonunda, soldan ikinci kapı,” dedi. “Caleb odadaki tek yatakta yatıyor, ama yatağın altında paylaşabileceğiniz büyük bir döşek var.” Genç kıza bakarak ilave etti: “Yatağına dön. Yarın önümüzde uzun bir gün olacak.” Sonra masaları ve yeri sessiz sedasız temizlemekte olan kansına el etti. “Birazdan sana yardıma gelirim, Elizabeth.”

Kadın başını salladı. “Biliyorum. Önce haber vermen lazım.”

Adam da baş sallayarak karşılık verdi ve arka kapıyı kullana-

rak ortak salondan çıktı. Hancının karısı, oğlanlara döndü. "Gidip dinlenebildiğiniz kadar dinlenin. Gün doğumuna sadece üç saat kaldı ve yarın bütün gün çalışmanız gerekecek." Tezgahın üzerindeki bir mumu işaret ediyordu.

Zane mumu şamdanıyla beraber aldı ve oğlanlar tek kelime etmeden yukarı çıktılar. Kapının önünde bir an duraksadıktan sonra içeri girdiler. Çenesine kadar çekilmiş bir yorganın altında yatan Caleb'in yüzü solgun ve süzgündü.

Tad diz çöktü ve kıvrılmış haldeki döşeği yatağın altında çıkarıp yere serdi. Döşeğe yan yana uzandılar.

Az sonra Zane fisıldadı: "Şimdi ne yapacağız?"

KARA TANRIÇA

Tad aniden uyandı.

Biri odanın kapısını itiyordu. Kapı açılırken Tad üvey kardeşi-ni de dürterek uyandırdı. Gün doğmak üzereydi; pencerenin dışındaki semaya gül pembesinin karıştığı bir gri hakimdi, fakat odanın içi hâlâ eşikte duran adamı seçmelerini önleyecek kadar karanlıktı.

Uyku sersemi Zane, "Ha?" diye mırıldandı. Tad o sırada eliyle etrafı yoklayarak mumu bulmaya çabalıyordu.

"Ona ihtiyacın olmayacak," dedi kapıdaki suret ve elini kaldırdı. Oda ansızın maviyile karışık bir beyaz ışıkla doldu. Zane gözlerini kırpıştırdıktan Tad ayağa kalktı.

Gelen adamın boyu Caleb'le aynıydı ve ona epey benziyordu, fakat teni daha açık renkli olup saçları beyazdı. Fazlasıyla solgun mavi renkli gözleri Caleb'inkilerle aynı ifadeye sahipti. Adam odaya girdiği sırada arkasında McGrudder belirdi.

Yabancı, Caleb'i incelemek için diz çökerken Zane aceleyle onun yolundan çekildi. "Benimle iletişim kurarak iyi etmişsin. Nadediren nefes alıyor, kalp atışları zayıf ve ateşi yüksek. Hiçbir şey yapılmazsa öğlene kadar ölür."

Adam, Tad'e bakıp sordu: "Kimsin sen?"

“Tad,” diye yanıtladı oğlan. “Bu da Zane. Caleb’le beraber yolculuk ediyoruz.”

“Kardeşimin nesi oluyorsunuz?”

Zane dönüp Tad’e baktı, “Sanırım Caleb’in bizi çırak olarak yanına aldığı söyleyebilirsin,” dedi sonra.

Solgun adam kaşlarını çattı. “Hiçbir şey söylemem. Neyin nesi olduğunuz nasılsa daha sonra anlaşılır, ama şimdi hayatını kurtarmak için onu alıp götürmek zorundayım. Siz burada kalın.”

“Dur bir dakika Magnus,” diyen McGrudder da odaya girdi. “Burada kalamayacaklarını biliyorsun.”

“Niyeymiş?” diye soran Magnus ayağa kalktı. “Onları yanımda götüreceğim halim yok ya.”

“Ama buna mecbursun,” dedi McGrudder. “Seni gördüler. Bunu yanlış kişinin karşısında ağızlarından kaçırlırsa...” Adam başıyla oğlanları işaret etti. “Anlarsın ya.”

“Onları işe koş,” diye önerdi Magnus.

“Yapamam. Bir-iki gün içinde babanın hepimizi buradan gönderdiğini biliyorsun. O adamlar basit birer haydut gibi gözükse bile daha fazlası olabilirler. Ne olursa olsun, Pug tedbirli davranarak buradan taşınmamızı isteyecek ve yerimize başka bir hançıyla ailesi gelecek. Bizimle uzaktan akraba olduklarını ya da burayı satın aldıklarını söyleyecekler, olmadı başka bir hikâyeye uyduracaklar.” McGrudder konforlu hanından ayrılacağı için daha şimdiden pişmanmış gibi etrafına bakındı. “Köylüler yabancılarla konuşmamaları gerektiğinin farkındalar, ama yaşlı cadı daha şimdiden çok şey biliyor ve hiç kimse onu canının istediğini yapmaktan alıkoyamaz; oğlanları burada bırakırsan tüm bunların üstüne iki sorun daha eklenecek. Takip edildilerse ve Caleb’le yolculuk yaptıkları biliniyorsa... hepimizin en kısa zamanda buradan gitmesi en doğrusu olur.

“Hem Caleb’in onları ırac olarak yanına aldığı doğruysa, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

Magnus oğlanlara bir göz attı. “Onlarda potansiyel görmüş. Pekala. Ben kardeşimi aldıktan sonra yanıma yaklaşın,” dedi oğlanlara hitaben.

Yabancı eğildi ve Caleb’le aynı cüsse ve ağırlıkta olmasına rağmen onu bir çocuğu kaldırınc misali hiç zorlanmadan kollarına aldı. “Şimdi çok yakın durun.”

Tad’le Zane söyleneni yaptılar ve bir an için karanlığa gömüldüler. Ertesi saniye bir koridorda duruyorlardı.

Değişim ve onu takip eden baş dönmesi o kadar aniydi ki Zane az kalsın yere düşüyordu. Tad fener ışığına tutulmuş bir baykuş misali gözlerini kırıştırdı.

McGrudder’ın Magnus dediği adam koridorda yürümeye başlayarak oğlanları geride bıraktı. Aralarında bakışan oğlanlar kendi şaşkın, solgun yüz ifadelerini birbirlerinin yüzünde gördüler. Zane kafa sallayınca adamın peşinden gittiler, zira bu yabancı mekânda yalnız kalmaya hiç niyetleri yoktu.

Magnus kardeşini taşıyor olmasına rağmen süratle ilerliyordu; ona yetişmeleri için oğlanlar koşmak zorunda kaldılar. Bir süre çevrelerine bakmadılar, ta ki devasa bir binada olduklarını anlayan dek. Önünden geçtikleri her koridor, granit ya da mermer duvarlara ve zemine sahipti. Etraf bir dizi kocaman tahta kapının iki yanındaki demir yuvalara tutturulmuş meşalelerle aydınlanıyordu. Her kapının tam ortasında bir gözetleme deliğinden daha büyük olmayan, üstü kapalı bir pencere mevcuttu.

“Zindana benziyor burası,” diye mınıldandı Zane.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Tad, fısıldayarak. “Hiç zindandan gördün mü ki?”

“Hayır, ama ne demek istediğimi anlamışsındır. Burası bir zindanın görünmesi gerektiği gibi görünüyor –hani öykülerde olur ya.”

“Biliyorum,” dedi Zane, Magnus’un gözden kaybolduğu bir köşeyi dönerlerken.

Oğlanlar birdenbire durdular. Buldukları büyük koridor dev gibi bir salona çıkıyordu. Güçlkle görülebilen kubbeli tavan, salon duvarlarına takılı en az yüz meşaleden yükselen is yüzünden karamıştı. Karşı duvardaki destansı bir kadın heykelinin kolları, aşağıdakileri kucaklarcasına iki yana açıydı. Heykelin arkasında ve yanlarında daha küçük kabartma suretler bulunuyordu.

“Düşündüğüm kişi mi bu?” diye fısıldadı Tad.

“Öyle olması lazım. Sağ kolundaki ağa baksana,” dedi Zane.

Oğlanlar o güne kadar kumarbazlardan, arabacıardan ve seyyar satıcılardan gördükleri bütün korunma işaretlerini yaptılar, ardından tez adımlarla ilerlemeyi sürdüren Magnus’u ağır ağır takip ettiler. Lims-Kragma’nın, Ağ Toplayan’ın, yani Ölüm Tanrıçası’nın tapınağındaydılar.

Heykelin iki kapı solundan siyah cüppeli birkaç suret çıkıyordu. Oğlanların arkasında iki adam belirdi. Biri aceleyle yanlarından geçip gitti, fakat diğeri durup, “Burada ne işiniz var çocuklar?” diye kısık sesle sordu.

Tad kardeşini heykelin ayakları dibine bırakmakta olan Magnus’u işaret etti. “Onunla beraberiz.”

“Öyleyse gelin bakalım,” dedi adam.

Oğlanlar baş sallayıp bu sefer de onun peşine takıldılar.

Adama dosdoğru bakmaktan korkan Zane, onu göz ucuyla süzdü. Adam yalın yüz hatlarına sahip olup başının ve kulaklarının arkasını kaplayan kısa saçları hariç neredeyse tamamen kel-

di; bundan başka dikkt çekici bir yanı yoktu. Tabii bir şey dışında: bir Ölüm Tanrıçası rahibinin cüppesini giyiyordu.

Sağdaki kapıdan salona giren yaşlı bir adam, kendisinden daha uzun bir asanın yardımıyla yürümekteydi. Bembeyaz saçları omuzlarına dökülüyordu ve Magnus'un yanına varana dek oğlanlar gözlerinin beyaz bir zarla kaplı olduğunu fark edemediler: adam kördü.

"İstirahatimizi niye bölüyorsun Magnus?"

"Kardeşim ölüyor," cevabını verdi Magnus, doğrulup yaşlı adamla yüzleşerek. "Babamı ve ne yaptığımızı biliyorsun. Kardeşimin hayatının bağışlanması gerek."

Boşluğa bakan ihtiyar adam narin gözükse de, sesi gür ve güçlüydü. "Vademiz dolunca hanımım hepimizi yanına çağırır. Bunu değiştirecek bir şey yapamam."

"Onu iyileştirebilirsin!" dedi Magnus. "Nelere kadir olduğunu biliyorum Bethanial."

"Kardeşini niye Killian'ın veya Sung'ın tapınağına götürmedin? Şifa onların sahasıdır."

"Çünkü ailem yıllar önce hanımınla bir antlaşma yaptı. Kardeşimi yanına almaktan vazgeçebilir. Caleb'e ihtiyaç var. Henüz vadesi dolmadı."

"Zaten geride kalanların başka türlü düşündükleri olur mu hiç?" diye sordu Başrahip.

Magnus adama bir adım yaklaştı. "Daha vadesi dolmadı!"

"*Ne zaman dolacak?*" diye bir ses yankılandı salonda. Oğlanlar kendilerine hakim olamayarak birbirlerine sarıldılar; ses umutsuz bir tını taşımaktaydı çünkü. Ama rahatlatıcı bir yanı da vardı, ki bu sayede duyanın içinde her şeyin iyi sonuçlanacağı gibi bir his uyandırıyordu.

Magnus dönüp devasa heykele baktı. “Dünya güvende olduğu vakit.”

Bir an için salondaki bütün meşalelerin alevi titreşti.

Magnus kendini muazzam bir salonda buldu. Tavan öyle yüksekti ki karanlıkta kaybolmuştu. Duvarlar o denli uzaktı ki Magnus sadece sağındakini seçebiliyordu; öteki sınırlar uzaklarda yitip gitmişti.

Magnus taş lahitlerden oluşan bir satranç tahtasında duruyordu. Lahitlerden bazılarının üzerine erkekler, kadınlar ve çocuklar yatırılmışsa da çoğu boştu. O sırada, uzaktaki bir lahdin üzerinde yatan bir kadının doğrulup lahitten indiğini gördü. Kadın bunun ardından taş labirentin içinde zikzak çizerek ilerlemeye başladı.

Ansızın Magnus’un yanındaki boş bir lahdin üzerinde henüz birkaç saatlik bir bebek belirdi. Magnus doğumunun ardından fazla yaşamadığı belli olan bebeğin nasıl olup da lahitten inceğini ve tanrıçanın huzuruna çıkacağını merak etti. Bunlardan hiçbirinin gerçek olmadığını hatırladı sonra. Tanrıların yarattıkları bir illüzyonla karşı karşıyaydı –onunkinden çok daha büyük bir güç karşısında referans oluşturabilmesi ve o gücü muhakeme edebilmesi için oluşturulmuş bir illüzyon. Magnus’un çoğu zaman kısıtlı olan sabrı şimdi bir parşömenden bile daha incedi. Ellerini sallayarak haykırdı: “Yeter!”

Salon kayboldu. Magnus artık başka bir devasa salonun içinde, bir dağın tepesindeydi. Salon fildişiyle beyaz mermerden yapılmış gibiydi. Tepedeki koca tavan sütunlarla sabitlenmişti, fakat artık duvarları görmek mümkündü.

Uzaktaki dağ zirvelerinden oluşan bir manzaraya açılıyordu salon. Hava son derece soğuk ve de seyrek. Magnus ısınmak ve

daha rahat nefes almak için vücudunun çevresindeki havayı de-
ğiştirdi. Dışanda, zeminin uç kısmının hemen altında bembeyaz
bir bulut denizi vardı ve Magnus daha evvel ebeveynlerinin bah-
settikleri Tanrılar çadırın'da olduğunu anladı. Gölümsedi, çünkü
ebeynleri tanrıçayla ilk kez burada karşılaşmıştı ve oğulları Mag-
nus için münasip bir yerdi.

Sade bir mermer bankın üstünde siyah cüppeli bir suret otu-
ruyordu. Suret genç bir kadına aitti ve Magnus yaklaşırken kadın
kapuşonunu çıkardı. Kadının teni en kaliteli porselenler kadar be-
yaz, saçları ve gözleri oniks kadar siyahtı. Dudakları kan rengiy-
di ve sesi buzlu bir rüzgar gibiydi. "Güçlerin bir fani için fevkala-
de Magnus. Büyü konusundaki ustalığınla günün birinde babanı
ve anneni gölgede bırakabilirsin. Ayrıca ikisinden de daha küs-
tahsın."

"Babamın sabır konusundaki yeteneğinden ve annemin şartlar
karşısındaki metanetinden yoksunum," dedi Magnus cüretkar bir
ses tonuyla. "Kardeşime ihtiyaç var. Bunu biliyorsun."

Kadın, "Öyle bir şey bildiğim yok," diye karşılık verdi ve aya-
ęa kalktı. "Baban bir keresinde sonradan Valheru olacak bir insan
dostuyla yanıma geldi."

Magnus kadının kendisinden daha uzun boylu olduğunu hay-
retle keşfetti. Bu durum her nedense canını sıktı. Tek bir düşün-
ceyle boyunu tanrıanınkinden daha uzun kıldı.

Kadın güldü. "Demek kibirlisin de?" Başını salladı. "Baban da-
ha sonra ikinci kez yanıma geldi."

"Biliyorum," dedi Magnus. "Yaptığınız pazarlıktan bahsetti."

"Öyle mi?" Kadın sırtını döndü ve aşağıdaki dağ zirvelerine ba-
kar misali yürüdü. "Ben pazarlık falan hatırlamıyorum. Ama ona
bir seçenek sundum."

“Anlamıyorum,” dedi Magnus.

“Anlamadığını biliyorum. Babanın yaklaşan şey hakkında sana ne söylediğini bilmiyorum, ama sana ya da ailene bir borcum yok. Ortada Pug’la yıllar evvel üzerinde anlaştığımız bir mevzu var sadece. Kardeşin kaderden muaf değil; diyarımın girişinde bekliyor ve onu reddetmek gibi bir yükümlülüğüm yok. Vadesi doldu.”

“Hayır,” dedi Magnus’un arkasından bir ses.

Magnus dönüp baktığında, sararmış parşömene benzeyen cildi kadim kemiklerinin üzerine gerilmiş sıska, narin ve yaşlı bir kadınla karşılaştı. Kadının saçları iyice ağarmıştı ve uzak zirvelerdeki karların renginde bir cüppeye bürünmüştü. Cüppesine ve saçlarına fildişi tokalarla yüzükler tutturulmuştu ve cüppesinin etekleri ayaklarını gizliyordu. “Dilediğini yapabilirsin kızım, çünkü kendi sahanın hükümdarısın, ama mesele zaten bu: dilediğini yapabilirsin.”

“Düzeni korumakla yükümlüyüm ve sakın bana ‘kızım’ deme, ihtiyar. Buraya ait değilsin.”

“Anlaşılan hiçbir yere ait değilim.” Kadın, Magnus’a bakıp gülümsedi.

Magnus da yaşlı kadını süzdü. “Sen köydeki o cadısın.”

“Hayır,” dedi yaşlı kadın. “Ama onu tanıyorum, başka pek çok kimseyi de tanıdığım gibi.”

Magnus kafasının karıştığını saklayamadı, çünkü cadının demir grisi saçları ve köselemsi cildi hariç iki kadın tıpatıp aynıydı. “Öyleyse kimsin sen?”

“Ben bir zamanlar olan ve ileride de olacak olanım, ama şimdilik...”

“O hiç kimse,” dedi Lims-Kragma.

“Doğru,” diyen yaşı kadın bir anda ortadan kayboldu, fakat son sözcükleri havada yankılandı. “Dilediğini yapmakta özgürsün.”

Bir süreliğine ne Magnus ne de tanrıça konuştu, sonra Ölüm Tanrıçası, “Pekala,” dedi. “Kardeşinin diyarıma girişini reddediyorum. Hakkında başka zaman hüküm verilecek; onu adana götür.”

“Kimdi o?” diye sordu Magnus.

“Bir zamanlar olan,” dedi tanrıça, ardından çalkantılı duygularını açığa vuran bir yüz ifadesiyle ekledi: “Ve belki de dediği gibi bir gün tekrar olacak olan.” Elinin bir hareketiyle ikisini de tapınağa geri götürdü. Herkes kehribara sıkışmış sinekler misali zamanda donmuş durumdaydı. “Nakor’a ya da babana yankıları sor,” dedi tanrıça. Sonra birdenbire ortadan kayboldu ve Magnus’un etrafındaki insanlar tekrar hareket etmeye başladılar

Caleb inleyerek gözlerini araladı. O gözleri birkaç kez kırıştırdı ve zayıf bir sesle konuştu: “Kardeşim?”

“Tanrıça dualarına cevap verdi,” dedi Başrahip, başını eğerek. Diğer rahipler de onun gibi başlarını eğdiler.

“Gelin,” dedi Magnus oğlanlara, kardeşini yerden alırken. Caleb’in gözleri kapandı ve başı Magnus’un omzunda kendinden geçti. Oğlanlar Magnus’a yaklaştılar ve kısa bir karanlığı takiben anlık bir baş dönmesi yaşadılar.

Kendilerini okyanusun yakınında buldular. Tad ile Zane havadaki tuzlu su kokusunu alabiliyorlardı. Tad gökteki iki ayı gösterdi ve oğlanlar McGrudder’in hanından kilometrelerce kuzeybatıda olduklarını anladılar. Magnus hiçbir şey demeden küp şeklindeki büyük bir binaya doğru yürüdü.

Bina çimlerle kaplı bir alanda dümdüz uzanıyordu. Çimler taş döşeli bir yolla bölünmüştü ve bu yol, iki tarafında birer meşale-

nin takılı olduğu büyük bir kapıya çıkmaktaydı. Yolun solunda ve evin yanında başka bir bina vardı; bacasından dumana ilaveten pişmiş ekmek kokusu çıkıyordu. Magnus binaya girip sola döndü. Onu takip eden oğlanlar girişte bir an için durup karşı taraf-taki açık duran kapıya baktılar. Bu kapının arkasında, bahçeye dönüştürülmüş büyük bir iç avlu görülebiliyordu.

Oğlanlar sağa sapan ve bir dizi özel odanın bulunduğu bir koridorda rüzgar gibi ilerleyen Magnus'un peşinden koştular. Siyah sakallı ve kısa boylu bir adam, basit kesimli parlak mavi bir elbise giyen bir kadın ve üzerinde kenarları sökük soluk turuncu bir cüppe olan bir adam onu bekliyordu.

Magnus epey geniş, ama seyrek döşenmiş bir odaya girerken, gruptakiler oğlanlara aldırış etmediler. Magnus kardeşini odadaki alçak yatağa bırakıp geri çekildi. Turuncu cüppeli adam Caleb'i inceledi, "Dinlenmesi ve uyandığında hafif bir şeyler yiyip içmesi lazım," dedi ve Magnus'a döndü. "Neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Hikâyeyi bu ikisinden dinlemeniz gerekecek," diyen Magnus, oğlanları işaret etti.

Sakallı adam, Tad ile Zane'e yaklaştı. "Ben Caleb'in babası Pug'ım. Neler oldu?"

Söze başlayan Tad pusudan bahsederken, Zane de ara sıra bazı eklemelerde bulundu. Uyuyan Horoz'daki McGrudder'la ilgili kısma geldiklerinde Magnus, "Bırak ben devam edeyim," diye araya girip babasına döndü. "Köydeki yaşlı cadı kardeşimin ölümünü yavaşlatmış."

"Yaşlı cadı mı?" diye sordu turuncu cübbeli, kısa boylu adam.

"Ona birazdan döneceğim," dedi Magnus. Lims-Kragma Salonu'na yaptığı yolculuğu anlattı ve Tad o konuşurken Zane'in des-

tek ararcasına kendisinden tarafa bir adım attığını fark etti.

Öyküsünü bitirdiğinde. “Ak saçlı kadın tıpkı köydeki cadıya benziyordu,” dedi Manus. “Siz ikinizin” –babasıyla diğer adamı işaret etti– “kim olduğunu bileceğinizi söyledi. Lims-Kragma onun bir yankı olduğunu söyledi.”

Pug öteki adama baktı. “Nakor?”

Nakor omuz silkti. “Zümrüt Kraliçe Krallık’ı istila ettiğinde savaştığımız Zaltais’i hatırlıyor musun? Onun bir rüya olduğunu söylemiştim.”

“Ben hiç öyle bir şey duymadım,” dedi Magnus.

“Duymadığın pek çok şey var.” Oğluna bakarken Pug’ın kaşları çatıktı. “Ölüm Tanrıçası’nın salonuna ne diye gittin?”

“Caleb’in yalnızca dakikaları kaldığını biliyordum baba. Senin tanrıçayla iki kez konuşup hayatta kaldığını da.”

“İkinci görüşmemizi ben istemedim,” diye anımsattı Pug. Magnus hikâyeyi biliyordu; babasının Yılan Savaşı sırasında Zümrüt Kraliçe’nin ordusunu kumanda eden iblis tarafından öldürülmesine ramak kalmıştı.

“Ama ilk seferinde dedemi aramaya çıktın ve geri gelebildin,” diye karşılık verdi Magnus.

“Lims-Kragma Salonu’na yaptığımız ilk ziyaretin sonunda Tomas ve ben ölmek üzereydik. Orada hapis kalabilirdin.”

“Salon sadece bir illüzyon baba.”

Nakor başını iki yana salladı. “Tanrıların illüzyonları çelik ya da taş kadar kolay öldürebilir Magnus. O illüzyonlar gerektiğinde yeterince gerçektir.”

Miranda lafa karıştı. “Delilik bu! İki oğlumu da kaybedebilir dim!”

Magnus’un mavi gözleri kısıldı. “Beni iyi eğittiniz. İllüzyonda

kısıllı kalmadım; hattâ onu değişmeye zorladım ve tanrıçayla Tanrılar Salonu'nda buluştum." Pug ve Miranda bunun üzerine bakiştiler.

Sözlerini, "Kardeşimin hayatı için kendi hayatımı tehlikeye atmadan çekinmem," diye sürdürdü Magnus. Annesi bir şey demedi, fakat hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Magnus ekledi: "Anne, ikimiz için de endişelendiğini biliyorum, ama bizi yitirmedin."

"Bunu birazdan konuşuruz," dedi Pug. "Nakor?"

"Sana bildiklerimi söyleyeceğim Pug," dedi adam sırtarak. "Ama önce..." Parmağıyla oğlanları gösterdi.

Pug oğlanlara döndü ve ikisiyle sadece birkaç dakika önce konuşmasına rağmen onları daha ilk kez görüyormuşçasına sordu: "Siz de kimsiniz?"

Tad sorunun başkasına yöneltmediğinden emin olmak ister gibi kendini işaret etti. Pug'ın kaş çatışı yeterli bir yanıtı. "Ben Tad'im. Bu da Zane. Yıldızlimanı'ndan geliyoruz."

"Niye oğlumun yanındaydınız?" diye sordu Miranda.

Tad bu sefer de festivalden ve arabada ayılmalarından bahsetmeye başladı. Öyküsü bölük pörçük ve kısmen eksik olsa bile her şeyi tek seferde anlattılar. Sonunda, "Yani Caleb'in çırakları değil misiniz?" dedi Magnus.

Tad ile Zane suçlu gözlerle bakiştiler. "Hayır," dedi Zane. "Olduğumuzu da söylemedik zaten."

"McGrudder öyle dedi."

Tad omuz silkti. "Caleb çırac olarak girebileceğimiz bir iş bulmak için bizi önce Yar-rin'e, sonra da Kesh'e götürecekti. Oradan da bir şey çıkmazsa Krondor'a geçecektik. Bunu annemiz için yapıyordu."

Pug bir adım yaklaştı. “Şu son bir günde görüp duyduklarınız düşünülürse, daha şimdiden bilmeniz gerekenden fazlasını biliyorsunuz.” Karısına bir göz atıp ekledi: “Sanırım sizinle ne yapacağımızı biraz düşünmemiz gerekecek. Siz de o sırada gidip dinlenin.” Nakor’a döndü. “Seninle sonra konuşuruz. Şimdi bir zahmet onlara bir oda bulur musun?”

Nakor başıyla onayladı ve hızlı adımlarla kapıya yürürken oğlanlara peşinden gelmelerini işaret etti. Tad ile Zane itaat ettiler.

“Adım Nakor,” dedi kılavuzları. “Kumarbazım. İçinizde kâğıt oynamayı bilen var mı?” İki oğlan da hayır deyince Nakor başını sağa sola salladı. “Ben de ne zamandır oynamıyorum. Bu adada kâğıt oynayan kalmadı artık. Peki siz ne yaparsınız?” Soruyu sorarken oğlanlara

Önce yanındakinin konuşmasını bekleyen oğlanlar bir süre sessiz kaldılar. Nihayet Tad, “Onu bunu,” dedi.

“Neymiş o bu?” diye sordu Nakor, yan yana kapıların dizili olduğu bir koridora vardıklarında.

“Yük taşıyıp boşaltırız,” dedi Zane.

“Yani hamalsınız?”

“Pek sayılmaz,” dedi Zane. “Hem araba sürmeyi de biliriz!”

“Öyleyse arabacısınız?”

“Hayır, o da değil. Ama ben tekne yüzdürebilirim,” dedi Tad. “Ve ikimiz de bir dönem balıkçılık yaptık.”

“Ben biraz avlanabilirim,” dedi Zane. “Caleb bir keresinde beni ava götürdü ve ok atmayı öğretti bana. Avcılığa yeteneğim olduğunu söyledi. Hattâ tek başıma bir geyik avladım!” Üvey kardeşinin yanında yürürken gururu adeta yüzünde parıladı.

“Avcı Kensey’in ağlarını onarmasına yardım ederim bazen,” diye belirtti Tad. “Bana göldeki ördeklerin nasıl yakalanacağını öğretti.”

“Ben de Demirci Ingvar’a tencere-tava onarmasında yardım ettim,” diye ekledi Zane. “Tamircilikten hoşlanmaz, o yüzden nasıl yapılacağını gösterdi bana. Ayrıca ertesi sabah da yansın diye demirci ocağının ateşini canlı tutmayı ve çelik dövmeyi de bilirim.” Tad ona kuşkulu bir bakış attı. “Yapılışını defalarca izledim!”

Nakor onları döşekleri rulo yapılmış dört yatak haricinde neredeyse tamamen boş olan bir odaya soktu. “Eh,” dedi adam, “yaşıtınız çoğu delikanlıdan daha beceriklisiniz.” Döşekleri açmalarını işaret etti. Oğlanlar bunu yaparken Nakor kapının yanındaki bir sandığı gösterdi. “Battaniyeler sandığın içinde. Orada bir çakmaktaşıyla çelik parçası da var, ama ihtiyacınız olmayacak. Ben kapıyı kapar kapamaz uyumanızı istiyorum. Burada gündeğümüna üç saat kaldı, o yüzden dinlenseniz iyi edersiniz. Uyandıığınızda biri gelip sizi alacak ve bir şeyler yemeye götürecektir. Herhalde o zamana kadar acıkırsınız.”

“Ben şimdiden açım,” dedi Zane yakınircasına.

Tad başını iki yana salladı.

“Ama bekleyebilirim,” diye atıldı Zane, hasır sandıktan battaniye almaya koşarken.

Nakor dönüp gidiyordu ki Tad arkasından seslendi. “Bayım, bir sorum olacak.”

“Bana Nakor de, bayım değil. Ne soracaksın?”

“Neredeyiz?”

Nakor biraz sessiz kaldı, sonra sıttı. “Henüz söyleyemem. Pug sizinle ne yapacağına karar verdiğinde öğrenirsiniz.”

“Ne demek istiyorsunuz bayım –Nakor?” diye sordu Tad.

Nakor’un tebensümü kayboldu. “Birilerinin ölümüne sebep olabilecek şeyler görüp duydunuz.” Tad’in beti benzi attı ve Zane’in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Pug’in sizinle ne yapacağımıza ka-

rar vermesi gerekecek. Magnus sizin Caleb'in çıraqları olduğunu sandı ki bu bir şey ifade ediyordu. Ama değilsiniz ve bu da başka bir şey ifade ediyor. Daha açık konuşmam, ama Pug'in ne istediğini yakında öğrenirsiniz. O zamana dek misafirimizsiniz. Sakın başınızda biri olmadan etrafta dolanmayın. Anlaşıldı mı?"

İkisi de, "Evet," dedi ve Nakor odadan ayrıldı.

Oğlanlar yataklara uzandılar. "Ölüm ha?" dedi Tad.

"Birilerinin dedi, bizim değil."

"İyi de niye?"

"Bilmiyorum," dedi Zane. "Caleb'in babası çok güçlü; diğer oğlu gibi bir büyücü." Yöre halkının büyük çoğunluğu gibi iki oğlan da sihre karşı bir önyargıya sahipti, fakat Caleb'in babası söz konusu olunca bu önyargıları bir nebze yumuşamıştı. Oğlanların gözünde Caleb cömert ve iyi kalpli bir amca sayılırdı; bu da Pug'ı neredeyse dedeleri gibi görmelerine sebep oluyordu. En azından böyle olacağını umuyorlardı.

Zane devam etti. "Herkes onun Yıldızlımanı Adası'nın sahibi olduğunu söylüyor. Bu da onu bir tür soylu yapar. Soyluların düşmanları olur. Savaşıp dururlar."

Tad başını koluna dayadı. "Yorgunum, ama uykum yok."

"Eh, adamı duydun; hiçbir yere gidemeyiz. Belki de uyumayı denemeliyiz."

Tad sırtüstü dönüp gözlerini karanlık tavana dikti. "Keşke Yıldızlımanı'nda olsaydık."

Zane derin bir iç geçirdi. "Keşke."

BÜYÜCÜNÜN ADASI

Bütün gözler Nakor'un üstündeydi. Adam dipsiz gibi görünen heybesinden bir portakal çıkarıp önce Miranda'ya, sonra Pug'a, sonra da Magnus'a uzattı. Hepsi reddetti. Bunun üzerine Nakor başparmağını batırdığı portakalın kabuğunu soymaya başladı. Onun böyle yapmasını daha önce bin kez izlemişlerdi.

"Nakor," dedi Pug, "bizden sakladığın nedir?"

"Yok öyle bir şey," dedi Nakor. "Daha doğrusu Magnus gele-
ne kadar yoktu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Miranda, Caleb'in uyuduğu yatağın bir kenarına ilişerek.

Pug küçük oğlunun ayak ucunda bekliyor, Magnus da odadaki diğer sandalyede oturuyordu.

"Köydeki yaşlı cadının kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Nakor.

"Pek sayılmaz," dedi Magnus. "Önceden onunla iki kez daha karşılaştım ve bana sıradan bir muskacı ve aktardan fazlası gibi gelmedi. İçinde bir güç var, ama bastırılmış bir güç bu."

"Tanrıçanın ona bir yankı dediğini duydum," diye lafa karıştı Miranda. Ardından Nakor'a doğru döndü. "Bu ne demek oluyor?"

"Sanırım kısmen de olsa anladım. Bize bildiklerini söyle," di-
yen Pug'a baktı Nakor.

Omuz silken Nakor'un genelde mutlu olan tavırları değişti. Onun yerine Pug dostunun suratında o güne dek karşılaştığı en karanlık ifadeyi gördü. "Tanrılar çok kudretli varlıklardır," diye başladı Nakor. "Onlara dair izlenimlerimiz, algımızın kapasitesiyle sınırlıdır." Diğer üçünü süzdü. "Hepiniz Tanrıların Çadırı'nda bulundunuz, bu yüzden oranın hem fiziki bir mekân, hem de çok daha az nesnel bir şeyin karşılığı olduğunu biliyorsunuz. Vücuda olduğu kadar zihne de hitap eden bir yerdir orası.

"Geçmişte belli türden varlıklarla karşılaştığımda..." Adam sözcüklerini dikkatle seçer gibi duraksadı, ardından konuşmayı sürdürdü. "Ebedi ümitsizliği temsil eden Zaltais'ten bahsettiğimi hatırlarsın," dedi Pug'a ve o da başını salladı. "Onun bir çukura atılışını anımsıyor musun –hani onun bir hayal olduğunu söylemiştim?"

Pug başını salladı. "Ne zaman adı geçse bundan bahsederdin, ama herhangi bir açıklama yapmadın."

Nakor, "Kronдор şehrinde –tabii orası Yılan Savaşı'nda yok olmadan önce– tüm bunları konuştuğumuz için gerçeği kendi başına bulabileceğini düşündüm," dedi minik bir tebessümle. "Belki de yanıldım."

Magnus araya girdi. "Bunların hiçbirinden haberim yok. Niye sen açıklamıyorsun?"

"İsimsiz Olan uyuyor," dedi Nakor.

Üçü de Kötülük Büyük Tanrısı Nalar'ı biliyordu. Nalar uzun zaman evvel Denetleyici Tanrılar olarak da bilinen Büyük Tanrılar tarafından hapsedilmişti. Sözlerine, "şimdi anlatacaklarım bir efsaneden ibaret," diye devam etti Nakor. "Kaos Savaşları sürerken İsimsiz Olan, Valheruların aklını çeldi ve onları Küçük Tanrılara meydan okumaya kışkırttı, tıpkı Küçük Tanrıları Denetleyicilere karşı ayaklanmaya kışkırttığı gibi."

“Ben de o konuları ruhban sınıfından olmayan birinin öğrenebileceği ölçüde okuyup öğrendim Nakor,” dedi Magnus. “Ama İsimsiz Olan’ın Küçük Tanrıları Büyük Tanrılara saldırmaya kıskırttığına hiçbir yerde rastlamadım. İsimsiz Olan da bir Büyük Tanrı’ydı. Niye diğer Denetleyiciler kadar kendini de tehlikeye at-sın ki?”

“Dengeyi bozmak için,” cevabını verdi Pug. “Yedi Denetleyici Tanrı arasındaki hareketliliği baltalamak maksadıyla.” Nakor baş salladı ve Pug devam etti. “Kaos Savaşları’ndan önce eski düzen yıkılıp yerine yenisi kurulunca yedi Denetleyici ortaya çıktı.” Adam her birini ayrı ayrı vurgulamak istercesine bir yandan da parmaklarıyla saydı: “Karanlığın temsilcisi İsimsiz Olan; Işığın Elçisi Arch-Indar; İçten Yaratıcı Ev-Dem; Eylemlerin Yaratıcısı Abrem-Sev; Dileklerin Örucüsü Graff; Çekimser Helbinor ve de tam merkezde Dengeleyici.”

“Yani Ishap,” diye belirtti Magnus.

Pug başıyla doğruladı ve sıra yine Nakor’a geldi. Portakalını bitiren Nakor kabukları heybesine koydu, parmaklarını yaladı ve o parmaklarla Pug gibi saymaya başladı. “Kaos Savaşları’ndan sonra dengeler değişti.” Bir elini kaldırdı: dört parmağı açık, fakat başparmağı kapalıydı. “Geride İsimsiz Olan ve dört dinamik tanrı kaldı: Abrem-Sev, Ev-Dem, Graff ve Helbinor.”

Başparmağını da açtı. “Ortadaki Ishap dengeleyici işlevi görür. Bir bakıma en güçlüleri de odur, çünkü dezavantajlı durumda olan tarafa geçer ve üstünlük sağlamaya çalışanlara karşı çıkarak dengeyi korumaya gayret eder.

“Hepsi de dünyamızın varlığını sürdürebilmesi için hayati bir önem taşır. Biri etki, biri tepki, biri ulvi amaçlar ve zihin, diğeri de görülmeyen ve bilinmeyen her şeydir; ama hepsi de varlığımız

için gereklidir. Ve sonuncusu da dengeyi sağlar.”

Adam parmak uçlarını birleştirerek elleriyle bir daire oluşturdu. “Onlar bir birliktir. Gerçekliğimizin dokusunu oluştururlar. Ama hepsi de çeşitli kuvvetlerin ifadesinden başka bir şey değildir. Bu kuvvetler çok mühimdir, hareketlidir ve en temel duyguların bile dışı vurumudur.

“Özverili Olan, yani Işık Getiren ve İsimsiz Olan, yani Karanlık Getiren o iki temel gücün kaynağıdır. İyi Tanrıça, Kaos Savaşlarında öldü ve diğer beş Denetleyici bunun üzerine Karanlık Olan’ı başka bir aleme, zirvesindeki bir çıkıntıda tüm bu dünyayı taşıyabilecek kadar büyük bir dağın altına hapsetti.

“Ve orada uyuyor,” diyen Nakor etrafına bakındı. “Zaltais hayallerinden biriydi.”

Pug söz aldı. “Anladığımı sanıyordum, ama anlamamışım.”

“Eğer biri hapis yatıyorsa, uzaklardaki bir ülkenin tahtında oturup oraya hükmeden ve komutasındaki ordularla gelip kendisini kurtaracak bir temsilci hayal etmez mi?”

“Zaltais başka bir gerçeklik düzlemindeki bir esiri kurtarmak için ordu mu topluyordu?” diye sordu Miranda.

“Hayır, sadece mecaz bu,” dedi Pug.

“Zaten her şey mecazdır,” dedi Nakor. “Cadı da İyi Tanrıça’nın bir yankısıydı.”

“Durun,” dedi Magnus. “Köşk’te karşılaştığım yaşlı kadın öyle olabilirdi, ama köydeki cadı gerçek bir insandı.”

“Şüphesiz öyleydi,” diye doğruladı Nakor. “Tanrılar genelde kendilerinden ufak birer parçayı fanilerin içine koyarlar. Bu dünyadaki görevlerini, kullanna karşı yükümlülüklerini böyle öğrenirler. Fani ölünce, içindeki kıvılcım onu koyan tanrıya geri döner.

“Tanrılarla insanlar arasındaki ilişki çok karmaşıktır. Tanrılar aynı zamanda insanların onları algılayış biçiminin bir yansımasıdır. Midkemia’daki Banath ile Novindus’taki Kalkin, özünde birbirlerinin aynı olsalar da farklı görev ve mizaçlara sahipler.”

“Yani yaşlı cadının içinde ilahi bir kıvılcım mı var?” diye sordu Magnus.

“Aynen öyle,” cevabını verdi Nakor. “Arch-Indar bizim algımıza göre öldü, ama kudreti o kadar geniş, o kadar derin ve esas ki ölümünden asırlar sonra bile varlığının yankıları yaşamımızı etkilemeye devam ediyor.”

“Kronдор’daki dini bu yüzen mi başlattın?” diye sordu Miranda.

“Onu ben başlatmadım,” diye yanıt verdi Nakor. “Sadece canlandırdım. Avatari ortaya çıktığında tanrıçanın eninde sonunda geri döneceğini öğrendim. Aleta denen o genç kız tüm o yetenekleri göstermeye başlayınca, doğru bir seçim yaptığımı anladım.

“Tanrıça geri gelince diğer Denetleyiciler İsimsiz Olan’ı serbest bırakacaklar ve dünyamızın düzenini eski haline getirecekler. Arch-Indar kötülüğe karşı gelmediği sürece İsimsiz Olan tutsak kalmak zorunda.

“Ishap’ın da ‘ölü’ olduğunu, ama ona rağmen kullarının hatırı sayılır bir gücü bulunduğunu anımsayın. Bu gücün bir kısmı Denetleyicilerden gelse de, önemli bir bölümünün kaynağı Dengeleyici’nin hatırasıydı. Ishap aramıza İyi Tanrıça’dan önce dönecek, çünkü tapınağı daha uzun zamandır ayakta; benim canlandırdığım din ise henüz çok genç. Fakat Ishap geri gelince ve Arch-Indar da günün birinde ortaya çıkınca, diğer Denetleyiciler İsimsiz Olan’ı serbest bırakarak dünyamızın düzenini eski haline getirecekler. O zamana kadar, İsimsiz Olan esir tutulmalı.”

“Peki tanrıçaya tapan kullar olması bunu sağlayacak mı?” diye sordu Magnus.

“Zamanla,” dedi Nakor omuz silkerek. “Tabii bunun ne zaman olacağını kimse bilemez.”

“Asırlar,” diye tahmin yürüttü Miranda.

“Şanslıysak,” dedi Nakor. “Daha uzun da sürebilir. O günü görebilecek kadar yaşamamız pek mümkün değil –üstelik çoğu kişiden uzun yaşayacak olmamıza rağmen!” diye ekledi sıntarak.

Magnus derin bir iç geçirdi. “Asırlar sonrasında, belki daha da uzun bir zamandan bahsediyorsun; bunun mevcut durumla ne ilgisi var?”

Nakor avuçlarını açıp dramatik bir edayla omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.” Pug’ın gözlerine baktı. “Ya senin?”

Pug kafa salladı. “Biraz. Sorunlarımızdan biri, çok uzaktan ve sadece dolaylı yoldan olsa bile, İsimsiz Olan’ın dünyamıza hâlâ etki etmesi. İyi Tanrıça arkasında yankılarını ve hatıralarını bırakmış olabilir, ama bu dünyaya rakibi kadar dahi etkisi yok. Bu yüzden biz bir bakıma onun temsilcileri sayılırız; İsimsiz Olan’ın etkilediklerine karşı mücadele veriyoruz.

“Eski düşmanımız Leso Varen şeytani bir varlık olup çıktığında durumunun farkına vardığını hiç sanmam. Belki de buna yaptığı bir seçim sebep olmuştur –hizmetine karşılık güç elde etmeye yönelik bir anlaşma yapmış olabilir.”

“Kime hizmet ettiğini bile bilmemesi mümkün,” diye belirtti Nakor. “Tanrıların Gözyaşı’yla ilgili o meseleyi hatırlıyor musunuz?”

Pug’ın yüzü asıldı. “Konu hakkında bir karara varılana dek, bana bilgi verilmediği için Arutha’yla uzun uzadıya tartışmıştık.”

Nakor öyküyü bilmesine rağmen meseleyle doğrudan dahil ol-

mamıştı. Ayrıca Pug'ın en büyük oğlu William ve en iyi öğrencilerinden biri olan Jezhara çatışmanın tam ortasında kaldığı için, bunun acı verici bir konu olduğunun da farkındaydı.

Sonradan Krondor Dükü olacak James'le beraber Varen ile ajanlarının Tanrıların Gözyaşı'nı –tapınakların ilahlarıyla iletişim kurmasını sağlayan nesneyi– çalma girişimini boşa çıkarmışlardı.

Nakor devam etti. "Hikâyenin bazı kısımlarını asla öğrenemeyeceğiz, ama bildiğimiz kadarıyla kendine Ayı diyen adam başına buyruk hareket ediyordu ve Varen'den emir almayı bırakmıştı. Bu da İsimsiz Olan'ın özelliklerinden biridir; kullarının delirip sapıtukları ve kendi mütteliklerine bile saldırdıkları sıkça görülür.

"Onlara karşı avantajlarımızdan biri de bu. Meclis birlik halinde ve bize şüpheyle bakanlar bile –mesela tapınaklar veya Yıldızlimanı'ndaki büyücüler– işimize karışmıyorlar."

"Ne yaptığımızı bilmiyorlar da ondan," diye fikir yürüttü Magnus.

Pug hoşgörülü bir kahkaha attı. "Onları hafife alma, oğlum, veya bizi çok büyük görme. Tapınaklar ve hükümdarlar ne tür dolaplar çevirdiğimizin büyük ölçüde farkındalar, yoksa bizimle bu kadar işbirliği yapmazlardı."

Nakor da güldü. "İsimsiz Olan'ın ajanlarıyla yüzleşme vakti gelince, küçük gördüğün o insanlara fazlasıyla gerek duyabiliriz."

Magnus söylediklerinden pişman gözükecek kadar sağduyuluydu.

Nakor kaldığı yerden devam etti. "Beni asıl endişelendiren bu ilahi güç tezahürlerinin, hayallerin, yankıların ve hatıraların gidecek daha sık görülüyor olması. Yılan Savaşı'ndan beri ajanlarımızın bildirdikleri en az bir düzine böyle olay var."

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Miranda.

“Bir şeyin yaklaştığına. Uykudaki düşmanla bağlantılı bir şeyin.”

“Dasatilerin mi?” diye sordu Pug.

“Saaurları gedikten geçirip dünyamıza getirmeleri için Pantathianlıları İsimsiz Olan ikna etmişti. Artık bunun iblisleri bu dünyaya salmak için yapılmış bir hile olduğunu biliyoruz.

“Yıkım ve kargaşa, İsimsiz Olan’ın müttefikleridir. İnsanlar türlü türlü dehşetle ve kötülükle karşı karşıya kaldıkları müddetçe bu dünyada yol açtığı kısa vadeli değişimler İsimsiz Olan’ın umrunda değildir. Yalnızca tahmin yürütebilirim,” dedi Nakor, “ama bana kalırsa egemenlik hayalleri kuruyor. Yoksa niye Zümrüt Kraliçe yerine Zaltais’i tahta oturttu ki? Bu gerçekliğe dönüşünü hızlandırabilmek için, hayalinde yarattığı o varlığa, yani temsilcisine ihtiyacı vardı. Denge sağlanamadan kendini diğer Denetleyici Tanrılardan üstün kılmak istiyor.”

“Delilik bu,” dedi Magnus.

“Kötülük doğası gereği delidir,” diye karşılık verdi Nakor. “Zaten Deli Tanrının Öfke Çağı da bu yüzden ortaya çıktı.”

“Kaos Savaşları,” dedi Pug.

“Yani biz çabalayıp canımızı feda edeceğiz ve aynı şey çocuklarımızın da mı başına gelecek?” diye sordu Magnus.

“Belki,” dedi Nakor. “Bir zafer anı, ‘Biz kazandık!’ diyebileceğimiz ve çatışmanın son bulacağı bir gün asla gelmeyebilir.

“Bizi karıncalar olarak düşün. Çıplak bedenlerimizi kullanarak koca bir hisarı, taş ve harçtan yapılmış dev gibi bir şeyi bile alaşağı edebiliriz, ama zamanla.

“İşte bu yüzden yıllarca, asırlarca, hattâ çağlarca uğraşır, minicik çenelerimizle taşı zerre zerre yontarız. Binlercemiz, on binlercemiz, hattâ milyonlarcamız can verir ve sonunda bina usul usul yıkılmaya başlar.

“Ama bir amacımız varsa ve bilgi sahibiysek nereyi ısıracağımızı seçebiliriz. Her taşın altını oymaktansa hepsine destek olan temel taşına saldırırız. O taşın etrafındaki harcı kazıdığımızda taş kenara itilebilir ve böylece üstündeki dev yapı zamanla yıkılır.

“Hayır, bu çatışmanın sonunu asla göremeyebiliriz, ama zaman içinde İyi Tanrıça ile İsimli Olan dönemler ve denge sağlanacak.”

“Acaba öyle bir dünya nasıl bir yer olur?” diye kafa yordu Magnus.

“Umarım daha sakin bir yer olur,” dedi Miranda.

“Belki,” dedi Nakor. “Ama olmasa bile en azından çatışma daha tekdüze sürecektir. Biz şu anda uçurumun eşliğindeki dünyalar için mücadele ediyoruz.”

Magnus kendisinden daha genç kardeşine baktı. “Ve yenilginin bedeli idrak edilemeyecek kadar ağır.”

Pug iki oğluyla karısını süzdü. “Farkındayım.”

Kimsenin başka bir şey demesine gerek yoktu; hepsi de Pug’ın ilk iki çocuğunun Yılan Savaşı sırasında öldüğünü ve adamın onların acılarını hâlâ yüreğinde taşıdığını biliyordu.

Nakor ayağa kalktı. “Gitmemiz gerek. Bölgedeki ajanlarımıza haber göndereceğim ve Caleb’e yapılan saldırının daha büyük bir planın parçası mı, yoksa talihsiz bir olay mı olduğunu öğrenmelerini isteyeceğim.”

“Dur bir dakika Nakor,” dedi Pug, Miranda ve Magnus odadan ayrılırken.

“McGrudder ondan taşınmasını isteyeceğimiz konusunda haklı mıydı?”

“Hayır,” dedi Pug. “Bana kalırsa onu yerli yerinde bırakalım. Eğer o adamlar sıradan birer hayduttuysalar zararı yok. Ama Ca-

leb'e saldıranlar Varen'in adamlarıysa, bırakalım da saldırını haydutların düzenlediğini düşündüğümüzü sansınlar. McGrudder'in gözetimine başlanırsa öyle küçük bir yerde bunu tespit etmek zor olmayacaktır; gözcülerini gözetlemesi için başka bir gözcü yollayabiliriz."

Nakor sırttı. Bu tür sinsi oyunlar hoşuna giderdi.

"Bir mesele daha var," dedi Pug.

"Neymiş o?"

"Dün aldığım bir haber beni çok endişelendirdi. Düşüncelerini benimle paylaşır mısın?"

"Daima."

Pug cüppesinin katları arasından bir tomar çıkarıp Nakor'a uzattı.

"Bu ilk değil," dedi Pug. "Yıllardır arada sırada masamın üstünde beliriyorlar."

"Ne zamandan beri?"

"Tanışmamızdan önce başladı. İlkinde, Jimmy'nin sana ne söylemesi gerektiği yazıyordu."

"Büyü diye bir şey yok," diye o cümleyi dile getirdi Nakor. "Biliyorum. Bunu bir büyücünün ağzından duyduğumda Yıldızlımanı'na gelmem gerektiğini anlamıştım." Adam tekrar tomarı inceledi. "Nereden geliyorlar?"

"Nereden değil, ne zamandan. Bunlar gelecekten geliyor."

Tomarı tekrar okurken Nakor'un gözleri büyüdü. "Bu... sende geliyor!" dedi. Pug'ın onunla tanışmasından beri ilk defa ufak tefek kumarbazın nutku tutulmuştu.

Tad kolunu başının arkasına koymuş yatarken Zane odada volta atmakla meşguldü. "Öyle yapmaya devam edersen altında ki taşı oyacaksın," dedi Tad.

“Elimde değil. Biri bu sabah bize kahvaltı getirdi ve bekleme-
miz söylendi. Sonra öğle yemeği. Sonra bir başkası lazımlığı aldı
ve yerine temizini koydu. Akşam yemeği vakti geldi gelecek, ama
kimse burada ne işimiz olduğunu söylemedi.”

“İşimiz belli,” dedi Tad. “Beklemek. Asıl bilmediğimiz ne için
beklediğimiz.”

Zane’in yüzü asıldı; Tad doğrulup oturdu. O ifadeyi biliyordu.
Zane öfkesini üvey kardeşinden çıkarmak için bahane arıyordu.

Tad ondan gelebilecek bir saldırı beklentisiyle kalktığı esnada
Nakor kapıda belirdi. “Siz ikiniz, benimle gelin.”

Adam o kadar ani çekip gitti ki Tad peşinden koşmaya çalışır-
ken neredeyse takılıp düşüyordu. Biraz acele ederek Zane’e ve
ufak tefek adama koridorda yetişti. Adamın bu kadar hızlı yürü-
yebilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu.

“Bön bön bakmayın,” dedi Nakor.

Tad ayağını bir kapı eşiğine çarptı. Farkına bile varmadan, or-
tasında kocaman bir havuz olan büyük bir avluya gelmişti. Havu-
zun kenarında ve suyun içinde bir grup genç kız vardı. Tad’in
dikkati kızların son derece güzel, çıplak, soluk yeşil tenli ve de
bronz rengi saçlı olmaları arasında eşit ölçüde dağıldı.

Derken Zane üvey kardeşinin de aynı manzarayı gördüğün-
den emin olmak için süratle geri döndü ve onunla çarpışıp yere
kapaklanan Tad’in canı bir defa daha yandı.

Kızlar dönüp onlara baktılar. İki oğlan da kızların gözlerinde
iris bulunmadığını ve o gözlerin inci beyazı bir renkte olduğunu
fark etti.

Nakor bir eliyle Tad’in kalkmasına yardım ederken, ötekiyle
kızları uzaklaştırdı. “Size bön bön bakmayın demiştim,” dedi
adam, Tad kanayıp kanamadığını anlamak için elini burnuna değ-
dirirken. “Gelin bakalım.”

“Ah...” dedi Tad.

“Onlar Pithirendarlı altı kız kardeşdir,” diye açıkladı Nakor. “Giysilerle araları pek iyi değildir ve zamanlarının çoğunu suda geçirirler. Tam anlamıyla insan olmasalar da, siz oğlanların başını belaya sokacak kadar insandırlar, o yüzden onlardan uzak durun. Yoksa size kafanızı daha da karıştıracak şeyler gösteririm.”

“İnsan değiller...” diye mırıldandı Zane, gözlerinin kendisine ihanet etmediğine inanmaya çalışırcasına. Tad uzanıp onu kapının oradan çekti ve tekrar Nakor’un peşine takıldılar.

Bir köşeyi dönünce Nakor kenara çekilmelerini işaret etti. Bir şey –bundan daha uygun bir sözcük yoktu– ağır adımlarla koridordan üzerlerine geliyordu. Boyu oğlanların yarısı, eni ise iki katı kadardı. Üzerine siyah bir örtü serilmiş bir masaya benziyor ve yengeçlerinkini andıran bacaklar üzerinde yürüyordu. Yaklaşırken tuhaf bir mırıltı da çıkarmaktaydı ayrıca.

Yaratık yanlarından geçerken Nakor, “Günaydın,” dedi ve yaratık da kulağa hayret uyandırıcı ölçüde normal gelen bir kadın sesiyle karşılık verdi.

Yaratık köşeyi döndüğünde Tad fısıldadı: “O da neydi?”

“Bir ziyaretçi,” yanıtını verdi Nakor. Adam onları, Pug’ın bir masanın arkasında oturduğu bir odaya soktu.

Kısa boylu büyücü ayağa kalktı ve oğlanlara kendisinininkinin karşısındaki bir çift sandalyeyi gösterdi.

Oğlanlar isteneni yaptılar ve Pug da sandalyesine döndü. Nakor onun solundaki bir pencerenin önünde durdu. Pug iki delikanlıya bakarak, “Sizinle ne yapacağımıza bir türlü karar veremiyoruz,” dedi.

Tad’in yüzündeki kan çekildi, Zane’inki ise kızardı. “‘Bizimle ne yapacağımıza’ derken neyi kastediyorsunuz bayım?” dedi oğlan.

Pug gülümsedi. “Size zarar gelmeyecek, tabii onun için endişeleniyorsanız.” Adam arkasına yaslanıp ikiliyi süzdü. “Herhalde buradaki topluluğun diğerlerine benzemediğini anlamışsınızdır.”

Zane kafa sallarken Tad, “Evet, bayım,” dedi.

Nakor bir kahkaha atarak, “Bakıyorum da olup bitenlerle iyi başa çıkıyorsun,” dedi Zane’e hitaben.

Zane omuz silkti. “Ne düşüneceğimden pek emin değilim, ama Caleb hem annemize hem de Tad’le bana hep iyi davrandı. Madem ki sizler onun ailesisiniz, öyleyse... eh, sanırım burada güvendesiniz.”

“Çocuklarımla yaşantılarına burnumu sokmam, yine de bana annenizden bahsedin,” dedi Pug.

Tad lafa girip Marie’nin öz oğlunun kendisi olduğunu, fakat kadının ikisine de eşit muamele yaptığını söyledi. Başta ona alışıldık övgülerde bulundu –iyi bir aşçı olduğu, ev vazifesi gören kulübeyi mümkün olduğunca temiz tuttuğu gibi– fakat çok geçmeden odadaki herkes oğlanın annesini sadece sevmediğini, aynı zamanda ona saygı duyduğunu açıkça anladi. “Babam öldükten sonra epey zorlandık.” Zane’e bir göz attı. “Ama kasabadaki diğer insanlar başlarını başka yöne çevirirlerken, annem en iyi dostum olduğu ve kimsesi bulunmadığı için Zane’i yanımıza aldı. Elimizdekilerle idare etmesini bildi ve bizi beladan uzak tuttu.”

Zane de lafa daldı. “Onu gerçek annemden daha uzun zamandır tanıyorum, o yüzden Marie gerçek annem gibi, bilmem anladım mı, bayım. Asla bana karşı Tad’in tarafını tutmaz. Hem küçükken bana bol bol sarılırdı. Öz oğlu gibi sever beni.”

Pug iç geçirdi. “Annenizle tanışmadan bile oğlumun onu ve tabii sizi de neden sevdiğini anlıyorum çocuklar. Arabanın yanına dönerek gözüpek davranmışsınız.”

“Anlattıklarına bakılırsa aptalca demek daha doğru olur,” dedi Nakor. “Caleb size ‘haydutlardan kaçabilirsiniz köye gidin’ demedi mi?”

“Evet,” dedi Tad. “Doğru, ama zaten içlerinden ikisini öldürmüştük ve Caleb’in yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündük. Artık silahlıydık da.”

Pug başını iki yana salladı. “Şahsen ben onun sözünü dinlemediğinize memnunum ve azminizi takdir ediyorum. Öyle yapmasaydınız en küçük çocuğumu yitirecektim.” Büyücü uzaklarda bir şey görmüşçesine gözlerini bir dakikalığına boşluğa dikti, ardından ilave etti: “Bu ihtimal beni hayal edebileceğinizden daha fazla korkutuyor. Eh, şimdi sizinle ne yapacağız?” diye sordu oğlanlara.

“Caleb çırak olarak bir mesleğe başlamamız için bizi Kesh’e, olmadı Krondor’a götürüyordu, çünkü kasabamızda hiç iş yok,” dedi Zane. “Çırağa ihtiyacınız varsa biz gönüllüyük.”

“Sen de gönüllü müsün Tad?” diye sordu Pug.

“Evet efendim.”

“Sahiden de çırağa ihtiyacım var,” dedi Pug. “Ama bakalım böyle bir işe uygun musunuz.”

Pug ayağa kalktı ve oğlanlar da aynısını yaptılar. Adam, dostunu işaret etti. “Oğlum iyileşirken Nakor size bir şeyler öğretecek. Sonra ona verecek işlerim var ve sizi onun yerine başkaları sınavacak. Çok meşgulüm şimdi, o yüzden yürüyün bakalım.”

Oradan ayrılırlarken Tad dostuna gülümsedi. Korkularının yerine umut geçmişti, zira Nakor’un bildikleri yüzünden öldürülebilecekleri imasını ciddiye almışlardı.

Koridorda yürürlerken Tad sordu: “Nakor, hangi mesleğe gireceğiz?”

“Onu zaman gösterecek genç dostum,” dedi Nakor. “Bu iş için uygun bir ad olduğunu sanmıyorum. Şimdilik birer görevli olacağınızı söylesek yeter.”

“Neyle görevli olacağız?” diye sordu Zane.

“Her türden ve usûlden şöyle. Hayal bile edemeyeceğiniz konularda. Çünkü Gölgeleer Meclisi için çalışmak bir meslekten daha fazlasıdır.” Ani bir ciddiyetle ekledi: “Bu hayat boyu sürecek bir sorumluluktur.”

Oğlanlar adamın ne demek istediğinden emin değillerdi, fakat Nakor’un yüz ifadesine bakılırsa bunu öğrenmekten pek hoşlanmayacaklardı.

ÇIRAKLAR

Zane'in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Yapmayacağım!" derken, azmi sesinden anlaşılıyordu.

"Yapmak zorundasın," dedi Tad. "Yapmazsan başın dertte demektir."

"Bu çok aptalca," diye üsteledi Zane. "Şimdiye kadar öğrenemediysem asla öğrenemem."

"Hayatın boyunca bir gölün kıyısında yaşadın, ama yüzmeyi hiç öğrenmedin," diyen Tad'ın sesi hüsrana yüklüydü. "Asıl aptalca olan bu! Nakor yüzmeyi öğrenmen gerektiğini söylüyor."

Oğlanlar göl kıyısındaki bir ağacın yanında duruyorlardı. Diğer öğrenciler suyun sığ yerlerinde yüzerlerken, birkaçı daha derinlere açılmıştı. Tad hep iyi bir yüzücü olagelmişti, fakat Zane yüzmeyi hiç öğrenmemişti. Üvey kardeşini yüzerken hiç görmediğini hatırlaması için Tad'ın onun bu inatçı halini bir kez daha görmesi gerekmişti.

Tam o anda Pithirendarlılar kendi dillerinde konuşarak bir teppeyi aştılar. İki oğlan da artık Büyücünün Adası olduğunu bildikleri bu yerin tuhaflığına alışmıştı. Adada kalanlar arasında çok garip yabancılar bulunmasına rağmen oğlanların arkadaş olup çıktıkları birkaç kız dahil çoğu insandı. Fakat altı kız kardeş her nedense adanın genç erkeklerinde sıra dışı bir tepkiye yol açıyorlar-

dı ve Tad'le Zane de bunun istisnası değillerdi.

Kızlardan dördü her zamanki gibi çıplaktı, fakat diğer ikisinin üzerinde beyaz renkli basit bir kombinezon vardı. Onlar da kıyıya vardıklarında üzerlerindeki çıkardılar. Altısı birden hiç zorlanmadan suya girdi. "Pekala. Sen istiyorsan burada kal, ama ben yüzmeye gidiyorum!" dedi Tad.

Zane ayağa fırladı. "Haklı olabilirsiniz. Belki de öğrenmemin vakti geldi." Oğlan üvey kardeşinin arkasından koştu ve kendini suya attı.

Nakor ve Caleb biraz uzaktan onları seyretmekteydiler. "Ne durumdalar?" diye sordu Caleb.

Nakor omuz silkti. "İyi çocuklar, ama haydutlarla o talihsiz çatışman olmasaydı buraya asla gelemezlerdi. Görebildiğimiz kadarıyla özel bir hünere sahip değiller."

"İyi çocuklar olmaları hariç," dedi Caleb.

"Elimizde bol bol iyi çocuk var," dedi Nakor. "Gerektiğinde kendi annelerinin bile kalbini sökebilecek acımasız piç kurullarına ihtiyacımız var bizim." İki oğlanla altı kız kardeş birbirlerine su atarken Nakor gölün kıyısından ayrıldı. Caleb de onun peşine takıldı ve oradan villaya kadar sürecek uzun yürüyüşe başladılar.

Caleb'in yaraları iyileşmek üzereydi ve artık neredeyse hiç zorlanmadan yürüyebiliyordu. "Biliyorsun, babam başka biri olsaydı ben de sıradan bir 'iyi çocuk' olarak kalacaktım."

"Sende bol bol özel yetenek var," dedi Nakor.

"Ne gibi?"

"Başarılı bir avcısın ve neredeyse elflerinki kadar olağanüstü iz sürme ve ormancılık kabiliyetlerine sahipsin."

"Elflerin arasında yaşamaya yollanan biraz yetenek sahibi her gencin olacağı gibi Nakor." Adam etrafına bakınarak sordu: "Bu

adada benden başka bir avcı görüyor musun?”

Nakor sessiz kaldı.

“Elvandar’a, Tomas’ın yanına gönderilmemin sebeplerinden birinin buradaki mutsuzluğum olduğunu ikimiz de biliyoruz. Babam bir değişikliğin bana iyi geleceğini düşündü ve haklıydı da. Elflerin arasındaki tek insan çocuk olup saygı görmek başka, büyü kullanıcılarının arasındaki büyü yeteneği bulunmayan tek çocuk olup aşağılanmak başka.”

“Aşağılanmak çok ağır bir laf Caleb.”

Caleb dostuna baktı. “Her zaman yanımda değildin, tabii babam da. Annem olup bitenleri görüyordu ve Magnus gibi o da beni korumaya çalıştı, ama çocuklar bazen çok zalim olabilirler Nakor. Acımasız piç kuruları mı istiyorsun? Onları daha çocukken bul ve şefkati öğrenmelerine izin verme.”

“Dargın biri gibi konuşuyorsun,” dedi Nakor, yemekhaneye yaklaşırlarken.

“Öyle mi?” Caleb omuz silkti. “Kimseye dargın değilim, ama sanırım bazı yaralar çocukça bile olsalar büsbütün iyileşmiyor. Sırf daha az hissedilir oluyor.”

“Seni asıl kaygılandıran ne Caleb?”

Yemekhanenin önünden geçtiler ve Beata Villası’nın ana binasına doğru yola devam ettiler. “Kendimi lüzumsuz ve yanlış yerde gibi hissediyorum.” Bağlantı koridoruna açılan kapının önünde durdular. “Genelde Magnus, sen veya diğer büyü kullanıcıları için yeteri kadar önem taşımayan mesajlar götürüp getiren bir haberciden ibaretim.

“Magnus’un sağlayamayacağı yerlere uyum sağlayabildiğimi biliyorum, ama onun haricinde ne işe yarıyorum?”

Nakor bir şey diyecek gibi olduysa da Caleb elini kaldırdı.

Kahverengi gözlerine ciddi bir ifade hakimdi ve sesi biraz öfkeli çıkıyordu. “Sence Tal Hawkins veya Olaskolu Kaspar o arabada olsalardı, o kapışmada en ufak bir çizik bile alırlar mıydı?”

Nakor tek kelime etmedi.

“Kılıç kullanmakta fena sayılmam Nakor. Ortalamanın üstündeyim, ama olağanüstü de değilim. İyi bir avcıyım –belki de çok iyi– ama düşmanlarımıza karşı bunun ne yararı var? Tek yaptığım keşifte bulunmak. Bunu diğer pek çok kimse de yapabilir.

“Demek istiyorum ki; yapabileceğim, ağırlığımı hissettirebileceğim özel bir şey yok.”

Nakor başını iki yana sallayarak elini Caleb’in omzuna koydu. “Genç dostum, ne kadar da yanlış düşünüyorsun. Gerçek potansiyelini anlayacağın bir gün gelip çatacak Caleb ve sonunda ne kadar özel biri olduğunu kavrayacaksın. O zamana dek kendine acı-mak istiyorsan devam et. Ama benim burada dikilip zırvalarını dinleyecek vaktim yok.” Dönüp gitti.

Caleb’in iç çatışması bir dakika daha sürdü. Sonra kıkırdama-ya başladı ve kahkahalar da bunu takip etti Nakor’la konuşmak hep moralini düzeltirdi. Dinlenmek ve Tad ile Zane konusunda ne yapacağını düşünmek için odasına dönmeye karar verdi.

Kıyıda yatan Zane bir yandan öksürürken diğer yandan gülünç gözükmemek için elinden geleni yapıyordu. Oturmasına yarı-dım ederken, “Boyunu geçen yerlere gideceksen en azından ku-laç atmayı öğren,” dedi Tad.

Zane bir miktar daha su tükürdü. “Dikkatim dağıldı.”

“Durumu iyi mi?” diye Tad’in arkasından sordu kız kardeşler-den biri. Öteki öğrenciler gibi onlar da endişe ve keyif karışımı bir yüz ifadesiyle oğlanların başında toplanmışlardı.

“Yaşayacak,” diyen Tad dostunu ayağa kaldırdı. Kız kardeşler fıslıdaşıp kıkırdadılar ve suya geri kaçtılar. “Ne yapmaya çalışıyordun?” diye sordu Tad.

Zane kız kardeşlerin ardından bakarak konuştu: “İçlerinden biri... sanırım Zadrina beni tutup öptü.”

“Onları birbirinden ayırt edemiyorum,” dedi Tad. “Ve müsaa-de edersen hepsi de seni öper.”

“Ama bu gerçek bir öpücük! Beni sahiden öptü.”

“Gözünü açınca kendini suyun altında buldun, değil mi?”

Zane aynı sözleri dile getirdi: “Gözümü açınca kendimi suyun altında buldum.”

“Ve boğulmaya başladın.”

“Ve boğulmaya başladım,” diye doğruladı Zane.

“Sana yüzme öğreteceğim.”

“Yakında,” dedi Zane, kızların başka oğlanlarla suda oynamalarını seyrederken. “Ama bugün değil. Gölden o kadar çok içtim ki bir daha hiç susuzluk çekmeyeceğim.”

“Öyleyse artık geri dönelim.” Tad villanın bulunduğu yöne baktı. “Biz yüzmeye gitmeden hemen önce Caleb’le Nakor aralarında konuşuyorlardı. Acaba bizimle ne yapacaklarına karar vermişler midir?”

“Eh,” dedi Zane, “nasıl bir karar verirlerse versinler umarım yarına kadar beklerler, çünkü akşam yemeğinden sonra Zadrina’yla avludaki havuzun orada buluşacağım.”

Tad üvey kardeşinin omzuna bir şaplak attı. “Aman dikkat et de boğulma.”

“Boğulmam.” Villaya doğru yürümeye başladılar. “Büyük bölümü suyla kaplı bir dünyadan geldiklerini biliyor muydun?” dedi Zane. “Zaten bu yüzden bütün gün suyun içindeler.”

“Başka bir dünyayı hayal etmekte hâlâ zorlanıyorum,” diye itiraf etti Tad.

“Dünyalar,” dedi Zane. “Ben de zorlanıyordum, ama buradaki herkes bunu doğal karşılıyor, o yüzden ben de alışmaya başladım.” Oğlan etrafına bakındı. “Küçüklüğümüzde Kesh'i ve Kralık'ı hayal etmemiz kolaydı, çünkü her iki ulustan insanlar kasabadan sık sık geçiyorlardı, ama başka ulusları hayal etmek zordu. Bence bu da onun gibi bir şey.” Tad'e bir göz attı. “Bilmem anlabildim mi?”

Tad kafa sallayarak anladığını belirtti.

Ana binaya varmalarına az bir mesafe kalmışken, dar bir pantolon ve bol bir gömlek giyen ince uzun bir adam kapıda belirdi. “Ah, işte buradasınız. Siz yeni gelenlersiniz, değil mi?” Adam cevap vermeleri için beklemeden onlara peşinden gelmelerini işaret etti. Bir dansçı ya da akrobat gibi akarcasına ve idareli hareketlerle yürüyordu. Ayaklarındaki tuhaf tasarımlı çizmeler aşık kemiğinin üstünden bağıydı ve yumuşak fakat çift kat güçlendirilmiş deriden tabanlara sahip gibiydi. Sarının çok açık bir tonundaki saçları omuzlarına dökülüyordu.

Küçük gölün karşı yakasındaki kasabaya doğru ilerlediler. Adam başını çevirip onları soluk mavi gözleriyle şöyle bir süzdü. “Geride kalmayın.”

Oğlanlar kendilerini yokuş yukarı bir patikada buldular ve yamacın zirvesine varana dek soluk soluğa kaldılar. Önlerindeki adam yavaşlamadı bile. “Dinlenecek vakit yok çocuklar.”

Tad'le Zane derin bir nefes aldılar ve deniz kıyısına inen dik bir yolda onu takip ettiler. Sol taraflarında bir burnun üstünde yükselen siyah ve büyük bir yapı görebiliyorlardı. “O da ne?” diye merakla sordu Zane.

“Kara Büyücü’nün kalesi,” cevabını verdi adam.

“Kim bu Kara Büyücü?” diye sordu Tad.

Adam ona sırtarak baktı. Genç yüzü oğlanlardan sadece birkaç yaş daha büyük olduğunu işaret ediyordu, fakat sarı saçlarına gri teller karışmıştı. “Pug burada olduğu vakitler Kara Büyücü’dür. O yoksa bazen Nakor, Magnus, Miranda veya bir başkası olur. Yani burada kim varsa odur.”

“Anlamadım,” diyen Tad soluklanmak için durdu. “Azıcık bekleyebilir misin?”

“Yoruldu mu? Daha bu yaşta?” dedi adam.

Zane de durdu. “Uzun bir tırmanıştı.”

“Bu hiçbir şeydi,” dedi adam. “Hele sizinle işlem bitene kadar bekleyin; bu patikalarda hiç düşünmeden ileri geri koşturuyor olacaksınız.”

“Kara Büyücü,” dedi Tad aldığı nefeslerin arasında ve kaleyi işaret etti.

“Eh, herhalde siz çocuklar Kara Büyücü’yü biliyorsunuzdur...”

“Hayır,” diye sözünü kesti Zane. “Bilmiyoruz. Zaten o yüzden soruyorduk.”

“Acı Deniz’deki herkes Kara Büyücü’den haberdar zannedim,” dedi adam.

“Biz Acı Deniz’den değiliz,” dedi Tad. “Yıldızlımanı’ndan geldik.”

“Ah,” dedi adam, anladığını belirtmek istercesine kafa sallayarak. “Yıldızlımanı.” Sonra arkasını döndü. “Hadi bakalım; mola bitti.”

Süratle ilerleyen adamın ardından, derin derin soluyarak koştu oğlanlar. “Orada yaşayan biri vardı,” dedi adam. “Macros adlı bir adam. İnsanlar yakasından düşünler diye Kara Büyücü efsa-

nesini uydurdu. Sonra adayı Pug'a devretti ve o da gemiler buraya pek yanaşmasın diye efsaneyi sürdürdü. Efsane sayesinde burası nispeten تنها bir yerdir."

Kumsala yaklaşırlarken, kaleden gelen ve üzerinde bulduklarıyla kesişen bir patikayla karşılaştılar. "Bu yolu izlerseniz," dedi adam, "dosdoğru kaleye çıkarsınız. Kale şu an boş. Oldukça kasvetli ve ürkütücü bir yerdir, ama birisinin bizi gözetlediğini düşündüğümüzde bazı ilginç ışıklar kullanarak pencerelerini şenlendiririz." Sırtarak arkasına baktı. "Güzel bir gösteri olur." Dikkatini yoldan aşağı verdi. "Şimdi sizden şunu yapmanızı istiyorum," dedi kumsala geldiklerinde. İri kayaların kıvrımlı sahil şeridini gizlediği uzaktaki bir noktayı işaret etti. "Oraya doğru çok hızlı koşun. O kayalara kadar gidin, sonra da geri gelin."

Tad ayakta zor duruyordu. "Kimsin sen?"

Adam ellerini beline dayadı. "Tilenbrook, Farsez Tilenbrook. Bir süreliğine bütün fiziksel aktivitelerde sizi ben eğiteceğim. Tembelsiniz ve Caleb'in çırakları olarak karşılaşılabileceğiniz zorluklara uygun değilsiniz."

Oğlanlar bakiştılar. "Caleb'in çırakları mı olacağız?" diye sordu Zane.

"Belki. Şimdi koşun!"

Bayırdan yukarı yaptıkları yürüyüş sebebiyle hâlâ yorgun olan oğlanlar yavaş bir koşu tutturdular. Onlar uzaktaki kayaya kadar yanı tökezleyerek koşar ve geri gelirken Farsez sabırla bekledi. Adamın yanına vardıklarında ikisi de dizleri üzerine düştü; Zane kuma sırtüstü uzanarak soluklanmaya çalıştı. "Vah vah," dedi Tilenbrook, "durumunuz içler acısı. Bahse varım bütün gün boş oturduğunuz için bu hale gelmişsinizdir.

"Ayağa kalkın bakalım!"

Oğlanlar güçlükle doğrudular. "Villaya doğru marş marş!"

Adam arkasına bakmadan tez adımlarla yürüyüp gitti ve oğlanlar da inleyerek peşine takıldılar.

Neredeyse bir saat sonra çok yorgun ve kan ter içindeki iki oğlan köye doğru bayırdan aşağı iniyor ve Tilenbrook da taştan yapılma alçak bir bahçe duvarına oturmuş, elindeki büyük bir kupadan bir şeyler içerek onları bekliyordu. Oğlanlar ağır aksak gelip onun önünde dururlarken adam i kisini yudumlamayı sürdürdü. "Pekala. Bugünlük işimiz bitti. Aynı şeyi yarın da yapacağız ve siz o kayaya beni memnun edecek bir hızda gidip gelmeye başlayana kadar yapmayı sürdüreceğiz."

Tad ve Zane bakiştılar, sonra Zane gözlerini kapadı ve ellerini dizlerine koyup  ne eğildi. Tad ise ileri geri yürüyerek vucundaki sızıları dindirmeye çabalıyordu.

Tilenbrook duvardan inerken, "Kahvaltınızı bitirir bitirmez sizinle tam burada buluşacağız," dedi ve tek kelime daha etmeden oradan ayrıldı.

Zane dostuna baktı. "Kendimi öldürmeme ramak kaldı."

Yavaş adımlarla odaya yürüdüler. Oraya ulaştıklarında, Tad t vey kardeşini koklamış gibi yaptı. "Akşam yemeğinden sonra kız kardeşlerden biriyle buluşacaksan güzelce yıkanmanı öneririm."

"Unutmuşum," diye inledi Zane. Tad kendini yatağa atarken o ayakta kaldı. "Gel g le gidelim."

"Akşam yemeği ne olacak?"

"A  mısın?"

"Pek sayılmaz," dedi Tad.

"Güzel. Öyleyse hem bana yüzme öğretirsin, hem de kokularından arnmış olurum."

Tad itiraz edercesine inleyerek kendini kalkmaya zorladı. “Bari yanımıza temiz giysiler alalım.”

İki oğlan da öyle yaptı ve odadan dışarı çıktı. “Hamamdan bir kalıp sabun al,” dedi Tad.

Hamama vardıklarında akşam yemeğine az kaldığı için, bekle-dikleri gibi orayı boş buldular. Hamam çok sıcak, ılık ve soğuk suya sahip üç odalı bir tesisti. Nakor onlara belli bir yıkanma yön-teminden bahsetmişse de, oğlanlar üzerlerine birkaç kova su dök-mekle ve temizlendikten sonra sıcak su dolu bir küvete uzanmak-la yetinmişlerdi.

Bakıştılar. “Göl yarına kadar bekleyebilir,” dedi Zane.

Çabucak soyunup kovaları ılık suyla doldurdular ve günün to-zunu-kirini üzerlerinden yıkadılar. İşleri bitince bu sefer sıcak su-ya girdiler ve derin bir iç geçirerek ısının yorgun kaslarına işleme-sine müsaade ettiler. Büyücünün Adası’nda yaşayanları beslemek için gece gündüz yemek pişirildiğinden, mutfaktaki ateşler hiç sönmüyordu; oradan geçen su boruları sayesinde de hamamda daima sıcak su bulmak mümkündü.

Birkaç dakika içinde iki oğlanın da içi geçmişti.

Ansızın uyanan Zane, kendi yüzünden birkaç santim öteki gü-zel bir yüzle karşılaştı. Bu koyu yeşil yüzdeki, ilk başta beyaz zan-nedilen fakat bu denli yakından bakıldığında üzerlerinde soluk yeşil benekler bulunduğu anlaşılan gözler neşeyle parlıyordu. Yü-zün sahibi, egzotik bir sesle, “İşte buradasın. Ben de seni anyor-dum,” diye fısıldadı.

Zane elini suratında gezdirdi. “Uyuyakalmış olmalıyım.” Kızın eli, göğsünü ve karnını okşamaya başlayınca oğlanın gözleri fal-taşı gibi açıldı. Kız onu öpmek için eğildi.

Zane kızın omzu üzerinden kız kardeşlerinden birini görebili-

yordu –hangisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. O da aynı şekilde Tad'e yalnızca yakın ilgi olarak adlandırılacak bir muamelede bulunmaktaydı. Zane gözlerini kapayıp bu yeni ve harika hislerin tadını çıkarırken, *umarım bu diğerlerinden biri değil de Zadrina'dır*, diye geçirdi aklından.

Eğitimleri onlara göre herhangi bir düzen içermeyen, keyfi, amaçsız ve yorucu bir surette haftalar boyu devam etti. İki hafta süresince kayaya koşarak gidip geldikten sonra bunu bir kez hiç yavaşlamadan yapmayı başardılar. Bunun üzerine Tilenbrook onlara aynı yolu ikinci defa koşturttu, ardından yamacı da koşarak çıkartıp o tempoda villaya kadar gitmelerini talep etti.

Zane işin zamanla kolaylaştığını itiraf etmek zorundaydı. Ayrıca geceleri daha rahat uyuyabiliyordu artık. Tad pantolonunun belini daraltacak birini bulması gerektiğine dair sık sık yakınıyordu.

Günlerinin büyük bölümünü kaplayan bu koşullarda gelişme göstermelerine rağmen, böyle sabit bir egzersizi amaçsız buluyorlardı.

Günlük egzersizlerinin üçüncü haftası, Tilenbrook'un onlara tarif ettiği bir kayalığa doğru her iki yönde de yedi-sekiz kilometreden uzun bir koşudan döndüklerinde, öğretmenlerini başka başka bir adamla beraber onları beklerken buldular. Artık eskiye kıyasla çok daha zinde olan gençler, yavaşlayıp son birkaç metreyi yürüdüler. Tilenbrook yanındaki çuvalı açtı ve içinden iki kılıç çıkartıp onlara doğru fırlatırken, "Koruyun kendinizi!" diye haykırdı.

Tad kılıcını havada kaptı, fakat Zane yakalayamadı. İkinci adam elindeki tehlikeli görünümlü kıvrık kılıçla bir boğa gibi hü-

cuma geçti. Tad tepki veremedi adamdan bir omuz darbesi alarak yere serildi; kılıcın düz kenarıyla başının arkasına vurulan Zane ise dizleri üstüne düştü.

“Düşmanınız yorgun olup olmadığınıza bakmaz,” diyen sakallı adam Zane’i tuniğinden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve kılıcını oğlanın gırtlığına dayadı. Bileğinin bir hareketiyle Tad’ın omzuna kılıcın yine düz kenarıyla bir darbe indirdi ve, “İkiniz de öldünüz,” dedi.

“Bu Bolden,” dedi Tilenbrook. “Sizi bir müddet o eğitecek. Artık bir çift salyangoz olmadığınız için sizinle işim bitti.”

“Ayağa kalkın!”

Oğlanlar emre itaat ederken Tilenbrook villaya uzanan patikada uzaklaştı. “Savaşta canlılarla ölüleri birbirinden en çok ne ayırır biliyor musunuz?” diye sordu Bolden.

Zane elini darbenin etkisiyle hâlâ çınlayan kulağına götürdü. “Hayır,” dedi oğlan, yanağını ovalarken.

“Amaç,” dedi iri yarı adam. Kara gözleriyle oğlanları uzun uzun süzdü. “Savaşçı dediğin kılıçtan ve amaçtan başka fazla bir şeyi olmayan bir adamdır. Ve hiç tereddüt etmez. İkiniz de öldünüz, çünkü tereddüt ettiniz. İki tecrübeli savaşçıya saldırsaydım şimdi başı ağrıyan ben olacaktım –veya yerde ölü yatacaktım.”

Adam kumda yatan kılıçları işaret etti. “Alın şunları.”

Oğlanlar kılıçları alır almaz adam saldırıya geçti. Bir kez daha silahlarını çabucak düşürdüler. “Yine öldünüz!”

Adam kılıçları almalarını bir kez daha işaret etti. “Birkaç silahlı adamın çok daha büyük bir grubu nasıl kontrol edebildiğini biliyor musunuz?”

“Amaç mı?” dedi Tad.

Bolden başıyla doğruladı. “Korkan adam kaçır, saklanmaya

dan başladılar. Sonra daha iri taşları patikadan yukarı yuvarlamaya geldi sıra. Güneş tepedeydi ve oğlanlar Nasur'un kendilerini unuttuğundan emindiler, fakat ellerindeki taşı önceden yukarı taşıdıklarının yanına nazikçe bırakırlarken adam tepenin zirvesinde belirdi.

Nasur'un elinde büyük bir bohça ve üstü kapalı bir sürahi vardı. Terden sınısıklam olmuş oğlanlar oturup adamın yanlarına gelmesini beklediler. Nasur sürahiyi Tad'e verdi. Oğlan kapağı kaldırdığında, "Bira!" dedi. O biradan büyük bir yudum içerken Zane de bohçayı açtı.

"Yemek!" dedi koyu saçlı oğlan. Elini bohçaya daldırıp kumaşa sarılı bir şey çıkardı.

"Buna atıştırılmalık denir," dedi Nasur. "İki dilim ekmeğin arasına peynir, et falan koyarsınız ve böylece tabağa, çatal bıçağa gerek kalmadan karnınızı doyurabilirsiniz."

Zane birini dostuna verdi. İkinciye kendine alırken altta bir tane daha olduğunu gördü ve onu da Nasur'a uzattı. "Bunların arasında tavuk, peynir, salatalık dilimleri ve biraz da domates var," dedi adam, koca bir ısırık almadan evvel. "Tat katsın diye biraz da hardal-buğday ezmesi sürdüm." Adamın kendinden pek hoşnut bir hali vardı. Elini Tad'e doğru uzattı ve oğlan bira sürahisini ona verdi.

Adam içtikten sonra sürahiyi Zane'e geçirdi ve o da biradan büyük bir yudum aldı. "Yavaş olun çocuklar," dedi Nasur. "Kafayı bulmak hiç işinize gelmez. Daha önünüzde günün yarısı duruyor."

Zane ağrılarını geçirebilecekmiş gibi gerindi. "Bu duvarı durduk yerde onarmak da nereden çıktı Nasur?"

Sakallı adam yemeğinden bir lokma daha yutarken omuz silk-

ti. "Bilmiyorum. Muhtemelen sırf iş olsun diyedir. İkinizi meşgul edip biraz kas yapmanızı sağlayacak bir şey. Bolden kılıç kullanmayı yeterince öğrendiğinizi söylüyor, o yüzden sizi daha fazla zorlamanın gereği yok. Ama daha kuvvetli olabilirmişsiniz. Herhalde bu işi o yüzden yapıyorsunuzdur."

Tad suskun kalırken Zane, "Bize ne olacağını bilen var mı?" diye sordu düşünceli bir sesle.

"Son kararı Pug verecek," dedi Nasur. "Herhalde Caleb, Miranda ve Nakor da. Buralarda kararları onlar verir. Ben yalnızca bir muskacıyım. Küçük kötü şeyleri uzak tutmak için incik boncuk falan yaparım. Büyük kötü şeylerin üstesinden gelmek onların görevidir." Adam doğruldu. "Dinleyin, buralarda soru sormak pek de akıllıca olmaz, çünkü aldığınız cevaplardan hoşlanmayabilirsiniz. Hem bilmediğiniz bir şeyi başkalarına da söyleyemezsiniz. Zamanı gelince ne gerekiyorsa size anlatacaklar. Şimdilik şu kadarını bilin yeter: henüz farkına varmasanız bile, size öğretilen her şey günün birinde hayatta kalmanıza yardımcı olacak." Adam taşları işaret etti. "Artık işinizin başına dönün. Güneş batıdaki denizin altında batana kadar da devam edin. Sonra villaya gidin ve iyice temizlenip yemeğinizi yiyin. Tamam mı?"

Onlar, "Tamam," derlerken adam tepenin arkasında kayboldu. Yemeklerini bitirip yolun aşağısındaki taşlara baktılar ve nihayet Tad, "Eh, buraya kendi kendilerine çıkacak halleri yok ya?" dedi.

"Bir anda büyücüye dönüşmezsen hayır," diyen Zane ayağa kalktı ve aşağıya doğru yürümeye koyuldu.

Duvarı bitirince bir hafta boyunca fırtınanın bir koya savurduğu döküntüleri topladılar, ardından villayı boyamaya giriştiler. Bu iş neredeyse bir ay sürdü ve bitince adanın öteki ucuna yollandı-

lar. Orada okyanusa tepeden bakan bir uçurumun kenarındaki ıssız bir kulübeyi temizlemeleri ve boyamaları gerekiyordu. Zane bir ara hava şartlarının çürüttüğü çatıyı delip düşmeyi başararak yeni bir yara izi –sol kolunda bir kesik– edindi. “Geri döndüğümüzde buna bir baktırt. Şimdilik fazla kanamıyor,” dedi Tad, üvey kardeşinin yarasını temizlerken.

Artık her iki oğlan da güneşten iyice karamıştı ve son aylarda oraya buraya sürtünmekten dolayı pek çok yara izine sahip olmuşlardı. Fakat aynı zamanda epeyce de kas yapmışlardı –Tad, Yıldızlımanı’ndaki o incecik oğlan olmadığı gibi Zane de tıknaz değildi artık. Geniş omuzlarıyla ve düz karınlarıyla zinde olmalarının yanı sıra, o güne dek hiç bilmedikleri bir kol kuvveti kazanmışlardı. Hızlı bir tempoda uzun süre koşabiliyorlardı ve hedeflerine vardıklarında gerekirse dövüşmeye hazır dılar. Ayrıca bir amaç doğrultusunda hareket etmeyi de öğrenmişlerdi.

Kulübeyle işleri bitince tekrar Tilenbrook’un yanına verildiler. Adam son çıktığı gizemli görevden daha yeni dönmüştü.

İnce uzun adamla geçirecekleri ilk sabah onunla gölün yakınındaki geniş bir çimenlik alanda buluştular. “Artık dövüşmeyi öğrenmenizin vakti geldi,” dedi Tilenbrook.

Tad etrafta silah göremiyordu. “Güreşmeyi mi kastediyorsun?”

“Ondan biraz daha fazlası, ama temelde evet.” Adam oğlanları süzdü. “Hanginiz başlamak ister?”

Tad’le Zane bakiştılar. “Kavgaları hep sen çıkarırsın. Önden buyur,” dedi Tad.

Zane gülümseyerek yumruğunu kaldırdı ve adamın soluna yürüyerek diğer yumruğunu başının yanına götürdü. “Çok iyi,” diyen Tilenbrook bir dansçı gibi öne çıktı. “Sol elinle başını koruyorsun.” Aniden sol yumruğunu Zane’in dirsek altına indirerek

oğlanı soluksuz bıraktı ve onun dengesini bozdu.

“Tabii onu yaparken gövdeni de koruman lazım,” dedi Tilenbrook.

Yaklaşıp Zane'nin toparlanmasına yardımcı oldu. “Bana bakın.” Oğlanlara dirseklerini gövdelerine yapıştırmayı ve darbenin kollarına ya da kalça kemiklerine gelmesi için hafifçe eğilmeyi öğretti. “Bırakın rakibiniz kollarınıza, omuzlarınıza ve kalçalarınıza vurarak kendini yorsun. Ertesi gün her tarafınız morarıp sızlıyor olacak, ama hayatta kalacaksınız. Rakibiniz ise kolunu bile kaldırmakta zorlanacak. Yaptığınız o koşular sayesinde bitkin düşmeyeceksiniz ve rakibiniz dövüş konusunda sizden üstün olsa bile kavgayı siz kazanacaksınız.”

Adam o sabahı oğlanlara yumruklarını kullanmayı öğreterek geçirdi. Akşamüzeri de onlara gerçek dövüş sanatını gösterdi: yumruklar, ayaklar, dizler, dirsekler ve alın. “Başparmaklarınızı iyi kullanabilirseniz özellikle göz oyma çok etkilidir, çünkü rakibinizi bir süre kör bırakarak vücudunun diğer kısımlarına ciddi hasar vermenizi sağlar.” Adam batan güneşe bir göz attı. “Sanırım şimdilik bu kadar.”

İki oğlan da bitkin vaziyetteydi ve Tilenbrook onları salmadan önce, “Yarın yaygın silahlara başlayacağız,” dedi.

Tad'le Zane bakıştılsa da konuşamayacak kadar yorgunlardı.

Ertesi sabah kahvaltılarını erkenden ettiler ve Tilenbrook'un onları bekliyor olması gereken çimenliğe gittiler. Onun yerine karşılarında yaraları tamamen iyileşmiş vaziyetteki Caleb'i buldular. Adamın sırtında bir, ayaklarının dibinde ise iki seyahat çantası duruyordu.

“Tilenbrook nerede?” diye sordu Tad.

“İşi çıktı,” cevabını verdi Caleb. “Eğitiminize ara verilmesi gerekiyor, çünkü hemen bu sabah gitmek zorundayız. Çantalarınızı alın. İçlerinde gömlekler, pantolonlar, ilave bir çift çizme ve ihtiyaç duyacağınız başka eşyalar var. Silahlarınızı gemiye çıktıktan sonra alacaksınız.”

“Gemi mi?” diye sordu Tad.

Caleb gülümsedi. “Bazen sıradan bir usulde yolculuk yapmak daha faydalıdır.”

“Nereye gidiyoruz Caleb?” dedi Zane, çantasını alırken.

“Kesh’e.”

“Yar-rin’e mi?” diye sordu Tad.

“Jonril’e mi?” dedi Zane.

“Hayır, şehrin ta kendisine,” dedi Caleb, yürümeye başlarken. “Yolda daha fazla anlatırım, ama şimdilik Vykor Limanı’na gidecek, oradan annenizi görmek için Yıldızlimanı’na uğrayacak, en sonunda da imparatorluğun kalbine ineceğiz.”

“Orada ne yapacağız?” diye sordu Tad.

Caleb hiç gülümsemeden, “Bu uzun bir hikâye ve gemide bol bol zamanımız olacak,” dedi. Başka tek kelime etmeden yola koyuldular.

RALAN BEK

Magnus düşünceli gözlerle bakıyordu.

Bir seneden uzun zaman önce Kelewan'dan getirdiği Talnoy'un etrafında üç Tsurani büyücüsü toplanmıştı. Tsurani dünyasında, Büyücüler Meclisi'nin derinlerindeki bir odadaydılar. Işık duvarlara tutturulmuş bir dizi büyütlü aygıt tarafından temin ediliyordu, zira meşaleler havayı dumana boğardı.

"Bu... şeyin doğasını anladığımızı düşünüyoruz Magnus," dedi Illianda adındaki büyücü. "Bu yaratığın senin tabirinle bir ruh barındırması hususunda farklı tarikatlardan rahiplere danıştık."

Kardeş büyücülerini gibi Illianda da siyah renkli sade bir cüppe giyiyordu, fakat kardeşlerinin aksine uzun ve ince bir adamdı. Neredeyse ortalama bir Krallık vatandaşıninkine yaklaşan boyuyla, Tsuraniler arasında çok uzun boylu kabul ediliyordu. Gedik Savaşı'ndan beri pek fazla Tsurani çocuğu bu alışılmadık özelliği sergilemekteydi. Çoğu Tsurani büyücüsü gibi Illianda'nın yüzü de sinekkaydı traşlıydı ve ayrıca kafasını da kazımişti. Konuşurken samur kürkü kadar kara gözleri Magnus'a çevriliydi. "Ancak asıl endişemiz bu şeyin diğer dünya için bir tür işaret işlevi görmesi."

Daha geleneksel bir görünüme sahip olan Fomoine adlı tıknaz büyücü lafa karıştı. "Dün Coltari Eyaleti'ndeki Barak kentinin kuzeyinden, daha doğrusu oradaki ıssız bir vadiden yeni bir gedik

haberi geldi.” Bu sözler Magnus’ta ilgi uyandırdı. “Bir çoban gökyüzünde siyah bir gedik açıldığını ve kötüye alamet bir kuş sürüsünün o gedikten çıktığını görmüş. Anlattıklarına bakılırsa çok çirkin yaratırlarmış.”

Üçüncü büyücü Savdari, “Kardeşlerimizden biri kendini o vadiye nakletti ve gedik oluşumundan arta kalan bir miktar enerji tespit etti,” diye ekledi. “Enerjinin bu var oluş seviyesinden kaynaklanmadığı kesin. Bahsettiğin şu Dasati dünyasından olsa gerek.”

“Ayrıca kuşları bulup yok etmiş, ama yaratıklar çobanın needralarından birini öldürdükten sonra, Kardeşimiz üç numuneyle beraber geri döndü ve şimdi bunlar inceleniyor,” dedi Fomoiné. “Dasati dünyasından gelen bu kuşlar senin dünyadaki leş yiyici bir kuşa –sanırım adına karga deniyordu– ve burada, Kelewan’daki janiflere çok benziyor. Ama bizim kuşlarımızdan çok daha saldırgan ve tehlikeliler; çoban canını kurtarmak için yakınlardaki bir çalılığa saklanmak zorunda kalmış.”

“Bu sahiden de endişe verici bir haber,” dedi Magnus. “Bu tür olaylara karşı yapılan korunma efsunlarını kopyalamakta başarı sağladınız mı?”

“Fazla değil. Efsanevi dedenin çalışmaları karşısında bir kez daha boynumuz bükük kaldı.”

Kuşları hafifçe kalktıysa da, Magnus yüzünü ifadesiz tutmayı becerdi. Kara Macros’tan dedesi olarak bahsedildiğini duymak onu hep huzursuz ederdi. Macros’un ölümü Magnus’un doğumundan öncesine denk geliyordu ve Caleb’le kendisinin onun hakkında bildikleri, annelerinin bahsettikleriyle sınırlıydı –ki bunların çoğu pek de iltifat içermiyordu. Harikulade bir büyü kullanıcısı olduğu şüphesizdi, fakat çoğu açıdan Nakor’dan bile daha

büyük bir yalancı olmasının yanı sıra iyi niyete ve ahlaki eğilimlere önem vermemesiyle tanınırdı. Çevirdiği dolaplar sebebiyle en iyi tahminlere göre on binlerce insan ölmüştü. Bu ölümlerin mecburi bir kayıp mı, yoksa Marcos'un sırf kendi emellerini gerçekleştirmeye yönelik çabalarının bir sonucu mu olduğu tartışma konusuydu. Magnus ile babası ara sıra bu konuda, yani büyük güçlere sahip kimselerin yaptıkları seçimlerin sonuçları hakkında tartışmaktan hoşlanırlardı.

Magnus, Krallık'ın resmi tarihini iyi bilirdi. Ayrıca Özgür Şehirler'deki tarihçilerin çeşitli eserlerini ve Pug'un eline geçen birkaç özel günlüğü de okumuşluğu vardı. Fakat hiçbir şey, Caleb'le kendisine küçük birer çocukken Elvandar'ı ziyaret ettiklerinde babaları Tomas'ın anlattığı Gedik Savaşı hikâyeleriyle yarışamazdı.

Magnus kimi zaman babasına ve ondan önce de dedesine olduğu gibi bir gün kendisinin de sınanacağı gibi bir önseziye kapılırdı. Böyle bir sınavda başarısız olmaktan korkardı, çünkü tıpkı ataları gibi kendisinin de böyle bir başarısızlığın sonuçlarına yalnız başına katlanmayacağını farkındaydı. Sadece Magnus'un annesi kendisini yaptıkları seçimlerin sonuçlarından ayrı tutabilir gibiydi. Ona göre Meclis iyiyle kötü güçlerin arasındaki çekişmeye taraf olmasaydı, kötülüğün kontrolsüz bir şekilde hüküm sürme ihtimali katbekat artacaktı. Magnus bu konuda fazla kafa yormaktan kaçınırdı; annesinin, babası Marcos'a itiraf edebileceğinden daha fazla benzediğini hissediyordu.

"Talnoy'u bulanların, onu buldukları yerden çıkarttıkları sırada korunma efsunlarının çoğunu bozmuş olmaları üzücü," dedi Magnus. Novindus'taki dev depoda o yaratıklardan on bin tanesinin daha bulunduğunu bilseler Tsurani Yücelerinin ne düşüneceklerini merak etti. Neyse ki o odanın etrafındaki korunma ef-

sunları sağladı. Nakor, Magnus, Pug ve Miranda büyüleri sırayla inceleyerek Macros'un sırrını çözmeye çalışmışlardı.

Magnus, üç Yüce'nin sözlerine devam etmesi beklentisiyle kendisine baktığını fark etti ve, "Belki son konuşmamızdan bu yana babam yeni bilgiler edinmiş olabilir," diye ilave etti.

Adamlar başlarını sallarken Magnus ümitsiz hislere teslim oldu. Babasıyla en son Kelewan'a gitmeden sadece bir saat evvel konuşmuştu ve o zamandan beri Pug'ın meseleye bir çözüm bulunduğunu hiç zannetmiyordu. Hattâ Pug Yüce Kesh'ten gelen haberle, yani Gece Şahinleri'nin tekrar ortaya çıktıkları haberiyle daha çok ilgilenir gibiydi. Magnus derin bir nefes aldı. "Onunla konuşup iki gün içinde buraya döneceğim. Bahsettiğiniz o gedikten en kısa zamanda haberdar olmak isteyecektir."

Illienda öne çıktı. "Lütfen ona bir gelişme kaydettiğimizi ilet. Dediğim gibi, çeşitli tapınakların rahiplerine danışmamız sayesinde o şeylere güç verenin bir ruh değil de bir tayf olduğunu güvenle söyleyebiliriz."

"Aradaki farkı anlamadım," dedi Magnus.

"Lafı fazla uzatmamak için, rahiplerle yaptığımız konuşmaların büyük bölümünü dile getirmeyeceğiz. Ruh, zihnin kişiye özel belirli bir niteliğidir ve vücut öldüğünde tanrıların alemine göçen parçasıdır. Öte yandan, tayf bir tür yaşam enerjisidir ve Talnoylara güç veren de budur."

Magnus'un kaşları bir kez daha kalktı; sahiden hayrete kapılmışa benziyordu.

"Eskiden ruha güç veren enerji, artık yaratıkların içine hapsolmuş durumda. Tecrübelerimize göre ruh ile tin ayrılmaz biçimde birbirine bağlıdır; ama Talnoylar için, daha doğrusu onlara bu yaşam enerjisini sağlayan yaratıklar için durum böyle gözüküyor.

Diğer bir deyişle, Talnoyların içinde farklı bir tür enerji var.”

“Peki bundan nasıl bir sonuç çıkarabiliriz?”

“İki şey var,” dedi Fomoine. “Birincisi, çoğu ilahi büyüünün bize bir faydası olmaz, çünkü gerçek bir ruhla uğraşmıyoruz...”

Savdari araya girdi. “Aşağı düzlemlerdeki yaratıkların bizim bildiğimiz türden birer ruha sahip olup olmadıklarını bilmiyoruz.”

Fomoine meslektaşına kaşlarını çatarak baktı. “... bu yüzden her türlü şeytan çıkarmalar, ruh kovmalar vesairenin onlar üzerinde hiçbir etkisi yok. Bu aynı zamanda akılsız nesnelere oldukları anlamına geliyor ve bize verdiği yüzüğün yapılmasını sağlayan kontrol büyüsü sahiden de bir tasarım harikası, zira kişinin niyetini tercüme ediyor ve Talnoylara yönelik bir komut haline getiriyor.” Sesini alçaltarak, “Demek ki büyücüler olağanüstü yetenekler,” dedi ve gülümsedi. “Ama tüm bunlardan çıkartılabilecek iyi bir sonuç varsa o da şu: Talnoyların içlerindeki bir yaşam enerjisi; bu yüzden de sınırlı.”

“Sınırlı mı?” dedi Magnus. “Bu nasıl olabilir? Talnoylar dünyamda binlerce yıldır beklemelerine rağmen hâlâ faal durumdadılar.”

“Bize kalırsa, Talnoyların içindeki yaşam enerjisi, kullanılmadığı müddetçe yedekte bekliyor. Fakat yaratıklar harekete geçerse, dövüşürlerse ya da herhangi bir emri yerine getirirlerse yaşam enerjileri azalıyor ve sonunda...” Adam omuz silkti. “İşlevini yitiriyor.”

“Enerjilerinin tükenmesi ne kadar vakit alıyor?” diye sordu Magnus. “Bunun cevabı çok önemli olabilir.”

“Birkaç gün, en fazla birkaç hafta,” dedi Illianda. “Bize anlatıklarına bakılırsa, sen onu buraya getirmeden sadece birkaç saat ten kısa bir süre hareket etmiş ve dövuşmüş. Ama üzerinde de-

ney yaparken bile gücünde bir azalma tespit ettik. Kuvvetini ve kabiliyetlerini sinamak için kontrol yüzüğünden faydalandık ve onu sadece yarım günden daha kısa bir zaman kontrol edebildik.”

Magnus bir süre sessiz kaldı, ardından dedi ki: “Bu durum girdikleri çatışmaların çoğunda Dasatilerin niye kendi askerlerini kullandıklarına dair Kaspar’ın verdiği bilgiyi açıklıyor. Herhalde Talnoylar özel bir saldırı birliği olarak kullanılıyor.”

“Kudretleri sayılarında yatıyor. Ayrıca kısa bir süreliğine neredeyse yok edilemez bir vaziyete bürünüyorlar. Ama bana kalırsa daha sonra kolayca etkisizleştirilebilirler.”

“Aklıma bunu yapabilecek birkaç yol geliyor,” dedi Magnus. “Ebeveynlerimle korunma efsunları hakkında konuşacağım ve bir iki-gün içinde birimiz size bu meseleyle ilgili bilgi verecek. Talnoylar uzun süre faaliyet gösteremese bile Dasatiler hafife alınması gereken büyük bir sorun teşkil ediyorlar. Macros’un o şeyi nasıl gizli tutabildiğini keşfetmemiz lazım. Lütfen bizi açılacak yeni gediklerden haberdar edin. İyi günler.”

Magnus dönüp Kelewan ile Midkemia arasındaki geçide güç veren gedik odasına yönelirken, üç büyücü onu eğilerek selamladı. Sonra da dikkatlerini yeniden Talnoy’a verdiler. Hepsi aynı hisse kapılmıştı: Magnus’un bu yaratık hakkında anlatmadığı bir şey vardı.

Nakor dış mağarayla on bin Talnoy’u barındıran dev iç mağara arasındaki dar geçidi aştı. İç mağaraya girdiğinde, önünde yalnız bir suret buldu. “Selamlar Nakor,” dedi beyaz ve altın sansı bir zırhın içindeki savaşçı.

“Merhaba Tomas. Umanm bekleyişin çok sıkıcı geçmemiştir.” Uzun boylu savaşçı kafa salladı. “Eski anılarım canlandı. Ge-

dık Savaş'ının ilk yıllarında Gri Kuleler'den cücelerle beraber aylarca derin tünellerde kalmıştım." Adam arkasında hazır olda bekler gibi sıra sıra, kıpırtısız duran Talnoylara bir göz attı. "Yine de son birkaç gündür iyi bir sohbete hasret kaldım."

"Pug yardımına minnettar," diye sırttı Nakor.

Tomas bir anda ciddileşerek başını kaldırdı. "At sesleri duyuyor musun?"

Nakor döndü ve küçük tünelin karşı tarafından gelen ışığa baktı. "Artık duyuyorum." Bir zamanlar sıradan bir insanken, artık bir Ejderha Lordu olan Tomas'a döndü. "Kulakların çok keskin." Tomas sesin kaynağına doğru gidecek oldu, fakat Nakor ondan önce davranıp, "Ben bakarım," dedi. Sorun çıkmadığı müddetçe sen burada kal. Gelenler herhalde kendini bilmez birkaç hayduktur. Ben onları kovalarım."

Nakor oradan ayrılırken Tomas güldü. Diğer pek çok kimse gibi o da ilk tanıştıklarında Nakor'u hafife almıştı. Deri heybesi yanından eksik olmayan, yırtık pırtık bir cüppenin içindeki çırpı bacaklı adam ona en fazla yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar tehlikeli gözükmüştü. Fakat Tomas aradan geçen yıllar zarfında Nakor'un gerçek yüzünü anlar olmuştu. Artık Pug'la aynı fikirdeydi -Nakor sahiden ikisinin de tanıdığı en tehlikeli adam olabilirdi.

Yine de Tomas muhtemel bir sorunla karşı karşıyayken boş oturacak bir adam değildi; üstelik sıkılmıştı da, o yüzden biraz bekleddikten sonra dar tünelden geçerek ilk Talnoy'un keşfedildiği mağaraya çıktı ve arkalarda bir yerde durdu.

Bir grup atlı mağaranın ağzına yanaşırken Nakor'un girişte beklediğini görebiliyordu.

"Merhaba," dedi Nakor kocaman sırtarak. Bir eli omzuna asılı

heybesindeydi ve diğeriyle de atlılara el sallıyordu. Tomas dostunun önünde ne olduğunu görebilmek için ona bir miktar yaklaştı.

Girişte, görüp geçmiş haydutlardan ziyade bir grup hırpani serüvenciye andıran beş genç adam vardı. Ciddi bir tehlike arz edecek tiplere benzemeseler de hepsi silahlıydı ve bela arar gibi bir halleri vardı.

Biri atını birkaç adım öne çıkarıp güldü. “Sen yıllardan beri gördüğüm en komik şeysin, ihtiyar. Jakalbra’daki bir arabacıdan burada içi hazine dolu bir mağara olduğunu öğrendik ve şu hazineyi bir de kendi gözlerimizle görelim dedik.”

Henüz yirmili yaşlarının başındaki bir delikanlıydı bu, fakat geniş omuzlara sahip olmasının yanı sıra belki de Tomas gibi bir doksan boyundaydı ve boynuyla kolları epey kashydı. Deri bir göğüs zırhıyla, paçaları deri çizmelere sokulmuş deri bir pantolon giyiyordu. Bileklerindeki bir çift kalın bileklik haricinde kolları çıplaktı. Simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve kulakları altın küpelerle doluydu. Güneşten kararmış yakışıklı yüzündeki gözleri gece kadar siyahtı. Tomas’ın kılıcını yavaşça çekmesine sebep olan bir havası vardı ayrıca.

Nakor omuz silkti. “Burada hazine olsaydı böyle gölgede oturup sıcağın geçmesini bekler miydiniz sizce? Hayır, şimdiye Maharta’da krallar gibi yaşıyor olurum.” Kahkaha attı. “Hazine ha? Bir düşün genç dostum: böyle bir şey doğru olsaydı, sen ondan haberdar olana kadar birileri bu mağarayı çoktan yağmalardı.” Nakor döndü ve eliyle mağaranın boş olduğunu gösterdi.

“Bazen insanların dikkatsizlik ettiği olur,” dedi delikanlı. “Bir de ben bakayım.”

Nakor hemen adamın önüne geçti. “Bence böyle bir şey yapmak istemezsin.”

“Niyeymiş o?” diye soran delikanlı kılıcını çekti.

Tomas görüş alanına girdi ve mağaranın ağzında durdu. “Bu beni kızdırır da ondan.”

Nakor bir adım yana çekilirken gözleriyle bölgeyi taradı ve diğer dört atının nerede durduğundan emin oldu. Genç adamın arkadaşlarının Tomas'a şöyle bir bakmaları, kalkıştukları akşamüstü eğlencesinin ölümcül potansiyele sahip bir çarpışmaya evrildiğini anlamalarına yetti. Delikanlılardan biri diğer üçüne başıyla bir işaret yaptı ve hepsi beraber dönüp oradan uzaklaştılar.

Eli kılıçlı adam güldü, “Ödlekler,” dedi. Tomas'ı süzerek onun soluna doğru daire çizmeye başladı. “Epey de iriymişsin.”

Tomas'ın çocukluğu sırasında kader onu bir Ejderha Lordu'nun, yani bu dünyanın kadim hükümdarlarından olan bir Valheru'nun bulunduğu derin bir mağaraya düşürmüştü. Valheru'nun zırhını kuşanınca –ki o zırhı bugün bile üstünde taşıyordu– Tomas zihnen ve bedenen değişmiş, o kadim ırkın somut bir simgesi haline gelmişti. Sonradan Elf Kraliçe'ye eşlik görevi, baba olması ve kendi benimsediği halkını korumaya ant içmesi onu taşıdığı kadim mirastan çok daha fazlası yapmışsa da, daha az tehlikeli kilmamıştı. Bir kapışmada Tomas'ın karşısında durup hayatta kalabilecek belki bir düzine adam vardı ve hepsi de büyü kullanicıydı. Talwin Hawkins gibi en büyük kılıç ustaları bile onun karşısında hazin bir sona kavuşmayı en fazla birkaç dakika geciktirebilirdi.

Nakor dikkatini kaçan atlılardan ayırıp Tomas'a yaklaşan yalnız gence verdi. Adamda Nakor'u huzursuz eden bir şey vardı. Ufak tefek Isalanili kumarbaz, genç adamın atına kadar gidip hayvanın dizginlerini eline aldı. Onu biraz uzaklaştırarak iki rakibe daha fazla yer açtı.

Genç adam gözlerinde delice denebilecek bir parıltı taşıyordu. “Sahiden de beni durdurmaya mı deneyeceksin?”

“Denemeyeceğim, çocuk,” dedi Tomas. “Bu mağaraya adım atmayacaksın.”

“Bu yaptığın, içeride değerli bir şey olmadığına inanmamı güçleştiriyor,” diye laf yetiştirdi delikanlı.

“Neye inanmayı tercih ettiğin beni ilgilendirmez,” diyen Tomas durdu ve rakibinin saldırısını karşılamaya hazırlandı.

Siyah saçlı genç, Nakor’un ihtimal vermediği bir akıcılık ve süratle ilerleyip Tomas’ı bir adım geri çekilmeye zorlayan meşum bir saldırı kombinasyonuna başladı. Tomas gelen darbeleri karşıladı, fakat darbeler hızlı olduğu kadar sertti ve adam gözlerini rakibinden ayıramıyordu.

Nakor başka tarafa bakmaksızın etrafı eliyle yoklayarak atı bağlayabileceği bodur bir çalı buldu. Genç savaşçı, sıradan bir delikanlıdan fazlasıydı. Dövüş tekniğinde Midkemia’daki en büyük kılıç ustasını bile gölgede bırakan bir kuvvet ve hareket etkinliği mevcuttu. Dahası, darbelerinin şiddetiyle Tomas’ı geri çekilmeye zorluyordu.

Çeliğe çarpan çeliğin sesi, örsü döven bir çekicin gürültüsü kadar yüksekti ve Nakor artık karşılarındakinin normal bir insan olmadığından emindi. Geçen her saniyeyle birlikte dövüşün şiddeti artıyordu; çok geçmeden, çarpışmanın akışı delice bir saldırı halini almıştı.

Delikanlı saldırısını sürdürürken Nakor bir süredir neyi sezdiğinin farkına vardı. “Oğlanı öldürme Tomas. Onu sorgulamak istiyorum!”

Tomas ölümcül bir hamle yapmamak için kendini zor tutsa da, “Denerim Nakor,” diye bağırdı. İnsanken bir Valheru halini almış

olan adamda kol kuvvetinden daha büyük silahlar vardı ve artık dövüşün yeteri kadar uzadığına karar vermek üzereydi.

Tomas tek suçu pervasızlık gibi gözükken bu genç adama zarar vermek istemediği için ilk başta rakibini yormaya çalışmıştı, fakat o artık üstünlüğünü korumakta zorlanırken delikanlı her geçen dakika daha da güçlenir gibiydi.

“Yeter!” dedi Tomas. Rakibinin bir sonraki hamlesinde kılıcını onunkinden kurtardı ve tüm gücüyle ileri itti; kendi altın kılıcı, oğlanın çeliğine sürtünerek kaydı ve yüz yüze geldiler. Tomas ansızın sol eliyle uzanıp genç adamın sağ bileğini kavradı.

Bir anda kendi sağ bileğinin de kavrandığını hissetti; çabucak mağlup olmak istemiyorsa delikanlının yapabileceği tek hamle buydu çünkü. Tomas adamın kuvveti karşısında şaşırmadan edemedi; bugüne dek hiç böylesine güçlü bir insanla karşılaşmamıştı. Yine de delikanlı yeniden doğmuş bir Ejderha Lordu'nun dengi değildi. Tomas onunkinden üstün kuvvetini kullanarak rakibi ni geriye itti.

Tam o anda Tomas'ın beklediği fırsat doğdu: rakibi dengesini kaybetti. Nakor'un gözlerine inanmadığı bir süratle Tomas kendi kılıcını itti, yana çekti ve çevirdi; böyle yaparak delikanlıyı düştürmüş oldu ve yerde kış üstü kaymasına yol açtı. Genç adamın havada savrulan kılıcını da boştaki eliyle yakaladı.

Delikanlı doğrulmaya çalışırken boynunun iki yanında çaprazlama duran bir çift kılıç belirdi. “Ben olsam kıpırdamazdım,” dedi Nakor.

Hareket etmeksizin kılıçlara bakan genç adam, Tomas'ın anlık bir hamleyle başını gövdesinden turp doğrar gibi kolayca ayırabileceğinin farkındaydı. Gözleri savaşıyla Nakor arasında birkaç sefer gidip geldi, sonra da, “Öyle bir niyetim yok,” dedi.

“Kalkmana izin verirsem uslu duracak mısın?” diye sordu Tomas.

“Kesinlikle,” yanıtını verdi siyah saçlı genç.

Tomas geri çekilirken Nakor geldi ve, “Adın ne?” diye sordu.

Ayağa kalkıp Nakor’a tepeden bakan delikanlı sırttı. “Adım Ralan Bek küçük adam. Ya sen kimsin?”

“Ben Nakor. Kumarbazım. Bu da Tomas. Kendisi bir Ejderha Lordu’dur.”

Bek savaşıya bakıp bir kahkaha patlattı. “Bugüne kadar kimse beni alt edemediğinden, bir efsaneye yenildiğimi kabul ediyorum. Bir Ejderha Lordu ha? Onların sadece masallarda var olduğunu sanırdım.”

Tomas’ın bir kaşı kalktı. “O masalları çok az kişi duymuştur. Valheruları nereden öğrendin?”

Bek omuz silkti. “Sağdan soldan. Şu veya bu hikâyeden. Bilirsin ya, kamp ateşi etrafında anlatılanlardan.”

“Hakkında daha çok şey öğrenmek isterim,” dedi Nakor.

Bek yine güldü. “Burada silahsız dikiliyorum, o yüzden ne sorsan söylemek zorundayım, küçük adam. Barış yapıyor muyuz?”

“Barış?” diye tekrarlayan Nakor dönüp Tomas’a baktı.

Tomas, Bek’in kılıcını ters çevirip adama uzattı. “Barış.”

Genç adam kılıcı kınına geri sokup, “Demek burada hazine var?” dedi.

Nakor başını iki yana salladı. “Altınlar veya mücevherler yok. Ama özel bir ilgi duyduğumuz ve başkalarına büyük zararı dokunacak başka şeyler var. Çok önemli, ama çok da tehlikeli şeyler.”

“Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için ona yine karşı gelecek değilim,” diyen Bek başıyla Tomas’ı işaret etti. “Ama hazinelerden daha değerli ne olabilir?”

“Bilgi her zaman değerlidir,” dedi Tomas.

“Ve tehlikelidir,” dedi Bek. Başıyla atını işaret etti. “Sizce mahzuru yoksa arkadaşlarıma yetişmem lazım. Başlarında ben olmadığım zaman hırçın ve belalı bir grupturlar. Zaten ben yetişene kadar Dankino’daki handa içki bırakmazlar.”

“Aslında,” diyen Nakor elini Bek’in koluna koydu; yaptığı ufak bir hareket olsa bile, iri yarı adamı anında durdurdu. “Kavga etmekten daha dürüst bir yolla para kazanmak ister miydin?”

“Nasıl yani?”

Nakor dönüp Tomas’ı işaret etti. “Üzerinde çalışmam gereken şeyi, koruyor. Burada bir çift keskin göz ve kulak daha olsa Tomas evine dönüp ailesiyle biraz vakit geçirebilir.”

“Ejderha Lordları’nın aileleri de mi oluyormuş?” diyen Bek’in yüzünde bir hayret ifadesi belirdi.

“Ejderha Lordları nereden gelirler sanıyordun?” dedi Nakor sırtarak.

Tomas başını iki yana salladıysa da, Nakor’dan gelen manalı bir bakış onu susturdu. Tomas karşısındaki Isalanili kumarbazı Pug kadar iyi tanı mıyordu, fakat aradan geçen yıllarda onun içgüdülerine saygı besler olmuştu. Ufak tefek adam, Bek’in mağarada kalmasını istiyorsa, bunun iyi bir sebebi olmalıydı.

Bek büyücünün esprisine güldü. “Ücret ne kadar?”

“Lafi hiç dolandırmıyorsun,” dedi Nakor. “Bu hoşuma gitti. Burası kuş uçmaz kervan geçmez bir yer, ama senin de gösterdiğin gibi bazen hiç beklenmedik şeyler olur. Sana iyi para öderiz.”

“Ne kadar iyi?”

“Günde iki altın sikke, artı yemek.”

“Ne kadarlığına?”

“Ne kadar gerekirse,” yanıtını verdi Nakor.

Bek'in tebessümü silindi. "Bir mağarayı vahşi köpeklerden ve başıboş haydutlardan korumak için günde birkaç altın kazanmaya itirazım yok küçük adam. Ama burada bir haftadan uzun kalacak değilim, daha fazla ödesen bile."

"Gitmen gereken bir yer mi var?" diye sordu Tomas.

Bek başını arkaya atıp güldü. "Pek sayılmaz, ama bir yerde uzunca kalmaktan oldum olası hoşlanmadım. Eskiden ne zaman evden kaçsam babam beni bulup bir temiz döverdi."

Bu açıklama üzerine Nakor'un gözleri kısıldı. "Evini ne zaman terk ettin? On üçünde mi? On dördünde mi?"

"On üç," diyen Bek kumarbazın yüzüne baktı. "Bunu nasıl bildin?"

"Hikâyene yabancı değilim," dedi Nakor. "Günde üç altın seni daha sabırlı biri yapar mı?"

Bek omuz silkti. "Üç altına karşılık sana bir ay veririm, ama daha sonra kazandığım harcamak için güzel fahişelerin ve iyi biranın olduğu bir yere gitmek isterim."

Nakor sırttı. "Anlaştık!"

"Nakor, biraz gelir misin?" dedi Tomas ve ufak tefek adamı mağaranın öteki tarafına götürdü. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu usulca.

Nakor'un güleç ifadesi bir anda kayboldu. "Değilim, ama mecburum. Bu delikanlı... sıradan biri değil."

"Aksini iddia edemem Nakor. Karşılaştığım bütün fani savaşımlar içinde en tehlikelisi bu. Onda doğaüstü bir şey var."

"Aynen öyle. Hayat hikâyesi kulağıma tanıdık geldi, çünkü benimkine çok benziyor. Ben de öyle bir çocuktum. Evde sorunlar yaşardım ve babam beni sık sık döverdi. Ben de evden kaçtım. Her şey... her şey aynı!"

Tomas genç kılıç ustasını süzdü, sonra kumarbaza döndü. “Her şey değil.”

“Doğru, ben bir kumarbaz oldum, o ise bir haydut, ama sonuçta pek çok ortak noktamız var. Ayrıca Macros’un gençliğini anlattığı hikâyeye de çok benziyor. Bütün bunlar basit bir tesadüften ibaret olamaz. Bu konuyu daha derinlemesine incelemek istiyorum.”

“Dahası da var, değil mi?”

“O eski atasözünü hatırlarsın: ‘Dostlarını kendine yakın, düşmanlarını daha da yakın tut.’ Öyle değil mi Tomas?”

“Hatırlıyorum,” dedi Tomas.

“Bence bu delikanlıyı kendimize çok yakın tutmalıyız. Sezgi-lerim beni yanıltmıyorsa, bu olaydan sağlayabileceğimiz bir fayda olmalı. O faydayı bulacağım.”

“Buna hiç şüphem yok. Şimdi benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Bir süreliğine evine git. Ben gözümü Bek’in üstünde tutarım ve Magnus, Kelewan’dan dönene kadar mağaraya göz kulak olurum. İçerideki o şeyleri nasıl kontrol edebileceğimiz konusunda onunla konuşacaklarım var.”

“Pekala,” dedi Tomas. “Kraliçemin yanına bu kadar çabuk dönebileceğime seviniyorum.”

“Bir küreye ihtiyacın var mı?” diye soran Nakor heybesinden parlak bir metal nesne çıkarıp Tomas’a uzattı.

“Teşekkürler. Beni alması için bir ejderha çağırabilirdim, ama çok dikkat çekerdi bu. Hem zaten böylesi daha hızlı olur,” diyen adam başparmağıyla kürenin üzerindeki düğmeye bastı ve gözden kayboldu.

Nakor dönüp Bek’e baktı ve, “Yanında yiyecek bir şeyler var

mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.”

Nakor genç adama yaklaşp heybesinden yuvarlak bir nesne çıkardı. Onu Bek’e attı ve delikanlı nesneyi havada yakaladı. “Portakal sever misin?”

Bek gülümsedi. “Bayılırım.” Meyveyi başparmağıyla soymaya başladı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bazı dostlarımı bekleyeceğiz. Sen dışarda, ben içeride.” Ufak tefek adam, mağaranın ağzını işaret etti.

“Bir şey daha var,” dedi Bek.

“Ne?”

“Üç altın sikke. Bugünden başlıyor.”

Nakor omuz silkti. “Öyleyse biraz işe yara ve odun toplayıp ateş yak.”

Bek kahkaha atarak yakacak bir şeyler bulmak üzere döndü.

Bek karanlıkta yavaşça kalktı ve ses çıkarmadan ilerledi. Ateşin içinden yanan bir dal parçası alırken, Nakor’un uyuyan suretiyle arasında epey bir mesafe bıraktı. Mağaraya girdiğinde, içeride hiçbir şey olmadığını çabucak gördü. Tabii ilerideki dar tünel hariç.

Tünelden geçince, kendini mağara zeminine inen yolun başında buldu. O titrek ışıktaki bile hareketsiz bekleyen Talnoy saflarını görebiliyordu.

Siyah metal savaşıları süzerken, bir çocuğunkiler gibi koca koca açılmış gözleri neşeyle parlıyordu. Sırttı ve hafif bir ılık çaldı. “Bu da neymiş böyle?”

Nakor mağaranın dışında kıpırdamadan yatmaktaydı. Bek’in

mağaraya girdiğini işitmişti ve genç adamın o anda Talnoy ordusuna bakmakta olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika geçmişti ki Bek'in döndüğünü işitti. Nakor tehlikede olduğunu hissettiği anda harekete geçmeye hazırды ve Bek'in Tomas'la yaptığı dövüşü gördükten sonra en ölümcül 'numaralarını' kullanarak kendini koruması için sadece bir-iki saniyesi olduğunun bilincindeydi.

Fakat Ralan Bek öyle bir işe kalkışmadan kamp ateşinin öteki tarafına yatmakla yetindi ve çok geçmeden derin bir uykuya daldı. Nakor hareketsiz kalmayı sürdürdü, fakat güneş ertesi sabah semaya yükseldiğinde hâlâ uyanıktı.

EVE DÖNÜŞ

Yol ufka uzanıyordu.

Tad'le Zane neredeyse yarım sene önce yaptıkları gibi at arabasında yolculuk etmekteydiler, fakat bu sefer güzergahları Yıldızlımanı Kasabası'ydı.

Caleb ve oğlanlar Shamata'ya vardıklarında Düşler Denizi'nin kıyısı boyunca taşınarak Büyük Yıldız Gölü'ne ve Akademi'ye götürülecek bir mal sevkiyatı bulmuşlardı. Caleb malları taşımak ve iş bitince arabayı şirkete geri götürececek birini bulmak için gönüllü olmuştu. Şirketin sahibi babası olduğu için herhangi bir itirazla da karşılaşmamıştı.

Oğlanlara güneşe inerlerken Yıldızlımanı'ndan geçeceklerini, ama orada sadece bir gece kalacaklarını söylemişti. Tad sürücü koltuğunda, Caleb'in yanında yolculuk ederken, Zane ayaklarını havada sallandırarak kasadaki kargonun arkasında oturuyordu.

Yıldızlımanı Kasabası'nın sınırına vardıklarında, vakit akşamüstünün geç saatleriydi. Kasabanın ilk binaları sollarındaki gölün kıyısında görüş alanına girdi. Bir gündür çiftliklerin yanından geçmekteydiler, o yüzden sevkiyat deposuna güneş batmadan önce varacaklarını tahmin ediyorlardı.

Kasabaya girerlerken Tad'le Zane tanıdık yüzlere el salladılar. Bunların çoğu oğlanları tanıyana dek onlara bön bön baktı. "İn-

sanlar bize bir tuhaf bakıyorlar Caleb,” dedi Tad.

“Değiştiniz de ondan Tad,” cevabını verdi artık bir arabacı gibi giyinen uzun boylu avcı. Oğlanların üzerinde altı ay önce kasabadan ayrılırlarken giydikleri tuniklerle pantolonlar vardı. İki de kıyafetlerinin dar geldiğinden sık sık yakındığı için Caleb onlara Kesh’e vardıklarında yeni giysiler alma sözü vermişti.

Araba daha tam durmadan oğlanlar aşağı atladılar. Oradan ayrılmaya yeltenirlerken Caleb onları durdurdu. “Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?”

“Annemizi görmeye,” diye cevap verdi Tad.

“Yükü boşaltana kadar olmaz,” diyen adam başparmağıyla kargoyu işaret etti.

“Grooms ve yardımcılarını boşaltır,” dedi Zane.

“Hayır,” dedi Caleb. “Arabayı şuraya” –avlunun kenarındaki boş bir alanı gösterdi– “yanaştırmanızı ve her şeyi oraya boşaltmanızı istiyorum.”

İki oğlan da bunun, kargonun adaya gideceği anlamına geldiğini biliyordu. Daha evvelden malları yükleme işini de onlar yaptıkları için, “En azından yardım alabilir miyiz?” diye sordu Tad.

Caleb başını salladı. “Grooms’a onunla daha sonra hesaplaşacağımı söyleyin.”

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Tad, Caleb oradan ayrılırken.

Adam dönüp geri geri yürüdü. “Annenizi görmeye. Sizin de kısa zaman içinde geleceğinizi söyleyeceğim ona.”

Tad sürücü koltuğuna atlağı gibi arabayı işaret edilen yere çekti. Zane de o sırada Grooms’u –sevkıyat deposunun müdürünü– bulup yük boşaltmak için yardım istemeye gitti.

Marie’nin evine kısa sürede varan Caleb, onu evin arkasında

bahçeyle ilgilenirken buldu. Kadın Caleb'i görür görmez ayağa fırladı ve koşup ona sarıldı. "Seni çok özledim," dedi tutku dolu iki öpücük arasında. "Oğlanları alıp götürdüğünden beri çok yalnızım." Adama sıkıca sarıldı. "Oğlanlara mektup yazdıracağını söylemiştin," dedi hafiften suçlayıcı bir ses tonuyla.

"Yazdırdım da," karşılığını veren Caleb, tuniğinden katlı bir parşömen sayfası çıkardı. "Ama bunu bir ulakla göndermektense kendim getireyim dedim," dedi sırtarak.

Kadın onu bir defa daha öptü. "İçeri gel de biraz çay içip oğullarımla ne yaptığını anlat."

Marie'nin peşinden eve girdi ve ateşin yanında bir çaydanlığın kaynamakta olduğunu gördü adam. "Artık yalnız başıma kaldığım için fazla yemek yapmıyorum. Haftada üç-dört ekmek yerine bir tane pişirsem yetiyor." Bardaklara çay koydu ve, "Oğlanlar ne durumdalar?" diye sordu Marie.

"İyiler," dedi adam. "Altı aydan bu yana çok şey değişti."

Marie ufak olmasına rağmen odanın neredeyse üçte birini kaplayan masanın üstüne bıraktı bardakları. "Anlat bakalım."

"Olaylar pek de istediğim gibi gelişmedi," dedi Caleb. "Onlar için umduğum gibi bir çiraklık..."

"En azından onlara namuslu bir iş bulduğunu söyle Caleb. Ser-seriliği burada da kolayca yapabilirlerdi."

Adam gülümsedi. "Öyle bir şey değil," deyip iç geçirdi. "Şu anda arabacı yamaklığı yapıyorlar."

"Arabacılık mı?" diyen Marie'nin gözleri kocaman açıldı. "Ne garip. İkisinin de atlarla ve katırlarsa arası pek iyi değildi."

"Hâlâ değil, ama mecbur kaldılar," dedi Caleb, büyük bir tebensümle. "Deponun orada Grooms'un adamlarıyla beraber yük boşaltıyorlar. Yakında burada olurlar."

“Seni gidi hınzır seni!” diye haykıran Marie, adamın koluna vurdu. “Niye daha önce söylemedin?”

“Çünkü seninle biraz yalnız vakit geçirmek istedim; oğlanlar buraya geldiğinde dönüp yüzüme bile bakmazsın.”

Kadın onu öptü. “Annelerinin yemek pişirip dikiş dikmekten fazlasına ihtiyaç duyduğunu bilecek yaşa...”

Tad peşindeki Zane’le kapıdan girince Marie’nin sözü yarım kaldı. Oğlanlar kasabadan ayrıldıklarında daha birer çocuktular, fakat yarım seneden kısa bir zaman geçtiği halde Marie oğullarını zor tanıdı. İkisi de güneşten kararmıştı, omuzları genişlemişti ve yüzlerindeki çocukluk yankıları tamamen kaybolmuştu. Avurtları çökmüş, çeneleri kısa birer sakalla kaplanmıştı. Tuniklerinin kısa yenleri altında kolları kaslarla boğum boğumdu ve elleri narsır doluydu.

Marie ayağa kalkarken iki oğlan da koşup ona sarıldı. “Sizi bir daha hiç göremem sanıyordum,” diyen kadının gözleri nemliydi. Oğullarına sıkıca sarıldıktan sonra bir adım geri çekildi. “İkiniz de... değişmişsiniz.”

“Çok çalıştık anne,” dedi Tad. “Hayatımda hiç bu kadar çalışmamıştım.”

“Ne iş yapıyorlardı?” diye sordu Marie.

İkisi de göz ucuyla Caleb’e baktı. “Genelde taş işçiliği,” dedi Tad. “Epey bir duvar inşa ettik. Avcılık ve balıkçılık da yaptık.”

“Araba sürdük ve yük boşalttık,” dedi Zane. “Ayrıca yüzme de öğrendim!”

Marie’nin ağzı açılıp kapandı, sonra da dedi ki: “Su korkunu nihayet yendin mi?”

Zane’in yüzü kızardı. “Sudan korkmuyordum ki. Pek hoşlanmıyordum o kadar.”

Tad kıkırdadı. “İyi bir öğretmeni vardı.”

Zane’in yüzü daha da kızardı.

Hayretler içerisindeki Marie dönüp Caleb’e baktı. “Hana gidip bir şeyler yiyelim,” diye önerdi adam.

“Hiç fena olmaz,” dedi Marie. “Burada üçünüzü birden besleyecek yemeğim yok.” Sonra oğullarına baktı. “Siz ikiniz gidip elinizi yüzünüzü yıkayın. Biz birazdan geliriz.”

Oğlanlar çıkıp gittiğinde kadın Caleb’i yine tutkuyla öptü. “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

“Ne için?” diye usulca sordu adam.

“Onlara göz kulak olduğun için. Ve onları adam ettiğin için.”

“Daha gidecek çok yolları var,” dedi Caleb.

“Ama bu da bir başlangıç,” dedi Marie. “Tad’ın babası ölmüşce...” Kadın ağlamaya başladı.

“Ne oldu?”

“Saçmalıyorum işte,” diyen Marie gözyaşlarını bastırdı. “Hepinizi birden görmek çok güzel. Kısa zamanda o kadar çok şey değişti ki.” Elini sallayarak lafı geçiştirdi ve derin bir nefes aldı. Kapıdan önce o çıktı ve hana doğru usul usul yürürlerken Caleb’in koluna girdi.

Caleb azalan günışığında kadını iyice inceledi. “Bu akşam biraz zamanımız olacak Marie. Baş başa kalmak için.”

Kadın gülümsedi. “Ona ne şüphe.”

“Nasıl geçiniyorsun?” diye sordu Caleb, son görüşmelerinden bu yana sevgilisinin kilo kaybettiğini fark ederek.

“Her zamanki gibi: yetiştirdiklerimi satıyorum ve ihtiyacım olanı alıyorum. Ara sıra dikiş diktığım de oluyor. Ayrıca yakında birkaç tavuk almayı planlıyorum; böylece yumurta yiyebileceğim ve belki birkaçını da satabileceğim.” Marie adamın kolunu sıktı. “İdare ediyorum işte.”

Caleb bir şey demedi, fakat oğlanları alıp götürmeden önce Marie'nin ihtiyaçlarını ne kadar az düşündüğünü fark etmek, yüreğinin sızlamasına sebep olmuştu. Kolunu kadının ince beline dolayıp ona daha sıkı sarıldı. Kısa bir sessizliği takiben, "Belki idare etmekten daha iyisini yapabiliriz," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha sonra," dedi Caleb, tam da hana vardıklarında.

Akşam yemeği neredeyse şölen havasında geçti. Aradan yalnızca altı ay geçmesine rağmen, kasabalıların çoğu oğlanları durdurup –tabii onlara ikinci kez baktıktan sonra– hal hatır soruyor, ne kadar değiştiklerini belirtiyordu. Hattâ yanlarına uğrayan birkaç kız, güneş battıktan sonra yolları kasaba meydanına düşerse orada olacakları bilgisini bile verdi.

Marie yemek sırasında nazik bir dil kullanarak oğlanlara Elli'e'nin birkaç ay içinde bebek beklediğini söyledi. Oğlanlar kısaca bakışıp kahaçalara boğuldular.

"Nedir bu kadar komik olan?" diye sordu anneleri.

Oğlanlar hiçbir şey söylemediler. Adada kız kardeşlerden ayrılmadan evvel yaşadıklarına dair capcanlı hatıralara kıyasla Elli'e'ye karşı olan hisleri artık çok uzak görünüyordu. Kısa bir zaman zarfında, altı kız kardeşin hepsi de oğlanların ayrılışından duyduğu üzüntüyü, daha bir sene önce ikisinin de aklının ucundan geçmeyecek yollarla ifade etmişti.

Tad ve Zane eski dostlarını ziyaret etmek için acele ettiklerinden yemeklerini çabuk bitirdiler. Onlar handan ayrılınca, Marie artık neredeyse boşalmış durumdaki ortak salonda etrafa bakınıp; "Bu gece burada mı kalacaksın?" diye sordu.

Ayağa kalkan Caleb ona elini uzattı. "*İkimiz de* burada kalaca-

ğiz. Oğlanlara bu gece eski yataklarında uyuyabileceklerini söyledim.”

“Herhalde artık neler olduğunu bilecek yaşa gelmişlerdir,” dedi Marie.

“Zaten uzun zamandır biliyorlardı Marie. Ama artık konuya çok daha hakim olduklarını söylesem yalan olmaz.”

“Ah,” dedi kadın, Caleb onu odasına götürürken. “Yani...”

“Evet.”

“Sahiden de adam oluyorlar, değil mi?”

“Bir anne bundan fazlasını bilmemeli,” dedi Caleb, kadını odaya sokarken.

Caleb ve Marie ertesi sabah oğlanları, büyüdükleri küçük kulübede uyurken buldular. Caleb onları çizmesiyle şaka yollu dürterek uyandırdı. “Kalkın bakayım.”

Oğlanlar solgun birer suratla, kan çanağı gözlerle ve itiraz dolu inlemelerle uyandılar. “Anlaşılan biri dün gece içecek bir şeyler bulmuş,” dedi Caleb.

“Matthew Conoher ve kardeşi James,” dedi Zane. “Brendi getirdiler, ama tadı tahta cilasına daha çok benziyordu.”

“Yine de içtiniz, öyle mi?” diye sordu Marie.

“İçtik,” dedi Tad. Üzerinde sadece pantolonuyla doğruldu ve gerilip esnedi.

Annesi oğlunun göğsüne, karnına, omuzlarına ve karnına baktı. “Bunca yara izi nasıl oldu?” diye soran kadının endişesi, sesinden anlaşılıyordu. Gözlerini kısarak kulübeyi katetti ve delikanlının omzundaki, özellikle kötü gözüken bir yara izine parmağıyla dokundu.

Gıdıklanan Tad geri çekildi. “Bayırdan yukarı büyük bir taş ta-

şıyordum, ama elimden kaydı. Bıraksaydım onca yolu inip taşı bir daha yukarı taşımam gerekecekti, bu yüzden onu tutmaya çalıştım ve sivri köşesi gömleğimi yırttı.”

Kadın önce Caleb'e, sonra da oğluna bir bakış attı. “Bir an sandım ki...”

Tad sırtıttı. “Ne sandın? Caleb'in bizi dövdüğünü mü?”

“Onları biraz patakladığım olmadı değil,” dedi Caleb. “Ama sadece hak ettiklerinde.”

“Hayır,” diyen Marie kendisiyle böyle dalga geçildiği için biraz gücenmişti. “Yaralara bir silahın sebep olduğunu sandım.”

Tad gülümsedi. “Ona değil.” Göğüs kafesi boyunca uzanan belli belirsiz bir izi gösterdi. “Ama bunu bir kılıç yaptı.”

“Bir kılıç ha!” diye bağırdı annesi.

“Bende de var,” diyen Zane, kolundaki uzun bir izi ortaya çıkardı. “Tad'in hamlesini karşılamakta geç kalınca oldu.”

“Siz ikiniz,” diyen Marie oğlanları işaret etti. “Giyinin.” Caleb'e baktı. “Sen dışarı gel.”

Kadın onu kulübeden çıkardı. “Oğullarıma ne yaptın?”

Caleb başını hafifçe iki yana salladı. “Dün gece bana ne için teşekkür ettiysen onu Marie. Onları adam ediyorum. İşler pek de düşündüğüm gibi gitmedi...” Bir anlığına durdu. “Sana pusudan bahsedeyim.”

Caleb ne kadar ağır yaralandığını gizlemeden oğlanların ne ölçüde becerikli davrandıklarını abartmadan pusuyu anlattı. Başlarından geçenleri mümkün olduğunca soğukkanlı bir tavırla dile getirdi. “Babam onları çıraklarını zannedince... eh, onları bir oduncunun ya da fırıncının kapısına bırakıp, ‘Şu gençleri yanına aliver, e mi?’ diyemeyeceğim bir noktaya gelmiş olduk. Artık benim sorumluluğumdalar ve onlara elimden geldiğince göz kulak olacağım.”

“Ama onlara dövüşmeyi öğretiyorsun Caleb. Asker mi olacaklar yani?”

“Hayır, ama başlarının çaresine bakmayı öğrenmeleri gerekecek. Bizim için çalışacaklarsa, bazen tehlikeli durumlarla karşı karşıya kalacaklar. O tehlikelerden sağ salim çıkacaklarından emin olmak istiyorum.”

Marie ikna olmuşa benzemese de, başka bir şey söylemedi.

Tad kulübenin kapısından başını uzattı. “Artık dışarı çıkabilir miyiz?”

Caleb eliyle yanına gelmelerini işaret etti. “Ben onların annesiyim; daima yavrularım olarak kalacaklar,” dedi Marie.

“Bu yavrunun karnı çok aç,” dedi Tad.

Marie oğlunun omzuna bir şaplak attı. “Öyleyse pazara gidip...”

“Karnımızı yine handa doyuracağız,” diye lafını kesti Caleb, “ama önce sizinle konuşmam gereken bir şey var.”

Oğlanlar hâlâ uyku sersemiyken ve gözlerini alçak güneşe karşı kısarlarken sabah serinliğinde öylece durdular. Caleb söze girdi: “Bu tür bir mesele için daha uygun bir yer ve zaman seçebilirdim belki, ama şu an buradayız ve vaktimiz kısıtlı.”

“Caleb,” dedi Marie, “neden bahsediyorsun?”

“Kader oğullarını benim mesuliyetime verdi; özverili davranıp yardımına koşular ve böylece hayatımı kurtardılar.”

Oğlanlara bakarak devam etti: “Annenizi tanıdığım bütün kadınlardan daha çok sevdiğimi ve ona sadık kaldığımı biliyorsunuz.” Marie’ye baktı. “Buraya eskisinden daha çok gelmeye söz veremem, o yüzden Yıldızlimanı’ndan ayrılıp benim ve ailemin yanına taşınmanı istiyorum.”

“Ama burası benim evim,” dedi Marie.

“Dördümüz beraber kendimize yeni bir ev kuracağız.”

“Ne demek istiyorsun Caleb?”

“Gel evlenelim. Oğullarını da evlat edineyim. Tabii beni isterseniz.”

Oğlanlar birbirlerine bakıp sırttılar. “Yani artık sana ‘babacığım’ mı diyeceğiz?” dedi Tad.

“Canınız dayak istiyorsa evet,” dedi Caleb gülümseyerek, ama gözleri Marie’ye çevriliydi.

Kadın ona sokuldu. “Evet Caleb. Seninle geleceğim.”

Caleb kadını öptü, sonra da, “Zane, hana git ve Jakesh’e en iyi birasıyla şarabını çıkarmasını söyle,” dedi. “Öküz kızartıp en leziz yemeklerini de hazırlasın, çünkü bu akşam kasabaya bir ziyafet çekeceğiz.

“Tad, git Rahip DeMonte’yi bul ve ona gün batımında kıyacağı bir nikah olduğunu söyle.”

“Bugün mü?” diye sordu Marie.

“Niye bekleyelim ki?” dedi Caleb. “Seni seviyorum ve ileride her ne olursa olsun sana ve oğullarına bakılacağından emin olmak istiyorum. Tabii gittiğim zaman yolumu gözleyeceğini de.”

Marie muzip bir tebessüm etti. “Zaten yolunu hep gözlüyorum Caleb. Bunu biliyorsun.”

“Ama karım olarak,” dedi adam. “Asıl istediğim o.”

Marie yüzünü onun omzuna gömdü ve adama sıkıca sarıldı. “Evet, seninle geleceğim,” dedi.

Oğlanlar tezahurat yaparak görevlerini yerine getirmek üzere koşup gittiler. Çok geçmeden, “Bundan emin misin?” diye sordu Marie.

“Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamışım.” Kadını öptü. “Neredeyse canımdan oluyordum ve seni bir daha

görememe düşüncesi...” Caleb’in gözleri yaşlarla doldu; konuşurken sesi titriyordu. “Sonra o çocuklar, yetiştirdiğin o iki harika genç adam, Marie...” Duraksadı. “Bana itaat etmedikleri için onları boğasım geldi... ama etselerdi, şimdi Kesh’in kuzeyinde bir yerlerde sadece adını bildikleri bir adamı parasız pulsuz arıyor olacaktı ve ben de yol kenarında çürüyüp gidecektim. Bütün bunları tannılar planlamış gibi aşkım ve ben bir gün daha beklemek istemiyorum.”

“Evine ne zaman taşınacağız Caleb?”

“Bu gece, şenlikten sonra. Evet, aynen öyle –bu gece bir şenlik olacak!”

“Ama yapmam gereken o kadar çok şey...” diye başladı Marie.

“Tek yapman gereken güzel olmak ve onu da yaptın zaten.”

“Yine de, eğer bu gece yola çıkacaksak toparlanmam lazım.”

“Neyi toparlayacaksın ki? Yanına alacak neyin var? Nasılsa oğulların seninle ve kulübende gittiğimiz yerde gerekecek hiçbir şey yok. Oraya vardığında göreceksin. Başka ne var Üç-beş yadigar?”

“Evet, birkaç tane.”

“Öyleyse onları topla ve günün geri kalanını düğününe hazırlanarak geçir. Terziyi bul ve hiçbir masraftan kaçınma. Sonra da yanında durmalarını istediğin kadınlarla konuş.”

Gözleri yaşaran Marie, eliyle ağzını ve burnunu kapatarak, “Şu halime bak. Budala bir genç kız gibi ağlıyorum.”

Caleb onu bir daha öptü. “Senin budala bir tarafın yok Marie. Hem de hiç.”

Yine öpüştüler, sonra Marie, “Hemen terziye gitsem iyi olacak,” dedi. “Bethel Roachman’ı tanıyorsam, güneş batana kadar

bir şeyler hazırlaması gerektiğini duyunca ortalığı velveleye verecektir.”

“Bırak versin. Yeter ki sana hoşuna gidecek bir giysi hazırlasın.”

Marie gülümsedi ve çamura sürtünmesin diye eteğini kaldırarak oradan ayrıldı. Caleb onun uzaklaşmasını seyretti.

Orada tek başına dururken, aralarındaki ismi konmamış ilişkiyi resmileştirmeye yönelik bu beklenmedik ihtiyacın nereden geldiğini merak etti. Anlık bir endişe hissetti, sonra bunu bir kenara itti. Esas sebebini biliyordu: o kadını sevdiğini ve oğullarını öz oğulları bellediğini bütün dünyanın öğrenmesini istiyordu. Bir tapınak rahibinin birlikteliklerini kutsamasını ve halihazırdaki ailesiyle beraber babasının karşısına çıkıp kararından ne kadar emin olduğunu göstermeyi arzuluyordu.

Caleb bıyık altından homurdandı: “Daha güneş yeni doğuyor, ama şimdiden bir içkiye ihtiyacım var.” İçini kemiren şüphyle beraber geri döndü ve kendini sevkıyat deposuna doğru yürümeye zorladı. Ailesine haber vermesi gerekiyordu ve de hemen yapmak zorundaydı.

Pug ve Miranda bir kenarda durmuş, küçük oğullarının sevdiği kadınla karşılıklı evlilik yemini etmesini seyrediyordu. Nikahı Rahip DeMonte, yani minicik kilisesiyle Yıldızlımanı bölgesine hizmet veren yerel din adamı kıyıyordu.

Ebeveynlerinin birkaç adım arkasında duran Magnus ise küçük kardeşine zevk ve imrenme melezi bir duyguyla bakmaktaydı. Caleb’in üzerinde yaşadıkları bu karanlık dünyada az da olsa bir neşe bulabilmesi onu çok mutlu ediyordu.

Kısacık bir zaman diliminde ne kadar çok iş başarıldığı Pug’ı

etkilemişti. Tad'in talimatları doğrultusunda, kasabalı çocuklar tarafından yapılmış tahta kafeslere rengarenk çiçeklerle dolu çelenkler asılmıştı. Yiyecek-içecek ayarlama işini Zane halletmişti ve kasaba meydanını çevreleyen masalar tepeleme doluydu. Düğün haberi kasabada duyulduğu zaman kadınlar yeni hazırladıkları yemeklerle tatlıları alıp gelmişlerdi ve -Caleb'in de dediği gibi- ortaya tam bir şenlik çıkmıştı.

Marie'nin yanındaki üç kadının arkasında Tad'le Zane duruyorlardı. Oğlanlar töreni sessiz sedasız izlemekte olan Ellie ve Grame Hodover'ı kısaca süzdüler. Ellie onlara gülümseyerek ve şişmiş karnını işaret ederek karşılık verdi; oğlanlar kaderin kendilerini daha iyi bir yola soktuğu konusunda sessizce hemfikir oldular.

O akşamüstü Ellie'yle birkaç dakika geçirmeleri hayatlarına denge getirmişti ve kızı kardeş bellemişlerdi. Grame her zamanki gibi kendini bir şey zanneden iç sıkıcı adamın tekiydi ve ne Tad ne de Zane kızın onda ne gördüğünü anlayabiliyordu. Fakat Ellie'nin kocasını sevdiği her halinden belliydi ve bu da o kibirli budalaya katlanmak için yeterli bir sebepti.

Rahip nikahı kıyınca ve kalabalık alkışa başlayınca, Pug oğlanları yanına çağırıldı. Dönüp karısına bir şeyler fısıldadı ve Miranda başıyla onayladı. Miranda dikkatini Marie'ye verirken Pug oğlanları kalabalığın dışına çıkardı; bunu yaparken yüreği az da olsa sızlıyordu. Marie daha şimdiden Miranda'dan yaşlı gözüküyordu. O yaşlandıkça Pug, Miranda ve büyük ihtimalle Magnus da hiç değişmeyeceklerdi. Caleb'e ne olacağı henüz belli değildi; Pug'ın küçük oğlu kimsenin anlamadığı ve hattâ şüphelenmediği bazı yönlere sahipti. Bir tek Nakor buna istisna olabilirdi, fakat Pug yıllar evvel Isalanili'nin öğrenmek istediği bir şeyi ondan saklamaya çalışmanın beyhude olduğu anlamıştı.

Kasaba meydanının sessiz sakin bir köşesine vardıklarında, “Çocuklar, adama ilk geldiğinizde sizi suda boğdurmamaya karar verdiğim iyi olmuş,” dedi Pug.

İki oğlan da bir an şaşkın gözüktü, ardından sırttı.

“Şu andan itibaren benim torunlarımsınız. Bu da beraberinde bazı ayrıcalıklar ve sorumluluklar getiriyor. Sabahleyin daha ayrıntılı konuşacağız, ama şimdilik şenliğe dönün ve annenizin sevincine ortak olun.”

Oğlanlar önce tereddüt ettiler, sonra da Pug’ı şaşkırtan bir doğallıkla ona hararetle sarıldılar. “Sağ ol Pug,” dedi Zane. “Bizimle gurur duyacaksın.”

Onlar kutlamaya dönerlerken Magnus ile annesi Pug’ın yanına geldiler. “Şaşkın gözüküyorsun,” dedi Miranda.

“Hazırlıksız yakalandım, hepsi bu.”

“Seni şaşkırtan ne oldu baba?”

“Daha yeni tanıştığım iki oğlan aniden gözümde önem kazandı.”

Miranda gülümsedi. “Zaten insanların gözünde önem kazanmalarına hep izin vermişsindir Pug.” Kolunu kocasının beline doladı. “Bu huyun beni hep kızdırsa da seni daha çok sevmeme sebep oluyor.”

Pug usulca, “Bana William’ı hatırlatıyorlar,” dedi.

Ne Miranda ne de Magnus ona cevap verdi. Pug’ın ilk çocuğu William yıllar önce ölmüşse de, babası hâlâ onun yasını tutuyordu. Magnus elini babasının omzuna koydu ve üçü birlikte uzunca bir süre hareketsiz kaldılar. Sonra Caleb ile karısının düğününe geri döndüler.

Şenlik sona yaklaşırken, Pug küçük oğlunu da alıp kısa bir yü-

rüyüşe çıktı. Kalabalığın duyamayacağı bir mesafeye vardıklarında, “Evden haber geldi,” dedi.

“Ve?”

“Kesh'te bir cinayet daha işlenmiş.”

Caleb'in daha fazlasını işitmeye ihtiyacı yoktu. Nakor'un Şövalye Komutan Erik von Darkmoor'a yaptığı ziyaretin akabinde Pug Kesh'teki bütün Meclis ajanlarına haber salmış, onlardan Gece Şahinleri'nin karışabilecekleri olaylara karşı gözlerini açık tutmalarını istemişti. Bu son cinayeti böyle çabuk öğrenebildiklerine göre, kurban mühim biri olmalıydı. “Kim öldürülmüş?”

“Önemsiz de olsa Lordlar ve Ustalar Galerisi'ndeki hatırlı bir grupla doğrudan bağlantılı bir soylu. Orada neler olup bittiğine dair tam bir bilgim yok, ama İmparatorluk'taki büyük bir güç kaymasının başlangıcına tanıklık ediyor olabiliriz.”

“Cinayetler hep Kesh siyasetinin bir parçası olagelmıştır baba.”

Pug başını salladı. “Evet, ama bu kadar çok sayıda cinayet, bana en son biri orada güç kazanmak istediğinde neler olduğunu hatırlatıyor.” Sırttı. “Tabii o garip olaylar dizisi Nakor'u bana getirdi, ayrı mesele.”

“O hikâyeyi duydum,” dedi Caleb, babasından aldığı habere derin bir nefesle tepki vererek. “Marie'yle kısa bir balayı geçirebileceğimizi ummuştum.”

“Sadece birkaç günün olduğunu söylemekten üzgünüm, ama hafta bitmeden Yüce Kesh'e gitmen gerekiyor. Marie ile oğlanlar, genelde at veya gemi gibi bilindik yöntemlerle seyahat etsen de bazen büyü yolunu kullanmana alışacaklardır.” Pug arkasına baktı ve tedirgin olmak için bir sebep görmeyince sözlerine devam etti. “Tal, Kaspar ve Amafi'yi daha şimdiden başkente yolladım. Kaspar o kadar farklı görünüyor ki, en azından saraya varana dek

Bas-Tyra sarayından gelen, yeni ilan edilmiş Comte du Bassillon'u hiç kimsenin tanımayacağını umuyoruz.”

“Hiç şüphesiz bütün evrakları tamdır.”

Pug başıyla evetledi. “Tal iyi tanınan eski bir Ustalar Sarayı Şampiyonu; şöhreti sayesinde, bilgi sahibi olmamız gereken çeşitli toplantı ve mekânlara davet edilecektir. Ama bir arabacıyla iki çırağının girip çıkabileceği yerler de var ve...”

“Dur bir dakika baba! Oğlanların evde kalmalarını istiyorum.”

Pug küçük oğluna dönüp onu kolundan tuttu. “Adam gibi sorumluluk alabileceğini gösterdiğin günden beri sana adam muamelesi yaptım. O zamanlar kaç yaşında olduğunu hatırlıyor musun?”

“On yedi,” dedi Caleb. “Beni bir göreve yollamanı istediğimi anımsıyorum.” Lafın nereye bağlanacağını bildiği için boynunu büktü.

“Tad’le Zane kaç yaşındalar?”

“Bu seneki Yazortası Günü on yedilerine basacaklar.”

Kısa bir sessizliğin üzerine, “Oğlanlar adamıza ellerinde olmayan sebeplerden gelmiş olabilirler, ama bu bile Meclis’i endişelendirmeye yetti,” dedi Pug. “Bize karşı olan yükümlülüklerinin sınırı var, ama artık onlara güvenebileceğimizi biliyoruz. Ayrıca unutmama, Marie’yle evlenmeyi ve oğullarını ailemize katmayı seçmeden evvel ne bana ne de annene danıştın.”

Caleb baş salladı. “Böyle olacağını biliyordum.”

“Sana mutluluğu nerede bulabileceğini söyleyemem Caleb. Hiç kimse söyleyemez. Yaşamının pek çok açıdan Magnus’unkinden daha zorlu geçtiğini biliyorum. Büyü yapamadığın için hep dışlandın. Bunun farkındayım. Fakat yaptığın seçim, o iki oğlanı anlam veremeyecekleri bir dünyanın içine soktu. Üvey babaları

olarak onlara bu ailenin bir parçası olmayı öğretmek senin görevin.”

Pug gözlerini karanlığa dikti. “Tad ile Zane’in yaşındayken iki yıl boyunca bir Tsurani esir kampında tutuldum; Tomas ise yine o yaşlarda Gri Kuleler’deki cücelerle omuz omuza savaştı.

“Belki bu katedir,” dedi Pug, oğlunun gözlerine bakarak. “Ama ister kateder ister tesadüf olsun, onlar artık bu işin bir parçası ve bunun ne anlamı geldiğini ikisine de öğretmek zorundasın.”

“Marie hiç mutlu olmayacak.”

“Biliyorum, ama onu ailemize ısıtırmak için elimizden geleni yapacağız.” Pug gülümsedi. “Sence Büyücünün Adası’nda karşılaşacaklarına hazır mıdır?”

“Oldukça açık fikirlidir,” dedi Caleb. “Sanırım üstesinden gelecektir.” Birlikte şenliğe dönerlerken, “Ama ortama alışana kadar Pithirendarlı kız kardeşlerle fazla samimi olmasını engelleyelim derim,” diye ilave etti. “Bir annenin oğulları hakkında keşfetmesi gereken şeyler de var.”

“Mesela annenin seni ararken Salador’daki o geneleve gelmesi gibi mi?”

Caleb bir kahkaha patlattı. “Aynen öyle. Kimin daha çok şaşırdığını bilemiyorum; benim mi, annemin mi, yoksa o fahişenin mi.”

Pug oğlunun omzunu sıvazladı. “Bahse varım annendir.”

“Muhtemelen haklısın,” dedi Caleb.

Şenliğe geri döndüklerinde Caleb yeni eşini aramaya koyuldu. İçini derin bir hüznün kaplamıştı; oğullarını da alıp sabahın ilk ışıklarında yola çıkması gerektiğini ona nasıl söyleyeceğini düşünüyordu kara kara.

KESH

Tal sabırlıymış gibi davranıyordu.

Efendisinin sağında duran Petro Amafi, Tal'ın bezgin Krallık soylusu taklidine itaatkar uşak rolüyle eşlik ediyordu. Kaspar ise Bas-Tyra'daki dükün sarayından gelmiş Comte du Basillion sıfatlı André kimliğiyle biraz ilerideydi.

Tal da ziyarette bulunan tüm soylular gibi Yüce Kesh'e geldikten sonra adet gereği imparatorluk sarayına uğramaya mecburdu. İmparator Diigai onunla görüşemeyecek kadar meşguldü elbette. Kaspar yanında tam yetkili ticaret elçisi olduğunu gösteren Adalar Kralı imzalı evraklarıyla alt kademedeki bir bürokrat rolü oynuyordu ve de bu yüzden İmparator'un karşısına çıkacak kadar seçkin biri değildi. Önemsiz bir soylu ve Roldem'deki Ustalar Sarayı Şampiyonu olan Talwin Hawkins için de aynı şey geçerliydi.

Onun yerine ziyaretçilere kendilerini önemsiz hissettirmeyecek ölçüde yüksek, ancak statüleri konusunda olmadık beklentiler içine girmelerini önleyecek kadar da düşük kademeli bir görevli tarafından karşılanacaklardı. Birlikte Roldem'den ayrılmadan önce Kaspar'ın Talwin'e açıkladığı gibi, Roldem kendini Krallıklar Denizi'nin kültürel merkezi farz etse bile Kesh kendini bilinen dünyanın merkezi olarak görüyordu –ki bunda pek de haksız sayılmazdı.

Kesh tarihsel olarak Midkemia dünyasındaki en güçlü ulustu ve İmparatorluk'un sınırlarını daha da genişletmesinin önündeki tek engel, Kesh Konfederasyonu olarak da bilinen güney eyaletlerini kendine bağlı tutmak için verdiği sonu gelmez mücadeleydi. İki yüzyıl önce güneydeki bir ayaklanma, artık Crydee Düklüğü ve Natal Özgür Şehirleri olarak ikiye bölünmüş durumdaki Bosania adlı kuzey eyaletiyle Queg ada vilayetinin İmparatorluk'tan kopmasına fırsat sağlamıştı.

Şimdilerde Roldem donanması ile Adalar'ın Doğu Filosu arasındaki ittifak, bir Kesh istilası halinde müttefiklerin birbirlerine yardım etmelerini öngören doğu krallıkları arasındaki gevşek bir antlaşmanın da desteğiyle, İmparatorluk'un doğu sınırlarını kontrol altında tutuyordu.

Batıdaysa, Krallık'ın Batı Donanması ile Queg İmparatorluğu'nun donanmasına ek olarak Natal Özgür Şehirleri'nin ekonomik gücü, Kesh'in o yönde gelişmesine engel teşkil ediyordu. İşte bu yüzden Triagia kıtasının siyasi haritası asırlardır ilk defa istikrarlı bir seyir izlemekteydi. Tabii bu da savaşların artık daha çok ekonomik ve siyasi alanlarda gerçekleştiği ve eskisi kadar aleni olmasa bile askeri bir çatışma kadar pis ve tehlikeli geçtiği anlamına geliyordu.

Talwin her ulusun vatandaşlarının tadını çıkarttukları bu istikrarın korunması için üzerine düşen görevi yapmaya çalışıyordu; bölgede kargaşa çıkmasının düşmanın işine geleceği belliydi.

Kaspar'ın onunla göz göze gelmeye çalıştığını fark eden Tal, "Git ve Lord André'nin ne istediğini öğren," diye fısıldadı Amafi'ye.

Zamanında iki adama da ihanet etmiş olan eski suikastçı Petro Amafi öne çıkarak takdim salonunun girişinde sessiz sedasız

bekleyen diğer insanların yanından hızlı adımlarla geçti.

Takdim kuyruğunda kaba da olsa bir düzen mevcuttu, zira orada bulunan herkes hangi sırayla çağrılacağına dair az çok fikir sahibiydi. Kapının yakınında, neredeyse doğrudan İmparator'la tanıştırmaya layık olacak kadar yüksek mevkiden insanlar bekliyorlardı: uzak diyarların önemsiz prensleri, kraliyet aileleriyle kan bağı bulunan soylular ve büyükelçiden daha düşük kademedeki elçiler.

Bir zamanlar Olasko Düklüğü'nün hükümdarı olduğu için Kaspar'ın o yüksek mevkilerde bulunmuşluğu vardı. Kesh'e yaptığı son devlet ziyaretinden bu yana beş yılı aşkın zaman geçtiğinden, tanınacağını pek sanmıyordu –tabii Kaspar'a onu bir yerden tanıır gibi bakan görevliler olmuyor da değildi. Kaspar, Olasko hükümdarı olduğu zamanki halinden kendi tahminiyle on beş kilo civarı daha hafifti. Sert geçen bir seneye ve eskisi kadar bereketli olmayan sofralara ilaveten titiz bir idman programı onu zayıflatmıştı. Ayrıca eskiden sakalını kısa keserken artık sinekkaydı tıraş oluyordu ve saçlarını omuzlarına kadar uzatmıştı. Bas-Tyra'nın en revaçtaki tarzından alınmış kıyafetiyle artık tam bir saraylı beyefendiye benziyordu.

“Efendi Talwin neye ihtiyacınız olduğunu soruyor Haşmetlim,” dedi Amafi, Kaspar'ın yanına vardığında.

Kaspar başını hafifçe sallayarak, “Silahtara bir sorunum olabileceğini söyle. Galiba tanındım,” dedi.

Amafi, Pençe'nin eski eğitimcilerinden biri olan yaşlı ajan Pas-ko'yla konuşmak istercesine şüphe uyandırmadan döndü. Havadan sudan konulardan bahsederken odayı şöyle bir taradı ve kimseyle göz temasında bulunmasa da etraftaki her türlü potansiyel tehdidi tespit etmeyi başardı. Sonra gülümseyerek Kaspar'a baktı.

“Acaba lordum sağdaki o küçük kapının yanında duran görevliyi mi kastediyor?”

“Aslında o kapıdan çıkıp gitmeden önce onunla konuşan adamı kastediyordum,” dedi Kaspar. “Senin dediğin görevli sanırım beni sadece göz hapsinde tutuyor.”

“Endişenizi efendime iletteceğim,” dedi Amafi. “Bu akşam sizi buluşma yerinde göremezsek başınıza bir şey geldiğini farzedeceğiz.”

Kaspar yavan bir yüz ifadesi ve zoraki bir tebessümle, “Aynen öyle yapın Amafi,” dedi.

“Bunu böyle şeylere ilgi duyabilecek olanlara da iletiver,” dedi Pasko.

Amafi başıyla onayladı. Orta yaşlardaki somurtkan bir adam olan Pasko, Kaspar’ı yakından izlemesi için Meclis tarafından görevlendirilmişti. Eski Olasko Dükü geçen sene Dasati tehlikesini haber vererek Meclis’in gözüne girmişse de, ona tam anlamıyla güvenilmiyordu hâlâ. Bu yüzden Talwin gözünü Amafi’nin üstünde tutarken Pasko da Kaspar’ı izlemekteydi.

Plan oldukça basitti: Meclis, Kesh şehrine üç grup ajan yolla-mıştı –Kaspar’la Pasko, Tal ile Amafi ve de Caleb’le oğlanlar. Kaspar önemsiz bir elçi olarak hükümetin pek çok kilit bakanına ve bürokratına erişebilirdi. Tal, Kesh’in aşağı kademedeki soyluları arasına kolayca karışabilirdi; eski bir Ustalar Sarayı Şampiyonu olduğu ve hem çapkın hem de kumarbaz biri olarak tanındığı için pek çok sosyal etkinliğe davet edilecekti. Caleb’le oğlanlar ise alın teriyle çalışanlardan tut da suçlulara kadar, İmparatorluk’un sıradan halkı arasında rahatlıkla hareket edebilirlerdi. Birbirinden farklı üç ekip kullanılarak Gece Şahinleri liderinin nerede olduğuna dair bir ipucu bulunabileceği umut ediliyordu. Pug ayrıca o

kanallardan biri vasıtasıyla eski düşmanı Leso Varen'in de yerini tespit etmeyi arzuluyordu.

Amafi, Kaspar'ın mesajını Tal'a ilettili. "Birbirimizden ayrılr ve sorgulanırsak ne diyeceğini biliyorsun," dedi Tal.

"Evet Haşmetlim," diye karşılık verdi gri saçlı suikastçı. "Comte'yle gerek Bas-Tyra'da, gerekse diğler bazı mekânlarda pek çok kez karşılaşmışlığınız var. Hattâ onunla kâğıt oynadığınız bile oldu. Caralién'den Kesh'e gelirken onunla aynı gemide yolculuk ettiğinizi öğrenmek sizi memnun etti. Gözcü Noktası'ndan Ishlana'ya dek karadan gittik, sonra da bir nehir teknesine bindik. Comte size Rillanon'dan geldiğini söyledi, o yüzden herhalde Derin Taunton'dan Jonril'e kadar karadan, sonra Caralién'e denizden gitmiştir. Comte'nin şen şakrak bir yol arkadaşı olması bizim için büyük bir şans." Şeytani bir tebessümle ekledi: "Ve tabii lakayt bir kâğıt oyuncusu olması da."

"Fazla abartma," dedi Tal. "Ama kâğıt oynayıp parasım cebimize indirmek için onunla vakit geçirdiğimizi zannederlerse beraber bir dolap çevirdiğimizden kuşkulamayacaklardır herhalde."

"Küçük bir kötü niyete inanmak, bir büyüğüne inanmaktan hep daha kolay olmuştur Haşmetlim," diye fısıldadı Amafi. "Bir keresinde bir adamın evine onu öldürmek için değil de karısıyla düşüp kalkmak için girdiğimi iddia edince darağacından kurtuldum. Kadın bu iddiamı hararetle reddetti, ama işin ilginç tarafı o sesini yükselttikçe yetkililer bana daha çok inanır oldular. Kapatıldığım hücreden birkaç gün içinde kaçtım; adam karısını dövdü ve karısının ağabeyi onu bir düelloda öldürdü. Ben de onun kılına bile dokunmadan gidip ücretimi aldım. Yine de teselli amacıyla karısının yanına uğradım ve davranışlarına bakarak, muhafızların neden ona değil de bana inandıklarını anladım." Hülyalı bir

yüz ifadesiyle ekledi: "Tuttuğu yas onu daha da ihtiraslı kılmıştı."

Tal kıkırdadı. İlişkileri boyunca Amafi'yi seve seve öldürebileceği zamanlar olmuştu ve eski suikastçının da uygun bir ücret karşılığında kendisini öldürebileceği durumlarla karşı karşıya kaldığından emindi, fakat buna rağmen, her nasılsa bu serseriye zamanla kanı ısınmıştı.

Kaspar'a beslediği hisler çok daha karmaşıktı. Adam halkının topyekûn yok oluşuna sebebiyet vermişti ve eskinin Gümüş Şahinin Pençesi Tal Hawkins de o felaketten tamamen rastlantı eseri kurtulmuştu; yoksa Orosinililerin büyük bölümüyle beraber ölüp gidecekti.

Yine de Kaspar artık bir müttefik, Gölgele Meclisi için çalışan bir diğer ajandı. Ve Tal artık Kaspar'ın canice kararlarının çoğunun altında Meclis'in en tehlikeli düşmanı olan Leso Varen adlı büyücünün yattığını biliyordu. Yine de, Varen'in etkisi olmasa bile Kaspar bazen acımasız, taş kalpli bir piç kurusu gibi davranabiliyordu. Buna rağmen halkının intikamını almak için uygun bir vakitte Kaspar'a ihanet etme niyetiyle ona hizmet ederken bile adamda Tal'in takdir ettiği bir yön vardı. Tal ortak düşmanlarına karşı Kaspar için canını bile vermeye razı olsa da, diğer bazı durumlarda onu gözünü kırpmadan öldürebileceği gibi kafa karıştırıcı bir ikilemeydi.

"Düşüncelere dalmış gibi görünüyorsunuz Haşmetlim. Sizi endişelendiren bir şey mi var?"

"Her zamanki şeyler işte Amafi. Bazen tanrıların şeytani bir espri anlayışları olduğuna inanıyorum."

"İyi dediniz Haşmetlim. Ara sıra akıllıca laflar eden babam, 'Tanrılar bizi ihmal ettiğinde kendimizi kutsanmış saymamız lazım' demişti bir keresinde."

Tal'in bakışları Kaspar'a çevrildi. "Bir şeyler oluyor."

Amafi dönüp baktığında alt kademeden bir saray yetkilisinin Kaspar'la konuştuğunu gördü. Çok geçmeden Kaspar ile Pasko yetkiliyi takip ederek daha evvel Kaspar'ın Amafi'ye bahsettiği küçük yan kapıdan geçtiler. Tal iç geçirdi. "Bakalım planlarımız daha başlamadan bitecek mi."

"Umalım da tanrılar bugün bizi ihmal etsin Haşmetlim."

Kaspar çok kibar bir görevli tarafından bir dizi uzun koridor-dan geçirildi. Resmi ziyarette bulunan bürokratların karşılandığı daha küçük salonların etrafından ara koridorlar vasıtasıyla dolaştırılıp daha üst mevkideki hükümet yetkililerine ayrılmış ofislere doğru götürüldü.

İmparator'un sarayı, Overn Dibi'ne tepeden bakan koca bir platonun üst yarısını ve o platonun ayak ucundaki aşağı kent'in tamamını kaplıyordu. Kesh hükümdarları çok uzun zaman önce aşağıdaki küçük kente egemen olacak son derece korunaklı bir konuma sahip dev bir hisar inşa etmişlerdi. Aradan geçen yüzyıllarla beraber orijinal hisara eklemeler yapılmış ve bir kısmı yeniden inşa edilip genişletilmişti, ta ki platonun üst kısmı bütünüyle kaplanana dek. Toprağın derinliklerindeki tünellerden bazıları aşağı kente kadar uzanmaktaydı. Kaspar'a göre saray daha çok bir arı kovanını andırıyordu. Ve işte bu yüzden o anki konumunu tam olarak bilemiyordu adam. Tabii bu son yolculuktan önce kaybolma korkusu yaşamış değildi, çünkü ziyaretçi bir hükümdar olarak yanında her türlü ihtiyacını karşılayan bir Kesh soylusu veya bürokrat bulunmadığı hiç olmamıştı.

Kaspar, Kesh hükümetinin yapısını bir yabancı'nın bilebileceği kadar iyi biliyordu ve bu ulusun Midkemia'daki diğer tüm ulusla-

rınkinden daha köklü bir bürokrasi, yani herhangi bir hükümdarlık hanedanından çok daha uzun süredir varlığını sürdüren bir sistem tarafından kontrol edildiğinin farkındaydı. Krallar ferman çıkarabilir ve prensler ordulara komuta edebilirlerdi, fakat fermanlar halka iletilmezse kimse onları uygulamazdı ve gıdalarla malzemelerin zamanında temini sağlanmazsa prensin ordusu ya açlıktan ölür ya da isyan ederdi.

Kendi düklüğü nispeten daha küçük ve düzenli olduğu için Kaspar'ın pek çok defa minnet duymuşluğu vardı. Hayatının büyük bir bölümü boyunca kalesinde hizmet veren her görevlinin adını teker teker sayabilirdi. Buradaysa İmparator'un kendi özel odasında çalışan uşaklarının adını sayabileceğinden bile emin değildi.

Büyük bir ofise vardıklarında, Pasko'ya odanın dışındaki taş bankta beklemesi talimatı verildi. Kaspar bir kapıdan geçirilerek şaşaa ile işlevselliğin garip bir karışımını barındıran, dışarıdakinden de büyük bir odaya sokuldu. Odanın ortasında büyük bir masa vardı ve arkasında yaşlı bir adam oturuyordu. Adamın bir zamanlar yapılı olan vücudu artık yağ bağlamışsa da, o yağların altında yeterince kas olduğu belliydi. Kaspar ihtiyarın kafasının içinde kurnaz ve tehlikeli bir zihin bulunduğunun da farkındaydı. Adam bir Safkan'a uygun şekilde giyinmişti: belden örgülü bir ipek kemerle tutturulmuş keten bir erkek eteği, ayaklarında çapraz bağlı sandaletler ve çıplak bir göğüs. Boynundaki bir düzine kadar boyunluğun çoğu altın ve pırlantalardan yapıldığı halde aralarında zincire geçirilmiş bazı ilgi çekici ve parlak taşlar da yok değildi. Bunlar gece karası tenine bariz bir tezat teşkil ediyordu. Adam Kaspar'ı neredeyse siyah görünecek ölçüde koyu kahverengi gözlerle süzdü; sonra beyaz dişleri yine yüzüne tezat oluşturacak biçimde gülümsedi.

“Kaspar,” dedi dostane bir ses tonuyla. “Farklı görünüyorsun, dostum. Hattâ aşırıya kaçmak gibi olmayacaksa, daha iyi göründüğünü bile söyleyebilirim.” Yaşlı adam elini sallayarak Kaspar’ın refakatçisini ve kapının yanındaki iki muhafızı gönderdi. Artık odada yalnızdılar.

Kaspar hafifçe baş salladı. “Turgan Bey, Kalenin Efendisi. Acaba niye şaşırmadım?”

“Sahiden de eski Olasko Dükü’nün İmparatorluk’a gizlice girebileceğini düşünmedin ya?”

“Ummadım değil,” cevabını verdi Kaspar.

Lord Turgan, Kaspar’a oturmasını işaret etti. “Comte André?” Bir parça parşömenin üzerinde yazanlara göz attı. “İtiraf etmeliyim ki seni daha sınıır geçtiğin anda yakalatmamak için kendime gem vurmam çok zor oldu, ama neler çevirdiğini merak ediyordum. Kente girdiğinde tanınmış asilerle veya kaçakçılarla görüşmene anlam verebilirdim. Ama onun yerine kendini Bas-Tyra Dükü’nün sarayından gelmiş tam yetkili ticaret elçisi olarak takdim etmeye kalkışman? Sonra da buraya gelip böyle... böyle ortalık yerde dikilmen?”

Hâlâ güçlü görünen yaşlı adam parmaklarını masaya vurdu. “Eh, seni ve o uşağını timsahları besleyesiniz diye Overn’e atmam için bir sebep varsa duymayı çok isterim. Belki Hawkins denen o dostunu da sizin yanınıza yollarım.”

Kaspar arkasına yaslandı. “Hawkins’le sık sık kâğıt oynarız, ama hile yaptığını düşünüyorum. Aramızda başka bir şey yok. Krallık’ın meşhur bir silahtarıyla beraber gelmemin bana biraz daha güvenilirlik kazandırabileceğini düşündüm.”

“Tabii o gencin vadesinden önce ölmesine de sebep olabilirsin.” Turgan Bey kıkırdadı. “Talwin Hawkins’in iki yılı aşkın za-

man hizmetinde kaldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da tahttan indirilişinde kilit rol oynadığını? Ama işte burada, benim kalemdeyiz ve saçma sapan kâğıt oyunlarıyla vakit öldüren basit yolcular gibi davranıyorsunuz.” Başını iki yana salladı. “Sana karşı sevgi beslediğimi söyleyemem Kaspar. Yaptığın hınzırlıklar yüzünden gözümüzü daima üzerinde tuttuk, ama kendi küçük köşende kaldığın müddetçe seni pek fazla umursamadık. Ayrıca dürüst konuşmak gerekirse Kesh’le yaptığın antlaşmalara hep bağlı kaldın.

“Ama artık Olasko’nun hükümdarı olmadığına göre belli başlı siyasi nezaket kurallarına uymamıza gerek yok. Saraya sahte kimlikle girdiğini düşünürsek, senin bir casus olduğun sonucuna varabilir miyiz?”

“Varabilirsiniz,” diye gülümsedi Kaspar. “Ama önce sana verecek bir şeyim var.” Kaspar elini tuniğine sokup Gece Şahini kolyesini çıkardı. Kolyeyi masanın üzerinden Turgan’a itti ve yaşlı adamın onu alıp incelemesini bekledi.

“Bunu nereden buldun?”

“Bir dostumun dostundan; o da Lord Erik von Darkmoor’dan aldı.”

“Pek çok Kesh generalinin uykusunu kaçırarak bir isim. Sınırdaki birkaç kez bize çok büyük zarar verdi.”

“Eh, sınır komutanlarınız merkezi otoriteden talimat bekleme-yip imparatorları adına fethi kalkışmasalardı başınız von Darkmoor’la bu kadar belaya girmezdi.”

“Batı sınırına aklı başında subaylarımızı gönderdiğimiz pek olmaz.” Turgan Bey iç geçirdi. “Genelde onları kendi teşkilatlarımızın çıkarı için burada, başkentte tutarız. Siyaset beni canımdan bezdirdi.” Parmağıyla kolyeye vurdu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Kesh soyluları öldürülüyor.”

“Kıçka karşılaşılan bir durum bu,” dedi Turgan Bey tebessüm ederek. “Zaten bir sürü soylumuz var. Aşağı kentte elini sallasan soyluya çarpıyor. Son birkaç bin yıldır halkımız üreme konusunda pek gayretli.”

“Tabii Safkanların da sonu geliyor.”

Turgan Bey’in tebessümü silindi. “Von Darkmoor’un bunu bilmemesi gerekirdi. Sandığımdan daha becerikli casusları olmalı. Yine de eski Olasko Dükü’nün ne diye şehrim, hattâ sarayına kadar gelip bunu bana verdiğini merak ediyorum. Seni kim gönderdi? Dük Rodoski mi?”

“Alakası bile yok,” dedi Kaspar. “Bacanağım başımı yemek masasının karşısında görmektense kalesinin kapısı önündeki köprüyü süslerken görmeyi yeğler. Kellem sırf kız kardeşime duyduğu sevgi sayesinde hâlâ omuzlarımin üzerinde; tabii o da Olasko’dan uzak durmam kaydıyla.”

“Öyleyse seni von Darkmoor mu gönderdi?” dedi Bey, kaşlarını çatarak.

“Kronдор’un saygıdeğer Şövalye Komutanı’nı sadece bir kere gördüm, o da çok kısa süreliğine.”

Bey’in gözleri kısıldı. “Seni kim yolladı Kaspar?”

“Sana gölgelerde yalnızca düşmanların saklanmadığını hatırlatan kişi,” dedi Kaspar.

Turgan Bey ayağa kalktı. “Benimle gel.”

Kaspar’ı içinde katipler için bir çift masanın yanı sıra rahat bir kanepenin de bulunduğu ferah bir çalışma odasından geçirdi ve üç kat aşağıdaki yemyeşil bir bahçeye tepeden bakan bir balkona çıkardı. “Artık kimsenin bizi dinlemediğinden emin olabilirim.”

“Kendi muhafızlarına da mı güvenmiyorsunuz?”

“Eskiden güvenirdim, ama benimle ne kadar uzaktan akraba olurlarsa olsunlar İmparatorluk hanedanı mensupları teker teker öldürülmeye başlanınca güvenmez oldum.” Adam, Kaspar’a baktı. “Seni Nakor mu yolladı?”

“Dolaylı olarak,” dedi Kaspar.

“Babam bana o çılgın Isalanili’nin saraya ilk kez gelişinin öyküsünü anlatmıştı. O, Prens Borric, Erland ve Lord James –o zamanlar bir baron muymuş neymiş– İmparatoriçe’yi hayatta tutmuşlar ve o öldüğünde tahta geçmesi için Diigai’yi torunuyla evlendirmişler. İmparatoriçe’yi korumuşlar, hem de İmparatorluk taht odasında! Üstelik o budala Awari’yi tahta geçirmek isteyen katillere karşı. O günden beri babam Krallık’a daha farklı bir gözle bakar oldu. Ve bana Nakor’un heybesinden çıkardığı şahinin öyküsünü anlattı.” Arkasına yaslanıp ekledi: “Olağanüstü bir gündü. O yüzden Nakor babamın Geansharna’daki malikanesine çıkagelince ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin –o günlerde herhalde on beşimdeydim.” Gözleri kısıldı. “O deli Isalanili beni o zamandan beri şaşırtıp duruyor. Nasıl olup da onunla beraber çalışmaya başladığını sormayacağım, ama seni buraya o gönderdiyse bunun iyi bir sebebi olmalı.”

“Var da. Eskiden emrimde çalışan, daha doğrusu çalıştığını sandığım Leso Varen diye bir büyücü vardı. Sonradan anlaşıldı ki, sürgüne gönderilmemden önceki birkaç sene boyunca yaptığım taşkınlıklardan kısmen sorumluymuş.”

Bey konuşacak gibi oldu, fakat vazgeçti ve Kaspar kaldığı yerden devam etti. “Ne yaptığının ve onları niye yaptığının ayrıntılı bir değerlendirmesini dinlemek istiyorsan bir ara başını seve seve ağrıtırım, ama şimdilik mevcut sorunlarının kaynağının Varen olabileceğini bil yeter. Eğer bu doğruysa, ortada Kesh siyasetinin

her zamankinden daha kanlı işlemesinden çok daha büyük bir tehlike var demektir.

“Nakor’un düşündükleri doğruysa bütün bölgenin istikrarı sarsılabilir ve çok sayıda lüzumsuz savaşla karşı karşıya kalabiliriz.”

Bey bir müddet kıpırtısız durdu, sonra, “Burada olduğunu başka kim biliyor?” diye sordu.

“En başta Hawkins,” dedi Kaspar. “Nakor, yanımızdaki adamlar ve Meclis’in kuzeydeki ajanlarından birkaçı, ama Kesh’te bunu senden başka bilen yok.” Kaspar bir an Caleb’in ekibinden de bahsetmeyi düşündü, fakat ifşa edilme tehlikesine karşı bazı şeyleri kendine saklamak en doğrusuydu.

“Bir sorunumuz var,” dedi Turgan Bey. “Ajanlarımın çoğu senden haberdar. Hepsinin güvenilir olduğuna inansam da, tarih bize aksini öğretiyor. Bu durumu nasıl avantaja çevirebiliriz?”

“Siyasi sığınma?”

“İşe yarayabilir. Üstelik evrakların için endişelenmemize de gerek kalmaz,” dedi Bey. “Herhalde yanındakiler iyidir?”

“Kusursuzlar.”

“Kimse onları incelemekle uğraşmayacak. Bütün bunların bir hile olduğunu söyleriz –seni düşmanlarından sağ salim kaçırmak için. Eh, bir liste hazırlasan iyi edersin Kaspar. Öldüğünü görmek için can atan çok kişi var.”

“Beni derinden üzse de,” dedi Kaspar, “haklı olduğunu itiraf etmeliyim.”

“Hikâyeyi süsleyecek birkaç ayrıntıya ihtiyacımız var, ama şimdilik şu kadarı yeter: senin canını bağışlayacağına dair kız kardeşine verdiği söze rağmen bacanağının ajanları peşindeler. Olas-ko’dan kaçtıktan sonra sığınabileceğin yegane güvenli limana, yani Yüce Kesh’e geldin. Uygun mu?”

“Tetkik gerektirecek,” diye sonuca vardı Kaspar. “Rodoski sözünün eridir, ama bunu pek hatırlayan olmaz. Zaten Olasko’dan ayrılacağıma da söz vermiştim.”

“Sana arka çıkacak birini bulacağım Kaspar. O kişi ben olamam. Kalenin Efendisi tahtı müdafaa edecek son kişidir ve kuşularım doğruysa taht çok yakında saldırıya uğrayacak.

“İmparator ömrünü uzatmak için büyüden faydalanıyor ve şu an yüz yaşının üstünde. Lordlar ve Ustalar Galerisi’ndeki bazı kişiler bir değişiklik olsun istiyorlar. İmparator’un oğulları öldüler ve kızları da yeni veliahtlar doğuracak yaşı çoktan geride bıraktılar.”

“Taht kime kalacak?”

“İmparator’un en büyük oğlunun en büyük oğlu Sezioti’ye, ama etkileyici bir lider değil o. Küçük kardeşi Dangai ise oldukça popüler. Çok başarılı bir avcı –ki bu meziyetin Safkanların gözünde ne kadar önemli olduğunu bilirsin– ve aynı zamanda bir savaşçı. Şu anda Dahili Lejyon’a komuta ediyor ve bu, İmparatorluk’ta çok önemli bir konum.

“Sezioti bir alim; sevilip sayılsa dahi doğal bir lider olarak görülüyor. Ancak At Ustası Lord Semalcar’la İmparatorluk Savaş Arabacıları Başlı Lord Rawa’nın desteğine sahip, ki bunun Dahili Lejyon’un desteğinden arta kalır yanı yok.”

“Kısacası Lordlar ve Ustalar Galerisi yine bölünmüş durumda ve topyekûn bir iç savaş mümkün görünüyor,” dedi Kaspar.

“Maalesef,” dedi Turgan Bey.

“Sanırım ortak bir amaca sahibiz.”

“Öyle gözüküyor,” dedi Bey. “Sana bir oda hazırlatacağım ve İmparator’u görmem için sana arka çıkacak birini ayarlayacağım. Majestelerinin huzuruna çıkmam için ne lazımsa yapılacak.” Du-

raksadı. “Peki Hawkins konusunda ne yapacağız?”

“Şimdilik onu kendi haline bırak. Bensiz gelseydi ona nasıl davranacaktın? İşte aynen öyle davran.”

“Pekala,” dedi Bey. “Uşağını daha sonra yanına gönderteceğim ve bir-iki gün içinde bize ne gibi bir faydan dokunabileceğini göreceğiz.”

“İmparatorluk’un güvenliğinden çok daha fazlasının tehlikede olduğunu sana hatırlatırım,” dedi Kaspar. “Olasko’da istenmiyor olabilirim, ama ulusuma değer veriyorum ve kız kardeşimle ailesini bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Burada çıkacak bir savaş, sınır ötesine taşarsa onları da tehdit edecektir. Kesh’teki bir iç savaş, bölgesel istikrarı kolayca bozabilir.”

Kaspar şimdilik Talnoylardan ve Dasati tehlikesinden bahsetmemenin daha iyi olacağını düşündü. Bey’in yeteri kadar tasası vardı.

“Başımdaki tek derdin güneydeki bölücü asiler veya kuzeydeki hırslı Krallık generalleri olduğu eski günleri özlüyorum Kaspar,” dedi Bey ve onu yolcu ederken ekledi: “Sınır savaşları tüm bu büyüden, entrikadan ve gizli ittifaklardan çok daha basit oluyor. Şimdi iyice dinlen. Yakında gene konuşacağız.”

Kaspar bir uşağın peşinden kalacağı yere gitti ve oranın kral-lara layık döşenmiş olduğunu görmekten memnun oldu. Yedi odadan oluşan dairesinde, bazıları hayret verici ölçüde güzel genç kızlar olan çok sayıda uşak mevcuttu. Her uşağın üzerinde aynı keten etekten, erkeklerin çok hoşuna giden çıplak göğüs kısmından ve boyunlarında mevkilerini gösteren boyunluktan oluşan geleneksel Safkan kıyafeti vardı.

Pasko çıkageldiğinde Kaspar’ı kanepeye oturmuş, bir meyve tabağından atıştırırken buldu. Birbirinden güzel iki genç kadın ya-

kın bir mesafede ondan gelecek emirleri bekliyordu. Gümüş Şahinin Pençesi'nin eski öğretmeni ve Meclis'in kıdemli ajanı sordu: "Her şey plana uygun gitti mi?"

"Olaylar beklediğimiz gibi geliyor," dedi Kaspar. "Lord Bey tıpkı bize bahsedildiği gibi biri çıktı."

İki adam da gösterişli daireye baktı. Kaspar kızlardan birine göz attığında kız ona sıcak bir tebessümle karşılık verdi. Pasko'ya dönüp, "Böyle olacağını bilseydim çok daha önce siyasi sığınma talebinde bulunurdum," dedi Kaspar.

TEHDİT

Ralan Bek gitmişti.

Nakor doğrulup oturdu, etrafına bakındı, ama genç adamdan bir iz bulamadı. Sonra mağaranın doğusundaki küçük bir tepenin üstünde bir şey hareket etti. Nakor ayağa kalktığı sırada Bek büyük bir çalı çırpı demetiyle görüş alanına girdi.

“Uyanmışsın,” dedi genç adam sırtarak.

“Evet,” diyen Nakor da gülümsedi. “Uyandım.”

“Ateşin azalmaya başladığını gördüm ve gidip biraz daha yakacak getireyim dedim.”

“Aç mısın?” diye sordu Nakor.

“Daima,” diyen genç adam çalı çırpı demetini yere bıraktı ve heybesini eşelemekte olan Nakor’un yakınına oturdu. “Umarım yine portakal vermezsin. Bu gidişle ishal olacağım.”

Nakor başını iki yana salladı. “Seyahat kumanyası.” Yağlı kâğıda sarılı bir paket çıkardı. “Al.”

Bek kâğıdı açınca yarım somun ekmek, bir miktar sert peynir ve kurutulmuş biftek buldu. “Hiç fena değil,” deyip kocaman bir lokma ısırıldı.

Karınlarını doyururlarken Nakor delikanlıyı inceledi. Bek’te Nakor’a tanıdık gelen bir şey vardı, fakat sanki o şeyi idrak etmek hiç de kolay değilmişçesine dikkatle bakması gerekiyordu.

“Ne?”

“Ne?”

“Bana bakıyordun. Garip bir şekilde.”

Nakor sırtı. “Sen ve ben benzer bir çocukluk yaşamışız. Küçükken ara sıra evden kaçtığım olurdu ve babam beni bulunca bir güzel pataklardı.” Nakor böylece çocukluğundan, bir kumarbaz haline gelişinden, Pug ve diğer büyücülerle tanışmasından bahsetti.

“Beyazlar ve sarılar içindeki o iri yarı adamın neden burada olduğu anlaşılıyor.”

“Niye öyle dedin?”

“Çünkü söylediklerinin yarısını bile anlamadım Nakor, ama çok önemli insanlardan bahsettiğini anlıyorum ve önemli insanların güçlü müttefikleri olur. Bu yüzden mağaradaki o şeyler de önemli ve güçlü olsa gerek.”

“Geceleyin mağaraya mı girdin?”

Bek sırtı. “Girdiğimi biliyorsun. Uyanıktın, biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü birinin benden istifade etmeye çalışacağını düşünsem ben de uyumazdım.”

“Peki niye öyle bir şeye kalkışmadın?” diye sordu Nakor, yemeğinden bir ısırık daha alırken.

“Çünkü bazen bana bile aptalca gelen işlere kalkışsam da, aptal değilim.”

“Demek geceleyin bana saldırmamanın ya da buradan sıvışıp gitmemenin sebebi bu.”

Bek omuz silkti. “Gidecek bir yerim yok ve oradaki şeyler uzun bir süredir gördüklerimin en ilginç. Aptalça risklere girecek değilim ayrıca.”

“Yani buradan gitmek ya da bana saldırmak aptalca mı olurdu?”

“Senin gibileri tanırım Nakor,” dedi Bek. “Budala ve zararsız gibi gözükürsünüz, ama ne yaptığınızı bilirsiniz. Sana zarar vermemi önleyebileceğinden veya gerekirse bana zarar verebileceğinden emin olmasaydın burada benimle yalnız kalmazdın.”

Nakor omuz silkti ve Bek parmağını ona doğru suçlarcasına uzattı. “Sen bir tür büyü kullanıcısın, değil mi?”

Nakor yine omuz silkti. “Bazı numaralar bilirim.”

Lokmasını çiğneyen Bek başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Planların nedir, Ralan?”

“Ben öyle şeylere kafa yormam,” dedi Bek. “Gider kendime birkaç kafadar ayarlar, kavga çıkartır, sonra da bir kadın falan bulurum. Plan yapmaya gerek duymam. Zaten insanların işine yarayacak bir şeyim de yok. Yani ne değimencilik ne de çiftçilik bilirim; karşılığında para ödenen işlerle aram iyi değildir. Tek bildiğim dövüşmek ve ata binmektir.”

“Senin gibi dövüşebilen bir adamın geçimini sağlayabileceği pek çok yer var.”

“Askerlik mi?” Delikanlı yere tükürdü. “Üniforma giyip emir almak –evet efendim, hayır lordum– gibi şeyler mi? Asla. Bir keresinde paralı askerlik yapmaya kalkıştım, ama içim sıkıldı. İhtiyacım olan tek şey...” Bek dalıp gitti, sonra kara gözlerini Nakor’a çevirdi. “Neye ihtiyacım olduğundan emin değilim, ama bir türlü yerimde duramıyorum.”

“Sanırım anlıyorum,” dedi Nakor.

“Öyleyse ilksin.” Genç adam ayağa kalkıp kılıcını çekti. Nakor’un gözleri biraz açılrsa da yerinden kıpırdamadı. “Bela geliyor,” dedi Bek.

Nakor'un kulağına at sesleri çalındı. O ayağa kalkarken Bek tepeyi tırmandı ve oradaki patikadan inmeye başladı. Aşağıdaki manzaraya bakabilmek için Nakor da tepenin zirvesine yollandı.

Zirveye varınca patikanın yüz metre kadar ilerisinde iki atlının durduğunu gördü Nakor. Silahlı genç adam yaya olarak kendilerine yaklaşırken, yabancılar atlarını durdurup oldukları yerde kaldılar. Biri konuşmak için ağzını açarken Bek sıçradı ve inanılmaz bir mesafe katederek ilk biniciyle arasını kapatıverdi. Atlılar en ufak bir tepki veremedi Bek kılıcını bütün gücüyle savurdu ve ilk adamın kolunu omzundan ayırdı.

Diğer adam bir anlığına affladı, sonra kaçmak için atını döndürmeye çalıştı. Bek kolunu kaldırıp kılıcını bir mızrak gibi fırlattı. Kılıç adamın sırtına saplandı. Nakor daha iki adım atmadan adam atından düşüp yere çarptı.

Nakor katliam yerine vardığında Bek kılıcını almış, üzerindeki kanı adamlardan birinin tuniğiyle siliyordu. "Neler oldu?" diye sordu Nakor.

"Burayı sır olarak saklamak istedin." Bek uzanarak ölü adamlardan birinin şapkasını aldı: etrafına deri bir kayış sarılı, cam boncuklarla süslü ve geniş siperlikli fötr bir şey. "Bu şapkayı beğendim," diyen delikanlı, uyup uymadığına bakmak için onu başına geçirdi. Biraz düzelttikten sonra, "Güzel şapkaymış," dedi.

"Ama..."

Bek omuz silkti. "Hâlâ karnım aç."

Ralan Bek sakin adımlarla tepeyi tırmanırken Nakor arkasından bakakaldı. Onun peşinden gittiğinde, genç adamı birkaç dakika önce oturduğu yerde, yağlı kâğıttaki artıkları yerken buldu. "Başka portakalın var mı?"

Nakor heybesine uzandı ve bir tane çıkarıp ona attı. "O adamları niye öldürdün? Neden buradan yollamadın?"

“Çünkü burada değerli bir şey olduğunu düşünür ve eninde sonunda geri gelir, hattâ belki yanlarında başkalarını da getirirlerdi. Bir sürü lüzumsuz lafa gerek olmadığını düşünüp sorunu çabucak hallettim. Ya şimdi o iki adamı öldürecektim ya da sonra daha fazlasını.” Gözlerini kısarak sordu: “Bunda ters bir şey mi var?”

“Cinayet bu,” dedi Nakor.

Bek omuz silkti. “Ellerinden gelseydi onlar beni öldürürlerdi.”

Nakor'un sesi yükseldi. “Kendilerini savunmak için! Nasıl dövüşüğünü gördüm. Tomas'ı bile zorladın. Üstelik bunu yapabilen tek fani Talwin Hawkins'ti ve o bir Ustalar Sarayı Şampiyonu'ydu! Adamların sana karşı en ufak bir şansı yoktu!”

“Hawkins diye birini hiç duymadım.”

“Bu civarda duymaman normaldir.” Nakor onu süzerken Bek yemeğini bitirdi. Genç adam arkasına yaslandı ve Nakor'a bakıp, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Bekleyeceğiz.”

“Neyi?”

“Bir başkasının gelip mağaradaki o şeyleri incelemesini. Böylece ben de başka işlerle ilgilenebileceğim.”

“Belki de buradan ayrıldığında seninle gelmeliyim,” dedi Bek sırtarak.

“Belki de gelmelisin,” dedi Nakor. “Atılgan bir tabiatın var ama yaptıklarının sonuçlarını zerre kadar umursadığın yok.”

“Niye umursayacakmışım ki?” diye sordu Bek. “Günün birinde öleceğim, ama o günden önce sahip olmak istediğim şeyler var ve önüme çıkanlar bunun bedelini ağır ödeyecekler.” Genç adam gülümsedi. “Ayrıca o kişilere bedel ödetmek hoşuma gidiyor. Ama biri beni öldürebilecek kadar güçlüyse işim bitecek, hepsi bu kadar.”

“Yargılanmak için Lims-Kragma Salonu'nda dirildiğin zaman başına geleceklere endişeleniyor musun?”

Bek omuz silkti. “Niye endişelenecektim? Tanrılar beni böyle yarattılar, değil mi? İçlerinden biri davranışlarımdan rahatsız olursa bana istediğini yapabilir. Bir tanrıya karşı koyamam; madem öyle, niye içlerinden biri beni... böceğe falan çevirmedi?” diye sordu gülererek. “Çünkü bana kalırsa yaptıklarımız tanrıların umrunda bile değil. Tanrılar kimsenin ne yaptığına bakmıyorlar.” Genç adam bu konu üzerinde uzun uzadıya düşünmüş misali başını salladı. “Herhalde bir tapınağı yağmalarsan veya bir rahibi durduk yerde öldürürsen başın belaya girebilir, ama tanrıları rahat bırakırsan onlar da seni rahat bırakırlar. Ben böyle düşünüyorum.”

“Peki ya dostların? Ailen?” dedi Nakor.

Bek, Nakor'a baktı. “Senin dostların ve ailen var mı?”

“Ailem yok,” dedi Nakor. “Bir karım vardı, ama çok uzun zaman önce. Ya dostların? Evet, pek çok dostum var, üstelik de şimdiye kadarkiler içinde en iyileri. Güvendiğim ve karşılığında bana güvenen insanlar.”

“Öyleyse şanslı birisin.” Bek bir şeye bakarcasına gözlerini boşluğa dikti. “Bazen insanları korkutan bir tarafım olduğunu düşünüyorum. Birçoğuyla hiçbir ortak yönüm olmuyor.” Gözlerini Nakor'a dikti. “Genelde iyi vakit geçirmek, belasını bulmak veya kolay yoldan para kazanmak isteyen genç serserilerle takılıyorum. Ara sıra kanımın kaynadığı insanlarla da karşılaşmıyorum değilim; bunlar genelde yumruklaştıktan hoşlanan delikanlılar oluyorlar. Bir keresinde Casamir diye biriyle tanışmıştım. Kafayı çekip kavga çıkarmayı severdi. Üstelik kavga etmek için bir sebep olup olmamasının da önemi yoktu; birini bulur, bir tane patlatır

ve kavgayı başlatırdı. Acı çekmekten zevk alırdı.” Konuşurken Bek’in gözleri parlıyordu. “Birilerini pataklamasını izlemeye bayılırdım, ta ki Kiptak’ta bir muhafız kılıcının kabzasıyla onun kafasını kırana dek. Muhafızın işini bitirdim, ama Kiptak’tan kaçmak zorunda kaldım. O yüzden artık biraz eğlence arayan kimi bulursam onunla geziyorum, ama gerçek dostum diyebileceğim biri yok.”

Nakor yanındaki genç adam hakkında öğrendiklerini düşünürken bir süre sessiz kaldı. Bildikleri çok az olsa da kuşkulandıklarını epey fazlaydı. Sonunda, “Sesler duymaya ne zaman başladın?” diye sordu.

Bek bir dakika kadar Nakor’u süzdü. “Sekiz ya da dokuz yaşımıdayken. Sesleri nereden biliyorsun?”

“Çünkü o yaşlardayken ben de duyuyordum.”

“Sana neler diyorlardı?” diye sordu Bek, hevesle cevap bekleyerek.

“Benim... başka bir yerde olmam gerektiğini.”

Bek kocaman gülümsedi. “Bana da öyle diyorlar.” Sonra tebensümü silindi. “Ve başka şeyler.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Nakor.

“Bilmiyorum.” Bek omuz silkip başını eğdi. “Bazen sesler duymuyorum da... bir şeyler yapmam gerektiği gibi bir hisse kapılıyorum. Birine zarar vermem, bir şeyi ele geçirmem, bir yere gitmem gerektiği gibi bir hisse.” Gözlerini mağaraya çevirdi. “Bu mağarayı duyunca da öyle hissettim. Yanımdakilerden bazıları hiç orali olmadılar, ama buraya gelmem gerektiğini biliyordum.”

“Peki rüyalar ne zaman başladı?”

Bek acı çeker gibi gözlerini kapadı. “Onları görmediğimi hiç hatırlamıyorum.” Gözlerini açıp yine boşluğa baktı. “Onlar...”

Sessiz geçen bir dakikayı takiben Nakor, "Onlar ne?" diye sordu nazikçe.

Bek dönüp baktı. "Sanki bir pencereden dışarı veya bir kuleden aşağı bakıyorum. Bazı şeyler görüyorum... yerler... bir şeyler yapan insanlar. Şiddet dolu şeyler Nakor. Savaşlar, tecavüzler, yanan şehirler görüyorum... Bazen gördüklerim fazla geliyor. Hani sevişirken tokatlanmaktan hoşlanan kızlar vardır, sen de onları tokatlırsın. Sonra senden durmanı ister... elin havada kalakalırsın. Artık kızın bunu istemediğini bilirsin, ama bir tokat daha atmanın sana çok iyi geleceğini de. Kız korkup ağlamaya başlar ve bu sana kendini daha da iyi hissettirir. Ama ona bir kez daha vurursan korkmayı bırakacaktır, çünkü kendinden geçecektir..."

"Veya ölecektir," dedi Nakor usulca.

Bek omuz silkti. "Veya ölecektir. Tam aradaki o alandan bahsediyorum –kıyıda durmaktan, bir anda her şeyin değişebileceğini bilmekten. Atını sıçrayabileceğinden azıcık daha yükseğe sıçratmak ya da içeride seni öldürmek için bekleyen birinin olduğu bir odaya dalmak gibi bir şey." Bek'in gözleri artık faltaşı gibi açıktı; delice bir yüz ifadesiyle Nakor'a baktı. "Uykudan hep bir dehşet hissiyle, sanki bir şeyler olacağını hisseder gibi kalkarım."

"Yani daimi bir beklenti içindesin?"

"Evet, beklenti! Sanki o sahneler tam da... parmaklarımla ucundadır... bilirsin işte." Yüzündeki çılgınlık, yerini dalgın bir ifadeye bıraktı.

"Evet," dedi Nakor. "Bilirim."

Bek'in yüzü tekrar çarpıldı. "Ama o şeyleri yapacak olursam..." Elini açıp avucuna baktı. "Kıza vurursam. Sertçe. Hem de çok sertçe. Ya da atımı o engelin üstünden atlattıysam –karnı çit tarafından yarılrsa ya da iniş sırasında ayağı kırılrsa bile– veya o kapı-

dan dalıp arkasında bekleyen kim varsa öldürürsem...”

“Rüyalar bir süreliğine kesilir,” diye bitirdi Nakor.

“Evet!” dedi Bek ayağa kalkarak. “Anlıyorsun! İyi de nasıl?”

“Çünkü uzun yıllar önce o rüyaları ben de görüyordum.”

“Bir şeyler yapmana sebep oldular mı?”

Nakor omuz silkti. “Bana gösterdiklerini yaptığım zaman bir süreliğine kesildikleri oldu, evet. Bir kumarbaz olup çıktım; hile yaparak büyük paralar kazandığımda rüyalar birkaç günlüğüne kesiliyordu. Dolandırıcılık bile yaptım. Birini dolandırdığım zaman bir hafta kadar rüya görmüyordum. Hile yaparak, yalan söyleyerek ya da çalıp çırparak başkalarına ne kadar büyük zarar verirsem o kadar uzun süre rüya görmüyordum.”

Bek başını iki yana salladı. “Kavgı çıkartırsam veya birine bir şey yaparsam...”

“Kötü bir şey mi?”

Bek omuz silkti. “İyi veya kötüyü anlamıyorum; ne yapmak istediğimi biliyorum o kadar. Birilerini istemedikleri bir şey yapmaya zorlarsam...”

“Ne gibi?”

“İki yıl önce Drago’yla Lanada yakınlarındaki bir kasabadaydık,” dedi Bek. “Drago denen adamla oradaki bir genelevde tanışmıştım. İkimiz de sarhoştuk ve iki kızı yukarı çıkardık –fikrin ona mı, yoksa bana mı ait olduğunu bilmiyorum.” Anıları gözlerinin önünde canlanırcasına dalıp gitti. “Fahişelerden biri tokatlanmaktan zevk alıyordu –zaten hep öylelerini seçerim. Bu seferki tam bir kaplandı. Bağırıp çağırıyor, tırmalayıp ısınyordu.” Uzunca bir müddet sessiz kaldı, sonra omuz silkti. “Neyse, sanırım bir ara istediğinden daha sert davranmaya başladım, çünkü bağırıp ulumaktansa ağlayıp haykırmaya başladı. Drago beni ko-

lumdan tutup durmamı söyledi, bu yüzden onu da öldürdüm.” Nakor’a baktı. “Olayların nasıl öyle kontrolden çıktığını bilmiyorum, ama çıktı işte.”

“Evet, çıkmış.”

Bek gülümsedi. “Ama kontrolü kaybetmek iyi hissettiriyor, değil mi?”

Nakor ayağa kalktı. “Evet.” Bek’in yanına yaklaştı ve genç adam yüzündeki çılginca ifadeyi koruyarak ona baktı.

“Şimdi bana zarar vereceksin, değil mi?”

“Evet, vereceğim,” diyen Nakor, elini Bek’in başının üstüne koydu. Bek kendini savunmaya fırsat bulamadan Nakor’un avucundan yükselen bir ışık, iri yarı savaştıcıyı oturduğu yerde dondurdu. Dişlerini sıkı Bek gözlerini yuvarladı ve tuhaf bir ses çıkarmaya başladı. Göğsünün derinlerinden başlayan alçak hırıltı giderek tizleşti ve gırtlığına ulaşınca kulak tırmalayıcı bir homurtuya dönüştü. Ses yükselerek daha da tizleşti ve ızdırap dolu bir hal aldı.

Bu böyle sürüp gitti, ta ki Bek’in ciğerlerinde hava kalmayana dek. Genç adam artık sadece kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Dişleri hâlâ sıkılıydı ve yüzü giderek kızarmaktaydı. Tamamen geriye yuvarlanan gözlerinin sadece beyazları görülebiliyordu. Sonra rengi koyulaşmaya başladı –kırmızıdan mora. Cildi maviye çalmaya başlayınca Nakor elini çekti.

Bek şiddetle sarsılırken hırıltılı bir nefesle sessizliği bozdu ve sırtüstü devrildi. Gözlerini nihayet kapadı, titreyerek yerde öylece yattı.

Kıpırdamadan bekleyen Nakor, nöbet geçiren bir adamı seyrederek gibi seyretti iri yan genci. Tam beş dakika geçtiğinde nöbet hafifledi. Bek’in solukları yavaşladı ve vücudu hareketsiz kaldı.

Beş dakika daha uyurcasına yattı, ardından inleyerek gözlerini açtı.

Delikanlı iki kere gözlerini kırptı ve bakışlarını Nakor'a sabitledi. Ağır ağır doğrulurken, "Bu... harikaydı," dedi. Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi ve sırttı. "Çok hoşuma gitti!"

Nakor elini uzatıp delikanlının ayağa kalkmasına yardım etti. "Acıdan zevk mi alıyorsun?"

Bek hiçbir şeyin zarar görmediğinden emin olmak için vücudunu yokladı. "Bazen evet. Acı... içimde bir şeyler uyandırıyor. Beni daha temkinli ve bilinçli kılıyor. İlk başta o geri çekilme, acıyı durdurma dürtüsüne kapılıyorum, ama durmayıp devam edince... daha derinlere daldığım söylenebilir. Acıya tamamen alışıp onu aşınca da..." Bir kavram ya da sözcük ararcasına Nakor'a baktı.

"Netlik kazanıyorsun."

Gözleri büyüyen Bek baş salladı. "Evet! Netlik. Dünyayı daha farklı görüyorum. Başka hiçbir şeye benzemiyor. Acı tarif edemeyeceğim bir hisse dönüşüyor. Ama ne demek istediğimi biliyor sun zaten."

Nakor kafa salladı. "Maalesef evet."

"Bana ne yaptın?"

"Bildiğim ufak bir hileyi," dedi Nakor. "İçinde bir şey var, seni olduğun kişi yapan bir şey. Onu bulmam, sonra da... hapsetmem lazımdı."

Bek bir şey olup olmadığını anlamaya çalışır gibi elleriyle göğsünü yokladı. "Hapsetmek mi? Kendimi farklı hissetmiyorum."

Nakor dönüp ufka baktı. "Biliyorum. Ama bir müddet eskisi kadar bela peşinde koşmayacaksın. Ayrıca rüya da görmeyeceksin." Tekrar Bek'e döndü. "Vakit hâlâ erken ve yapacak işlerim

var. Seni birkaç dakikalığına yalnız bırakmam gerekiyor. Az sonra dönerim.” Nakor elini heybesine soktu ve içinden altın sarısı bir küre çıkardı. Küredeki bir düğmeye basar basmaz ortadan kayboldu.

Nakor çalışma odasında belirince Pug kafasını kaldırdı. “Ne oldu?”

“Dünkü mesajımda bahsettiğim genci hatırlıyor musun?”

“Tomas’la dövüşeni mi? Elbette.”

“Mağaraya geldiği andan itibaren onun hakkında bazı kuşku- larım vardı. Artık eminim.”

“Neyden eminsin Nakor?”

“Sana tanrıların hayallerini ve anılarını anlatmıştım. Peki... par- çaları hakkında ne dedim?”

“Bazen bir tanrının kudretini doğrudan bir faniye yansıttığını,” dedi Pug. “Tanrının kendinden minicik bir parçayı bir insanın ru- huna yerleştirdiğini. Niye?”

“Artık buna inanmakla kalmıyorum, bundan *eminim*. Bek işte böyle biri.”

“Emin misin?”

“Evet. Bek hem büyük bir fırsat, hem de büyük bir tehlike.”

Nakor’a bakarken Pug’ın gözleri kısıldı. “Devam et.”

“Birinin içindeki bir şeye... dokunmak istediğimde kullandı- ğım bir numaraya başvurdum. Karşıdakinin içinde sıra dışı bir şey olup olmadığını anlamak istiyorsan –mesela o kişinin bir ib- lis tarafından ele geçirildiğinden kuşkulandığında– hayli faydalı bir numaradır bu.”

“Evet, faydasını görebiliyorum.”

“Aynı zamanda birinin sana yalan söyleyip söylemediğini an-

lamana da yardımcı olur,” dedi Nakor. “Ama bunun önemi yok. Bek’in içine baktığımda, bir tanrının minicik bir parçasını, ilahi bilincin mümkün olan en ufak tezahürünü buldum orada. Zaten Bek’i bu kadar tehlikeli ve öngörülemez yapan güçlerin kaynağı da o.

“Pug, Bek’in içinde İsimless Olan’ın bir parçası var.”

Pug’ın yüzündeki katıksız hayretin peşinden ani bir kaygı ifadesi geldi. “Emin misin?”

“Kesinlikle eminim.”

Pug arkasına yaslandı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Sandığımızdan çok daha büyük ölçekli güçlerin karşı karşıya olduğu anlamına. Çünkü İsimless Olan varlığının ufacık bir parçasını bile burada vücuda getirebiliyorsa...”

“Zamanla tamamını da getirebilir.”

“Evet Pug.” Nakor yıllardır dost olduğu adama dikkatle baktı. “Midkemia’ya dönmenin bir yolunu bulmuş. Ve biz de onun dönüşüne mani olmanın bir yolunu bulmalıyız.”

ENTRIKA

Atlılar hep birlikte durdular.

Üstü başı toz içindeki üç suret, Khallara'dan Kesh şehrine uzanan yolun üzerindeki bir yükseltide bekledi. Caleb uzaktaki bulutların altına vuran ışıkları işaret ederek, "İşte Kesh," dedi.

"Ne kadar büyük?" diye sordu Zane.

Caleb atından indi. "Çok büyük. Dünyadaki en büyük şehir."

Dört gündür ata biniyorlardı. Bu süre zarfında oğlanlar at sırtında epey tecrübe kazanmakla kalmamışlar, aynı zamanda şehir kapısındaki muhafızları ta Düşler Vadisi'nden geldiklerine ikna etmeye yetecek ölçüde kirlenmişlerdi. Yolda at değiştirseler bile yolculuk üç aydan uzun sürerdi. Fakat oğlanlar, üvey babalarının daha bir yıl önce hayal bile edemeyecekleri kaynaklara sahip olduğunu öğrenmeye başlıyorlardı.

Düğünün ertesi gününde, sözde Caleb'in ailesinin yaşadığı kuzeyde bir yere gitmek üzere Yıldızlımanı'ndan ayrılmışlardı. Fakat kasabadan yeteri kazar uzaklaştıktan sonra Caleb oğlanların 'seyahat küresi' olarak görmeye başladıkları kürelerden birini kullanarak kendini, Marie'yi ve onları Büyücünün Adası'na nakletmişti.

Caleb'in yeni eşini ailesiyle ve adanın oldukça sıra dışı sakinleriyle tanıştırmaması bir gününü almıştı. Marie adanın altında yatan

pek çok kavramı –akıl almaz büyüler, yabancı dünyalara yolculuk, Midkemia dışında yaşayan ırklar– doğal olarak bütünüyle idrak edememişse de, Caleb onun tüm bunları zamanla öğreneceğinden emindi. Yine de kansının beklenmedik şeyler karşısındaki olumlu tutumuna ilaveten, ailesinin yanında mümkün olduğunca rahat davranma çabalarından memnun olmuştu. Marie'nin eski evine kıyasla saray gibi kalan yeni dairelerini gördüğünde yaşadığı bariz sevin ve yeni ailesine kendini kolayca sevdirmiş olması Caleb'i daha da mutlu etmişti.

Tek gergin an, zakkum yapraklarından yapılmış süslemeler hariç üzerlerinde hiçbir şey olmayan Pithirendarlı kız kardeşler oğlanları karşıladıkları zaman yaşanmıştı. Kızların aşırıya kaçan sevgi gösterileri, Marie'nin kaldırabileceğinden fazlaydı.

Caleb onu kavuşmadan uzaklaştırarak, “Burada gördüklerinin çoğu sana tuhaf gelecek, ama bir şeyi aklında tut: bu adada sana veya oğullarına karşı iyi niyet beslemeyen bir kişi bile yok,” demişti.

Marie başını çevirmiş ve kollarını oğullarının boyunlarına dolayan kızlara bakarak kaşlarını çatmıştı. “Böylesi iyi niyeti biraz aşılıyor gibi Caleb.”

“Sen Yıldızlımanı'ndan geldin Marie. Krallık'tan ve İmparatorluk'tan farklı farklı kimseler tanıdın. Her ulusun değişik adetleri ve inançları vardır. Bunu iyi biliyorsun.”

“Ama yeşil tenli kızların oğullarını güpegündüz soymaya kalktıklarını görmemiştim hiç!”

Caleb bu sözlere gülmüştü. “Oğlanlarla beraber yüzmek istiyorlar sadece.” Parmağıyla işaret etti. “Babam o gölü ben doğmadan önce yapmış...”

“Baban bir göl mü yapmış?”

“...çünkü annem yüzmek için kumsala kadar gitmeyi hiç sevmemiş. Pithirendarlı gençlerin suyun içinde veya yakınında epey zaman geçirmeleri gerekir. Bu onlar için hayati bir öneme sahiptir.”

Marie ikna olmuşa benzemese de, Caleb bir annenin gözünde oğullarının asla tam olarak büyümediğini anlıyordu. Bunu kişisel tecrübelerinden de bilirdi.

Birlikte bir gece daha geçirmişler ve ertesi sabah Caleb oğlanları da yanına alarak Büyücünün Adası'ndan ayrılmıştı. Landreth'te sahibi Meclis olan ahıra ulaşmak için bir küreden faydalanmışlardı ve sonra onu tekrar kullanarak kendilerini şimdi üzerinde buldukları yola nakletmişlerdi.

Caleb atının eyerini çıkardı; oğlanlar da aynısını yaptılar. “Niye yola devam etmiyoruz?” diye sordu Tad. “Işıklar epey yakın görünüyor.”

“Ama değiller. Şehir duvarının dışındaki kenar mahallelere varmamız yarım gün sürecek, oradan kapılara varmamız da iki saat. Yarın akşamüstünün sonlarına doğru kente girmiş oluruz.”

Zane eyerini yere koydu ve atını yolun yakınında, otlayabileceği bir yere bağladı. Diz çöküp, “Sahiden de büyük bir yer olmalı,” dedi. Gökyüzünde hiç bu kadar çok ışık görmemiştim.”

“Binlerce fener ve meşale Zane,” dedi Caleb.

Tad üvey kardeşine katıldı ve yan yana durup kararmakta olan gökyüzüne kıyasla çok daha parlak gözükken uzaktaki şehri seyretiler.

Caleb bir ateş yaktı. Kumanyalarını yediklerinde, arkasına yaslanıp, “Bir daha,” dedi.

Oğlanlar bakıştılar ve Tad üvey kardeşine başlamasını işaret etti.

“Sen Vadi’den gelen Caleb diye bir tüccarsın.”

“Bence bu kadarını hatırlayabiliriz,” diye ekledi Tad.

Caleb yerden bir çakıl taşı alıp ona fırlattı. Taştan kolayca kaçan Tad sırttı. “Biz de senin hünerli, akıllı, yakışıklı ve cesur çıraklarınız.”

Zane başını salladı. “Bunu da hatırlaması kolay.”

“Neyin ticaretini yapıyoruz peki?”

“Her şeyin ticaretini yapıyoruz,” dedi Tad. “Özellikle de Kralık’ta iyi para getirecek az bulunur nesnelerin. Mücevherler, değerli taşlar, el işleri, yani taşınması zor olmayan ve büyük kâr getiren şeyler.”

“Ama yanımızda fazla para bulundurmuyoruz,” diye ilave etti Zane. “Kredi senetleriyle iş yapıyoruz ve buradan Kronдор’a kadar bütün tefecileri tanıyoruz.”

“Niye ustanızın yanında değilsiniz?”

“Bizi kuzeydeki soyluların ve zenginlerin satın almak isteyebilecekleri eşyalar bulmamız için çarşıya yolladı,” dedi Zane. “Dikkate değer bir şey tespit edersek ona bildireceğiz ve o da bizzat gelip bakacak.”

Tad ekledi: “Ustamız adına alışveriş yapma hakkımız yok ve böyle bir şeye kalkışırsak sıkı bir dayak yeriz.”

Caleb hikâyeyi oğlanların kafasına sokmayı sürdürdü; onlara tüccar çırakları gibi gözükmeleri için yeteri kadar temel sorunun cevabını ve dikkat edilecek hususları da öğretti. Sonra bilmeleri gereken diğer şeyleri anlattı: başlarına bir şey gelirse kiminle irtibat kuracaklarını, güvenle saklanabilecekleri mekânları ve ölürse ne yapmaları gerektiğini.

Ölüm ihtimaline en son değindi, çünkü görevin tehlikesini iyice kavramalarını istiyordu. Ailesinin bir parçası olmanın ve Göl-

geler Meclisi adına çalışmanın ne kadar tehlikeli olduğunu abartmadığına dair onları ikna etmek için ikisiyle de pek çok kez konuşmuşluğu vardı.

Oğlanlar uyurken ilk nöbeti Caleb tuttu. Tad'le Zane'in ne kadar çabuk uykuya daldıkları gözünden kaçmadı. Kamp ateşinin titrek ışığında dönmekte oldukları adamlardan ziyade eskiden oldukları çocuklara benziyorlardı. Caleb oğlanların potansiyellerini gözünde büyütüyor ya da onları güvende tutabileceğine yönelik kendi kabiliyetlerine duyduğu güveni abartmıyor olduğuna dair kim bilir kaçınıcı kez içinden dua etti.

Üçü kalabalığın içinde atlarını ağır ağır sürerek yollarını bulmaya çalışırken, oğlanlar Kesh'in egzotik görünümüne ağızları açık bakıyorlardı. Şehir tıpkı Caleb'in sözünü ettiği gibiydi –Midkemia dünyasında eşi benzeri yoktu.

Yukarı kenti ve gerek aşağı kente, gerekse de Overn Dibi'ne tepeden bakan platonun üzerine kurulu kaleyi gördükten sonra öglene doğru şehrin inanılmaz boyutlarını anlar olmuşlardı. Belli bir mesafeden bakıldığında şehir uzaklardaki bir dağın zirvesine benziyor, fakat yaklaştıkça manzara gerçek şekline bürünüyordu –kara ve deniz yollarının çok üstüne inşa edilmiş dev gibi bir saray ve onu çevreleyen bir kale-kent: Yüce Kesh İmparatorluğu'nun kalbi.

Hava açıldı ve koca kalenin manzarası sis, pus ve bulut gibi şeylerle örtülmüyordu. Oğlanlar binanın ne kadar büyük olduğunu en az bir düzine kez belirttiler. Caleb devasa yapının inşasının nesiller boyunca sürdüğünü ve içinde başka bir minyatür şehir bulunduğunu açıkladı. Onlara mağaramsı salonlardan, İmparatorluk hanedanının kaldığı çok sayıdaki daireden, çalışma ofislerin-

den, bina yöneticisi Kalenin Efendisi'nin gözetiminde faaliyetini sürdüren hizmetkar ordusundan bahsetti. Tüm bunlara rağmen kalede gerek Kesh Lordları ve Ustaları, gerekse de Lordlar ve Ustalar Galerisi üyelerinin kaldıkları dairelere ve süütlere yetecek kadar yer kalıyordu. Ayrıca binanın çeşitli yerlerine serpiştirilmiş bahçeler vardı; bunlardan bazıları çeşmeler ve havuzlar barındırıyordu.

Eskiden güneş battıktan sonra binada sırf Safkanların –büyük Overn Dibi'nin etrafındaki bölgede yaşayan orijinal Kesh kabilesinin– kalmalarına izin verilirdi. Bunun tek istisnası ziyarete gelen hükümdarlar, yönetim kademesindeki soylular ve büyükelçilerdi; onlar da günbatımından gündeğümüne dek İmparatorluk sarayının belli yerlerinden çıkamazlardı.

Caleb'in dediklerine göre artık biraz daha gayriresmi bir uygulama söz konusuydu, çünkü Safkan olmayanların da geceleri yukarı kentte kalmalarına izin veriliyordu. Fakat bu az rastlanır bir durumdu ve olağanüstü bir ayrıcalık olarak kabul edilmekteydi. Caleb yukarı kentte hiç bulunmamışsa da, bulunan pek çok kimseyi tanırdı.

Kalabalık sokaklardan geçerken oğlanlar başlarını sağa sola çevirerek etraflarındaki kafa karıştırıcı görüntülere, kokulara ve seslere anlam vermeye çalışıyorlardı. Caleb şehrin düzenini anlamaları ve gerektiği takdirde yollarını bulmaları için onlara birkaç önemli kent simgesinden bahsetmişti, fakat etraflarındaki yenilikler oğlanlara fazla gelmişti ve Caleb ikisinin de nerede bulduklarına dair en ufak bir fikirleri olmadığını farkındaydı.

Tad'le Zane huşu içindeydiler. Nereye baksalar bir yenilik görüyorlardı: Kesh'e özgü kıyafetler, ses cümbüşü, kokular, görüntüler. İmparatorluk'un her tarafından vatandaşlar ve dünyanın

dört bir köşesinden yolcular oluk oluk Yüce Kesh'e akmaktaydılar. Tüylerle süslü ve geniş siperlikli fötr şapkalarıyla mağrur Ashunta atlıları; turuncu, kırmızı, sarı ve beyaz renkli yamalara sahip parlak küppeleriyle Cosodi tüccarları ve de önlerinde sadaka kaseleriyle daireler çizerek dans eden Jajormir mistikleri yüzünden, üç binici çok yavaş ilerleyebiliyordu. Bir köle kafilesi daha küçük çarşılardan birinde ilerlerken, iki oğlan köle pazarına götürülen zavallıların içinde buldukları sefaletle dehşetle baktı.

Döndükleri her köşede karşılıklarına yeni manzaralar çıkıyor, önleri sürekli olarak dilenciler, seyyar satıcılar ve hırsızlar tarafından kesiliyordu. Oğlanlar bir eyerin ya da kuşağın altında para kesesi olup olmadığına bakmak için uzanan meraklı ellerden kendilerini sık sık korumak zorunda kalıyorlardı.

Safkan Savaş Arabacıları kırbaçlarını sıradan halkın tepesinde şaklatarak sokaklarda ilerliyor, halk da soyluların geçmeleri için alelacele yoldan çekiliyordu. O sırada yol taşlarına vuran çizmelerin sesi, oğlanların eyerlerinde dönmelerine sebep oldu. Siyah zırhlı bir bölük askerinin üzerlerine doğru geldiğini gördüler.

Caleb onlara atlarını yol kenarına çekmelerini işaret etti. Buldukları sokağın sonuna vardıkları sırada askerler yanlarından geçti. Savaş Arabacıları bile uygun adım üzerlerine gelen yüz atlamın önünden çekildi. Askerler tepeden tırnağa zırhlıydılar –burun çıkıntısına ve örülü zincirden boyun muhafazalarına sahip tepesi sivri miğferler, siyah deri ceketler üzerine giyilmiş ve tek bir Kesh imparatorluk şahiniyle süslü siyah göğüs plakaları ve yine çelikten yapılmış baldır ve bacak muhafazaları. Kalkanları kare biçimindeydi ve gerektiğinde onları birleştirerek bir kalkan duvarı oluşturabilmeleri için biraz kıvrıktı. Ayrıca her asker bir omzunda kısa bir mızrak, yanında da bir kısa kılıç taşıyordu.

Çavuşların miğferlerinin üzerinde alçak birer bombe mevcuttu ve tepelerine at kıllarından oluşan bir kuyruk takılmıştı. Peşlerinden gelen subayların üzerinde benzer bir üniforma bulunsa da, onların sorgucları önden arkaya doğru uzanıyordu ve miğferlerindeki atkuyrukları çavuşlarınkinden bir karış daha uzundu.

“Bunlar Dahili Lejyon’un askerleridir,” dedi Caleb huşu içinde bakan oğlanlara. “Kesh piyadeleri buradan Vadi’ye kadar konuşlanmıştır, fakat başkenti ve İmparatorluk sarayını koruma görevi bu gençlere aittir. Buradan ayrılmazlar, ki bu İmparatorluk’un komşuları için iyi bir şeydir, çünkü lejyona sadece en zorlu piç kuruları alınır.” Adam parmağıyla platonun üstündeki kaleyi işaret etti.

Askerler geçip gittiğinde Caleb oğlanlara yola koyulmalarını söyledi ve yarım saat içinde bir hana ulaştılar. Hanın tabelasında yan yana üç söğüt ağacı vardı. Caleb oğlanları bir kapıdan geçirerek ahıra soktu ve genç bir oğlan onları karşılamaya koştı.

Atlarını uşağa teslim ettikten sonra hana girdiler. Han ferah, temiz ve sessiz bir ortak salona sahipti. Üçü birlikte bar tezgahına gittiklerinde, demir grisi saçları ve gür bir sakalı olan uzun ince bir adam karşıladı onları. “Caleb!” diye seslendi adam. “Seni tekrar görmek güzel. Arkadaki o delikanlılar da kim?”

“Bu Tad,” diyen Caleb, elini oğlanın omzuna koydu. “Ve bu da Zane,” diye ekledi, diğer elini de onun omzuna koyarak. “Oğullarım.”

“Oğullar ha!” diyen barmen, tezgahın etrafından dolanıp elini uzattı. “Seni bunca yıldır tanırım, ama çocuk sahibi olmayı bırak, evlendiğini bile söylemedin.”

“Daha çok olmadı. Onları evlat edindim.” Caleb oğlanların omuzlarını hafifçe sıktı ve sırtlarına bir şaplak attı. “Çocuklar, bu Pablo Maguire, Üç Söğüt’ün sahibi.”

Oğlanlar duydukları isim karşısında bakıştılar –Tsurani isimleri Kesh'e ne kadar yabancıysa bu isim de onlara o kadar yabancıydı. Bu durum yaşlı hancının gözünden kaçmadı. "Annem Rodezliydi –dedemin de adı olan Pablo oradan gelir– ve babam Kinnochai'de doğmuş," dedi gültümseyerek. Kinnoch Vilayeti'nin yerlileri memleketleri için bu adı kullanırlardı. "Zaten soyadım bu yüzden Maguire. Yüce Kesh'in kalbindeki tavernayı işletmeme gelince, bu başka zaman anlatılacak bir öykü." Adam Kinnochluların gerek kendi dillerini, gerekse de o sırada Keshçe'yi konuşma şekline bakılırsa diğer dilleri kullanırken seslerine kattıkları kıvrak bir ritimle konuşuyordu.

"Bize iki oda lazım olacak," dedi Caleb. "Koridorun sonundaki büyük oda boşsa olabilir."

"Maalesef değil, çünkü orada bir hanımefendiyle kızları kalıyor." Oğlanlara bakarak ekledi: "Onlardan uzak dursanız iyi edersiniz çocuklar, çünkü hepsi de Safkan."

Caleb'in kaşları sessiz bir soruyla havaya kalktı ve Maguire alınmış gibi yaptı. "Ne yani, seçkin bir bayan hanımda kalamaz mı?"

Caleb güldü. "Kalabilirmiş demek ki."

Konuşurken Pablo'nun gözleri neşeyle doluydu. "Ne düşündüğünü biliyorum: kentte onca yer dururken niye burası? Eh, doğrusunu söylemek gerekirse bunlar pek de zengin veya soylu değil, ama yine de" –bundan sonrasını oğlanlara hitaben söyledi– "İmparator'un akrabasıymış gibi davranıyorlar ve en aşağı Safkan bile bizlerin en soylusundan daha soyludur!" Caleb'e bakarak sözlerini sürdürdü. "Bu hanım buraya Yazortası Festivali için gelmiş."

"Ona daha bir ay var," dedi Caleb.

"Eh, o ve kızları şimdilik alışveriş yapıyorlar. Herhalde kocası güney vilayetlerinin birinde vali ya da onun gibi önemli biriymiş

ve İmparatorluk hanedanına saygılarını sunmak için mi ne buraya geliyormuş. Kadının bana bir şey söylediği yok; bu bilgiyi son bir hafta içinde sağdan soldan öğrendim. Bir süre burada kalacaklar, o yüzden” –yine oğlanlara baktı– “başınızı omuzlarınızın üzerinde tutmak istiyorsanız kızlara pek yanaşmayın. Kızlarının sıradan oğlanlarla düşüp kalkması söz konusu olduğunda Safkanların zerre kadar espri anlayışı yoktur.”

Tad ile Zane aralarında bakıştılar ve Tad omuz silkti. “Kendimize hakim oluruz,” dedi oğlan.

Caleb ikisini de omuzlarından kavradı. “Ben onlara göz kulak olurum. Şimdi gidip yıkanalım ve bir şeyler yiyelim. Halletmem gereken ufak bir mesele var. Akşama doğru da çıkıp şehri gezeriz. Yarın işe koyulacağız.”

Tad’le Zane kafa salladılar. İşe koyulmanın iki farklı anlam geldiğini biliyorlardı ve bu anlamlardan pek de bariz olmayanı onları çok endişelendiriyordu.

Zane parmağıyla gösterdi. “Şunlara bak.”

Tad başını salladı ve birlikte dükkanını aşağı kentin Hajana Mahallesi’nde bulunan ana çarşının güney sınır duvarına kurmuş tüccara yanaştılar. Bir haftadır Kesh’teydiler ve hâlâ yollarını bulmakta zorlanıyorlardı.

Caleb kendi işine bakarken onlar her gün aynı görevi yerine getirmekteydiler. Şehrin alışveriş bölgelerini gezerek, karşılaştıklarını her şeye dikkat ediyorlar, günün sonunda da gördüklerini Caleb’e anlatıyorlardı. Görünüşte kuzeyde –özellikle de Kronдор’da– satabilecekleri ilgi çekici eşyalar bulmaya çalışıyorlardı ve alışılmadık şivelerinin sebebi Düşler Vadisi’nden geliyor olmalarıydı.

Kesh şehrinin verdiği yenilik hissi yıpranmaya başlasa da kimi

zaman sokakta karşılaştıkları genç kızlar dikkatlerini kolaylıkla dağıtabiliyordu. Şehirdeki giyim tarzları; sadece gözleri açıkta bırakan kabile elbiselerinden Oshani aslan avcılarının, Dingazi sığır çobanlarının ve Safkanların yarı çıplaklığına dek farklılık gösteriyordu. Bazen koyu tenli bir yabancı dilber, kendisine ağzı açık bakan iki oğlana aldırış etmeksizin yanlarından geçip giderken onlar sessiz bir hayret içinde bekliyorlardı. Fakat bu şaşkınlıkları bile ortama alışıkça geçmeye başlıyordu. Ayrıca çeşitli kızlara yönelik zamanlaması kötü birkaç arkadaşlık teklifi sonucunda kenttekilerin ziyaretçilere değil dostluğu, medeniyeti bile zor layık gördüklerini öğrenmişlerdi. Caleb onları, Kesh'in bazıları birbirine kanlı bıçaklı düşman pek çok ulustan oluşan bir imparatorluk olduğu ve topyekûn savaşı yalnızca İmparator'un katı yönetiminin önlediği konusunda uyarılmıştı. Nezaket belli ölçüde uyulması gereken bir yasal düzenlemeydi, toplumsal bir alışkanlık değil.

Zane dostuna peşinden tüccarın masasına gelmesini işaret etti. Onlara sırtına bağlı kil bir testiden limon aromalı serin su teklif eden bir seyyar satıcının yanından geçtiler. Oğlanlar en ince giysilerini giyseler de hâlâ sıcağa alışmamışlardı. O da yetmezmiş gibi, sonraki birkaç ayda şehrin daha da ısınacağını öğrenmişlerdi.

Zane'in gözüne takılan eşyalar bir dizi olağandışı dini bibloydu. Bunlardan bazıları oğlanlara tanıdık gelse de, diğerleri hiç de öyle değildi. Oğlanlar, parasını ödemedi bir eşyayı alıp kaçmaya yeltenmeleri halinde peşlerinden koşmaya hazır bekleyen tüccarın temkinli bakışları altında bu nesnelere incelediler. Birkaç dakika geçtiğinde, "Ya bir şeyler satın alın ya da çekip gidin," dedi adam. "Sizin gibilere ayıracak zamanım yok."

Tad adama döndü. Günlerdir satıcılar tarafından ya bir şeyler

almaları ya da çekip gitmeleri konusunda tekrar tekrar ikaz edilmişlerdi; parasız pulsuz gençler pek ilgi çekmiyordu. “Ustam bizden kuzeye götürüp Adalar Krallığı’nda satabileceği eşyalar bulmamızı istiyor,” dedi Tad.

“Peki kimmiş bu ustan, ey bin pirenin ev sahibi?”

Zane gülmemek için kendini zor tuttu. Çarşıdaki alışılmadık hakaretleri son derece komik buluyordu. Tad’inse tepesi attı. “Caleb, Düşler Vadisi’nden varlıklı ve seçkin bir tüccardır. Acı Deniz’in bir ucundan öbürüne mal alıp satar. Bunlar gibi çok sayıda bibloyu tedarik edebileceğin bir kaynağın var mı?”

Tüccar hâlâ kuşkulu gözükse de ses tonunu değiştirdi. “Dediğin doğruysa, iş ‘çok sayıda’ derken ne kastettiğine kalıyor. Bu eşyalardan bazıları ince el işçiliği gerektirir ve yapımları günler alır.”

Zane çeşitli biblolarla kolyeleri incelemekteydi. Bunlardan birini eline alıp özenle süzdü, sonra yavaşça yerine koydu. “Kuzeyde çokça tapılan tanrıların her birinden bir düzine yapmak ne kadar sürer?” dedi Tad.

“Bir, bilemedin iki hafta,” dedi adam, başına talih kuşu konduğu umuduyla.

Zane dostunu bileğinden tuttu. “Ustamızla konuşacağız. İlgilenirse yarın tekrar geleceğiz.”

Oğlan, Tad’in konuşmasına fırsat bırakmadan onu ite kaka dükkandan çıkardı. Tüccarı geride bırakıp kalabalığa karıştıklarında, “Ne oldu?” diye sordu Tad.

“Biblolardan biri, Caleb’in bulmak için gözümüzü dört açmamızı istediğine benziyordu. Şahine benzeyenden bahsediyorum.”

Tad başını çevirip arkasına baktı. “Üç Söğüt’e gidip onunla konuşmalıyız.”

Oğlanlar oradan hızla ayrıldılar. Hatırladıkları en kestirme yo-

lu kullanmalarına rağmen hana varmaları neredeyse bir saatlerini aldı.

Caleb bir köşede kırmızı bir sarık, çok kaliteli bir keten gömlek ve sıcağa rağmen kalın bir sırma yelek giyen bir adamla konuşuyordu. Adamın suratı güneşte kararmış kösele misali koyu renkliydi. Masaya yaklaşan oğlanları yine koyu renkli olan gözleleriyle süzdü.

Zane dururken Tad, "Caleb, seninle biraz yalnız görüşebilir miyiz lütfen?" dedi.

Caleb oğlanlara baktı. "Erken dönmüşsünüz."

"İlgini çekebilecek bir şey bulduk," dedi Zane.

Caleb başını salladı ve diğer adam ayağa kalktı. "Çocuklar, bu Chezarul, İmparatorluk'un batısından bir tüccar. Dostlarına karşı ne kadar cömertse, pazarlıkta da o kadar pintidir." Adama hitaben, "Bunlar da üvey evlatlarım," dedi.

"Dünyanın en büyük şehrine hoş geldiniz öyleyse. Bugünden ömrünüzün sonuna dek evimin kapısı sizlere açıktır." Adam eğilerek selam verdi ve oğlanların elini sıktı.

Chezarul tekrar sandalyesine oturdu. "Caleb, bir dakikalığına gelersen..." dedi Tad.

Bu sefer ikisi birden ayağa kalktı. "İzin verir misin?" dedi Caleb.

Chezarul eğilerek onu selamladı. "Yarın oğlanları da dükkanıma getir Caleb."

Adam oradan ayrıldı ve hep birlikte daha rahat konuşabilecekleri odalanna çıktılar. "Ne oldu?"

Zane o gün gördüklerini bir çırpıda anlatıp, "Onun bulmak için gözümüzü açık tutmamızı istediğin kolye olduğundan emin değilim, ama olabilir de," dedi.

“Keşke babamdaki kolyeyi size göstermeyi akıl edebilseydim,” dedi Caleb. “Ama adadan ayrılmadan önce çok meşguldüm.” Duraksayıp baş salladı. “Yarın sizinle geleceğim. Tüccar oradaysa ondan biraz alışveriş yapacak ve daha fazlasını da alacağımızı söyleyeceğiz. Bu da onu tedarikçisiyle irtibat kurmaya sevk eder ve peşine adam takarız.” Elini Zane’in omzuna koydu. “İyi iş çıkardınız.”

Zane halinden hoşnut gibiydi.

“Önümüzdeki iki saat içinde halletmem gereken bazı ufak işler var. Gidip canınız ne istiyorsa yapın, ama beladan uzak durmaya çalışın. İki saat sonra burada buluşup birlikte yemek yeriz.”

“Peki Caleb,” dedi Tad, üvey babası odadan ayrılırken.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Tad.

“Bilmiyorum,” cevabını verdi Zane. “Belki burada biraz dinlenebiliriz.”

“Hava çok sıcak,” dedi Tad. “Bana kalırsa keşfe çıkalım ve hoşça vakit geçirebileceğimiz bir yer bulmaya çalışalım.”

Zane sırttı. “Yani yabancı bir aksanımız olduğu için kızların bize tükürmeyecekleri bir yere gidelim diyorsun.”

“Doğru,” diyen Tad de sırttı. “Doğu kervansaray kapısının orada yabancıların toplandıkları küçük bir meydan olduğunu duydum. Ne dersin?”

Zane dışarı çıkmak için odanın kapısını açınca kafa karıştırıcı bir sahneyle karşılaştı. Safkan kıyafetleri kuşanmış yaşlıca ve biraz şişman bir kadın, peşindeki iki güzel kızla beraber sağındaki koridorda ilerliyordu. Kızların ikisi de anneleri gibi bir broşla kalçadan tutturulmuş keten bir etek giymişti ve boyunlarında dekoratif bir kolye vardı. Saçları çok sayıda boncukla süslenmişti ve atıkları her adımda küpeleriyle bilezikleri şıngırdıyordu. Kızlardan

biri Zane'i fark edip gülümserken, diğzerinin dikkati bir şeyler söyleyen annesinin üzerine yoğunlaşmış gibiydi.

Zane ansızın durunca Tad ona çarptı ve üvey kardeşini koridora doğru itti. Zane'e bakan kız kıkırdayıp kenara çekildi ve bu sayede diğzer kızın da Zane'in bulunduğu tarafa bakmasına sebep oldu. Zane onları şaşırtdığı için özür dilemek üzereydi ki anneleri de dönüp baktı ve karşısında yakıcı güneş altında geçirdikleri saatler yüzünden üstleri başları perişan vaziyette iki oğlan buldu.

"Mamanaud!" dedi kadın öfkeli bir ses tonuyla ve oğlanları işaret etti.

Zane dönüp Tad'e baktı. "Mamanaud mu?"

Tam o anda ekmek somunu iriliğindeki iki yumruk oğlanları birer omuzlarından kavradı ve hayatlarında gördükleri en iri yanı adam onları sertçe odalarına itti. İki delikanlı da yere kapaklanırken, koridordaki yaşlıca kadın kulağa hakaret gibi gelen bir şeyler haykırdı. İri yanı adam odaya girip kemerinden çok uzun ve çok keskin, kıvrık bir hançer çekti.

Her şey o kadar çabuk yaşanmıştı ki, oğlanlar neler olduğundan emin değildiler. Dev adam onlara doğru tehditkar bir adım atmışken omzunun üzerinden boynuna bir kılıç dayandı ve ardındaki bir ses konuştu: "Kanının akmasını istemiyorsan sakın kıpırdama dostum."

Attığı adım yarım kalan iri cüsseli adam kaşlarını çatdı; gözlerle ve geniş bir ağız üzerindeki minik bir burna sahip koyu kahverengi bir balkabağına benziyordu yüzü. Kadın koridordan anlaşılmaz bir şeyler bağırdı ve az önceki erkek sesi ona cevap verdi. "Tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğundan ve oğlanların kötü bir niyet beslemediğinden eminim hanımefendi."

Görüş alanlarının tamamını kaplayan dev yüzünden kapının

ötesinde ne olduğunu hâlâ göremeyen oğlanlar, bu sefer Pablo Maguire'ın sesini duydular. "Burada neler oluyor?"

Üç taraflı bir konuşma başladı; kadın bir sinir krizi geçirircesine bağırırken, iki erkek sesi onu yatışturmaya çalışır gibiydi.

Kapıdaki iri yarı adam hançerini yavaşça kınına geri soktu ve kapıdan çekildi. Böylece oğlanlar kılıcını onun boynuna dayayan kişiyi görebildiler. "Şimdi kılıcımı çekeceğim," dedi adam, "ve sen de zorluk çıkarmadan gidip hanımınla ilgileneceksin."

Koruma bir adım atıp döndü. Kılıcı tutanla yüzleşmeden evvel silahın ucunu bir kez daha boynunda buldu. "A a a!" dedi genç adam. "Bu hiç de akıllıca olmaz."

İri yarı adam geri çekildi, iki oğlana pis bir bakış attı ve koridorun ucundaki odaya girerek gözden kayboldu.

Kılıçlı adam kapıya yanaştı. "İyi misiniz çocuklar?"

Tad'le Zane aynı anda kafa salladılar. "Size borçluyuz."

"Hiç de bile," diyen adam kılıcını kınına geri soktu. Koyu renk saçlarla mavi gözleri vardı ve hareketleri bir kedininkiler kadar hızlıydı. Gülümserken az öncekinden daha da genç göründü. "Merdiveni çıkarlarken peşlerindeydim ve tatsızlık çıktığını görünce o çam yarması adamın –tabii tıraşlanmış bir trol değil de sahidenden bir adamsa– karnınızı deşmesine mani olayım dedim." Çevresine göz attı. "Aslında Caleb diye birini arıyordum."

"Kendisi üvey babamızdır," dedi Zane. "Yakında döner."

"Ah," dedi kılıçlı. "Tekrar gelmem gerekecek anlaşılın. Ne zaman döner?"

"İki saat," cevabını verdi Tad. "Biz kendi başımıza doğu kervansarayını keşfe gidecektik."

Adam başını salladı. "Ben de sizinle aşağı ineyim." Başıyla koridorun sonundaki odayı işaret etti. "Kimsenin peşinize takılmadı-

ğından emin olmak için. Dilim dilim doğranmanıza göz yumar-
sam Caleb çok kızar.”

“Ben Tad, bu da Zane.”

Adam eğilerek selam verdi. Oğlanlar yabancıнын iyi giyimli ol-
duğunu görebiliyorlardı. “Benim adım Talwin Hawkins. Caleb’in
eski bir dostuyum.” Oğlanlara göz kırptı. “Hadi bakalım, gidip ba-
şınızı derde sokmadan eğlenmenin bir yolunu bulun.”

Oğlanlar odadan çıkarken genç adam yana çekildi, sonra da
peşlerinden yürüyüp merdivenlerden aşağı indi. Ortak salona var-
dıklarında, “Caleb’e iletmenizi istediğim bir mesaj var,” dedi Tad.

“Nedir?” dedi Tad.

“Ona yarın akşam her zamanki yerde, her zamanki saatte de-
yin. Tamam mı?”

Tad mesajı tekrar etti.

“Artık gitmem lazım. Her ihtimale karşı.”

“Her ihtimale karşı mı?” diye sordu Zane.

“Aynen öyle,” diyen Tal kapıya yürüdü. “Yerinizde olsam dı-
şarı çıkar ve Caleb dönene dek kendimi meşgul edecek bir şey
bulurdum. Yukarıdaki o koruma ikinizi öğle yemeği niyetine çiğ
çiğ yese bile midesinde bir öküzü alacak kadar boş yer kalır.”
Adam kapıdan çıkıp kayboldu.

Tad dönüp Zane’e baktı. “Eh, hava hâlâ aydınlık. Gidip çarşı-
da dolanalım.”

Daha makul bir alternatif göremeyen oğlanlar, güneş batma-
dan evvelki son birkaç saati Mamanaud tarafından pataklanmaya
kıyasla daha eğlenceli bir şeyler yaparak geçirmek için handan
ayrıldılar.

KEŞİF

Nakor etrafına bakındı.

“Tam olarak ne arıyoruz?”

Pug koluyla havada geniş bir yay çizerek çevresini gösterdi. “Leso Varen Olasko’dan kaçtığından beri, deyim yerindeyse ‘ölüm gediklerinin’ menzilini bulmaya çalışıyoruz.”

“O kadarını ben de biliyorum,” dedi Nakor, dizlerine yükselen otların arasında yürürken.

Ralan Bek’le beraber, Adalar Krallığı’yla Maladon ve Semrick düklükleri arasındaki sınırdan takriben üç günlük mesafede, dağlardan doğuya inen engin bir çayırdaki duruyorlardı. En yakındaki şehir olan Maladon’dan oraya atla gitselerdi yolculukları dört gün daha sürerdi.

Bek otların arasında gezinen iki adama bakarak güldü. “Bütün gün böyle dönüp duracak mıyız?”

Pug kaygı verici delikanlıya bakıp başıyla evetledi. “Gerekirse. Bir seneden uzun zaman önce, çok güçlü ve karanlık bir büyüye yönelik bazı kanıtlar bulduk. Seni daha fazla sıkmamak için, o büyüünün yakında ortaya çıkacak bir sürü dertle ilişkili olduğunu söyleyeyim yeter.

“Bu büyüünün ortaya çıktığı yerle –Olasko’nun başkenti Opar-

dum'la- başka bir mekân arasında bir... eh, iz diyelim... bir iz bulabilirsek bizim için çok iyi olur. Hesaplamalarımız buraya yakın bir alanda böyle bir iz bulabileceğimizi söylüyor."

Bek başını iki yana sallayıp güldü. "Hiç duymadığım yerlerden bahsediyorsun. Kısa süre önce kış ortasındaydık, şimdiyse mevsimlerden yaz. Bana yabancı gelen bir dilde konuşuyorsun, yine de söylediklerinin çoğunu anlıyorum.

"Üstelik," dedi bir başka kahkahayla, "bana buraya gelip gelmemem için seçme şansı tanınmadı. Ama buradayım." Pug'a bakan gözleri kısıldı. "Ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok."

Yüz metre kuzeydeki bir koruluğu işaret ederek ekledi: "Ama sanırım aradığımız şeyi orada bulacaksınız."

Kaşları kalkan Pug dönüp Nakor'a baktı, o da omuz silkti. Ağaçlara dönerlerken, "Ben hiçbir şey sezmiyorum," dedi Nakor.

"Varen eserini gizlemek için çok uğraştı. Buraya kadar iz sürmemizin bile ne kadar zaman aldığına bak."

Bek'e doğru dönüp, "Koruluğun orada bir şey bulamazsak bu noktayı işaretlememiz için yerinde kal," diye buyurdu.

Bek, Talnoyların mağarasında öldürdüğü adamların birinden aldığı şapkayı çıkardı ve eğilerek şaka yollu bir selam verdi. "Sözlerin benim için bir emirdir Nakor."

İki eski dost ağaçlara doğru yürürken, "Onunla ne yapmamız gerektiğini düşündün mü?" diye sordu Pug.

"En basit çözüm onu öldürmek," dedi Nakor.

"Görevimiz gereği adam öldürdüğümüz oldu, ama sadece başka bir yol olmadığına inandığımızda." Pug beklemesini söyledikleri yerde sessiz sakin bekleyen Bek'e bir göz attı. "Ve başka bir yol olmadığına inansaydın, eminim onu Büyücünün Adası'na getirmezdin."

“Doğru. Bek potansiyel bakımından bugüne dek karşılaştığımız en tehlikeli adam olabilir.” Nakor elini heybesine daldırdı, bir portakal çıkardı ve onu Pug’a uzattı. Pug başını sağa sola salladı. Ufak tefek kumarbaz meyveyi soymaya koyuldu. “Daha yirmi yaşındayken böyle güçlüyse acaba yüz yılda, iki yüz yılda nasıl olabileceğini hayal edebiliyor musun?”

“O kadar yaşar mı?” diye sordu Pug, koruluğa varırlarken.

“Bana, kendine ve Miranda’ya bir bak,” dedi Nakor, ağaç gövdelerinin arasına girdikleri sırada. Beyazlı-kahverengili ağaç kabukları bir an gözlerini yanılttı, tıpkı öğle güneşinin altında dururken ansızın gölgeye girmek gibi. “Sen ve Miranda kendinizi genç tutacak kudretli büyülere sahipsiniz, ama benim yalnızca hilelerim var.”

Pug anlayışlı bir tebessüm etti. “Onlara ne dersen de Nakor. Kabiliyetinin bir mantığı ya da sistemi olmadığına ben de katılıyorum; yine de bu dünyadaki en usta büyü kullanıcısısın.”

Nakor omuz silkti. “Ben öyle düşünmüyorum, ama konumuz bu değil.” Düşük de olsa, Bek’in onları duyma ihtimali varmış gibi sesini alçalttı. “İçimde bir şey var Pug. Ne olduğunu bilmesem de çocukluğumdan beri orada olduğunu biliyorum,” derken göğsüne hafifçe vurdu.

“Bazı açılardan ben de Bek gibiyim,” diye sürdürdü sözlerini. “Ama içimdeki şey her neyse, İsimless Olan’ın bir parçası olduğunu hiç sanmıyorum. Yine de benziyor. Galiba tüm o hilelerimi bu sayede yapabiliyorum.”

Pug başını salladı. “Böyle konulara girmeden önce ateşin karşısında kafayı iyice bulurduk Nakor.”

“Ama bu artık bir teoriden ibaret değil Pug. Bek gerçekten

var.” Parmağıyla genç adamın bulunduğu tarafı işaret etti. “İçindeki o şeye dokunduğumda, ne bulduğuma dair en ufak bir kuşku yoktu. Hem de hiç.”

Pug hiçbir şey söylemeden kafa salladı.

“Tanrıların tabiatı hakkında epey tartışmışlığımız var.”

“Defalarca,” dedi Pug.

“Bir keresinde sana nihai bir tanrı olduğundan şüphelendiğimi söylemiştim. Her şeyle bağlantılı bir varlık –her şeyle Pug. Ayrıca onun altındaki her şey de birbirine bağlı.”

“Hatırlıyorum. Zaten evrenin nasıl böyle bir arada kalabildiğinin en iyi açıklamalarından biri de bu. Teorine göre Büyük Tanrılar, Küçük Tanrılar ve diğer bütün varlıklar bu nihai tanrının kendini anlamaya yönelik çabalarının bir ürünü.”

“Evvelden onun bir bebek gibi olduğunu söylemiştim –bir insanın üzerindeki eşyaları itip kakarak onların tekrar tekrar yere düşmelerini seyrediyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Ama burada milyonlarca, hattâ belki de milyarca yıllık bir zaman ölçeğinden söz ediyoruz. Bu üstün varlık dünyadaki bütün zamana sahip –olup olabilecek tüm zamana.

“Eğer bu doğruysa, onun altındaki tanrıların da evrendeki yerlerini anlamak için aşağıya uzanıp kendilerinden aşağıdaki varlıklara dokunmaları kulağa mantıklı gelmiyor mu?”

“Yani İsimsiz Olan evrendeki yerini anlamak için kendinden minik bir parçayı Bek’in içine mi koydu?”

“Hayır,” dedi Nakor. “Aslında mümkün, ama bence niyeti bu değildi.

“Bana kalırsa, İsimsiz Olan’ın Varen gibi yıllardır onun adına çalışan pek çok ajanı var.” Nakor dönüp dostuna baktı. “Varen’den bahset bana.”

“Bildiğim her şeyi sen de duydun.”

“Onunla ilk karşılaşmanı anlat.”

“Adını ilk işittiğimde karanlık sanatlarda ustaydı. Kronдор prensi o zamanlar Arutha’ydı ve henüz genç bir baron olan Dük James onun başvekiliydi; o, oğlum ve en hünerli öğrencilerim, Sidi adlı bir büyücüyle yüzleştiler. Artık Sidi’nin farklı bir bedende-ki Varen olduğuna inanıyorum.”

“Kolye hakkındaki o hikâyeyi hatırlıyorum,” dedi Nakor. “Onu hiç kimse bulamadı, değil mi?”

Pug başını iki yana salladı. “Hâlâ oralarda bir yerde. Elvandar’a ve geçen sene adımıza yapılan saldırıya dek Tanrıların Göz-yaşı’nı ele geçirmek, Varen’in dünyamıza kaos getirmek için bulunduğu son girişimdi.

“O olaylar arasında, sessiz sedasız ve gözden uzak yerlerde çalışmak ona yetiyordu.”

“Olasko Kalesi’ndeyken Kaspar’a yaptıkları gibi mi?” diye sınırtarak sordu Nakor.

“Eh, orasının pek de gözden uzak olduğu söylenemez, ama Varen’in orada olduğunu bilen kaç kişi vardı? Bu sır Kaspar’ın evinin dışında pek bilinmiyordu,” dedi Pug. “Varen’in ölüm büyücülüğü, ona vücuttan vücuda geçme gücü sağlamıştı. Araştırmalarıma göre, bir yerlerde gerçek *rubunu* –tabii bu doğru sözcüksebarındıran bir muhafaza var. Bu da zihninin başka vücutları ele geçirmesini ve onları canı istediği gibi kullanmasını sağlıyor.

“Görevine, yani her fırsatta kötülük yapmasına karşı çıkan Meclis’i veya başka düşmanlarını yok etmeden durmayacak. İşte bu yüzden başımıza bela oluyor.” Bek’in bulunduğu tarafı işaret etti Pug. “O yetmezmiş gibi, şimdi başımıza bir dert daha çıktı.”

“Ama onun Varen gibi olduğunu sanmıyorum,” diyen Nakor soyduğu portakal kabuklarını bir kenara fırlattı. “Varen güç, ebedi yaşam veya bunlara benzer bir vaatle cezbedildi, kandırıldı, kapana kısırıldı... artık adını sen koy. Akli başında hiç kimse kendini gönül rızasıyla kötülüğe adamaz.”

“Leso Varen’in akli başında hiçbir tarafı yok.”

“Belki eskiden öyleydi,” dedi Nakor. “Belki de yanlış zamanda yanlış yerde bulunan talihsiz zavallının tekiydi. Bahsettiğin o kolye, iradesi zayıf bir insanın aklını çelip onu delirtebilir. Zaten iyiyi kötü arasındaki tek engel sağduyudur.

“Bu genç adamın, akıl sağlığını birkaç sene daha koruması mümkün değil. Ahlak anlayışını çoktan yitirmiş; dürtülerinden başka pek az şeye önem veriyor.”

“Ahlaka ve kötülük yapmasını önleyecek bir vicdana sahip olmayan birinin bize ne gibi bir faydası dokunabilir?”

“Ama Kaspar’dan faydalanmanın bir yolunu bulduk, öyle değil mi?” diye sordu Nakor.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Ne demek istediğini anlıyorum, ama Kaspar eskiden Varen’in etkisi altındaydı. Bu delikanlı ise doğrudan İsimsiz Olan’dan etkilenmiş. Arada bir fark yok mu?” dedi Pug.

“Bilmiyorum Pug, ama onu ya çok tehlikeli bir hale gelmeden önce öldürmemiz ya da değiştirmenin bir yolunu bulmamız gerekecek.”

“Onu durduk yerde öldürmek istememeni anlıyorum Nakor, ama onu değiştirmek de nereden çıktı?”

“Çünkü ya tahminim, yani tanrıların kendilerinden minik birer parçayı evreni daha iyi anlamamız amacıyla içimize koydukları doğrusa?”

“İyi de İsimless Olan’ın böyle bir gayesi yok demiştin.”

“Evet,” dedi Nakor, yine sırtarak. “Ama davranışlarımız genel-
de beklenmedik sonuçlara yol açar. Ya denge ve iyilik olmadan
kötülüğün de var olamayacağını bir şekilde gösterebilirsek?”

“Tahminlerini göz önünde bulundurursak bu bir fark yaratır
mı?”

“Yaratmalı, çünkü hakikatin doğası böyle. Kadim yin ile yang
sembolünü düşün. Dairenin içinde hem siyah hem beyaz vardır,
ama beyazın içinde siyah bir nokta ve siyahın içinde de beyaz bir
nokta yer alır. Bunlar zıt kuvvetler olsa bile, ikisinin de bir parça-
sı diğerinin içinde bulunur. İsimless Olan deli bile olsa, bunun tem-
mel bir hakikat olduğunu anlamalı.”

Pug esef yüklü bir kahkaha attı. “Söylediğinin doğru olup ol-
madığını asla öğrenemese bile sorun değil, çünkü tanrılar gücü-
müzü ve aklımızı sınırlı tutmuşlar. Buna itirazım yok. Ama teori-
lerin ne kadar harika olursa olsun, anlayabildiğim ve kontrol ede-
bildiğim şeyleri onların önüne koymak zorundayım.

“Bek zaman içinde Meclis için bir tehdit oluşturursa, onu bir
böceği ezer gibi yok edeceğim. Hiç tereddüt etmeden. Anlaşıldı
mı?”

“Tamamen,” dedi Nakor, sırtmayı bırakarak. “Ama böyle bir
şeye kalkışmadan evvel onu bir süre daha incelemeliyiz bence.”

“Aynı fikirdeyim, fakat adadaki diğerlerine de danışmanı isti-
yorum senden. Ama ondan da önce Novindus’a, Talnoyların ya-
nına gideceksin. Onlarınkı gerçek ve mevcut bir tehlike. Yüzüğü
kullanmadan da onları kontrol edebilmenin bir yolunu bulmalı-
yız.”

Nakor başını sallayarak hemfikir olduğunu belirtti. Talnoyları

kontrol eden yüzük, kullanıcıını delirtmek gibi talihsiz bir yan etkiye sahipti.

Pug çevresine bir göz attı. “Şimdi bakalım şu izi bulabilecek miyiz.”

“Oralarda bir yerde,” diyen Nakor birkaç çalının arasında, yerdən yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte asılı duran ufak ve parlak bir enerji kütesini işaret etti. “Konuşurken fark ettim.”

Pug iki dal arasında havada asılı duran, elli santimden daha küçük enerji parçacığına doğru yürüdü. “Buralarda yıllarca dolansak bile bunu bulamayabilirdik,” dedi Pug. “Sence oğlan nasıl bildi?”

Nakor omuz silkti. “Bu karşımızdaki çok kötü bir şey. Belki Bek doğası gereği?..”

“Sence aralarında bir tür uyum mu var?”

“Öyle gözüküyor,” karşılığını verdi Nakor, minik enerji parçacığını süzerek. “Bu şeyin nasıl işlediğine dair bir fikrin var mı?”

“Sethanon şehrinin altında Murmandamus’un büyüüne karşı mücadele ederken bunun gibi, ama çok daha bariz bir şeyle karşılaştım. Kaba kuvvete dayanıyordu o şey. Bu ise çok narin, hattâ neredeyse... sanatsal.”

“Kaspar’ın kalesindeyken Varen’in kaldığı mezbahada karşılaştığımız katliamı düşünürsek bu beklenmedik bir durum,” diye gözlemede bulundu Nakor.

“Varen gözünü kan bürümüş bir deli olabilir, ama aptal değil. Hattâ akıl sağlığını korusaydı bize büyük faydası dokunabilirdi.”

“Akli başında olsaydı ‘biz’ diye bir şey olmayabilirdi Pug.”

“Belki Meclis hiç kurulmazdı, ama yine de bazılarımız bir araya gelebilirdik.”

Nakor enerji parçasını incelerken, “Acaba bu nereye çıkıyor?” diye sordu. Otuz santimden daha uzun olmayan gümüşü-yeşil ışığı, o şerit şeklindeki minik enerji kütesini işaret etti.

Pug kendisine yakın olan ucu gösterdi. “Burası ortaya çıktığı yerden geliyor. Orayla benzer özelliklere sahip.” Doğuyu işaret etti. “Şu yönde, yaklaşık yüz elli kilometre ötede.”

“O da bunun gibi mi görünüyor?”

“Hayır,” dedi Pug usulca. “Aşağı yukarı bir üzüm tanesi boyutundaki bir küreydi orada. Ve her nasılsa toprağa bağlı bir enerji tarafından yerine sabitlenmişti. Gözle görünmediği gibi elle tutulur bir varlığı da yoktu, o yüzden içinden geçsen bile fark etmebilirdin. Onu ortaya çıkarmak için çok özel bir büyü kullanmamız icabetti. Bu daha ziyade...” Pug bir şey fark etmişçesine enerji şeridine baktı. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Sanki...” Gözleri büyüdü. “Enerjiyi atlatmanın bir yolunu bulmuş Nakor!”

“O da ne demek?”

“Bu ucu,” dedi Pug parmağıyla göstererek, “küreden yüz elli kilometre uzakta değil. Doğrudan ona bağlı.” Bir müddet sessiz kaldı. “Kendimizi bir yerden başka bir yere nakletmekte kullandığımız Tsurani kürelerini andırıyor.”

“Ama onlar birer aygıt,” dedi Nakor.

“Miranda kürelere ihtiyaç duymuyor,” dedi Pug usulca. “Nereye gittiğini bilir gibi, yalnızca iradesini kullanarak kendini bir yerden başka bir yere nakledebiliyor.”

“Ama başka hiç kimse bunu yapamıyor.”

Pug gülümsedi. “Ben de öyle zannediyordum, ama seninle adadaki son buluşmamızda mağaradan nasıl ayrıldığını unutuyorsun.”

Nakor omuz silkti. "O bir hileydi."

Pug başını salladı. "Öyleyse Miranda bana ve Magnus'a da o hileyi öğretmeye çalışıyor; hâlâ öğrenemedik, ama zaten üzerinde sadece yirmi yıldır çalışıyoruz."

"Bir ucu küreye bağlıysa diğer ucu nereye bağlı?" diye sordu Nakor.

Pug nereye bağlandığını görebilecekmiş gibi gözlerini kısı. Hiç kıpırdamadığı birkaç dakikalık incelemeyi takiben gözleri yine faltaşı gibi açıldı. "Nakor," diye fısıldadı, sesini yükseltmekten korkarcasına.

"Ne?"

"Bu bir gedik!"

"Nerede?" dedi Nakor.

"Enerji şeridinin ucunda. Hayal edebileceğimizden bile daha ufak, ama orada. Varen bir gedik açmış. İlk başta normal boyutta bir gedik açabilmek için büyük miktarda enerji depoladığını sanıyordum, ama yanılmışım. Ufak, ama açık kalabilecek bir gedik istemiş sadece... hem de yıllarca açık kalabilecek."

Nakor derin bir nefes aldı. "Gedikler hakkında yaşayan herkesten daha çok şey biliyorsun Pug, o yüzden sana inanıyorum. Ama bu kadar ufak bir gedik nasıl olabilir?"

"Bunun gibi bir tane yapmak ve bizim onu aramakla geçirdiğimiz bir sene boyunca bir yere sabitlemek için gereken kontrol miktarı... inanılmaz boyutlarda." Pug dimdik durdu. "Orada bir yerde gedikler hakkında benden daha çok şey bilen biri var Nakor. Ben böyle narin, böyle hassas bir şeyi asla yapamazdım."

"Sırf vakit geçirmek için otları ateşe vermeden önce Bek'in yanına dönsek iyi olacak," dedi Nakor. "Bu şey konusunda ne yapacağız?"

“En üst düzey alimlerimizden birkaçını bunu tetkik etmekle görevlendireceğim ve Magnus’tan da bir-iki Tsurani Yücesi’nden aynı şeyi yapmaları için ricada bulunmasını isteyeceğim. Bu enerji şeridinin diğer ucunu, dolayısıyla da gediğin öteki tarafını bulana dek, Leso Varen’in Kaspar’ın kalesinde yaptıklarının gizemini asla çözemeyiz.”

Nakor elini Pug’ın omzuna koyup onu temin etmek istercesine sıklı. “Gediğin diğer tarafı çok fena bir yer olabilir.”

“Büyük ihtimalle de öyledir,” dedi Pug.

Nakor, “Bir de bana gösterdiğin o mesajlar hakkında konuşmamız gerekiyor,” dedi.

“Başka ne diyebilirim bilmiyorum Nakor.” Pug’ın yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. “Onları sana göstermekte hata yapmış olabilirim. Daha Miranda’ya bile söylemedim.”

Nakor’un tebessümü kayboldu. Pug karşısındaki ufak tefek adamı nadiren bu kadar ciddi görürdü, o yüzden şimdi ağzından çıkacakların da son derece ciddi olduğunu tahmin edebiliyordu. Fakat Nakor’un sırtışı ansızın geri geldi ve, “Öyleyse onunla konuştuğun zaman başın büyük derte demektir,” dedi adam.

Pug kahkaha attı. “Biliyorum, ama ailenin en asabi üyesi o ve mesajları okuyacak olursa... İkimiz de zamanda yolculuğun mümkün olduğunun farkındayız. Macros ve Tomas’la beraber zamanın şafağına gittim, ama bunu nasıl yaptığımı hâlâ bilmiyorum.”

“Anlaşılan gelecekte öğreneceksin.”

“Asıl sorulması gerekenin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Ufak ve parıltılı büyü şeridine sırtlarını dönerlerken Nakor baş salladı. “O mesajları bir olayın yaşanması için mi, yoksa başına gelen bir olayın hiç gerçekleşmemesi için mi kendine yolluyorsun?”

“İlk mesajın geldiği zamanı, yani Kont James’le çocuk yaştaki prensler Kesh’e doğru yola çıkmadan önceki sabahı düşünüyordum.”

“James’e tuhaf bir adamla tanışması halinde, ‘Büyü diye bir şey yok,’ demesini söylemiştin. O kişinin ben olacağımı acaba nasıl biliyordun?”

“Teorime göre seninle çok sonradan, belki hâlâ gelip geçmemiş bir zamanda, vazyet şimdikinden çok daha kötüyken tanıştık. Belki bu sayede birlikte yaptığımız çalışmalara birkaç yıl daha erken başlamış olduk.”

“Ben de aşağı yukarı aynı şeyi düşünüyordum,” dedi Nakor. “Ama gerçeği asla öğrenemeyeceğiz, değil mi?”

“Gelecek değişkense, bu yaptığımın pek çok şeyi değiştirdim...” Pug güldü. “Macros.”

“Ne olmuş ona?”

“Bunda onun da parmağı var, eminim,” dedi Pug. “Hayatımdaki diğer her şeyde olduğu gibi...” Omuz silkti. “Tomas’ı bir daha gördüğünde, fırsat bulursan ona giydiği zırhı ve geçmişten gelen rüyalarını sor. Bakalım sana neler anlatacak. Ama onların da sorumlusu Macros’tu ve onlarda da geçmişe yolculuk söz konusuydu.”

“Sorarım.”

Koruluktan ayrıldılar ve Bek’in yanına gidene dek ikisi de tek kelime etmedi. Yanına vardıklarında genç adam sırttı. “Aradığınızı buldunuz mu?”

“Evet,” dedi Pug. “Orada olduğunu nasıl bildin?”

Bek omuz silkti. “Bilmiyorum. Sadece hissettim.”

Pug ile Nakor bakiştılar. “Artık gidelim.”

“Bir şeyler yiyebilir miyiz?” diye sordu Bek. “Açlıktan ölüyorum,” dedi Nakor.

“Evet,” dedi Pug. “Seni besleyeceğiz.” İçinden sessizce ekledi: *Bizi tehdit etmediğin müddetçe seninle ilgileneceğiz. Sonra da seni öldüreceğiz.*

Pug bir Tsurani küresi çıkardı ve üçü birden ortadan kayboldu.

BİBLÖLAR

Kaspar ağır adımlarla odaya girdi.

Hem Talwin Hawkins hem de Caleb ona selam verdiler.

"Halloldu," dedi Kaspar.

"Siyasi sığınma mı?" diye sordu Caleb.

"Bir nevi. Ama işimizi görecek."

"İnsanın yüksek makamlarda dostları olması ne güzel şey," dedi Tal.

Caleb'le oğlanların kaldıklarından başka bir mahallede, yabancıların ve İmparatorluk'un uzak köşelerinden gelmiş ziyaretçilerin ağırlıklı olarak bulunduğu bir semtteydiler ve bir hanın arka kısmındaki küçük bir odada toplanmışlardı. Keshli olmadığı anlaşılabilir üç adam böyle bir yerde dikkat çekmezdi. Vaktin geç olmasına ve şehrin azalan gürültüsüne rağmen buldukları sokak epey kalabalıktı, çünkü dışarıdaki meydan, bölgenin gençlerinin uğrak yeri idi. Caleb pek istemese de oğlanları bir düzine civarı genç erkek ve kızın toplandığı bir çeşmenin başında bırakmıştı. Yine de iki Safkan kızın, tedirgin bir annenin ve azgın bir korumanın odasının hemen yanında kalmaya kıyasla daha güvende olacaklarını düşünüyordu.

Handaki korumayı görünce Tal gibi o da adamın sahiden insan olup olmadığını merak etmişti.

“Turgan Bey ajanlarının şu ana dek neler bulduğunu anlattı bana,” dedi Kaspar. Masanın üzerinde duran kalaylı bir sürahiden kendine bir bardak şarap koydu. Şarabı içerken yüzünü ekşitti. “Sektöre el atıp Ravensburg’dan ve Doğu Krallıkları’nın bazı bölgelerinden bir şarap tüccarıyla anlaşmalıyız. Buradakilerin bulabildikleri en iyi şarap buysa kaşla göz arasında köşeyi döneriz.”

“Burası Nehir Evi değil,” diye gülümsedi Tal, Roldem’de açtığı bir restoranın adını ima ederek. “Ayrıca senin de bildiğin gibi Kesh’te bundan çok daha iyi şaraplar da var.”

Caleb de bir yudum içti. “Yine de bu handa bulabileceğimizin en iyisi.”

Kaspar öne eğildi. “Cinayetler arasında, bir tek şey hariç hiç ortak nokta yok: Safkan olsun ya da olmasın cinayete kurban giden her soylu, Diigai nihayet ölünce Prens Sezioti’nin tahta çıkmasını destekleyen Lordlar ve Ustalar arasındaki gevşek bir ittifağa üye.”

“Yani bu, tahtın yakın bir zamanda boşalacağı anlamına mı geliyor?” dedi Caleb.

“Onu sen daha iyi bilirsin,” dedi Kaspar. “Baban ve kardeşin, İmparator’un büyü kullanarak ömrünü nasıl uzattığını herkesten iyi biliyorlardır.

“Ama Bey’in anlattıklarına göre Lordlar ve Ustaların birçoğu Diigai’nin tahta geçmesine daha en başından beri karşıymış. Selefi İmparatoriçe Leikesha sırf inat olsun diye doksanına kadar yaşamış –duyduklarına bakılırsa o kadın şimdiye dek tahta çıkanların en çetin ceviziymiş– o yüzden Diigai’nin on sene daha yaşaması sorun değil. Sorun büyü kullanıyor olması. Yüce Kesh yöneticilerinin çoğu, ihtiyarın siyasi üstünlüğünü yitirdiği fikrinde. Diigai vaktinin büyük bölümünü haremindeki kadınlarla geçiri-

yormuş –bu yaşta hiç de hafife alınacak bir şey değil– ve fermanlarının çoğu keyfi görünüyor. Ama hiçbir devlet yönetiminde köklü bir değişikliğe sebep olmadığı için hükümdarlığına duyulan endişe henüz kritik bir noktaya ulaşmadı. Yine de Lordlar ve Ustalar Galerisi'nin sabrı giderek azalıyor ve zamanla bir veliaht belirlesin diye İmparator'a baskı yapılmaya başlanacak.”

“Sezioti saygı duyulan, fakat hayranlık uyandırmayan bir alim.” Turgan Bey'in İmparatorluk siyaseti hakkında anlattıklarını dostlarıyla paylaştı Kaspar.

“Yani,” dedi Tal, “birileri Sezioti'nin tahta çıkma şansını Dangai lehine azaltmak için özenli bir çalışma yürütüyor. İyi de neden?”

“Gece Şahinleri işe karışmasalardı,” dedi Caleb, “bunun her zamanki kanlı Kesh siyasetinin bir parçası olduğunu düşündüüm. Ama Ölüm Loncası'nın burada faaliyet gösterdiğine bakarak bu işte Leso Varen'in de parmağı olduğunu varsayabiliriz, ki o ne isterse istesin bizim tam aksini istediğimiz anlamına gelir bu.”

Kaspar ayağa kalktı. “Daha fazla kalamam. Takip edildiğime hiç şüphem yok. Tal ile irtibat halinde olduğumu bilseler de senden habersizler. Buradan en son senin çıkmanı öneririm.” Caleb başıyla onayladı. Kaspar, “Bir hafta içinde Lord Gresh'in konağında bir resepsiyon verilecek,” dedi Tal'a. “Kendini davet ettirmeye çalış. Davetliler tam sana göre kimseler: bir sürü çapkın, canından bezmiş soylu eşleri, meraklı genç kızlar, sütü bozuk kumarbazlar ve meşhurun tekini düelloda öldürerek namını yayma peşindeki delikanlılar. Şansın yaver giderse bir gece içinde yarım düzine düşman edinebilirsin.”

Tal adamı asık suratla süzdü. “Elimden geleni yaparım.”

“Size bildirmeye layık bir şeyler öğrenir öğrenmez Pasko’yu yollarım,” diyen Kaspar çıkıp gitti.

“Takip edildiği konusunda büyük ihtimalle haklı,” dedi Tal. “Ben şimdi gidiyorum. Sen biraz daha bekle. Ortak salondan kimseye gözükmeden geçmen mümkün mü?”

“Girdiğimi gören olmamışsa evet,” dedi Caleb. “Zaten buraya sizden yarım saat önce gelmiştim, o yüzden güvendedim. Yine de artık Kaspar’ın ve senin gözetlendiğinizi bildiğimiz için daha ihtiyatlı davranmamız lazım. Bir sonraki buluşmamızın daha güvenli bir mekânda gerçekleşmesini sağlayacağım.”

Tal odayı gözden geçirdi. “Peki ya... diğer yollardan gözetliyor olabilir miyiz?”

Caleb kemerindeki keseden küçük bir nesne çıkarıp, incelesin diye onu Tal’a verdi. Nesne yontulmuş bir dini bibloya, tanınması güç bir yöresel tanrıya benziyordu. “Bunu babamın adasındaki Nasur diye Aşağı Yol’dan bir büyücü yaptı. Büyü yoluyla yapılan gözetlemelere ve dinlemelere engel oluyor. Bu şey üzerimde olduğu sürece, hiç kimse büyü kullanarak bizi gözetleyemez.”

“İyiymiş,” dedi Tal. “Herhalde üzerinde bir tane daha yoktur, değil mi?”

“Olsaydı bile sana vermezdim. Varen’in ajanları peşindeyse, seni görmek veya duymak için büyü sanatından faydalanan olabilirler. Seni sadece burada izleyemezlerse bunun basit bir hataya veya Kaspar’ın odayı güvende tutmak için aldığı bir önleme bağlayabilirler. Ama daimi olarak kaybolursan görüldüğünden daha fazlası olduğunu anlayacaklardır.”

“Peki nasıl görünüyor?”

“Şimdilik hem sen hem de Kaspar, Roldem Krallığı’nın ajanları gibisiniz –üstelik beceriksiz ajanlar. Bu söylentiye istediğimiz

kulaklara yaymak için epey saldırgan bir dedikodu yapmamız icabetti.

“Kesh, Roldem'e yönelik daimi bir endişe içinde, çünkü oranın donanmasından çekiniyor. Keshlilere endişelenebilecekleri bariz ve makul bir sebep temin edersen ayrıntularla uğraşmazlar. Varen için çalışmayan hiç kimse Meclis'in burada, yani Kesh'te faaliyet gösterdiğinden kuşkulalmaz.”

“Tabii Meclis adına hükümete sızmış ajanlar hariç.”

Caleb başıyla evetledi. “Şimdi bulunduğu yere ulaşmak babamın yıllarını aldı. Bugün hiçbir devlete bağlı olmamamıza rağmen, dünyanın dört bir tarafındaki hükümetlerde çok hatırlı dostlarımız var.

“Artık gitme vaktin geldi. Seninle görüşmem gerekirse oğlanlardan biriyle haber salarım.”

Tal ayağa kalktı, Caleb'in elini sıktı ve gitmek üzere döndü. “İşimiz bittikten sonra Kendrick'in yanına gidip birkaç günlüğüne avlanmak ister misin?” dedi kapıya uzanırken.

Caleb sırttı. “Kanlarımızı gördükten sonra evet. Güzel bir değişiklik olur.”

Tal da gülümseyerek karşılık verdi ve odadan çıktı.

Takip edilmediğinden emin olmak için handa bir saat daha beklemeye itirazı olmayan Caleb arkasına yaslandı ve oğlanların o sırada ne durumda olduklarını merak etti.

Zane yere çarpınca geriye doğru kış üstü kaydı ve çeşmenin kenarına nefesi kesilecek sertlikte bindirdi. “Bu da nereden çıktı?” diye haykıran Tad, Zane'i iterek yere düşüren genç adamın üzerine yürüdü.

Delikanlı durup, “Sana ne?” dedi.

“İttiğin kişi kardeşim olur.”

Genç adam devasa omuzlara ve kalın kaşlara sahip çam yarması gibi biriydi. Hafif çıkık çenesi, sırtıtuğu zaman ona art niyetli bir ifade kazandırıyor. “Konuştuğu kız da manitam olur.”

Söz konusu kız, yani az evveline dek oğlanlarla flört eden balık etli, ama güzeller güzeli sarışın, “Ben senin manitan falan değilim Arkmet. İnsanlara öyle söylemeyi bıraksan diyorum,” diye haykırdı.

“Ben öyle diyorsam öylesin,” dedi genç adam, hayvan homurtusunu andıran bir sesle.

Tad gülümsedi. “Manitan olmadığını söylüyor.”

Arkmet bu sefer de Tad’i ittirdi, ama Zane’in aksine Tad hazırlıklıydı. Sağ dizini bükerken sol bacağını uzattı ve Arkmet’in sol elini bilekten yakalayarak sertçe kendine çekti. Böylelikle bir direniş sergileyemeyen ağır delikanlı yüzükoyun yere kapaklandı.

İri yan genç yere yuvarlandığında Zane ayağa fırlayıp dostunun yanına geçmişti. Yerdeki, “İşte bunu yapmayacaktın!” diye bağırdı.

Yan yana duran iki oğlan da kavgaya hazır. “Hiçbir şey yaptığımız yok ahbap, ama bizimle tek başına dalaşmaya kalkışacaksan bil ki hazırız,” dedi Zane.

Yerdeki genç adam bir başka art niyetli sırtışla yavaş yavaş doğruldu. “Yalnız olduğumu kim söyledi?”

Dönüp arkalarına baktıklarında, bir grup iri cüsseli gencin orada toplanmış olduğunu gördüler. “Siz de kimsiniz?” diye sordu Tad.

Sarışın bir delikanlı, “Fırıncılar Loncası’nın çıraqlarıyız,” dedi ve arkasında duran dört oğlanı başparmağıyla işaret etti. “Arkmet de fırıncı çırağıdır.”

Tad üvey kardeşine bakıp gözlerini yuvarladı. "Demek sizin dostunuz?"

"Hayır, hiçbirimiz o ahmağa katlanamıyoruz, ama bir kuralımız var," dedi sarşın oğlan. "Fırıncı çıraklarından birine vurursan hepimize vurmuş olursun."

"Keşke biri bunu önceden söyleseydi," dedi Zane.

Birkaç dakika öncesine kadar Tad'le Zane oranın yerlisi bazı kızlarla flört ederek çeşmenin etrafında vakit öldürüyorlardı. Meydan, İmparatorluk'un başka bölgelerinden gelen, şehrin yabancı-sı iki kişiyle sohbet etmeye daha yatkın genç erkek ve kızların uğrak yeriydi.

"Herhalde buralarda bir yerde İmparatorluğun Başka Yerlerinden Gelen Oğlanlar Loncası diye bir şey yoktur?" diyen Zane önce sağa, sonra sola baktı. Etraftaki delikanlıların çoğu kavgadan uzak duruyordu, fakat onlarla yaşıt gibi gözükken bir oğlan çıkıp yanlarına geldi.

"Altıya karşı iki hiç de adil bir kavga değil." Kuvvetli omuzlara sahip kızıl saçlı oğlanın çillerle kaplı bir yüzü, yeşil gözleri ve bir demirci çekici kadar iri elleri vardı. Şeytani denebilecek bir sırışla ilave etti: "Ama altıya karşı üç biraz daha iyi gibi."

Fırıncı çıraklarından biri, "Eh be Jommy, yine mi?" dedi.

Kızıl saçlı oğlan sağ yumruğunu kulağının yanına kadar kaldırdı; sol eliyle de fırıncı çıraklarına yaklaşmalarını işaret ediyordu. "Her zaman dostum. Una bulanmış kıçları yere yapıştırmaya bayılırım. Gelin bakalım!"

Beş çırağın az evvelki hevesi sönerken, delikanlının arkasından bir böğürtü yükseldi. Tad ile Zane yönlerini sese doğru çevirdilerse de kızıl saçlı oğlan kadar hızlı değildiler. Delikanlı afallatıcı bir süratle döndü ve dümdüz uzattığı yumruğunu Arkmet'in

suratının tam ortasına indirdi. Kabadayının gözleri arkaya yuvarlandı ve kırk burnundan kanlar fışkırarak yere yığıldı.

Jommy dönüp, "Beşe karşı üç. Daha da iyi!" dedi.

"Sen delinin tekisin," dedi sarışın fırıncı çırağı.

Tad avuçları dışarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Onura ve sadakate kıymet verdiğinizizi biliyorum, ama sahiden de bu maganda için kanınızın akmasını istiyor musunuz?"

Sarışın delikanlı arkasında duran üç kişiye baktı; kavga çıkmayacağı gözlerinden anlaşılıyordu. "Hayır," dedi sarışın oğlan. "Bana son vurduğunda sol kulağım üç gün duymadı."

"Eh, siz Fırıncılar Loncası'nın zorbaları etrafta horoz gibi dolanmamayı ve başkalarına saygılı davranmayı öğrenseniz iyi olur ahabap. Şimdi şu ahmak dostunuzu da alıp bu iyi niyetli yabancıları rahat bırakın."

Beş fırıncı çırağı hâlâ sersem vaziyetteki Arkmet'i ayağa kaldırıp oradan uzaklaştı. Zane dönüp baktığında sarışın kızın o karışmada bir fırsatını bulup sıvışmış olduğunu fark etti. Tad ise elini uzatıp, "Teşekkürler, dostum," dedi.

"Sorun değil," dedi cana yakın kızıl kafa. "Adım Jommy Kiliroo."

"Herhalde buralı değilsin, öyle değil mi?" diye sordu Zane.

"Hah!" dedi oğlan. "Evimden çok uzaktayım."

O sırada yanlarına Caleb geldi. "Aksanını doğru tanıdıysam çok ama çok uzaktasın," dedi. "Neler olduğunu gördüm." Tad'le Zane'e baktı. "Görünüşe göre siz çocuklar bir kavgadan sıyrılmayı başardınız."

"Jommy olmasaydı herhalde temiz bir dayak yerdik," dedi Zane.

"Ah, fırıncı çıraklarının çoğu fena insanlar değildir, ama Arkmet tam bir piç kurusudur. Günün birinde cinayetten asılacak, inanın bana."

“Yılan Nehri civarından mısınız?”

Genç adamın yüzünde güller açtı. “Hiç oralarda bulundun mu?”

“Bir-iki kez. Tam olarak neredensin?”

“Shingazi Sahanlığı'nın birkaç gün yukarındaki Mooree adlı küçük bir kasabadan.”

“Kesh'e niye geldin?”

“Uzun hikâye. Özetle babalarımız, dostum Rolie'yle beni evden kovdular ve yollara düşüp kendi hayatımızı kurmamızı söylediler. Nehirden aşağı çalışa çalışa gittik ve Yılan Nehri Şehri'ne vardığımızda iş aradık, ama orada bulunmuşluğun varsa her şeyin klanlar tarafından kontrol edildiğini bilirsin. Geçinebilmek için az bir şey hırsızlık yaptığımı söylemekten utanmıyorum. Sonra Rolie'yle Elarial'a gidecek bir Kesh gemisinde iş bulduk. Önümüzde daha iyi imkânlar olmadığı için gemiye yazılıp denizci olduk. Bunun bana göre bir hayat olmadığını anlamam için tek bir yolculuk yetti, o yüzden limana yanaştığımızda ücretimizi alıp oradan ayrıldık. Arabacı olarak iş bulduk ve bu böyle sürüp gitti. Rolie sonradan Chigatha kasabasındaki bir kavgada öldü ve ben kervanlarda iş bulup çalışmaya devam ettim. Şimdi de buradayım. Neredeyse bir senedir bu kentte yaşıyorum.”

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu Tad.

“Sağda solda. Hava çoğu zaman sıcaktır, yani ara sokaklarda veya çeşme başında uyumak sorun olmuyor. Ara sıra beni evine götürcek bir kız da çıkmıyor değil.” Başıyla çeşmeyi işaret etti. “Etraf epey kalabalık olduğundan burada fazla sorun yaşanmaz, tabii az öncekiler gibi fırıncı çıraqları ortaya çıkmadığı sürece. Onlarla önceden de dalaştığımız oldu ve belli ki bunu henüz unutmamışlar.” Oğlan sırttı. “Peki ya sizin yolunuz Novindus'a nasıl düştü?”

“O da uzun hikâye,” dedi Caleb. “Sana bir yemek ve sıcak bir yatak ısmarlamama ne dersin?”

“Bana uyar, ama düzgün bir iş bulmayı yeğlerim. Burası dünyadaki en büyük şehir olsa da ailesi veya loncası olmayan bir gence hiç acımıyor doğrusu.”

“Bizimle gel,” dedi Caleb. “Sana anavatanına yaptığım seyahatlerden bahsedeyim.”

Tad ile Zane meraklı gözlerle bakıştılsa da bir şey söylemediler. İçlerinde bir sokak köpeğini evlerine götürüp besleyeceklermiş gibi bir his vardı, fakat köpeğin ısırıp ısırmayacağını bilmiyorlardı.

Caleb dini bibloları incelerken Zane yanında sessizce bekliyordu. Tad, kendiliğinden Caleb’in ve oğlanların üzerine kalmış gibi gözüken Jommy’yle beraber lüzumsuz bir işe koşulmuştu. Bir önceki gece handaki bir masanın etrafına oturup hikâyelerini paylaşmışlardı; hem Tad hem de Zane yeni oğlanı sempatik, eğlenceli ve makul bir yoldaş bellemişlerdi. Caleb iki üvey oğluna da Jommy’i neden yanlarında bulundurmamak istediğini söylemişti, fakat şehrin ne denli zorlu ve kızıl saçlının kavgada ne denli faydalı olduğu düşünülürse bu duruma bir itirazları yoktu.

Caleb şahini eline almadan evvel yarım düzine parçayı inceleyip sipariş etti. Şahin biblosu, Gece Şahinleri’nin taktıkları kolyedeki simgenin aynısı olmasa bile onlara yakındı. “Bunu tanıyamadım,” dedi Caleb.

Mudara adındaki tüccar, “Bana da yabancıdır. Onu belki dilencilik, belki de hırsızlık yapan bir çocuktan satın aldım, ama asıl sahibini bilmiyorum,” dedi. Ara sıra benzer biblolar gördüğüm oluyor, ama bunun gibisini değil.” Adam gagamsı bir burnu ve çı-

kık bir çenesi olan cılız, heyecanlı biriydi, fakat gözleri kurnaz bir beyne sahip, hafife alınmaması gereken tecrübeli bir iş adamı olduğunu belli ediyordu.

Caleb cevabın önemi yokmuş gibi omuz silkti ve şahine dönmeyen önce iki bibloya daha baktı. “Buna benzer başkalarını da gördüğünü mü söylemiştin?”

“Evet. Epey güneyde bir Lims-Kragma tarikatı var. Bazen şehir gelirler ve taktıkları kolyelerden ayırt edilebilirler. Onlara ne dendiğini bilmiyorum.”

Caleb iki eşyanın daha siparişini verdi. “Şahin kolyesine ihtiyacım olmayacak. Dediğin gibi güneydeki ufak bir tarikat tarafından kullanılıyorsa, müritlerine Kronдор’da rastlamak pek mümkün gözüküyor.” Tüccar hayal kırıklığına uğramışa benziyordu; hemen başka parçaları göstermeye başladı. Caleb az sonra tekrar şahine döndü ve omuz silkti. “Belki de aceleci davranıyorum.” Tüccarın yüzüne bir ümit ifadesi yayıldı. Bu alışverişte daha şimdiden bir ayda kazandığından fazlasını kazanmıştı, fakat sınıfının mensupları gibi gözü daha da fazlasındaydı. “Belki antika olarak satabilirim. Bunun aynısını olmasa da benzerlerini gördüğünü mü söylüyorsun?”

“Evet dostum,” dedi Mudara. “Daha ağırlar; sanırım demirden ya da bir metal karışımından yapılıyorlar ve kalın bir zincirleri oluyor. Kural gereği tuniğin altına giyiliyor.”

“Acaba bana onlardan da bulabilir misin?”

Adamın yüzündeki ifade bir anda silindi. “Korkarım mümkün değil. Ama bir hafta beklersen bunlar için bir imalatçı bulabilirim. Şehirde aslını temin ettiğin takdirde her şeyin kopyasını yapabilecek usta zanaatkarlar var.”

Caleb omuz silkti. “Alıcılarım için aslına uygunluk çok önem-

lidir. Çoğu birer koleksiyoncudur ve ucuz taklitlere dönüp bakmaz. Bahsettiğin o madalyonlardan bulabilirsen, Üç Söğüt'te benimle irtibat kur. İki hafta daha buradayım. Mesajını Caleb adına gönder.”

Alışverişi tamamlayıp el sıkıştılar ve Caleb tüccarın yanından ayrıldı. Yürürlerken Zane'e, "Günün geri kalanında bu meydanda vakit geçirmeni ve o tüccarı gözetlemeni istiyorum," dedi. "Fark edilmemeye çalış, ama seni görürse iş peşinde koşuyormuşsun gibi gülümse ve el sallama. Etraftaki mallara bak, ama gözünü adamdan ayırma. Onunla konuşan biri olursa, o şahsı iyi belle. Tezgahtından ayrılırsa onu takip et, ama sakın ola ki seni fark etmesine izin verme. Kendini belli etmen gerekeceğini anlarsan takibi bırakıp Üç Söğüt'e geri dön. Nasılsa onu daha sonra da izleyebiliriz. Anladın mı?"

Baş sallayan Zane bir tur atıp kendini belli etmeden tüccara yaklaşabilmek için meydanın başka bir tarafına yöneldi. Caleb ise tez adımlarla Chezarul'un yanına yollandı; tüccarı tecrübeli bir ajanın izlemesi daha doğru olurdu çünkü. Üvey oğlunu Mudarra'nın peşinden en kısa zamanda almak istiyordu, fakat Chezarul'un adamlarından biri işe koyulmadan evvel tüccarın bir şeyler yapabileceği ihtimaline karşılık Zane'e ihtiyacı vardı. Caleb tüccarı görmeye gitmeden önce bunu düşünemediği için kendi kendine sövdü. Babasından aldığı görevin yeterince farkındaydı ve babasının Marie'yle tanışmadan evvel bahsettiği tehlikeleri şimdi daha iyi anlıyordu. Etrafında durumlarından endişe ettiği insanların olması dikkatini dağıtmakta ve onu daha savunmasız bir hale getirmekteydi. Artık oğlanları yanına almanın iyi bir şey olmadığını düşünmeye başlıyordu.

Zane işten eve dönen insanlar yolları üzerinde alışveriş yapmak için durdukça giderek kalabalıklaşan çarşuyu izlemekteydi. Zane kendi tecrübelerine dayanarak bu alışveriş furçasının fazla sürmeyeceğini, çarşının çok geçmeden boşalacağını ve tüccarlarla çıraklarının tezgahlarını toparlayıp arabalarını oradan çekeceklerinin farkındaydı. Yaklaşık bir saat içinde çarşı meydanının iğne atsan yere düşmeyecek ölçüde kalabalık bir halden neredeyse tamamen ıssız bir hale gelmesini hayretle seyreden oğlan, Mudara'nın kendisini fark etmediğinden emin sayılırdı. Fakat tezgahlar kaldırıldıkça saklanmanın giderek zorlaşacağını da biliyordu.

Zane bekleyebileceği daha uygun bir yer bakınmaya başladı ve saklanabileceği bir kapı eşiği tespit etti. Oraya girip izlemeyi sürdürdü. Tahmin ettiği gibi Mudara aldığı siparişleri bir an önce tedarik etmek için sabırsızlanıyordu. Adam tezgahını ilk kapatanlardan biriydi; kolyeleriyle biblolarını alelacele büyük bir çuvala doldurdu. Çuvalı sırtına vurup oradan hızla ayrıldı.

Zane adamın peşine takıldı. Caleb'i yüzüstü bırakmamaya kararlıydı. Sinsi davranıp da dikkatleri üzerinde toplamamak için elinden geleni yapsa da, tüm gözler üzerindeymiş gibi hissediyordu. Mudara'yla arasında başka insanları tutmaya gayret etti ve tüccarın bir kere bile duraksamaması ya da başını çevirip bakmaması işini kolaylaştırdı.

Varlıklı tüccarların iş yaptıkları mahalleyi geride bırakıp şehrin daha seyrek nüfuslu bir bölgesine girdiler. Bu bölgede depoların yanı sıra Zane'in çeşitli ticari faaliyetlerle bağdaştırdığı başka binalar, deri işçileri, ahırlar, araba ustaları, bir hamal ofisi ve para karşılığı muhafız temin eder gibi gözükken bir başka ofis mevcuttu.

Mudara, arkasındaki taş bacadan bol miktarda duman tüten ve vakit geç olduğu halde çekiç çınlamalarının havayı doldurduğu

bir iş yerine girdi. Zane buranın bibloların ve kolyelerin yapıldığı yer olduğunu düşündü.

Mudara içerideki işini hallederken Zane geçen zamanı bilemese de ona saatler olmuş gibi geliyordu. Adam nihayet dışarı çıktığında hava tamamen kararmıştı. Zane o sırada boş olan bir deponun önündeki bazı büyük kasaların arkasından onu gözetlemeyi sürdürdü.

Tüccar tekrar yola koyulunca Zane onu takip etmeye karar verdi. Adam ya evine ya da başka bir tedarikçiye gidecekti. İzlenip izlenmediğini önemsemeyen gibi gözükürken tüccar yine çevresine aldırış etmeksizin tez adımlarla ilerledi.

Zane ara sıra önüne çıkan yayalardan sakınarak tüccarı gözden kaybetmemeye gayret etti. Kısa süre sonra Mudara'nın tavırları değişti; takip edilip edilmediğini anlamaya çalışırcasına birden arkasını döndüğünde oğlanın paçayı ele vermesine ramak kaldı. Zane'in o sırada gölgelere karışmış olması büsbütün şansı, yoksa yakalanması işten bile değildi.

İşte o anda, Caleb'in üzerine basa basa karşı çıktığı davranışın bu olduğunu anladı Zane. Tüccar bilinmesini istemediği bir yere gidiyordu ve Zane sebebini anlamasa da, adamın tehlikeli bir işe kalkıştığının farkındaydı.

Caleb her iki oğlana da atıldıkları yaşantının risklerinden bahsetmişti ve Zane ilk kez onun neyi kastettiğini tam manasıyla kavriyordu. Ağzı kurumuştü ve kalbi süratle çarpmaktaydı, ama yine de cesaretini topladı ve tüccarı takip etmeyi sürdürdü.

Zane nerelerden döndüğüne ve çevresindeki belirgin yerlere dikkat etti, çünkü artık kentin kendisine tamamen yabancı gelen bir mahallesindeydi. Hava karardıktan sonra burada bulunulmaması gerektiğini de tahmin edebiliyordu. Fenerleri olmayan sokak-

larıyla ve etraftaki fısıltılı konuşmalarla, bu mahallenin kötüye almet bir tarafı vardı. Karanlığın içinde kadının biri tiz bir kahkaha atınca, Zane bu seste hiçbir neşe olmadığını fark etti.

Mudara bir köşeyi döndü ve Zane ona yetişmek için acele etti. Köşeye vardığında başını uzatıp baktı. Tüccar sokağın karşı tarafındaki alelade bir evin önünde durmuş, kapıyı tuhaf bir düzende çalıyordu. Bir vuruş, sonra kısa bir duraksama, iki vuruş, yine bir duraksama, ardından üç vuruş daha.

Kapı açılınca Zane'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve içini bir ürperti kapladı. Kapı eşliğinde siyahlara bürünmüş bir adam duruyordu. Gölgeler sebebiyle yüz hatları seçilemese de tuniği, pantolonu ve başlığı tıpkı Büyücünün Adası'ndan ayrılmadan önce Zane'e tarif edildiği gibiydi. Adam bir İzmalı suikastçısı, bir Kesh Gece Şahini'ydi.

Mudara çabucak bir şeyler söyleyip kolyeyi adama verdi. Onu görmekten hoşnut olmadığı anlaşılan suikastçı, sokağın iki ucuna da sırayla baktı. Zane adamın özel güçlere sahip olmaması için dua etti, çünkü yakalandığı takdirde canından olacağını biliyordu.

Zane iki adamın tartışmasını seyretti. Mudara'nın el kol hareketlerine bakılırsa suikastçıyı bir şeye iknaya çalıştığı belliydi. Tüccar sesini yükseltince Zane'in kulağına bazı sözcükler çalındı: "...riske değer. Bunlar bize bahsedilen kişilerse onları takip ederek..." Suikastçı bir el işaretiyle ondan sesini alçaltmasını istedi ve Mudara itaat etti. Bundan sonra neler konuşulduğunu duyamadı Zane. Suikastçı usulca bir şeyler daha söyledi, sonra binaya girip kapıyı Mudara'nın yüzüne kapadı. Tüccar sırtını Zane'e dönüp sokağın öteki ucuna yürümeye başladı.

Zane adamın peşine takılmaya niyetlendi, derken iki kuvvetli el onu tutup gerisingeri döndürdü. Oğlan daha tek kelime ede-

meden o ellerden biri ağzını kapadı ve bir ses kulağına, “Yaşamak istiyorsan hiçbir şey söyleme,” dedi.

Zane'in kalbi göğsünü yırtacak gibiydi, yine de kendine hakim olup başını sallamakla yetindi.

El ağzının üzerinden kalktı; gür ve siyah bir sakala sahip olan adam, “Beni takip et ve ben güvende olduğumuzu söyleyene kadar sesini çıkarma,” diye fısıldadı.

Adam oradan hızla ayrıldı ve Zane de onun peşine takıldı. Yarım saat boyunca gölgelerde kalarak ara sokakları birbiri ardına katettiler. Şehrin daha kalabalık ve daha iyi aydınlanmış bir yerine vardıklarında adam arkasına döndü. “Sen Zane misin?”

“Öyleyim,” dedi genç adam, yorgunluktan ve korkudan dizleri titreyerek.

“Chezarul seni bulmam için beni meydana gönderdi, ama oraya vardığımda tüccarın peşinden gidiyordun. Sen onu izlerken ben de seni izledim, çünkü sana yaklaşmam halinde tüccarın bizi görebileceğinden korktum.”

Zane başını salladı. “Peki bana niye sessizce sokuldun?”

“Seni bulduğum yerden sonra tüccarı takip etseydin öldürülecektin. Buluşma mekânlarını farklı güzergahlar kullanarak terk etmek gibi bir adetleri vardır ve o güzergahları izleyenler öldürülürler. Bu uygulamanın farkına varana dek dört iyi adamımızı kaybettik.”

“Kim onlar?”

“Ölüm Loncası. Gece Şahinleri,” dedi sakallı adam. “Benim adım Choyoba.” Çevresine bir göz attı. “Gel. Seni Üç Söğüt'e götürüyüm.” Zane itiraz etmeksizin adamla gitti.

Chezarul, “İyi iş çıkardın,” dedi Zane'e.

Caleb kafa sallayarak aynı fikirde olduğunu gösterdi. “Evet, öyle.”

Zane yaşadığı tecrübeden öyle tükenmişti ki gülümseyemedi bile.

“Demek artık Gece Şahinleri’nin nerede olduğunu biliyorsunuz?” diye sordu Tad.

Cezarul başını iki yana salladı. “Hayır genç dostum. Asıl Gece Şahinleri bizi buldu.”

Tad’in yüz ifadesi hiçbir şey anlamadığını belil edince, “Bu bir tuzak,” dedi Caleb.

“Tuzak mı?” diye sordu Zane.

Caleb, “Sahte kolye benim veya Meclis’ten bir başkasının bulması için oradaydı,” dedi. “Bir başkası olsa ona dönüp bakmaz ya da kolyeyi sırf hoşuna gittiği için satın alırdı, fakat ben ona benzer bir kolye hakkında sorular sorunca Gece Şahinleri peşlerinde olduğumu öğrendiler. Kolye belki de aylardır orada duruyordu. Bizden başkasının ilgisini çekecek türden bir şey değildi.

“Ve biz bu yemi yutacağız.”

“İyi de...” diye başladı Tad.

“Gece Şahinleri bize tuzak kurdular, çünkü şehirdeki cinayetleri araştırmamızın an meselesi olduğunu biliyorlardı,” dedi Caleb. “Bu yüzden Ölüm Loncası’nı arayan birinin kaynağını merak edeceği bir kolyeyi, kendi topluluklarının bir simgesini ortada bıraktılar.

“Bizden bekledikleri gibi davrandık; sorular sorduk. Tanık olduğun münakaşa muhtemelen kolye siparişine hayır demeleri ve çarşıdan itibaren peşimize adam takmaları konusundaydı. Veya bize kolyenin kopyalarını verip yeni bir tuzak kurmayı planlıyor olabilirler: siparişi almaya geldiğimizde ya bizi yakalamaya kalka-

caklar ya da büyük ihtimalle bizi saklandığımız yere kadar izleyecekler. Sonra da katliama başlayacaklar.”

Cezarul, “Bu katil köpekler şehrimiz için veba gibiler. Dahası işimizi baltalıyorlar. Günün birinde onların kökünü kazıyacağız ve umarım o gün yakındır,” dedi ve Caleb’e döndü. “Yarın çarşıya gitme. Yaklaşan çatışma için hazırlık yapmam lazım ve adamlarımdan bazıları şehir dışında. Bana ekibimi toplamam için iki gün mühlet tanı, sonra da o tüccarı görmeye git. Üç gün içinde buraya gelecekler ve o zamana kadar onlara karşı tüm hazırlıklarımızı tamamlamış olacağız.”

“Pablo hanını savaş alanına çevirmemizden hoşlanmayacak,” dedi Caleb.

“Hiçbir şey Pablo’nun neşesini paranın düzeltemeyeceği ölçüde kaçırılmaz,” dedi Cezarul. “Ayrıca o da bu konuda bizim kadar azimlidir.”

Caleb kafa salladı. “Pekala. Yarın oğlanlarla beraber şehirden ayrılıp Overn kıyılarına gideceğim. Orada vakit geçirir, hattâ gölde biraz balık tutarız.”

Cezarul sırttı. “Belki timsah da yakalarsınız?”

“Olabilir. İki gün sonra dönüp Mudara’yla görüşeceğiz.”

“Güzel,” dedi Cezarul. “O zamana dek size iyi geceler.”

Adam oradan ayrıldı ve Caleb, “Tad, ortak salona git ve Jommy’e artık yukarı çıkabileceğini söyle,” dedi.

Tad gidince Zane konuştu: “Jommy’i yanımızda tutmayı mı planlıyorsun?”

“Şimdilik evet. Gözüpek bir delikanlı. Dahası Novinduslu’tan gelmesi, Gece Şahinleri’yle arasında bir bağ olması ihtimalini zayıflatıyor. Hem ona kanımın ısınmadığını da söyleyemem.

Zane başıyla olumladı. “Hiç gereği yokken Tad’le bana arka çıktı.”

“Gereği vardı,” dedi Caleb. “Çoğu kişide olmayan bir adalet duygusuna sahip o.”

Tad’le Jommy odaya girdiler. “Jommy, ata binebilir misin?” diye sordu Caleb.

“Acele etmezsek eğer, düşmeyecek kadar binebilirim,” cevabını verdi kızıl saçlı oğlan.

“Güzel,” dedi Caleb, “çünkü yarın göl kıyısına gideceğiz ve senin de gelmeni istiyorum.”

“Bana iş mi veriyorsun?”

“Onun gibi bir şey,” dedi Caleb. “Yolda daha ayrıntılı konuşuruz. Şimdilik yatıp dinlenin.”

Üç oğlan Caleb’in odasından ayrılıp kendi odalarına gitti. Pablo Maguire o akşam Caleb’in isteği üzerine odaya içi saman dolu bir döşek getirmişti; Zane onu açtı ve iki yatağın arasına serdi. Jommy kendini döşeğe attı. “Umarım çok sert değildir,” dedi Tad.

Jommy bir kahkaha patlattı. “Geçen senenin büyük kısmını taşın toprağın üzerinde yatarak geçirdim ve son yatağım denize açılmış bir gemideki hamaktı. Babam beni evden kovalı doğru düzgün yatak yüzü görmedim. Buna hiç itirazım yok.”

Tad feneri söndürünce oda karanlığa gömüldü. Tad ve Jommy çabucak uykuya daldılar, fakat kapı eşliğindeki siyahlara bürünmüş katilin hayali gözlerinin önünden gitmeyen Zane bir türlü uyuyamadı.

GELİŞME

Magnus dikkatle seyrediyordu.

Nakor, Talnoy'un başında dikilmişti. Üç Tsurani Yücesi'nin de gözü onun üzerindeydi. "Belirgin bir şey yok," dedi Nakor. "Yanılıyor da olabilirim, ama..." Elini Talnoy'un miğferine değdirip ekledi: "Fikrim işe yararsa..."

Talnoy doğrulup oturdu. Gözleri faltaşı gibi açılan Magnus gülmüseddi. "Başardın."

Önceden yarattığı kontrol etmekte kullanılan yüzük Magnus'un elindeydi.

"Sanırım artık Talnoylan yüzük olmadan kontrol edecek bir yöntem geliştirebilirim," dedi Nakor. "Bu da hiç fena olmaz, çünkü yüzük zamanla kullanıcıyı delirtiyor."

"Çok etkileyici bir iş çıkardın Nakor," dedi Illianda.

Kurnaz Isalanili'yi tanıyan Yüceler arasında onun Tsuranilerin Alt ve Üst Yol adlı büyü hiyerarşisine uymadığı gerçeğinden en az rahatsızlık duyan Illianda'ydı. Nakor çoğu zaman bir büyü kullanıcısı olduğunu bile inkar ediyordu. Illianda onun ne olduğuna önem vermez gibiydi; yeter ki ortaya olumlu sonuçlar koysun.

"Ama bu şey vasıtasıyla dünyamızda açılan kontrolsüz gedikler hâlâ bizim için bir dert," dedi Fomoine. "Korunma efsunları yerleştirmeyi başaramazsak dünyamıza yönelik bir tehdidin önü-

ne geçmek için bu şeyi Midkemia'ya geri götürmek zorundayız. Siz buradan gittikten sonra muhtemel bir gedik vakasıyla daha karşılaştık. Ortada kesin bir şey yok, ama şu an iki kardeş büyücümüz böyle bir şeyin yaşanıp yaşanmadığını tespit etmek için olay yerini inceliyor.”

Nakor başını salladı. “Pug’a iletirim. O da Talnoy’ların bulunmalarını onca zaman engelleyen korunma efsunlarını çözmeye çalışıyor.”

“Talnoy’u Midkemia’ya götürürsek belki ona bağlı büyülü güçleri kesebiliriz, ama ya çok geç kaldıysak?” dedi Magnus.

Üç Tsurani büyücüsü meraklı gözlerle birbirine baktı. “Geç kaldıysak dünyamıza yapılacak bir istilaya engel olmak için başımızın çaresine bakmamız gerekecek,” dedi Savdari. “Hattâ Talnoy’u dünyalarımız arasında getirip götürerek zaman kazanabiliriz belki. Birkaç hafta orada, birkaç hafta burada, sonra tekrar Midkemia’da kalabilir.”

“Mümkündür,” dedi Magnus. “Bu akşam babamla konuşurum. Ama Talnoy’u dünyalarımız arasında taşımaya gerek kalmayacağını ve yakında etkili bir korunma efsunu yapabileceğimizi umuyorum.”

“Gerekirse Talnoy’u gedikten çabucak geçirip önce Yıldızlimanı’na, sonra da başka bir yere götürebiliriz,” dedi Nakor.

Üç Tsurani büyücüsü eğilerek selam verdi. “Her zamanki gibi Milamber’e saygılarımızı sunun,” dedi Illianda, Pug’ın Tsurani dilindeki adını kullanarak.

Magnus ve Nakor da eğilerek selamlarına karşılık verdiler. “Sunarız. O da her zaman olduğu gibi Tsurani Yüceleri’ne saygılarını sunuyor.” Talnoy’u barındıran odadan çıktılar ve birkaç koridoru geçerek gedik odasına vardılar.

Geçmiştekinin aksine, Kelewan'daki Büyücüler Meclisi'yle Yıldızlımanı'ndaki Akademi arasındaki gedik artık sürekli açık kalmıyordu. Son zamanlarda Dasati dünyasından kaynaklanan gedikler sebebiyle Tsuraniler sadece çok gerekli anlarda bir gedik açmanın daha iyi olacağını düşünüyorlardı.

Magnus gedik aygıtının önünde durup kollarını kaldırdı ve uygun büyü'nün hareketlerini yaptı. Nakor onu yorum yapmadan seyretti ve daha genç büyücü iki dünya arasındaki uçuruma köprü kuracak enerjileri kontrol etmek için gereken ayini tamamladı.

Oda tuhaf bir vızıltıyla doldu ve de yakında bir yere yıldırım düşmüş gibi hem Nakor'un hem de Magnus'un kollarındaki ve enselerindeki tüyler diken diken oldu. Sonra iki adamın önünde ışıltılı bir gri gedik açıldı. Tereddüt etmeden o gediğe girdiler ve kendilerini ansızın Yıldızlımanı'ndaki adada buldular.

Gedik ortaya çıkınca birkaç büyücü etrafa toplanmıştı, fakat bunlar Magnus'la Nakor'u görünce başlarını sallayarak selam verdiler ve oradan ayrıldılar. Magnus döndü ve elinin bir hareketiyle gediğin kapanmasını sağladı. Magnus alaycı bir tebessümle, "Babam ilk Tsurani gediğini kapatmaya çalışırken neredeyse canından olduğunu söylemişti," dedi.

"O hikâyeyi ben de duydum," dedi Nakor. "Kendine bu kadar güvenmeden önce, onun tam bir düzine Yüce'nin yarattığı bir makineyi kapatmaya çalıştığını ve bunun için dedenin de yardımına gerek duyduğunu hatırla."

Magnus omuz silkti. "Kendimi babamla veya dedemle kıyaslamıyordum Nakor." Kumsala doğru yürümeye başladı. "Sadece... of, neyse. Boş boş konuşuyorum işte."

Göl kenarına vardıklarında Magnus cüppesinden bir küre çıkardı ve hemen sonra iki adam da kendini Pug'ın çalışma odası-

nın kapısı önünde buldu. Magnus kapıyı çaldı ve Pug'ın sesi iç-
riden karşılık verdi: "Gel."

Nakor duraksadı. "Yaptıklarımızı ve bulduklarımızı babana an-
lat. Ben gidip Bek'e bakacağım."

Magnus başıyla onayladı ve Nakor oradan ayrıldı.

Nakor birkaç dakika sonra Bek'i bir ağacın altında oturmuş,
Rosenvar'dan ders alan bir grup öğrenciyi seyredirken buldu. Na-
kor'un yaklaştığını görünce ayağa fırlayıp, "Gidiyor muyuz?" dedi
genç adam.

"Niye, canın mı sıkıldı?"

"Hem de nasıl. O yaşlı adamın neden bahsettiğine dair en ufak
bir fikrim yok. Hem öğrencileri de pek sıcakkanlı değil." Delikan-
lı Nakor'a suçlayıcı gözlerle baktı. "Başıma yaptığın o şey..." Yüz
ifadesi ağlamaklı tabir edilebilecek bir hale büründü. "Oğlanlardan
biri bana hakaret etti. Normalde ona çok sert vururdum, hem de
yüzünün tam ortasına. Ayağa kalkacak olursa gene vururdum. Bir
daha kalkamayana kadar da vurmaya sürdürürdüm." Buruk bir ifa-
deyle ekledi Bek: "Ama yapamadım Nakor. Yumruğumu sıkama-
dım bile. Herif orada durup ortada bir terslik varmış gibi bana bak-
tı. Vardı da! Sonra gözüme güzel bir kız kestirdim. Yüzüme bak-
mayınca onu tutmayı düşündüm, ama aynı şey oldu! Elimi bir tür-
lü..." Bek gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi baktı ufak tefek
büyücüye. "Bana ne yaptın Nakor?"

Nakor elini delikanlının omzuna koydu. "Kimseye yapmak is-
temediğim bir şey yaptım Bek. En azından bir süreliğine kimseye
zarar veremeyeceksin, tabii kendini savunmak dışında."

Bek iç geçirdi. "Hep böyle mi olacağım?"

"Hayır," dedi Nakor. "Dürtülerini ve öfkeni kontrol etmeyi öğ-
renirsen buna gerek kalmayacak."

Bek güldü. “Ben zaten hiç öfkelenmem Nakor.”

Nakor genç adama yanına oturmasını işaret etti. “Ne demek istiyorsun?”

Bek omuz silkti. “Bazen kızdığım olur. Canım yanarsa sahiden sapıtabilirim de. Ama çoğu şeyi komik bulurum veya bulmam. İnsanlar bana sevgiden, nefretten, kıskançlıktan ve bunun gibi şeylerden bahsettiklerinde anladığımı zannederim, ama emin olamam.

“Demek istiyorum ki, insanların birbirlerine karşı nasıl davrandıklarını görüyorum ve çok küçükken, mesela annem beni kucağına aldığında bir şeyler hissettiğimi hatırlar gibi oluyorum. Ama genelde başkalarının önem verdikleri şeyleri ben kafama takmam.” Nakor’a bakarken yüzünde yalvarır bir ifade vardı. “Hep farklı olduğumu düşündüm Nakor. Çoğu kimse bana öyle olduğumu söyledi. Ve bunu hiç umursamadım.” Boynunu büküp yere baktı. “Ama bana yaptığın şu şey var ya Nakor, bana kendimi...”

“Hüsrana uğramış gibi mi hissettiriyor?”

Bek başıyla evetledi. “Eskisi gibi... şeyler yapamıyorum. O kıızı arzuluyordum Nakor. İsteddiğimi yapamamaktan hiç hoşlanmam!” Nakor genç adamın gözlerinde hüsrana yaşlarının belirmeğe başladığını fark etti.

“Kimse sana hayır demezdi, öğle değil mi?”

“Bazen diyen çıkardı, ama öyle olunca onu öldürür ve istediğimi alırdım.”

Nakor sessizliğe büründü, derken aklına bir şey geldi. “Biri bana kurtların kovaladığı bir at arabasında yolculuk eden bir adamın öyküsünü anlatmıştı. Adam güvenli bir kente ulaştığında şehir kapılarının kapalı olduğunu görmüş ve o bağırarak yardım is-

terken kurtlar ona yetişip adamı paramparça etmişler. Bu öykü sana kendini nasıl hissettiriyor Ralan?”

Bek kakhaha attı. “Bence çok komik bir öykü! Hayvanlar ona yetişince adamın suratında acayip bir ifade belirlediğine bahse girerim!”

Nakor cevap vermeksizin ayağa kalktı. “Burada bekle. Birazdan dönerim.” Isalanili dosdoğru Pug’ın odasına gitti. Kapıyı çaldı ve cevap beklemeden içeri daldı.

“Sizinle hemen konuşmam lazım,” dedi Nakor.

Açık bir pencerenin önünde oturmuş yaz melteminin keyfini çıkarmakta olan Pug başını kaldırdı ve karşısında oturan Magnus’la beraber, heyecanlı görünen Isalanili’yi süzdüler. “Ne var?” diye sordu.

“O genç adam, yani Ralan Bek çok önemli biri.”

“Bunu daha önce de söylemiştin,” diye karşılık verdi Magnus.

“Hayır, düşündüğümüzden bile önemli. Dasatileri anlıyor.”

Pug’la Magnus şaşkın gözlerle bakiştılar. “Grubumuz dışında hiç kimseye onlardan bahsetmeyeceğimizi kararlaştırmamış mıydık?” diye sordu Magnus.

Nakor başını sağa sola salladı. “Ona hiçbir şey söylemedim. Onları anlıyor, çünkü kendisi de onlar gibi. Dasatilerin nasıl bu hale geldiklerini artık biliyorum.”

Pug arkasına yaslandı. “Kulağa harika geliyor.”

“Her ayrıntıyı anladım demiyorum, ama neler olduğunu biliyorum.”

Pug dostuna oturmasını işaret etti.

“Kaspar bize Kalkin’in Dasati dünyasında ona neler gösterdiğini anlatırken hepimiz aynı tepkiyi verdik. Oluşturdukları tehlikeye yönelik endişelerimizin üzerine, böyle bir ırkın nasıl ortaya

çıkabileceğini sorduk kendimize. Bir halk nasıl olur da şefkat, cömertlik ve ortak bir amaç olmadan gelişip büyüyebilir?

“Ben bir zamanlar bunların hepsine sahip olduklarından, fakat sonradan dünyalarına kötülüğün egemen olduğundan kuşkulanyorum. Ve bu genç adam, kötülük bizim dünyamıza da egemen olursa ne hale geleceğimizin bir örneği.” Düşüncelerini düzene koymakta zorlanırcasına kalkıp volta atmaya başladı Nakor.

“Bek tanrıların onu yarattıkları gibi biri. Bana aynen bunları söyledi ve haklı da. Ayrıca başkalarına benzemediğinin de farkında. Ama bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlamamış bile.”

Nakor etrafına bakıp devam etti. “Bu odadaki hiç kimse başkalarına benzemiyor. Her birimize öyle ya da böyle dokunuldu. Bu yüzden başkalarınınkine benzemeyen harika ama bir o kadar da korkunç hayatlar sürmeye mahkumuz.” Sırıttı. “Bazen ikisini de aynı anda yaşıyoruz.”

Az evvelki dalgın ifade yüzüne geri geldi. “Kötülüğün temsilcileriyle mücadelelerimiz sırasında kötülüğün ne işe yaradığını pek çok kez düşündük ve bulduğumuz en iyi cevap soyut bir varsayımdan ibaretti: kötülük olmadan iyiliğin de olamayacağı ve herkesin çıkarı için nihai amacımızın dengeyi sağlayıp evrene uyum getirmek olduğu.

“Peki ya aradığımız bu denge bir yanılsamadan ibareitse? Ya evrenin tabii durumu aslında bir akışkanlık, daimi bir mücadeleyse? Bazen kötülüğün, bazen de iyiliğin baskın geldiği bir mücadele. Bizler dünyamıza birbirini ardına çarpan sonu gelmez dalgaların arasına kısılmış durumdayız.”

“Her zamankinden daha karamsar bir tablo çiziyorsun Nakor,” diye lafa karıştı Pug.

Magnus da aynı fikirdeydi. “Kaleye saldıran karıncalar benzet-

men bile dalgalar arasında boğulmaktan daha çok ümit vadediyordu.”

“Hayır, anlamıyor musunuz?” diye sordu Nakor. “Bu durum bazen dengenin yok olduğu anlamına geliyor! Bazen dalgalar önlerine ne çıkarsa süpürür!” Parmağıyla pencereden Bek’i işaret etti. “Ona anlamadığı bir şey tarafından dokunulmuş, ama zaten o şeyden etkilenmesi için Bek’in onu anlaması gerekmiyor! Dasatiler kötü olmak istedikleri için öyle olmadılar. Bahse varım ki çağlar önce bizden pek de farklı değillerdi. Evet, bize yabancı gelen bir dünyaya sahipler ve bizim dayanamayacağımız bir var oluş düzleminde yaşıyorlar. Fakat eskiden Dasati anneleri de çocuklarını bağırlarına basarlardı; kocalar karılarına sevgi duyarlardı; dostluk ve sadakate önem verilirdi. İsimsiz Olan dediğimiz şey bu dünyayla, bu evrenle, hattâ bu gerçeklikle sınırlı olmayan çok daha büyük bir şeyin tezahürü sadece. O aslında...” Nakor söyleyecek söz bulamadı. “Kötülük her yerde Pug,” dedi ve sırttı. “Ama bu iyiliğin de her yerde olduğu anlamına geliyor.”

Nakor sağ elini yumruk yapıp sol avucuna vurdu. “Kararlarımızın kapsamını anladığımız konusunda kendimizi kandırıyoruz, ama çağlardan bahsederken onları hiç anlamıyoruz. Savaşığımız şey bu mücadeleyi biz insanlar henüz birer hayvanken hazırladı ve kazanıyor da. Dasatiler dünyalarına kötülük egemen olduğu için bu hale geldiler Pug. İsimsiz Olan dediğimiz şey o evrende dengeyi bozdu ve galip geldi. Başarı sağlayamazsak biz de Dasatiler gibi olacağız.”

Pug çökük ve solgun bir suratla arkasına yaslandı. “Çok feci bir tablo çiziyorsun dostum.”

Nakor başını sağa sola salladı. “Hayır, yine anlamadın. Her şey sona ermedi. Kötülük orada kazanabiliyorsa” –önce Pug’a, sonra

Magnus'a baktı ve sırtışı geri geldi- "iyilik de burada kazanabilir!"

"Fantus'u hatırlıyor musun?" diye sordu Pug.

Daha sonra Pug ile Nakor deniz kıyısında yürüyerek sıcak esintinin ve üzerlerine sıçrayan tuzlu su damlacıklarının kendilerini rahatlatmasına izin veriyorlardı.

"Kulgan'ın ara sıra mutfakta gezinen evcil ateş ejderini mi?"

"Onu özlüyorum," dedi Pug. "Onu son defa görelî beş yıl oldu ve daha o zamanlarda bile çok yaşlıydı; hattâ sanırım ölüyordu. Zaten evcil hayvandan ziyade bir misafir gibiydi." Pug durmaksızın çalkalanan sulara, kabarıp kumsala çarpınca dağılan dalgalara baktı. "Crydee Kalesi civarındaki korulukta yer alan kulübesine ilk gittiğim gece Kulgan'ın yanındaydı. O vakitler hep göz önünde dururdu.

"Oğlum William'ı Kelewan'dan getirdikten sonra o ve Fantus'un arasından su sızmaz oldu. William'ın ölümünü takiben Fantus'un ziyaretleri de giderek daha seyrelti."

"Ejderlerin çok akıllı oldukları söylenir; belki o da yas tutmuştur?"

"Hiç şüphe yok," dedi Pug.

"Şimdi nereden aklına geldi bu?" diye sordu Nakor.

Pug durdu ve kumsalın denize doğru çıkıntı yaptığı bir yerin yamacına dayalı duran irice bir kayanın üstüne oturdu. Yürütüşlerine devam etmek istiyorlarsa, burnun etrafındaki sığ sulardan geçmeleri gerekecekti. "Bilmiyorum. Derbeder bir cazibesi vardı. Bana daha basit günleri hatırlatıyordu."

Nakor bir kahkaha patlattı. "Yıllardır süregelen dostluğumuz boyunca daha basit günlerden pek çok kez bahsettiğini duydum. Ama Gedik Savaşı'nı, Kelewan'daki tutsaklığını, ilk barbar Yüce oluşunu, sonradan savaşı ve Büyük Ayaklanma'yı nihayete erdir-

meni” ve de Tomas ve Macros’la beraber başardığın onca şeyi basit diye nitelendirmek hiç de doğru olmaz!”

“Belki de ben daha basit biriydim,” dedi bitkinliği sesinden okunabilen Pug.

“Hiç de deđil. Ama yıllar önce dűnyaya daha basit bir gűzle bakmıř olmanı kabul edebilirim. Genliđimizde hepimiz yleydik.”

“Fantus’un kaprisli bir doğası vardı; bir kedi gibi kestirilemez veya bir köpek misali sadık olabiliyordu. Ama bugűn onu andım, çünkü William’la çok sıkı fıkılardı.”

“William’ı mı dűřűnűyorsun?”

“Sık sık. Ve tabii evlatlık kızım Gamina’yı da.”

“Bu da nereden ıktı Pug?”

“ünkü çocuklarım bir defa daha tehlikede.”

Nakor gűldű. “Onlar senin ođulların Pug, biliyorum, ama Magnus’la Caleb’e artık ‘ocuk’ demek pek dođru olmaz. Yetiřkin birer adam olmakla kalmıyorlar, aynı zamanda bűyűk bir azme ve gűlű kiřiliklere sahipler. Her baba öyle evlatlara sahip olmaktan gurur duyar.”

“Biliyorum ve gurur da duyuyorum,” dedi Pug. “Ama kaderimde sevdiđim herkesin benden önce ldűđűnű görmek yazıyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Filosu Acı Deniz’e girdiđi sırada Jakan’la dvűřűrken o iblisin donanmasını tek bařıma yok etmeye kalktım –en kibirli zamanlardan biriydi. Neticede, gűlű bir korunma efsunu yűzűnden az kalsın canımdan oluyordum.”

“Hatırlıyorum,” dedi Nakor.

“Lims-Kragma’nın salonunda tanrıça bana bir seçme şansı sundu. Seimimden sadece ailem, daha doğrusu ailemin bir kısmı ha-

berdar olacaktı. Uzun lafın kısıası, geri dönüp işlerime kaldığım yerden devam etmeme izin verildi, fakat karşılığında sevdiğim herkesin benden önce öldüğünü görmem gerekecekti.”

Nakor dostunun yanına oturdu ve sessiz sedasız bekledi. Bir dakika sonra, “Ne diyebileceğimi bilmiyorum Pug. Ama dikkate alman gereken bir şey olabilir,” dedi.

“Neymiş o?”

“Ben senden daha yaşıyım ve genç bir adamken tanıdığım herkes çoktan ölüp gitti. Herkes. Bazen suratları aklıma gelse dahi isimlerini hatırlayamıyorum. Uzun yaşamanın laneti bu. Ama sen tanınçayla konuşmadan bile lanetlenmiş olabilirdin.”

“Nasıl yani?”

“Dediğim gibi, gençliğimden tanıdığım herkesten uzun yaşadım. Hiç gerçek bir ailem olmadı; annem babamdan önce öldü ama babam da kısa süre sonra göçtü. Bunun benim için fazla önemi yoktu, zaten onları otuz yıldan uzun zamandır görmüyordum ve bir kardeşe de sahip değildim.” Ufak tefek adam omuz silkti. “Ama bu kimseyi sevmediğim anlamına gelmiyor Pug. Ve sevdiklerini yitirmek daima üzücüdür.

“Bir bebek dünyaya gelirken söylenen kadim bir Isalani duası vardır: ‘Dede ölür, baba ölür, oğul ölür.’ Bu aslında bir temennidir, çünkü doğal düzeni ifade eder. Ben hiç baba olmadım, o yüzden William’la Gamina’yı yitirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemem. Ama senin nasıl etkilendiğini anımsıyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Onları kaybetmenin senin için nasıl bir şey olduğuna tanıklık ettim.”

Nakor aradığı sözcükleri bulmakta zorlanır gibiydi. “Ama karımı iki kez yitirdim. Onu ilk olarak, gücünü artırmak için beni terk ettiğinde kaybettim. İkinci sefer ise... onu öldürdüm Pug. Jor-

ma'yı öldürdüm. Eski vücudu can vereli on yıllar geçmişti ve hayatını sona erdirdiğim sırada bir erkek bedeninin içindeydi," dedi esefli bir kahkahayla. "Ama bu bir zamanlar sevdiğim, kollarında yattığım, varlığıyla beni onsuz halimden çok daha fazlası kılan biri olduğu gerçeğini değiştirmede." Pug'a bakarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sen, ben ve Tomas tanrılar tarafından bir şey için seçildik ve bu onurun bir bedeli var.

"Belki kibirli davranıyorum, ama sadece biz üçümüzün seçildiğine inanıyorum. Ne Miranda, ne Magnus, ne de bir başkası. Yalnızca biz üçümüz."

"Niye?"

"Onu ancak tanrılar bilir," dedi Nakor, şeytani bir sesle kıkırdarak. "Ve bize doğruyu söylemiyorlar."

Pug ayağa kalktı ve Nakor'a villaya dönme vaktinin geldiğini işaret etti. "Yani bize yalan mı söylüyorlar?"

"Eh, her şeyi söylemedikleri kesin. Kaspar'ın Ratn'gary Dağları'nın zirvelerinde kiminle karşılaştığını düşün."

"Kalkin'le."

"Evet. Banath, Hırsızlar Tanrısı... ayrıca düzenbazların ve yalancılardan da."

"Yani sence Dasatiler bizim için Kalkin'in söylediği kadar büyük bir tehlike olmayabilir mi?"

"Bence sandığımızdan bile daha büyük bir tehlike teşkil ediyorlar, ama Kalkin, Kaspar'a sadece göstermek istediklerini gösterirdi bana kalırsa. Tanrıların geçerli sebepleri olduğundan eminim, fakat bazen itimatlı bir piç kurusu olup çıkarım ve Kaspar'a neyin gösterilmediğini merak ediyorum."

Pug durdu ve bir elini dizginlercesine Nakor'un omzuna koydu. "Söylediğini sandığım şeyi söylemiyorsun, değil mi?"

Nakor sırtı. “Daha değil, ama önümüzdeki günlerde Dasatilerin dünyasını ziyaret etmemiz gerekebilir.”

Pug bir müddet kıpırdamadan durdu, sonra yine yürümeye koyuldu. “Dasati dünyasına kasıtlı olarak bir gedik açmaktan mı bahsediyorsun? Bundan daha pervasız bir davranış olabilir mi?”

“Olduğundan eminim. Şimdilik aklıma gelmiyor sadece,” dedi Nakor gülerek.

Pug da onunla beraber güldü. “İkna olmadım Nakor. Bu tarih boyunca öne sürülmüş en kötü fikir olabilir.”

Nakor gülmeyi sürdürdü. “Belki de. Peki ya oraya gitmek Dasatilerin buraya gelmelerine engel olursa?”

Pug’ın kahkahaları bıçak gibi kesildi. “Peki ya...” Düşüncelere dalmış misali gözlerini yere dikerek ilerlerken, “Belki de bu üzerinde durmamız gereken bir konudur,” dedi.

“Güzel. Söz açılmışken, gelecekte gönderdiğin şu mesajlar hakkında bana ne zaman daha ayrıntılı bilgi vereceksin?”

“Yakında dostum,” dedi Pug. “Yakında.” Başını kaldırıp dalgaları ışılatan akşamüstü güneşine baktı. “Acaba Caleb’le diğerleri Kesh’te ne durumdalar? Günlerdir onlardan haber almıyoruz.”

“Ah, önemli bir şeyler olsaydı eminim kulağımıza çalınırdı.”

Suikastçı kılıcını dümdüz uzatırken Caleb sola kaçtı ve kılıç göğsünü kıl payı ıskaladı. Kanalizasyonun yosun kaplı duvarına çarpan sol omzundaki yakıcı acıya aldırış etmeden kendi kılıcını Gece Şahini’nin karnına sapladı.

İçine düşükleri tuzağın hem planlaması hem de uygulaması şeytancydı. Caleb kibirli bir budala olduğu için kendi kendine sövdü. O ve Chezarul’un adamları Gece Şahinleri’nden bir adım önde olmayı başaramamakla kalmamış, açık bir dezavantaja da düşmüşlerdi.

Halen hayatta olmalarının tek sebebi talihi.

Cezarul bazı ajanlarını tüccarın peşine takmış, bazılarını da Zane'in Mudara'yı suikastçıyla konuşurken gördüğü evi izlemekle görevlendirmişti. Bir gece önce ajanlardan biri Gece Şahinleri'nin üssünü bulduğunu bildirmişti. Bu süreç günler almıştı, fakat sabırlarının karşılığını elde ediyor gibiydiler.

Gece Şahinleri'nin üssünün terk edilmiş bir deponun bodrumunda olduğunu öğrendiklerinde, iki koldan yapılacak bir saldırı planlamışlardı. Adamlardan bazıları kanalizasyonu kullanırken diğerleri binaya sokaktan saldıracaktı.

Gece Şahinleri genellikle güneş battıktan sonra faaliyet gösterdiği için akşamüstünün ortasında düzenlenecek bir saldırının çoğu suikastçıyı uykuda yakalayacağını düşünmüşlerdi.

Cezarul'un adamlarının kılavuzluğunda Caleb grubunu kanalizasyona sokmuştu ve o sabahın tamamını Gece Şahinleri'nin ini olduğundan kuşkulandıkları yerin etrafına konuşlanmakla geçirmişlerdi.

Ancak karşılarında üs yerine bir tuzak bulmuşlar, bunu da ancak korkan bir fare sürüsünün kaçışması ve adamlardan birinin beraberinde belli belirsiz bir duman kokusu taşıyan hafif bir esinti hissetmesi sayesinde fark etmişlerdi. Siyahlara bürünmüş Gece Şahinleri her yönden saldırıya geçtiğinde Caleb, adamlarını uyarlamak için güç bela fırsat bulabilmişti. Caleb'in adamlarından üçü daha ne olduğunu bile anlamadan ölmüş ve geri kalanlar tertipsiz biçimde geri çekilmeye başlamıştı.

Saldırı hezimetle sonuçlanmıştı ve Caleb'in tek derdi hayatta kalan adamlarını kanalizasyondan sağ salim çıkarmaktı. Onları çıkışa yönlendirirken kendisi Gece Şahinleri'yle daha yavaş bir tempoda dövüşerek arkada kaldı. Sonunda dört adamıyla birlikte gi-

rişteki tünelin büyük bir dört yol ağzıyla birleştiği noktada durdu.

Caleb dört yol ağzını en azından bir-iki dakika daha açık tutması gerektiğinin farkındaydı; böylece Meclis ajanları yukarıdaki şehre kaçmaya yetecek vakti bulabileceklerdi.

Başka Gece Şahinleri'nin civarda beklediğine hiç şüphe yoktu, fakat Caleb onların sokakları güpegündüz savaş alanına çevirebileceklerinden şüpheliydi. Şehir muhafızları genellikle olaylara karşı ilgisizlerdi, fakat kamu düzeni söz konusu olduğunda saldırgan ve acımasız davranırlardı. Kesh sokaklarındaki silahlı bir çatışma isyan gibi gözükeceğinden derhal bir tepki doğururdu ve olay iyice kontrolden çıkarsa Dahili Lejyon çıkagelirdi. Bu gerçekleşirse, ortada kaçmaktan veya ölmekten başka bir seçenek kalmazdı.

Göğsüne aldığı bir yara sonucu ciğerlerine kan dolan Caleb'in yanındaki adam gargarayı andıran bir ses çıkardı. Caleb kılıcını sertçe savurarak onu öldüren Gece Şahini'nin kolunu dirseğinden ayırdı ve adam haykırarak arkasındaki pis sulara düştü. Caleb yanında Chezarul'un iki adamıyla beraber yerini korudu ve Gece Şahinleri toparlanmak için duraksadıklarından biraz soluklanmaya fırsat buldu.

Tünelin aşağısından yükselen bir çığlık, Caleb'e Meclis ajanlarından birinin daha öldürüldüğünü haber verdi. Caleb sonunun çabuk gelmesini umuyordu, zira Gece Şahinleri bilgi alabilmek için gözlerini bile kırpmadan esirlerinin derisini yüzmekten çekinmezlerdi.

Caleb geri çekilirken fenerini yitirmişti. Tavanın yirmi metre solundaki bir mazgaldan azıcık güneş ışığı giriyordu; onun haricinde tünel bir hayli karanlıktı.

Gece Şahinleri bir kez daha hücumla geçerken üç adam dört yol ağzında kaldı. Etrafın loş olması ve saldırganların siyah giysi-

ler giymesi sebebiyle, düşmanları burnunun dibine gelene dek Caleb kaç kişi olduklarını seçemedi.

Kılıcını savurduğu bir adam kendini geriye atarak kurtulunca Caleb silahını onun arkasındaki başka bir Gece Şahini'nin baldırına sapladı. Suikastçı acıyla inleyerek düşerken Caleb'in sağındaki ajan bir Gece Şahini'ni daha öldürdü.

Herhangi bir sözlü iletişim gerçekleşmeksizin, geride kalan üç Gece Şahini geri çekildi. Ama önce yaralı suikastçının en yakınındaki adam onu kılıcının ucuyla deşerek cesedi bacaklarının çevresinde çalkalanan sulara gömdü.

Gece Şahinleri usul usul geri çekilerek karanlığa karıştı. Caleb, "Beni takip edin," dedi ve adamlarını yukarıdaki mazgaldan gelen ışığa doğru götürdü.

Işık huzmesine vardıklarında Caleb duvara monte edilmiş demir tutamaklar buldu ve yanındaki iki adama yukarı çıkmalarını işaret etti. Adamlar bunu sağ salim başarınca kendisi de tımandı.

Üstü başı kan ve pislik kaplı üç adam, depoların bulunduğu bölgedeki bir arka sokağa çıktığında ortalık sessizdi.

"Önceden belirlenmiş sığınaklarınıza gidin," dedi Caleb. "Chezarul hayatta kaldıysa beni nerede bulacağını bilir. Yok kalmadıysa, aynı şey onun yerine geçecek kişi için de geçerli. Şimdilik kimseye güvenmeyin ve kimseyle konuşmayın. Yürüyün!"

Adamlar oradan alelacele ayrıldılar. Görüş alanından çıktıklarında Caleb aksi istikamete yöneldi.

Bir sokak çeşmesinin önünde durup eğildi ve başının tamamını suya soktu. Sonra etrafına sular sıçratarak doğruldu ve başını sağa sola sallayarak uzun saçlarını az da olsa kuruttu. Şapkasını kanalizasyonun bir yerinde kaybetmişti.

Çevresine bakındıysa da izlenip izlenmediğinden emin olama-

dı. Sığınağına giderken, kendisini izliyor olabileceklerden kurtulmayı ummak hariç yapabileceğı hiçbir şey yoktu.

Tekrar yola koyulurken oğlanların ne durumda olduklarını merak etti. Günbatımına dek geri dönmezse uymaları gereken kesin talimatlar vermişti onlara. Önceden öğrettiğı güzergahı kullanarak Üç Söğüt'ten ayrılacak ve belirli bir eve gideceklerdi. Orada arka kapıyı çalıp belirli bir şey söyleyeceklerdi. Söylediklerini harfiyen uygulamaları için sessizce dua etti.

Caleb sokağın köşesine yığılmış bir dizi kasanın arasından geçiyordu ki, havada savrulan bir kılıç sol omzunda derin bir kesik açtı. Geriye doğru sendelerken kendini bir sonraki saldırıya hazırladı.

İki Gece Şahini kaçış yolunu kapatmıştı. Caleb adamları mümkün olduğunca çabuk haklaması gerektiğinin farkındaydı, yoksa bilincini yitirecek ve kan kaybından ölecekti.

Önce onu hazırlıksız yakalayan Gece Şahini hücumu geçti. Diğer adam sola çekilince Caleb bu fırsatı değerlendirdi. Eğilerek kılıcını yukarı doğru savurdu ve ani bir sıçramayla kılıcı ilk Gece Şahini'nin karnından çekip aldı. Yere inmeden evvel tam bir tur atarak kılıcıyla havada bir yay çizdi. İkinci Gece Şahini onun şimdi de soldan saldıracağını zannederek kendi silahını hiç düşünmeden o tarafa çekti, fakat Caleb'in tam bir daire çizen kılıcı bu sefer sağdan geldi ve hamleyi karşılayamayan Gece Şahini'nin boynuna saplandı.

İkinci adam yere devrilirken Caleb sendeleyerek onun yanından geçti ve kılıcını beceriksizce kınına sokup sarhoş gibi ilerledi. Akan kanı durdurmak için elini iki kez yara almış omzuna bastırdı ve tek bir şey üzerine yoğunlaştı: bilincini kaybetmeden evvel sığınağına varmak.

“Üç tane üçlü,” diye güldü Jommy, bakır sikkeleri toplarken.

Bir inilti koyveren Zane kartlarını masanın üstüne attı.

Tad de güldü. “Zoramamanı söylemiştim sana.”

Jommy tam bir şey diyecekken yüzündeki tebessüm siliniverdi. “Dikkat. Ortalık karışacak.”

Tad ile Zane ortak salona göz gezdirince birbirine uyumlu gri pelerinler giyen dört adamın içeri girdiğini ve çıkışların önünü teker teker kapadığını gördüler.

“Bu da ne?” diye sordu Tad.

“Bilmiyorum, ama iyi bir şey değil,” cevabını verdi Jommy. “Bana yakın durun.” Ayağa kalktı ve Tad’le Zane de aynı şeyi yapana dek bekledi. “Hazırlanın,” dedi onlara.

“Neye?” diye sordu Zane, tam da Jommy en yakındaki adama doğru yürümeye başlamışken.

İri yarı oğlanın bu hareketi adamı şaşırtmış olmalıydı, çünkü adam daha kılıcına davranamadan Jommy bir sandalye alıp onun üstüne savurdu.

Gri pelerinli kendini ilk sandalyeden sakınırken Jommy bir tane daha alıp adamın kafasına geçirdi. O esnada Pablo Maguire nasıl bir sorun çıktığını öğrenmek için mutfaktan çıktı. Pablo daha iki adım atmadan, gri pelerinli adamlardan biri pelerininin altından küçük bir arbalet çıkarıp yaşlı adama ok attı. Pablo bar tezgahının ardına saklanarak ölümden kurtuldu ve elindeki bir denizci palasıyla doğruldu.

Jommy ve Pablo aynı anda, “Kaçın!” diye haykırdılar. Tad’le Zane de bunun üzerine kapıya koştular. Jommy yerdeki adamın suratına bir tekme atmaya yetecek kadar durdu, sonra da en yakınındaki iki saldırganı peşine takarak kendini kapıdan dışarı attı.

Oğlanlar sokağa çıkıp meydana yönelmişlerdi ki adamlar arayı kapatmaya başladılar. Jommy dostlarının peşinden geldiğinden emin olmak için arkasına bakıp, “Beni izleyin!” diye bağırdı.

Delikanlı her zamanki gibi gençlerin toplandığı çeşmeye varınca Arkmet’le diğer fırıncı çıraklarının önünde durdu. “Birilerini pataklamak ister misiniz?” diye sordu.

“Seni mi?” diye sordu Arkmet, bir adım geri çekilerek.

“Hayır,” cevabını verdi Jommy, Tad ve Zane yanına vardıkları sırada.

Arkmet, “Bunları mı?” diye sordu sırtarak.

“Hayır,” diyen Jommy meydanda koşan gri pelerinli iki suikastçıyı işaret etti. “Onları.”

Arkmet omuz silkti. “Olur.”

Jommy, Tad ve Zane meydandan ayrılırken, silahlarını gri pelerinleri altında şehir muhafızlarından gizleyen iki suikastçı onları takibe yeltendi. Fırıncı çıraqları adamların önüne kesti ve Arkmet, “Ne aceleniz var?” diye sordu.

Kel kafalı ve gri sakallı bir suikastçı pelerininini yana çekerek ellerinde tuttuğu kılıcı ve hançeri gösterdi. “Bilmek istemezsin çocuk.”

Silahları gören fırıncı çıraqları gerileseler de Tad, Zane ve Jommy’nin kaçtıkları yolu kapatmayı sürdürdüler. Kollarını kaldıran Arkmet de onlar gibi geri çekildi. “Kimse silahtan bahsetmedi.”

“Kimse yolumuza çıkacak aptal çocuklardan da bahsetmedi,” dedi suikastçı. Sol elindeki hançerle tehditkar bir hareket yaparken, arkadaşı sağa kayarak üç oğlanın nereye kaçtığını görmeye çalıştı.

“Aptal mı?” dedi Arkmet, adam omuz atarak onu geçmeye ça-

lıırken. “Aptal hal!” İri kıyım delikanlı şaşırıcı bir hiddetle saldırarak yumruğunu suikastçının suratının soluna, çene noktasına indirdi. Adamın gözleri geriye kaydı ve dizleri boşaldı. Arkadaşı neler olduğuna bakmak için dönerken bir başka fırıncı çırağının ustaca fırlattığı bir tuğlaya hedef oldu. Tuğla adamın burnuna çarparak başının geriye savrulmasına yol açtı.

Biri onu da yere düşürdü ve fırıncı çırakları sokakta yatan iki adamın etrafına üşüşerek bayıldıkları halde onları tekmeleyip ezmeye devam ettiler.

Tad, Zane ve Jommy karanlıkta bir duvara sinmişlerdi. Saatlerdir hareket halindeydiler ve takip edilmediklerinden büyük ölçüde emindiler. Üçünden de boncuk boncuk ter akıyordu, zira gece havası sıcaktı ve dinlenmeye fırsat bulamamışlardı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Zane.

“Caleb’in sorun çıkarsa gitmemizi istediği yere gideceğiz,” yanıtını verdi Tad. “Dört adamın bizi öldürmeye kalkmasına herhalde *sorun* denilebilir, öyle değil mi?”

“Benim itirazım yok ahab,” dedi Jommy. “Nereye gitmemiz lazım?”

“Beni takip edin,” dedi Tad.

Genç adam iki dostunu şehrin sokaklarından geçirirken iki defa kaybolduysa da nihayet istediği evi bulmayı başardı. Öğretildiği gibi eve dosdoğru gitmeyip dar bir ara sokaktan yaklaştılar ve arkadaki çitin kırık bir kalasını kullanarak mütevazı binanın minik arka bahçesine girdiler. Tad mutfak kapısına yaklaştı ve kapıyı çalıp bekledi.

“Kim o?” diye sordu bir erkek sesi.

“Gölgelere sığınmak isteyenler,” diye cevap verdi Tad.

Kapı açıldı ve sade bir tunikle pantolon giyen geniş omuzlu bir adam onları içeri davet etti. "Girin hemen!"

Adam hiçbir şey söylemeden odanın ortasına gitti ve oradaki halıyı kıvırdı. Halının altından bir kapak çıktı ve adam Zane'le Jommy'ye onu açmalarını işaret etti. Dar bir merdiven, aşağıdaki karanlığa iniyordu. Adam ucu mutfaktaki ateşe sokulmuş bir çirayı kullanarak fener yaktı, oğlanları aşağı indirdi. "Kapağı yukarı çıktığımda kapatacağım," dedi merdivenin sonuna vardıklarında.

Basamakların indiği dar tünel, geldiklerinin aksi yönde evden uzaklaşıyordu. Ara sokaktayken karşı tarafta terk edilmiş bir kulübe gören Tad, artık onun altında bir yerde olduklarını tahmin etti.

Adam tünelin sonundaki kapıyı iki kez çaldı, duraksadı ve iki kez daha vurdu. Ardından kapıyı açtı.

İçine zorlukla sığıdıkları ufak bir odaya girdiler. Odada tek bir yatak, bir sandalye ve minik bir masa vardı. Sığınagın tek kişi için düşünülmüş olduğu belliydi. "Yarın akşama kadar burada bekleyin. Sonra sizi başka bir yere götüreceğiz."

Adam üç oğlanın yanından ayrılırken Zane ve diğerleri nihayet birinin yatakta bilinçsiz yatmakta olduğunu fark ettiler. Adam kapıya vardığında dönüp, "Elimizden geleni yaptık. Buraya varmadan önce çok kan kaybetmiş," dedi ve kapıyı çekip çıktı.

Oğlanlar yatağa baktılar. "Caleb," diye fısıldadı Tad, kıpırtısız sureti süzerken. Adamın sargıları kan içindeydi.

Zane ağır ağır sandalyeye otururken Tad ve Jommy de kendilerini yere bırakıp beklediler.

YANILTMA

Tal kartlarını gözden geçirdi.

Hafifçe arkasına yaslandı ve Amafi'nin duvara dayanarak kıpırdamadan beklediği sağına bir göz attı. Eski suikastçı, sağ elini sol elinin üstüne kapamıştı ve bakışlarıyla kuzeydeki kumarhanelere hiç benzemeyen dev salonu tarıyordu. Roldem ve Adalar Krallığı'nda kumar genellikle iyi döşenmiş evlerde, alelade tavernalarda veya hanlarda oynanırdı. Kesh'in en güzel kumarhanesi olan Talihin Hanımı'nınsa diğer uluslarda eşi benzeri yoktu.

Kesh'te basit kumarhaneler bile daha ziyade bir sarayı andırıyordu, diğer bir deyişle sıradan bir vatandaşın bulabileceği saraya en yakın şeydi. O esnada içinde buldukları bina eskiden zengin bir tüccara aitti, fakat aradan geçen yıllarda her türden kâğıt oyuncusu ve kumarbazın gözde mekânı olup çıkmıştı. Bina bir tepenin üzerindeki uzun bir bulvarın sonunda yer alıyordu ve önünde İmparatorluk Sarayı ile üzerine kurulu olduğu platonun, arkasındaysa aşağı kentle Overn Dibi'nin panoramasına sahipti.

Tal'ın durduğu yer bir zamanlar tüccarın misafirlerine hoşça vakit geçirttiği balo salonu olmalıydı; arkasında bir duvar yerine özenle bakılan birbirinden güzel bahçelerin ve aşağıdaki kentin manzarasını olanca ihtişamıyla gözler önüne seren bir dizi kakmalı sütun mevcuttu çünkü. Kesh'te hava ya sıcak ya da çok sı-

cak olurdu, bu yüzden geceleri pek düşünmezdi. Ne var ki Tal'ın asıl endişesi dekor değil kendi güvenliğiydi, çünkü sırtı doğrudan bahçeye bakıyordu ve son günlerde Kesh'te insanların münasebetsiz anlarda öldükleri oluyordu.

Tal şöhretini kullanarak pek çok galaya, davete ve partiye ilaveten kumarhanelere de gitmiş, Kesh'e ulaştığından beri lüzumsuz dedikodular dinleyerek saatler geçirmişti. Fakat kendisini bulduğu yere getiren bir söylenti duymuştu nihayet ve tek yapması gereken beklemektir.

İki gün önce duydukları doğruysa, o gece rahatlamak ve hoşça vakit geçirmek gayesiyle salona bir imparatorluk prensi teşrif edecekti –tabii kimliğini gizli tutarak. Chezarul'un ajanlarının öğrendikleri kadarıyla, yakın bir zamanda prensin canına kastedilme ihtimali yüksekti. Tal böyle bir şeyin bu gece gerçekleşmemesi için buradaydı.

Amafi daha evvelden bir çift genç soylunun epey belirgin el işaretleri kullanarak kartlarını birbirine haber verdiğini fark etmişti; adamlardan hangisinin eli daha kötüyse ortaya konan parayı artırıyor ve ötekinin daha çok kazanmasına yardım ediyordu.

Bu pek güvenilir bir sistem değildi, çünkü eli daha iyi olanın masadaki diğer oyuncularını da alt etmesi gerekiyordu. Yine de kaybettiklerinden çok kazanıyorlardı ve burada başka yerlerde olduğundan daha fazla para döndüğü için akşama doğru epey para toplamışlardı. Tal onlara iyi bir ders vermek isterdi, fakat o gece başka sorunları vardı.

Bir kabile reisinin oğlu olan Tal genç yaşında Gölgeleler Meclisi'nin çevirdiği entrikaların ortasına düşmüş ve büyürken pek çok faydalı şey öğrenmişti. Bunlardan biri de kâğıt oyunlarında hile yapmaktı. Hepsi de hünerli hilebazlar olan Nakor, Kaspar ve

Amafi'yle dört el poker oynamak yeteneklerini hem sınamış hem de geliştirmişti. Oyunlardan özellikle biri tam bir hile müsabakasına dönüşmüş, büyük miktarda şarap tüketildikçe her el bir öncekinden daha rezil bir hal almıştı. Sonunda desteye fazladan üç papaz ve iki yedili karşınca oyun sona ermişti.

Bu gece vasat bir oyun sergileyen Tal, oyunda kalacak ölçüde kazanıyor, fakat dikkatleri üzerinde toplamayacak kadar da kaybediyordu. Bir ara, "Hava almam lazım," diye müsaade istedi ve uşağına kendisine eşlik etmesini söyledi.

Görünüşte gezinmek amacıyla bahçeye çıktılar, fakat aslında Tal etrafı şöyle bir kolaçan etmek istiyordu. Yalnız kaldıklarında Amafi, "Bir şey sizi endişelendiriyor mu Haşmetlim?" diye sordu. "Söylediklerinin anlaşılma ihtimalini azaltmak amacıyla Roldem dilinde konuşuyordu.

"Beni endişelendiren çok şey var Amafi."

"Herhalde o iki oğlan bunlardan biri değildir."

"Hayır. Biri onlara iyi bir ders verecek, ama korkanım o kişi ben olmayacağım." Tal bahçeye şöyle bir baktı. "Şimdiye dek düşmanlarımızın kimi nerede öldüreceklerini özenle kararlaştırdıklarını öğrendik. Peki ama şimdi" –eliyle hem bahçeyi hem de arkalarındaki binayı işaret etti– "bu saray yavrusunda ne işleri var?" Aşağılarındaki şehre bakıp devam etti: "Üst katta yirmi kadar özel oda olmalı, o yüzden prensin nerede olduğunu bile bilmiyoruz." Amafi'ye döndü. "Sen bu işlerin uzmanısın. İmparatorluk hanedanından birini burada öldürmeye kalkışır mıydın?"

"Hayır," dedi Amafi, "ama ben gölgeleri kaosa hep tercih etmişimdir."

"Anladığımı sanmıyorum," dedi Tal.

Eski suikastçı, efendisinin dirseğini tutup onu yavaşça binaya doğru çevirdi. Tal karşısında tiyatro sahnesini andıran bir tablo buldu, zira bahçeden bakıldığında evin zemin katı büsbütün görülebiliyordu. Mutfak ve tuvaletler hariç, zemin kat tek bir alandan ibaretti.

Amafi, “Herkes açıkça görüyor, ki bu iyi bir şey. Birisi yukarı çıkmak isterse şuradan geçmek zorunda,” dedi ve ana girişi işaret etti. “Yukarıdaki odalara tek bir yoldan ulaşılabilir: sağ duvardaki şu merdivenden. Binayı baştan aşağı incelemiş değilim Haşmetlim, ama başka çıkış görmüyorum. Bodrumda sokağa çıkan bir kaçış tüneli olabilir, ama bunun önemi yok, çünkü onu kullanmak isteyen kişinin önce salondan geçmesi gerekir.”

“Yani burası iyi bir seçim mi?”

Amafi omuz silkti. “Öldürdüğün zaman hemen kaçmalısın. Te-reddüt edersen büyük ihtimalle yakalanırsın. Ben gölgeleri yeğlerim. Bırak bulunmalarını, cesetleri bile soğumadan kurbanlarımdan uzaklaşmak isterim. Başkaları izlerini kaybettirmek için kargaşa çıkarmayı tercih edebilir.” Amafi bahçeye baktı. “Bir adamı burada öldürmem gerekseydi, bu bahçenin bir yerinde gizleniyor olurdu. İçerideki kurbanın ölümünü takip eden kargaşada bu yolu kullanarak çekip giderdim.”

Tal fazla göze çarpmamaya gayret ederek etrafı kolaçan etti. Dikdörtgen şeklindeki bahçenin ortasında yine dikdörtgen biçimli bir havuz mevcuttu. Bahçenin çevresi alçak çalı çitlerle sarılı olup dar patikalar ziyaretçileri kente ve Overn Dibi'nin kıyılarına yukarıdan bakabilecekleri yerlere götürüyordu. Ayrıca ortalığa birkaç bank ve meşale direği serpiştirilmişti.

“Arbalet?”

“Pek isabetli olmaz,” dedi Amafi. “Ama başka bir seçenek kal-

mazsa belki. Tabii siz ok ve yay kullanarak hedefinizi başarıyla vurabilirsiniz. Öte yandan ben dartı tercih ederim.”

“Dart mı?”

Kendini planına kapturan Amafi, “Ucu zehirli olanlardan,” dedi. “Pelerininim altına bir tüftüf saklarım. Ya da hava çok sıcaksa tuniğimin altına. Uzun olması gerekmez; şu kadar olsa” –ellerini yaklaşık otuz santim araladı– “yeter. Dart okunu da kazara bana saplanıp ölümüne sebep olmasın diye kalın bir keseye koyarım.

“Niyetini açık edene dek kurbanımı gizlice gözeterim. Ne yapacağı belli olmaz: salondaki bir oyun masasına oturabilir, yukarı çıkabilir veya bahçede gezmeye karar verebilir. İş uygun bir fırsat yakalamaya kalıyor. Saniyeler içinde tüftüf çıkartıp dart okunu onun içine sürerim, hedefi vurup o daha yere bile devrilmeden kaçıp giderim.”

“Kurbanının öldüğünden nasıl emin olabilirsiniz?”

“Vücuda ufacık bir yaradan sızsa bile çabuk ve mutlak bir ölüm getirecek pek çok zehir ve bitki özü mevcut Haşmetlim. Bunları kullanmak çok tehlikelidir, fakat iyi eğitimliysen...” Adam omuz silkti. “İlk tercihim olmaz, ama bu sanata hakimimdir.

“Bahçeden kaçmak için daha şimdiden bir yol planladım bile,” diyen Amafi arka duvarı işaret etti. “Kısmen çalıların arasına saklı bir heykele ip bağlarım ve içerideki kadınlar çığlık çığlığa muhafızları çağırırlarken ben o ipi kullanarak bu binanın aşağısındaki evin arka bahçesine inerim. Kısacası saklanmak için kargaşadan faydalanırım.”

“Peki ya dart ve zehir kullanmayacaksan?”

“Ustaca fırlatılan bir hançer yeterli olabilir, ama görülme ihtimalini artırır bu.”

“Aksini iddia edemem.”

“İnsanların gözünden neler kaçtığını bilerseniz şaşarsınız Haşmetlim. Cesedin düşmesini seyredeler, kanı görürüler, kadınların çığlıklarını ve erkeklerin küfürlerini işitirler, sonra kendilerinin tehlikede olup olmadığını anlamak için etraflarına bakınırlar. Alelade giysiler içindeki alelade adamın artık kalabalığın kenarında durmadığını asla fark etmezler. Bağırma ve koşuşturma ne kadar fazlaysa o kadar iyi olur.

“Hayır, birini öldürmek çok kolaydır. İşin zor tarafı öldürdükten sonra yakalanmamaktır.”

“Yani prensin bu gece ortaya çıkacağını varsayarsak sen olsan onu nasıl öldürürdün?”

“Haşmetlim, ben asla böyle bir iş almazdım. Zengin tüccarları ve hattâ önemsiz soyluları öldürmek sorun olmaz –misilleme ihtimali vardır, ama düşüktür. Oğullar eninde sonunda babalarının mirasına konarlar ve katilin bulunması için harcanan paralar gereksiz bir masraf olarak görülür; kurban ne kadar sevilirse sevilsin, katilin yakalanması onu geri getirmeyecektir nasıl olsa.”

“Sen acımasız piç kurusunun tekisin Amafi. Bunu sana söyleyen oldu mu hiç?”

“Pek çok kez Haşmetlim, ama bu da işimin bir parçası.” Gülmüsedü ve omuz silkti. “Hayır, hanedanlık mensuplarını öldürmek için fanatikleri kullanmalısınız. İmparatorluk hanedanından birinin öldüğünü görmek uğruna canını feda edecek kimseleri. Bir profesyonel asla böyle bir iş almaz.”

“Peki ya Gece Şahinleri?”

Amafi onu dirseğinden tutarak bahçenin en uzak köşesine götürdü. “Mesleğimde onlar bir efsanedir. Efsane oldukları için hikâyeleri gerçekler kadar masallardan da oluşur.”

“Devam et.”

“Eskiden bir aile oldukları söylenir: adam öldürmeyi apayrı bir seviyeye taşıyarak bir sanat dalı haline getirmiş bir aile. Nesiller boyunca sanatlarını kimseye belli etmeden icra etmişler, tabii onların gibi becerilere ihtiyaç duyanlar hariç. Yüz yıl kadar önce onlara bir şey olmuş; bir tarikat haline gelmişler ve sayıları katbekat artmış. Bunun üzerine neredeyse hepsi Krallık askerlerince idam edilmiş.

“Fakat zaman içinde geri döndüklerine dair söylentiler dolaşiyor.”

“Söylentiden fazlası var,” dedi Tal. “Bizi buradan çabucak çıkarmanın bir yolunu bul.”

Amafi başıyla onayladı ve Tal masasına geri döndü. Bir saat daha vasat bir oyun sergileyerek beklediği kişinin geldiğine dair bir iz aradı. Güneş batalı aşağı yukarı üç saat olduğunu tahmin ediyordu ve şehirde felekten bir gece çalmak isteyen herkes şu aralar hedefine varmış olmalıydı. Tal kazandıklarını toplayıp uşağını aramaya koyuldu.

Amafi odanın sol tarafındaki bir sütunun arkasında, bahçeye inen geniş basamakların önünde sessizce bekliyordu. Tal yanına vardığında, “Pekala. Ön kapıyı kullanmadan buradan çıkmanın iki farklı yolunu buldum,” dedi Amafi.

“Birincisi, bahçıvanların bahçenin çevresindeki çalı çitleri bu darken kullandıkları bir ip merdiven. Hemen aşağımızdaki villanın çatısına yetişecek uzunlukta. Bir de bahçenin karşı tarafında taşlık bir patika var –bir miktar dik, ama onu kullanarak yamaçtan inebilir ve aşağıdaki yola sağ salım atlayabiliriz. Her ikisi de acil bir kaçışta işimizi görür.”

“İyi iş çıkardın.”

“Size hizmet etmek benim vazifem Haşmetlim.”

Tal, Amafi'ye 'daha önce iki farklı olayda beni öldürmeye çalıştın' dememek için zor tuttu kendini. Onun yerine, "Bir daha söyle. Kesh hanedanının bir prensine puslu kursaydın bunu burada nasıl yapardın?" dedi.

"Burada yapmazdım," dedi Amafi. "Uygun bir yer bulur ve birinin onu bana getirmesini sağlardım."

"Bu söylediğin, partiye bir ajan sokmanı gerektirir."

Amafi omuz silkti. "Ne yani, böyle bir şey mümkün değil mi?"

Tal biraz düşündü. "Gayet mümkün." Bir süre iyice düşüncelere gömüldü. "Ama bu gece bir prens ortaya çıkmazsa aldığımız istihbaratta bir hata var demektir ve bu yaptığımız lüzumsuz bir uğraştan öteye gitmez.

"Bir saat daha bekleyelim. Kimse gelmezse dairemize geri döneriz."

"Peki Haşmetlim," diye karşılık verdi Amafi, başını hafifçe sallayarak. "Oyuna devam mı edeceksiniz?"

"Hayır," dedi Tal. "Hiç havamda değilim. Niyetim biraz etrafta gezinip masadan kalktığımдан beri kimlerin geldiğine bakmak."

Amafi en yakın kaçış güzergahının yakınında, göze çarpmayan bir yere konuşlanırken, Tal da zemin katta gezinmeye başladı.

Tal'ın o güne kadar uğradığı kumarhaneler içinde burası en büyüğü ve ihtişamlısıydı, fakat tuhaf bir yönü de vardı. Başta Adalar Krallığı, Roldem ve Olasko olmak üzere kuzeydeki bütün kumarhaneler, girişimcinin kazancını azami seviyeye çıkarmak için ağzına kadar oyun masasıyla dolu olurdu. Ancak burada salonun büyük bölümü alçak sehparların etrafına saçılmış yastık yığınlarıyla doluydu. Zengin ve soylu ziyaretçiler buralarda dinleniyorlar, sohbet ediyorlar ya da başka arzularını gideriyorlardı. Karanlık bir köşede birkaç Safkan delikanlı uzun bir pipoyu elden ele dolaş-

tırmaktaydı ve iç gıcıklayıcı kokuya bakılırsa tütürdükleri şey egzotik bir tütün değildi.”

Salona son derece çekici birkaç genç kadın girdi ve etrafta dolanırlarken bazıları Tal'a davetkar tebessümler ettiler. *Kumar, uyuşturucu, fahişeler ve içki*, diye aklından geçirdi Tal. Buradan ayrılmaya hiç lüzum yoktu; insan böyle bir mekânda her türden ihtiyacını giderebilirdi.

Tal birkaç el kâğıt oynarken aradan bir saat daha geçti. Sonunda ayağa kalktı, mütevazı kazancını cebe attı ve gidip Amafi'yi buldu. “Kimsenin geldiği yok,” dedi eski suikastçiya.

“Garip bir durum Haşmetlim,” dedi Amafi. “Ama soyluların –özellikle de bir hanedana mensup olanların– sık sık fikir değiştirmeleri alışılmadık bir durum değil.”

“Bence de öyle. Herhalde aldığım istihbarat kof çıktı,” dedi Tal.

“İyi de bize niye böyle bir bilgi verildi?”

“Bilmiyorum, ama söyle bana: son konuşmamızdan beri oda da ne değişti?”

Amafi'nin yaşı ilerlemiş olabilir, fakat yetenekleri hiç de körelmemişti. “Merdivenin en alt basamağına oturan şu adam kafayı çeker gibi görünüyor, ama sonra bir saattir bardağını hiç doldurmadı.

“İki fahişenin kendilerine yanaşan iki müşteriyi reddettiğini gördüm.” Salonun karşı tarafındaki ikinci çıkışa baktı. “Ve biri, arkadaki dar patikayı kullanarak gitmek isteyen olursa yolunu kesmek için hazır bekliyor.”

“Ve eğer bahçıvanların ip merdivenine yaklaştığın fark edilmişse şimdi onun başında da biri nöbet tutuyordur.”

“Bu bir tuzak mı?”

“Öyle sanıyorum,” dedi Tal.

“Bizim için mi?”

“Öyle düşünmemek budalalık olur.”

“Demek prensin ziyareti ve olası suikast girişimi sadece bir yemdi?”

Tal başıyla doğruladı. “Hedef prens değil de bensem ne yapardım?”

Amafi salona yeni bir gözle baktı. “Ortalık yerde bir saldırı söz konusu olamaz Haşmetlim. Ayrıca hiç kimse bir Roldem Ustalar Sarayı Şampiyonu’na dövüşte meydan okuyacak kadar aptal değildir. Üstünüze üç farklı kılıç ustası salsam bile muhtemelen galip gelirsiniz, tabii çok ama çok iyi olmadıkları takdirde.

“Ama öyle bir şey yapacak olsaydım o üçünün kimin canına kastettiğimi bilmesini istemezdim... tabii üçü de ailedense o başka.”

“Gece Şahinleri.”

Amafi başını salladı ve iki genç kadına baktı. “Şu ikisinin Gece Şahini olduğunu sanmıyorum. Ben olsam onları kullanarak sizi yukarıdaki sakin bir odaya çekerdim ve o esnada elimde bir hançerle bir perdenin arkasında bekliyor olurum. Ya da bir başkası gelene dek sizi oyalamalarını sağlardım.” Omuz silkti. “Ölüm şeklinize gelince, ön kapının dışındaki gölgelere saklanıp beklemek gibi bir yaklaşımı tercih ederdim. Siz dışarı çıkar çıkmaz, o efsanevi kılıcınıza davranmanıza fırsat bırakmadan sizi sırtunuzdan bıçaklamaya çalışırdım.”

Tal gülümsedi. “Hafızam beni yanıltmıyorsa zaten öyle tanışmıştık.”

“Sizi öldürmeye çalışmıyordum Haşmetlim. Amacım hizmetinize girmektir. Sizi öldürmek isteseydim daha temkinli davranırdım.”

“Pekala. Peki ya bu gece? Kargaşa mı, gölgeler mi?”

Amafi komik bir laf duymuş gibi gülerek çevresine bakındı. “Bilmiyorum. Bu gece burası daha kalabalık olsaydı kargaşa. Ama etrafta hâlâ çok gölge var.”

“Yani buradan ayrılan kadar güvende miyim?”

“Öyle sanıyorum Haşmetlim, ama yerinizde olsam temkini elden bırakmazdım ve tuvalete gidecek olursam daha da ihtiyatlı hareket ederdim.”

“İhtiyaç giderirken gırtlığının kesilmesi çok utanç verici olur.”

“Öyle şeyler olmuyor değil.”

“Arka patikayı koruyan kişi bir Gece Şahini mi, yoksa kiralık bir adam mı?”

“Söylenmesi güç Haşmetlim,” dedi Amafi. “Oraya sizi engelleyecek birinden ziyade o yoldan gittiğinizi ötekilere haber verecek birini koymaları daha muhtemel. Bana kalırsa kiralık bir adam.”

“Peki kime haber verecek?”

“Şu iki kıza olmadığı kesin,” dedi Amafi. “Siz oyuna geri dönün, ben de suç ortağının kim olduğunu bulmaya çalışayım.”

Tal iki hilebazı izlemekten ve onlara kızmıyor gibi görünmekten bezdiği için başka bir masaya yöneldi. Bu yeni masada, güneyli iki tüccarın ve bir saray görevlisinin iki Krallık yolcusuna hatun sayılır bir meblağ kaptırmış olduklarını gördü.

Buna rağmen masadaki beyefendiler hoş insanlardı. Tanışma faslı bitince iki yolcu Tal'a Yabon'daki bazı tanıdıklarıyla ilgili sorular yöneltti.

Tal orada bir baron olmasına rağmen vaktinin çoğunu doğuda, özellikle de Roldem'de gezerek ve yaşayarak geçirdiğini açıkladı ve böylece soruları geçiştirmiş oldu. Bu sözleri adamlardan birinin onun eski bir Ustalar Sarayı Şampiyonu olduğunu fark et-

mesine yol açtı. Böyle bir konuda konuşmak Tal için daha az sıkıcı sayılmazdı, ama hiç değilse Yabon'daki sahte geçmişiyile ilgili sorulara cevap uydurmaktan kurtulmuştu.

Saatler akıp gitti. Gece yarısının üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti ki bir grup sarhoş delikanlı kumar salonuna girdi. İçlerinden ikisi kendine çabucak bir kız bulup yukarı çıkarken diğer üçü zar atılan büyük bir masaya geçti. Biri yerine oturdu ve çok geçmeden sızıp kaldı.

Amafi, Tal'a yanaştı. "Haşmetlim, gelir misiniz lütfen?"

Tal müsaade istedi ve birlikte odanın boş bir köşesine geçtiler. "Biri gitgide sabırsızlanıyor. Köşede uyuklayan adamı görüyor musunuz?"

"Görüyorum."

"İçeri sarhoş gençlerle aynı anda girdi, ama onlarla beraber değildi aslında. Onlardan daha yaşlı ve sarhoş taklidi yapıyor. Bence şimdi bile çaktırmadan bize bakıyor."

"Adam bir Gece Şahini mi?"

"Büyük ihtimalle, çünkü size karşı sıradan birini gönderecek halleri yok."

"Ne kadar tehlikeli biridir acaba?"

"Çok. Klanı için canını seve seve verir, ki bu da gerekirse kendini size öldürtebileceği anlamına geliyor. Siz buradan kaçınca diğerleri dışarıda işinizi bitirir."

"Fanatikler," dedi Tal, kelimeyi bir küfür gibi telaffuz ederek.

"Ne yapmamı istersiniz?"

"Bekle," dedi Tal. Saatlerdir ortalıkta gezinerek hoşça vakit geçirilmiş rolü yapan iki kıza yaklaştı. Tal'in geldiğini görünce kızlar fark edilir derecede sevindiler. Safkan tarzı giyimlerine rağmen açık tenlerinden ve açık renkli gözlerinden Safkan olmadıkları

belliydi. Keten eteklerine ve boyunluklarına ek olarak, göğüslerini kısmen örten tüllere sarınmışlardı. Üzerlerindeki takıların ucuz olduğu kolayca anlaşılıyordu ve Tal iki kızın da o esnada geleksel ortamlarında bulunmadığından emindi. Başka gecelerde onlara şehirdeki alelade bir genelevde ya da handa rastlamak işten bile değildi. Birkaç sene içinde güzellikleri kaybolmaya yüz tutunca kentin daha fakir muhitlerinde iş görür olacaktı.

İkilinin daha uzun olanı, kızıl-kahverengi saçlı kız, “Ben de tam arkadaşşıma seni ne kadar çok beğendiğimi söylüyordum ya kışıklı!” dedi.

İki kız da kıkırdadı. Tal gülümseyerek öne eğildi. “Size vadedilenden daha da çok para kazanmaya ne dersiniz?”

Kızların yüz ifadeleri hayrete büründü. Tal kollarını kızların beline doladı ve iyice samimi olurcasına onları kendine çekti, fakat tutuşu epey sertti. “Gülümseyin kızlar; izleniyorsunuz. Üstelik beni yukarı götürürseniz size para ödeyecek olan adamlar, öyle yapmaktansa gırtlığınızı kesecekler. Şimdi, ne diyorsunuz? Canınız ve para mı, yoksa hemen burada feci bir kan gölü mü?”

Diğlerinden daha kısa boylu olan siyah saçlı kız bayılacak gibi duruyordu, fakat uzun olanı dedi ki: “Bize kimsenin zarar görmeyeceğine söz verdiler. Bu sadece bir şakaymış.”

“Şaka falan değil. Söyleyin, üzerinizde ne var?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni zehirlemeniz için size ne verdiler?”

“Zehir değil,” dedi daha kısa boylu kız, sesi korkudan titreyerek. “Seni uyutacak bir iksir sadece. Seni buradan götürüp güneşe giden bir kervana koyacaklarmış. Bir adamın kansasına dadanmışsın. Onlar da sana iyi bir ders vereceklermiş.”

Tal başını iki yana sallayarak gürültülü bir kahkaha attı. “Tabii

siz de buna inandınız,” diye fısıldadı.

“On altın sikke karşılığında senin bu gecelik Saf Sung olduğuna bile inanırım,” dedi kızıl saçlı kız.

“Güzel. Şimdi sizden şunu yapmanızı istiyorum: Benimle beraber yukarı çıkın ve iksiri bana verin.”

Tal eliyle Amafi'ye yaklaşmasını işaret edip, “Ben oyuna dönmeyen evvel yeni dostlarımla biraz vakit geçireceğim. Sen ev sahibiyi hesapla,” dedi.

Amafi eğilerek selam verdi ve işletmenin sahibini bulmaya gitti. Tal da kollarını kızlara dolamış vaziyette bekledi. Kızlar ona ilgi gösterir misali Tal'ın kollarını okşuyorlardı, fakat gözleri kaygıyla sağa sola çevrilmekteydi. “Kimseye bakınmayın,” diye fısıldadı Tal. “Gözlerinizi benim üzerimde tutun.”

Amafi az sonra döndü. “Merdivenlerden üst kata çıkın Haşmetlim. Koridorun sonundaki oda.”

Tal ondan gideceği odanın anahtarını alırken anahtarın birer kopyasının bahçedeki adamda veya bir koltukta sızıp kalmış taklidi yapanda olduğunu biliyordu. “Uyuyan adam kalktığı zaman onu izle. Kapıya varınca da içeri girmesine yardım et,” diye fısıldadı Amafi'ye.

Tal kızları bir üst kata götürdü. Odaya girdiklerinde onlara kapıdan en uzak köşede durmalarını işaret etti. Odanın geniş olmasından memnundu. Devasa bir pencere bahçeye, tam da Amafi'nin ip merdiveni sakladığı yere bakıyordu. Kesh'teki çoğu evde olduğu gibi bunun da pencerelerinde cam değil sadece istendiğinde ışığı kesmek veya sıcaklığın rahat bir seviyenin altına düştüğü o ender günlerde odanın ısısını korumak için kullanılan bir panjur vardı.

“İksiri verin,” dedi Tal.

Kızıl saçlı ona küçük bir şişe uzattı ve Tal cebinden kesesini çıkardı. “Bunda yaklaşık üç yüz altın var,” diyerek keseyi siyah saçlı kıza attı. “Gitmenizi söylediğimde buradan bir çırpıda ayrılın, ama kaçıyormuş gibi gözükmeyin. O altınları harcayacak kadar yaşamak istiyorsanız çalıştığınız geneleve ya da evinize dönmeyin –oralarda sizi birileri bekliyor olacak. Şafakta çarşı açılana dek bekleyin ve Jal-Pur çöl kadınlarının giydikleri gibi cüppeler satın alın. Sırf gözleriniz gözükecek şekilde örtünün. Sonra Paralı Askerler Loncası’ndan bir muhafız tutun –size on altından pahalya patlamaması lazım.”

Tal konuşurken bir yandan da odayı baştan başa inceliyordu: yerdeki büyük yatak, onun her iki yanındaki birer masa, yatağın ayak ucunda duran meyve ve şekerleme yüklü büyük tepsilere, bir de şarabın ya da biranın soğutulabileceği toprak testiler.

“Kuzeye giden ilk kervana katılın. İmparatorluk’tan çıkıp Krallık’a, Queg’e veya Roldem’e ulaşabilirseniz hayatta kalırsınız.”

Siyah saçlı kız gene bayılacak gibiydi. “Kesh’ten ayrılacak mısınız? İyi de, nasıl yaşarız?”

Tal gülümsedi. “Aileleriniz sizi evden kovduğundan beri nasıl yaşıyorsunuz öyle kızım. Para karşılığı erkeklerle yatarak. Akıllı davranırsanız güzelliğinizi kaybetmeden önce kendinize zengin ve yaşlı birer koca bulursunuz. Yoksa paranızı tutumlu harcamaya bakın.

“Size verebileceğim tavsiyeler bu kadar. Şimdi davetsiz bir misafirle karşılaşmak üzereyiz. Siz ikiniz yatağa oturun ve müşterinizle eğleniyormuş gibi konuşun.”

Tal kapıya gitti ve koridordan gelen olup olmadığını görmek için onu hafifçe araladı. Korktukları halde neşeliymiş gibi davranmaya çalışan kızlar gevezelik ederlerken o sabırla bekledi.

Neredeyse yarım saat sonra merdivenin başında bir suret belirdi. Tal'in düşündüğü gibi uyur numarası yapan o adamdı bu.

Adam koridorun ortalarına varmıştı ki arkasında Amafi belirdi. Eski suikastçı, geçimini sağlamak için öldürmeye yönelik iştahını kaybetmişse de hünerlerini yitirmemişti. Gece Şahini takip edilip edilmediğini anlamak üzere arkasına bakmadan evvel Amafi bir sütunun arkasına saklandı. Tal yaşlı katilin yeteneğine hayran kalmadan edemedi. Onun sütunun arkasındaki gölgeye geçtiğini görmüşse de artık nerede olduğunu seçemiyordu.

Gece Şahini şimdi kapıdan sadece birkaç metre uzaktaydı. Tal kızlara el etti. Kızıl saçlı olan kendini kıkırdamaya zorladı ve siyah saçlıdan bir kahkaha yükseldi, fakat Gece Şahini onları duymuş gibi gözüküyordu.

Adam kapının azıcık aralık durduğunu fark edecek kadar yaklaştığında Amafi saklandığı yerden çıktı ve iki adımda Gece Şahini'nin yanına vardı.

Suikastçı onun geldiğini sezmiş olmalıydı; büyü kullanmış gibi ansızın elinde beliren bir bıçakla son anda arkasına döndü ve Amafi şişlenmekten zor kurtuldu.

Tal hiç tereddüt etmedi. Kolunu kapıdan uzatıp kılıcının kabzasını adamın kulak arkasına indirdi ve Gece Şahini olduğu yere yığıldı. Tal onu koltuk altlarından yakalarken Amafi de ayaklarından tuttu ve birlikte adamı odaya taşıdılar. Onu yatağa atarlarken adam inledi ve Tal çabucak bir plan kurdu.

"Bana söylenenlere bakılırsa bu herifler başları sıkışınca kendilerini öldürmek gibi kötü bir huya sahipler," dedi Tal. "Bu gece onları hüsrana uğratmakla kalmayacağız, aynı zamanda bunun ağzından bazı cevaplar alıp alamayacağımıza da bakacağız."

"O biraz zor," dedi Amafi, "ama denemekten zarar gelmez. Pe-

ki ya bunlar ne olacak?” diye sorarak başıyla kızları işaret etti.

“Gitme vakti geldi hanımlar,” dedi Tal. “Hayatta kalmak istiyorsanız söylediklerimi aynen yapın. O gürültücü ve sinir bozucu sarhoşlardan birkaçını sizi şehre götürmeleri için ikna edebilirsiniz kurtulma şansınız artar.”

Kızlar tek kelime etmeksizin başlarını sallayıp oradan ayrıldılar. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Amafi.

Tal pencerenin yukarısına uzanıp perdeleri söktü ve onları birbirine tuturan kalın ipleri çözdü. “Adamı bağlayıp aşağı sarkıtacağız. Pencereye yakın durursak, bahçenin karşı köşesinde dostunun merdivenden inmesini bekleyen gözcü bizi fark etmeyebilir.”

“Deneyelim bakalım.”

Adamı bağladılar ve pencereden ilk Tal indi. Elleriyle pervaza tutunarak sarktı ve kendini bırakıp yere yumuşak bir iniş yaptı. Aradaki geniş açıklıktan ana salona bakınca gözcünün içeriyi, en çok da merdiveni gözetlediğini tespit etti.

Amafi'ye Gece Şahini'ni indirmesini işaret etti; adam az kalsın kafa üstü yere çakılıyordu. Hemen sonra Amafi de Tal'ın yanına sert bir iniş yaparak yere sırtüstü düştü. “Eski halimden eser kalmamış Haşmetlim,” diye fısıldadı Amafi.

“Bir dahaki sefere önce sen inersin, ben tutsağı sana sarkıtırım.”

“Nasıl isterseniz Haşmetlim.” Amafi'yle Tal baygın adamı sürükleyerek köşeyi döndüler ve çalı çitin dışındaki patikaya vardılar. Amafi ip merdiveni sarkıtıp çabucak aşağı indi, Tal da Gece Şahini'ni omzuna atıp merdivenden dikkatle indi. Bir koluyla onu Amafi'nin düşüşünü yavaşlatabileceği bir yere kadar sarkıttı.

Bu iş de bitince Tal ayaklarının altındaki evin çatısına atlayıp,

“Buradan gitmenin kısa bir yolu var mı Amafi?” diye sordu.

Amafi parmağıyla işaret etti ve Tal’in Gece Şahini’ni omzuna atmasına yardımcı oldu. Parmak uçlarında yürüyerek evin çatısını katettiler. Çizmeleri altındaki kiremitlerin çatırdadığını işiten Tal, Kesh’e yağan bir sonraki yağmurda bu güzel evin sahibinin onu affetmesi için sessiz bir ricada bulundu. Amafi’nin peşinden giderken, en yakındaki sığınağa olay çıkmadan varmaları için dua ediyordu.

BEKLEYİŞ

Kapı hızla açıldı.

Hep beraber uyulamakta olan Tad, Zane ve Jommy başlarını kaldırdılar. Delikanlılarla neredeyse aynı yaştaki bir kız küçük bir ibrik, bir dizi kap ve kolunun altında bir bohçayla odaya girdi.

Üç oğlan ayağa kalktı ve masaya ulaşabilmesi için kızın yolundan çekildi. Kız yükünü bıraktıktan sonra bohçayı açarak yarım somun ekmek ve küçük bir peynir tekeri ortaya çıkardı. "Babam bunları size vermemi istedi," dedi kısık sesle fısıldayarak. Hoş bir tebessüme, iri kahverengi gözlere ve koyu renkli uzun saçlara sahip balık etli bir genç kızdı.

Jommy kapları dağıtır ve çorbalı paylaştırırken kız Caleb'i inceledi. "Çok kan kaybetmiş," diye gözlemlerde bulundu, "ama rengi dün gecekinden iyi ve daha rahat nefes alıyor. Kendine gelirse ona yiyecek bir şeyler verin." Gözlerini ibriğe çevirdi. "Çorbadan ona da ayırmanız lazım, tamam mı?"

Tad ağzı peynirle doluyken konuşmaya çalıştı. "Teşekkürler," dedi Zane ondan önce davranarak.

"Bayan, şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyor musunuz?" dedi Jommy.

Kız odaya bakındı. "Bekleyeceksiniz," dedi ve kapıyı çekip çıktı.

Kaspar hemen arkasındaki Pasko'yla beraber sarayın koridorlarında süratle ilerliyordu. Güneş daha yeni yeni doğuyorsa da, çağrı yaklaşık çeyrek saat evvel gelmişti. Kaspar yıkanamadan, hattâ tıraş bile olamadan alelacele giyinmek durumunda kalmıştı. Keshlilerin sabahları kahvaltudan önce ve sonra bardak bardak sıcak kahve içmeleri geleneğine çok alışmıştı.

Turgan Bey'in ofisine vardığında adam ona bir sandalyeyi gösterdi ve Pasko'ya dışarıda beklemesini işaret etti. Uşak taklidi yapan Meclis ajanı eğilerek selam verdi ve odadan ayrıldı. Bey'in katibi de kapıyı arkasından kapadı.

"Kahve?" diye soran Bey, masanın üstündeki iki kupanın yanında duran büyük bir kil sürahiyi işaret etti.

Kaspar sıcak, acı ve alışkanlık yapıcı içecekten kendine bir bardak koydu. "Teşekkürler. Kesh'e geldiğimden beri bundan her sabah içmeye çok alıştım."

Bey gülümsedi. "Çarşıdan alabileceğin bazı uyuşturuculardan bile daha fazla bağımlılık yapar." Kaspar'a peşinden gelmesini işaret ederek bahçeye tepeden bakan balkona çıktı.

Gece göğü yerini şafağın açık gri ışığına bırakmış olup gül pembesi ve gümüşi tonlar, gelen parlak mavi gökyüzünü haber veriyordu. Banapis Yazortası Festivali'ne yaklaşan İmparatorluk'ta sıcak bir gün daha yaşanacaktı. Kaspar gecelerin sıcak; gndzlerin daha da sıcak geçmesine alışmıştı. Kesh kıyafetleri içinde gülünç gzkeceğini bilmeseyse Pasko'yu çoktan keten bir etek ve bir çift sandalet satın alması için çarşıya yollamış olurdu.

Bey usulca, "Dün gece kan döküldü Kaspar," dedi.

"Ben hiçbir şey duymadım," dedi Kaspar.

"Şimdi duyuyorsun," dedi Bey.

"Kimler öldü?"

“Öncelikle Prens Nauka.”

“İmparator'un yeğeninin oğlu mu?” diye sordu Kaspar.

“Ta kendisi. Nauka aynı zamanda Sezioti'nin sadık bir destekçisiydi.” Bey başını iki yana salladı ve içindeki hüsranı atmaya çalışır misali uzun bir soluk verdi. “İşin asıl can sıkıcı tarafı, bu işin arkasında Dangai'nin olduğunu biliyor olmam.”

“Onun başkaları tarafından kullanılmadığından emin misin?”

“Leikesha hükümdarken oğlu Awari, Adı Unutulmuş tarafından kukla gibi kullanılıyordu,” dedi Bey.

Kaspar başıyla doğruladı. Cezasının bir parçası olarak Lord Niro-mi'nin adının bütün tarih kayıtlarından silindiğini ve yeni doğan çocuklara bu ismin verilmesinin yasaklandığını bilecek kadar Kesh'in yakın tarihine aşinaydı.

Bey devam etti: “Dangai kukla falan değil. Dahili Lejyon'un kontrolünü tamamen eline geçirdi ve işler sarpa sararsa yeni bir darbe girişimine tanık olabiliriz. İmparatoriçe Leikesha'nın muhafızlarının tam da bu sarayda Dahili Lejyon'a karşı verdikleri savaşın bir tekrarı yaşanabilir.”

Yaşlı adam gözlerini kısa bir süreliğine bahçeye dikti, sonra Kaspar'a döndü. “Dahili Lejyon'un binden fazla subayının Overn'e atıldığını biliyor muydun? Timsahlar aylarca ziyafet çektiler.” İç geçirdi. “Fakat bu sefer Saray Muhafızlarının Lejyon'a karşı savaşacaklarından emin değilim, çünkü Sezioti fazla popüler değil. Evet, ona saygı duyuluyor. Hattâ biraz seviliyor bile. Ama popüler değil.”

“İyi de bunca kan dökme neden? Dangai niye dosdoğru Lordlar ve Ustalar Galerisi'ne başvurmuyor? Duyduklarına bakılırsa, aradığı desteği orada bulabilir.”

“Çünkü biz yasalara olduğu kadar adetlerine de bağlı bir ulu-

suz.” Kaspar’a baktı. “Bizde Adalar Krallığı’ndaki gibi Büyük Özgürlük diye bir uygulama yoktur ve sizdeki Lordlar Konseyi’nin yeni Kral’ı onaylaması gibi bir şey bizde bulunmaz. İmparator, Sezioti’yi varisi ilan ederse tahta Sezioti geçer, en azından Dangai ağabeyinin kellesini gövdesinden ayırana kadar.

“Kanıtı ihtiyacım var Kaspar. Dangai’nin tüm bunların arkasında bulunmakla kalmayıp, varlığından sadece birkaçımızın haberdar olduğu düşmanlarla da –Varen ve onun Gece Şahinleri’yle– işbirliği yaptığına dair bir kanıt.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Dün gece Prens Nauka’nın ölümünden çok daha fazlası oldu. Talihin Hanımı, kent’in seçkin muhitlerinden biri olan Yaz Rüzgarı Tepeleri’nin zirvesindeki bir kumar salonudur. Aynı zamanda bir genelevdir de. Dün gece orada bazı ilginç olaylar yaşanmış. Talwin Hawkins ortadan kaybolmuş. İki fahişeye beraber üst kata çıkmış ve çok geçmeden onu iki adam takip etmiş. Bunlardan biri, Talwin’in sözde uşağı, Petro Amafi adlı eski suikastçiymiş. Daha sonra o iki fahişe tek başlarına aşağıya inmiş, bazı sarhoş serserileri ayartmış ve oradan ayrılmış. Üst kattaki oda boşmuş, fakat perdenin ipi pencereden aşağı sarkıtılmış.

“Hawkins’in bir tür tuzaktan sağ kurtulduğu sonucuna varabiliriz. Benim asıl bilmek istediğim şey, yukarı Amafi’den önce çıkan gizemli adamın kim olduğu. Bir de Talwin Hawkins’le Petro Amafi onu nereye götürdüler?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kaspar.

“Eh, herhalde adamın Pasko onlara bir şekilde haber ulaştırabilir.”

“Burada işimiz biter bitmez onu yollarım.”

“Benim iki efendim var Kaspar. Senin hizmet ettiklerine ben

de hizmet ediyorum, çünkü haklı bir davaları olduğuna ve başarıya ulaşırsanız uzun vadede bundan diğer efendim olan İmparator'un da çıkar sağlayacağına inanıyorum. Ona en iyi şekilde ancak bir entrikayı gün yüzüne çıkartarak hizmet edebilirim. Bu da tahminlerle ya da boş iddialarla değil, kanıtlarla gerçekleşebilir ancak.

“Diğer mesele de şu: dün gece, sahibi Pablo Maguire adındaki eski bir Krallık vatandaşı olan Üç Söğüt hanına bir saldırı düzenlendiğini öğrendim. Handa Düşler Vadisi'nden gelen ve ulusu belli olmayıp hem Keshli hem de Krallıklı gibi gözükken bir adam kalıyormuş. Çırakları olduğu düşünülen üç de oğlan varmış yanında. Ustaları işi gereği o esnada handa değilmiş ve saldırı oğlanlar yemek yerken yaşanmış.

“Niye bu üç delikanlının hedef alındığı bilinmiyor, fakat ortada bir şeyler döndüğü açıkça anlaşılıyor.” Kaspar'a baktı Bey. “Bu Maguire denen adam sizin şu ajanlarınızdan biri değildir herhalde?”

“Ben de senin gibiyim Turgan; bana sırf bilmem gerektiği kadarı söylenir, daha fazlası değil.”

İri yarı yaşlı adam derin bir nefes aldı. “Efendilerimizin niye böyle davrandıklarını anlıyorum, ama itiraf etmeliyim ki başka ajanlar –potansiyel müttefikler– bu kadar yakınımında bulunduğu halde onlardan habersiz olmak çok canımı sıkıyor.”

“Her şeyin bir sebebi var,” dedi Kaspar. “Bilmediğin şeyleri başkalarına anlatamazsın.”

“Öyleyse adamını nereye göndermen gerekiyorsa oraya gönder ve öğrendiklerini çevrendekilere yay; Dangai'nin ikiyüzlülüğüne dair delile ihtiyacım var, hem de tez vakitte. Yoksa Kesh'te iç savaş çıkabilir.”

“Peki senin ajanların neler buldu?”

Turgan Bey ellerini hüsrarla açıp kapadı. “Hizmetimdeymiş gibi görünenler arasında yalnızca bir avuç kişiye güvenebilirim –hilafet konusunda öyle ittifaklar kurulup bozuluyor ki.

“Banapis kutlamaları iki haftaya kalmadan başlayacak ve şehir ziyaretçilerle dolup taşacak. İmparator belki de son defa halkın arasına karışacak. Lordlar ve Ustalar Galerisi’ne hitaben bir konuşma yapacak ve bir balkona çıkıp aşağıdaki kalabalığa el sallayacak –tabii kalabalığın onu görmesi pek de muhtemel değil.

“Kısacası, darbe yapılacaksa büyük ihtimalle o zaman yapılacaktır. Dahili Lejyon şehirde olacak, ama İmparatorluk Savaş Arabacıları ile İmparatorluk Ordusu olmayacak.”

“Neler öğrenebileceğime bir bakacağım. Tal’in nereye saklandığına dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Adamın Pasko’yla konuş veya Tal’in dün geceye dek kaldığı hana, yani Neşeli Hokkabaz’a git. Bir şey bulup bulmadığını öğren.

“Kuzeydeki dostlarımızla da konuş. Ne gerekiyorsa yap Kaspar. İmparatorluk’u tek parça halinde tutmama yardım et; kayınbiraderin seni Olasko’ya geri almazsa Sezioti’nin seni bir İmparatorluk prensi yapmasını sağlarım.”

Kaspar gülümsedi. “Sağ ol, ama güce beslediğim açlık geçmişte kaldı. Kuzeydeki dostlarımız adına çalışmak bana her sabah yattıktan kalkmam için kafi sebep sağlıyor zaten. Bir adam bundan başka ne isteyebilir ki?” Eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Kaspar odanın dışındaki bir bankta oturmakta olan Pasko’ya el etti ve yaşlı uşak onun peşine takıldı. “Neşeli Hokkabaz adındaki bir hana uğrayacağım. Beklenmedik bir sorun çıkarsa sen nereye gitmen gerekiyorsa git. Dün gece olaylı geçmiş ve dostla-

rımızın saklanması gerekmiş... tabii ölmedilerse.” Sesini alçaltarak ekledi: “Tal ve Caleb’le konuşmam lazım. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.”

Pasko başını salladı ve tez adımlarla bir koridora sapıp aşağı kente çıkmasını sağlayacak hizmetkarlar girişine yöneldi. Kaspar ise kendisi için mümkün olan en kısa zamanda bir at hazırlanmasını rica etmek üzere İmparatorluk Sarayı Kahyası’nın ofisine yollandı. Oradan ayrılıp da kargaşanın içine dalmadan önce yakınlarda bir bardak kahve ve belki yiyecek bir şeyler bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Deponun çevresi, Meclis’e bağlı muhafızlar tarafından sarılmıştı. İçeride Tal suikastçıyı sorgulamayı sürdüren Amafi’yi sakin gözlerle seyrediyordu. Baygın adamı güvenli bir sığınağa taşımaları için epey bir şansın yanı sıra beceri de gerekmişti ve bu terk edilmiş depoya şafaktan önce varabilmişlerdi.

Fakat artık güvendeydiler –en azından bir müddet. Esir istediği kadar gürültü yapabiliirdi; nasılsa duyan olmayacaktı. Ve konuşmayı reddetmesine rağmen son iki saattir epey gürültü yapmıştı.

Odanın ortasındaki bir destek kolonuna tutturulmuş ağır tahta sandalyeye deri kayışlarla bağlı adama sırtını döndü Amafi. Gece Şahini kendi kafasını toprak zemine defalarca vurarak kırmaya çalışınca böyle bir önlem kaçınılmaz olmuştu. Neyse ki Tal’in şansına adamın bu eylemi, bir saati geçmeyen bir baygınlıkla sonuçlanmıştı.

Amafi usulca, “Hem onun hem de benim dinlenmemi gerektiği bir noktaya geldik Haşmetlim.” Başının bir işaretıyla Tal’a deponun karşı tarafında konuşmaları gerektiğini belli etti.

Esirden uzaklaştıklarında “İşkence bir sanat biçimidir Haşmetlim,” dedi Amafi. “Herkes bir adamı bayılıncaya kadar dövebilir. Herkes birine neredeyse aklını kaçtıracak ölçüde acı çektirebilir.”

“Şu anda ne durumdayız?”

“Adam iyi eğitilmiş Haşmetlim, üstelik bir fanatik. Klanına ihanet etmektense ızdırap dolu bir ölümü yeğler. Bu yüzden, mesele onu acının asla sona ermeyeceğine ikna etmek. İşte o zaman bülbül gibi ötecek.

“Ama konuştuğu zaman acıdan, ihanetten ve sessiz kalmasını her ne sağlıyorsa ondan kaçmanın yegane yolunun hakikati dile getirmek olacağına inanmalı; dirayetini korursa yalan söyleyecektir. Fazla zarar gördüğü takdirde de, ne duymak istediğimizi düşünürse onu söyler.”

Tal başını salladı. Amafi'nin birine acı vermesini izlemekten zevk almıyordu, fakat çocukluğundan beri ölüme ve ızdıraba öyle çok tanıklık etmişti ki, gördüklerinden pek fazla rahatsız olmuyordu. Karşısındakilerin halkının başına gelenlerden sorumlu olduklarını bir an olsun aklından çıkarmıyordu –bu şahıslar Orosinililerin neredeyse topyekûn katliamına sebep olmuşlardı. Ayrıca Meclis'in mağlup olması halinde Midkemia'daki herkesle beraber Oparum'daki ailesinin de hayatı karacaktı.

“Ne yapmamız lazım?”

“Öncelikle dışarıdaki adamlardan bazıları pencereleri örtmeli ki içerisi daima karanlık gözüksün. Tutsağımıza zaman kavramını yitirtmemiz gerek; böylece burada olduğundan daha uzun zamandır kaldığını sanır. Benim hana dönüp ikimiz için de yeni giysiler getirmem gerekiyor. Bu sayede kafasını daha da karıştırabiliriz. Son olarak, biraz yemek ve şarap –hattâ brendi daha iyi olur– bulmalıyız ki gerekirse onu yatıştırabilelim.

“Ne gerekiyorsa yap.”

Amafi aceleyle depodan ayrıldı ve Tal üstü başı kendi kanı ve idranıyla kaplı yarı baygın durumdaki tutsağın oturduğu yere gitti. Tal ve o karşılıklı bakışırken iki adam da tek kelime etmedi.

Caleb doğrulup otururken inledi. Oğlanlar gün boyu sakin kalmaya çalışmışlardı, fakat küçük odada zamanın ilerleyişini gösteren bir şey olmadığı için dakikalar uzadıkça uzuyordu.

Tad ve Zane sınırları iyice gerildiğinden kavga edecek gibi olmuşlarsa da Jommy olay büyümeden onları ayırmıştı.

Kız yeni bir yemekle çıkıp geldiğinde, “Sizi nereye götüreceklerini kararlaştırmaları uzun sürmeyecek,” demişti. Fakat ne yanlarında kalmış, ne de sorularına cevap vermişti.

Caleb kendine gelince oğlanlar ona Üç Söğüt'te olup bitenleri anlattılar. “Demek ki düşündüğümüz kadar akıllı değiliz,” dedi Caleb.

“Sen iyi misin?” diye sordu Tad.

“Göründüğümden iyiyim,” dedi Caleb. “Omzuma iki yara aldım, ama ikisi de fazla derin değil. Kafa derimde de bir kesik açıldı; böyle yaralar deli gibi kanamalarına rağmen genelde göründükleri gibi kötü değildir. Kendimden geçmeden önce güvende olacak kadar olay yerinden uzaklaşmışım. Birilerinin beni taşıdığını hatırlıyorum ve sonra...” Etrafına bakındı. “Neredeyiz?”

Tad ona cevap verdi ve Caleb kafa salladı. “Şimdi söyleyin bakalım, siz üçünüz buraya nasıl geldiniz?”

Oğlanlar ona dört suikastçıdan bahsetti. “Ölmenizi isteselerdi çoktan ölmüştünüz,” dedi Caleb. “Sığınağımızı bulmak için sizi kovaladılar.” Duyduğu kaygı sesinden seziliyordu.

“Onlara izimizi kaybettirdik,” diye sırttı Jommy. “Adamları fi-

rıncı çıraklarının ayağına kadar götürdüm. Onlar da kabadayının önde gideni oldukları için heriflerle biraz eğlenmek istediler. Meydanın karşısına vardığımızda arkama bir göz attım ve bize saldıranların bir güzel dayak yediğini gördüm.”

“Çırakların ölmemesine şaşıyorum,” dedi Caleb.

“Adamları gafil avladılar,” dedi Jommy.

“Aptallık etmişsiniz. O gençlerin ölümüne sebep olabiliyordun Jommy.”

Jommy'nin sırtışı kayboldu. “Oğullarını kurtardığım için teşekkür beklediğim yoktu, ama laf yiyeceğimi de düşünmemiştim. Bize bir şey olsa daha mı iyiydi?”

Caleb elini kaldırarak vazgeçtiğini gösterdi. “Haklısın. Özür dilirim. Yanınızda değildim.”

“Şimdi ne yapacağız Caleb?” diye sordu Tad.

“Birkaç gün daha dinlenmem lazım, ama burada değil. Bu insanları yeterince tehlikeye attık. Dolayısıyla kendimize saklanacak bir yer bulmalıyız.” Elini uzun saçlarında gezdirince parmaklarına kurumuş kan geldi. “Temizlenmem de lazım ayrıca.”

Caleb oturdu, birkaç dakika soluklandı, ardından, “Temizlenmem lazım,” dedi.

“Onu zaten söyledin,” dedi Zane.

Adam baş salladı. “Burada olduğumuzu biliyorlarsa...”

“Bilmiyorlar,” dedi Tad. “Bilselerdi çoktan gelmiş olurlardı.”

“Evet,” dedi Caleb. “Ben... haklısın.”

“Niye tekrar uzanmıyorsun ahbab?” dedi Jommy. “Ben etrafa göz kulak olurum.”

Caleb uzandı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

“Eh,” dedi Jommy, “bunca insanın bizi niye öldürmeye çalıştığını öğrenmemin vakti geldi bence.” Odadaki tek sandalyeye oturdu

ve Tad'le Zane'e ifadesiz bir yüzle bakarak cevap bekledi.

Caleb uyanmadan iki yemek daha geldi. Oğlanlar vaktin ögle olduğunu düşünürlerken adam inleyerek doğruldu ve, "Galiba kafam kırılmış," dedi.

"Buradan öyle gözüküyor," diye karşılık verdi Jommy. "Bekleyin." Büyük oğlan ayağa kalktı ve yerde oturmakta olan Tad ile Zane'in yanından geçip odadan çıktı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Caleb.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Zane. "İşemeye olabilir mi?"

"Hiç dışarı çıkmadınız, değil mi?" diye sordu Caleb, yeni boşalmış sandalyeden destek alarak ayağa kalkarken.

"Hayır," dedi Tad. "Kapının dışında bir lazımlık var."

Kapı açıldı. Jommy içeri girip masanın üstüne porselen bir kase bıraktı. Kâsenin içinde katlı duran havluyu Caleb'e verdi ve benzer bir sürahidenden kaseye su döktü. "Temizlenmen gerektiğini söylemiştin," dedi adama.

Caleb kanlı gömleğini çıkarıp vücudunu bezle silmeye başladı. "Senin için temiz kıyafetler de var," dedi Jommy. "Gidip getiriyim."

Jommy gitti ve saniyeler sonra temiz bir gömlek ve yeni bir şapka ile geri döndü. "Sanırım şapkamı kaybetmişsin Caleb, o yüzden ev sahibinden yeni bir tane bulmasını istedim."

"Sağ ol," dedi adam. "Tepemdeki yarayı saklamaya faydası olur."

"Son bayıldığında bundan sonra ne yapacağımızı konuşuyorduk Caleb," dedi Zane.

"Söylenenler kafamda bölük pörçük vaziyette, ama doğru hatırlıyorsam dört adam sizi kaçırmaya kalkmıştı, öyle mi?"

“Öyle,” dedi Jommy. “Bu ikisinin bana anlattıklarına bakılırsa kıçımıza kadar timsahların arasına batmış durumdayız ve bataklık yükselmeye başlıyor.”

“Ona neler söylediniz?” diye sordu Caleb.

Tad’le Zane bakiştılar, fakat cevap veren Jommy oldu. “Ya sonuna kadar sizinle kalacağımı ya da şehirden kendi başıma ayrılmaya kalktığım anda nalları dikeceğimi açık edecek kadarını Caleb. Söylediklerinin çoğunu anladığımdan emin değilim ve ne bilmem gerektiğini sana bırakıyorum, ama sen de benim hakkımda bir şeyi kafana sok ahbap: seni yüzüstü bırakacak değilim. Tek yaptığım bu ikisinin şenlik davulu gibi çalınmasını engellemek olmasına rağmen bana iyi davrandın ve karnımı doyurdun. Oğulların bana çok şey anlattı diye onları suçlama; postu deldireceksem bunun sebebini bilmenin hakkım olduğunu söyledim.”

“Evet, hakkı Caleb,” dedi Tad.

Caleb başını çevirip Jommy’ye baktı. “Kendini büyük bir tehlikeye attın.”

Novinduslu oğlan omuz silkti. “Rolie’yle beraber evden ayrıldığımdan beri sürekli tehlikedeyim. Onun yerine ben ölebilirdim. Biraz daha tehlikeden ne çıkar? Sizin iyi insanlar olduğunuza inanıyorum ve birilerine arka çıkacaksam onların iyi insanlar olmalarını yeğlerim.

“Bu mesele kapanmıştır. Şimdi nereye gideceğiz?”

“Fazla uzak olmayan bir hana. Senin” –parmağıyla Zane’i işaret etti– “önden gitmeni istiyorum. Orayı bulmakta zorlanmazsın; düşmanlarımız hâlâ avlanıyorlarsa üç delikanlı arıyor olacaklar, bir tane değil. Siyah saçların seni bu göreve en uygun kişi yapıyor –içimizde Keshliye en çok sen benziyorsun. Neler demen gerektiğini anlatacağım. Biz de çok geçmeden peşinden geleceğiz.”

Caleb talimatlar verirken Zane dikkatle dinledi. O gidince Caleb diğer iki oğlana, "Size katılmadan önce bir yere uğramam lazım," dedi. "Yarın sabahın ilk ışıklarına dek hana gelmezsem hançıyla konuşun ve kuzeye giden ilk kervanla şehirden ayrılmanız gerektiğini söyleyin. Kervansaraya gidin, ama bir kervana katılmayın. Bu bir yanıltmaca; orada biri sizi bulacak ve çabucak eve götürecektir. Anladınız mı?"

"Sen nereye gideceksin?" diye sordu Tad.

"Geçen gece neyin ters gittiğini..."

"İki gün önce," diye düzeltti Tad.

"Pekala, iki gün önce," dedi Caleb. "Geldiğimizi biliyorlardı Tad. Ve bize haddimizi bildirdiler. Pek çok adamımı kaybettiğim için ölüyorum, ama şimdi bizden nasıl haberdar olduklarını, sizin Söğüt'te kaldığınızı nasıl bildiklerini ve ben baygınken başka sorunlar çıkıp çıkmadığını öğrenmem lazım."

"Dikkatli ol Caleb," dedi Tad. "Anneme senin öldüğünü söylemek istemiyorum."

"Al benden de o kadar evlat. Şimdi, birkaç dakika daha beledikten sonra Zane'e tarif ettiğim yere gidin. Jommy, önce sen. Tad, sen de biraz sonra onu takip et. Sizi arayanlar varsa, iş peşinde koşturan bir oğlana değil, grup halindeki üç kişiye bakıyor olacaklar. Ruthia yardımcınız olsun," dedi adam, Şans Tanrıçası'nın adını anarak.

"Senin de Caleb," dedi Jommy.

Caleb çıkıp gittiğinde Jommy, "Harika bir baban var ahbab," dedi Tad'e.

Tad baş sallamakla yetindi.

Caleb saçlarını başının üstünde toplayıp şapkasının altına sı-

kıstırmişti. Üstünde deri yeleği ve de pantolonunu saklayan ucuz bir pelerin vardı. Sokakta uzun kalmaya niyeti yoktu, fakat fark edilme riskine de girmek istemiyordu. Öldüğünü kanıtlayan bir ceset olmadıkça Varen'in adamları onu muhakkak arıyor olacaktı.

Sığınaktan ayrıldığında vaktin öğle olduğunu hayretle gördü –iki gün evvel kanalizasyon tünellerine girdikten sonra zaman kavramını yitirmişti. Şehirde ilerlerken kıyafeti Kesh sıcaklığına uygun değilse bile, egzotik giyinmekte ısrar eden tek yabancı olmadığı kesindi.

Caleb'in ilk durağı, ufak bir meydanın kenarında yer alan mütevazı bir tefeciydi. Onun ardından bir demirciye uğrayıp yeni bir kılıç satın aldı. Sonunda o an bulunduğu yere geldi –kentlin tekinsiz muhitlerinden birine çıkan bir ara sokak.

Neredeyse bir saat gölgelerde oyalandı, ta ki beklediği şeyi görene dek: genç bir oğlan –ama çok genç de değil. Bir sokak çocuğuna ihtiyacı yoktu; asıl gerek duyduğu çok da küçük olmayan tecrübesiz bir hırsız ya da dilenciydi.

Çocuk yanından geçerken Caleb uzandı ve onu yakasından tutup kendine doğru çekti. Çırpınarak tuniğinden çıkmaya çalışan çocuğun kaçmasına ramak kaldı. Caleb çelme takarak onu yere düşürdü ve çizmesini oğlanın göğsüne bastırdı.

Cılız çocuğun saçları siyah, gözleri koyu renkti. Teni kakao rengine gibiydi, fakat üstündeki bolca kir sebebiyle emin olmak güçtü. Sade bir gri tunik ve en az onun kadar pis bir şort giymişti. Ayakları çıplaktı.

“N'olur acı bana beyim!” diye haykırdı oğlan. “Sana bir şey yapmadım!”

“Evet, yapmadın,” dedi Caleb, “ve ben de sana yapmayacağım,

tabii bana küçük bir hizmette bulunursan.”

“Söyle yeter beyim. Hizmetindeyim.”

“Çizmemi kaldırır kaldırmaz kaçıp gitmeyeceğini nereden bileyim?”

“Bütün tanrıların, elleri öpülesice ninemin ve şanlı İmparator'un üzerine yemin ederim!”

Caleb kesesinden çıkardığı sikkeyi havada tuttu. Oğlanın yüzündeki dehşet ifadesinin yerini birden bariz bir açgözlülük aldı. Caleb ayağını çekince oğlan hızla kalktı. Elini sikkeye uzattı, fakat Caleb parayı geri çekti. “Bana hizmet ettikten sonra.”

“İyi de iş bitince ödüllendirileceğimi nereden bileceğim beyim?”

“Ninemin üstüne yemin etmemi ister misin?” diye sordu Caleb.

“Tabii ki hayır, ama...”

“İtiraz istemem Pireler Efendisi,” diye, Keshlilerin konuşma tarzına uygun bir cevap verdi Caleb. “Söylediğimi yapmazsan bu altın bir başkasına gider.” Bir altın sikkenin oğlanın yarım senede dilenerek ya da çalarak kazanabileceğinden fazlası olduğunu biliyordu.

“Ne yapmalıyım?”

“Adın ne?”

“Bana Shabeer derler beyim.”

“Öyleyse yürü bakalım Shabeer. Ve benden bir mesaj götür. Cevabı alınca da buraya dön.”

“Peki ya cevap hoşuna gitmezse beyim?”

“Yine de ödüllendirileceksin.”

“Mesaj ne ve onu kime taşıyacağım?”

“Yırtık Kardeşlik adına her kim söz sahibiyse onunla buluşmam lazım. Kesh'in hırsızlarını ve dilencilerini yönetenle görüş-

meliiim. Çok para kazanabilir, ama tehlike de aynı ölçüde büyük.”

“Para ve tehlike meselelerine bakan biri var beyim.”

“Git öyleyse. Ben burada bekliyor olacağım. Ama çok güçlü dostlarım olduğunu da bil. İhanet sana ölüm getirecek, sadakat ise para.”

“Emredersin beyim,” dedi oğlan ve oradan koşarcasına uzaklaştı.

Caleb gölgelere sindi ve bekledi.

İSTİHBARAT

Tal kanalizasyonda sessizce ilerliyordu.

Caleb'den o günün daha erken saatlerinde aldığı mesajın güvenilirliği üzerine en ufak bir şüphesi yoktu ve dostunun sağ olduğunu öğrenmek yüreğine su serpmiştir. Caleb hem ona hem de Kaspar'a ayrı ayrı haber salmıştı ve şimdi üçü buluşacaktı.

Tal'ın yegane endişesi buluşma yeriydi. Shabeer adlı üstü başı kir içindeki bir dilenci çocuğun peşinden, Kesh şehrinin mez-baha bölgesinin altındaki dev bir lağım tüneline yürümekteydi. "Burnumun direği kırıldı," dedi Tal.

"Sahi mi beyim?" diye sordu oğlan, yolculuk sırasında bir terslik çıkarsa kendisinden bilineceği korkusuyla. Diğer yabancı bey inanılmayacak denli cömert davranmıştı ve küçük dilenci onu mutlu etmek için çırpınıyordu.

"Hayır, lafın gelişi."

"Zamanla alışırsın beyim," dedi oğlan.

"Alışması ne kadar sürer?"

"Bir sene, belki de iki."

Tal bir kahkaha atacak oldu, fakat derin nefes almamaya çalışıyordu. Geçen yıllarda, koku bakımından dengi olmayan pek çok yerde bulunmuşluğu vardı –Umutsuzluk Kalesi olarak bilinen Kaspar'ın hapishanesi bunların arasında başı çekiyordu– fakat

hiçbir şey onu bu Kesh lağımının feci kokusuna hazırlayamazdı.

Buluşmanın böyle bir yerde düzenlenme sebebini anlıyordu –mezbahalar, tabakçılar ve kötü koku yayan benzeri işletmeler Kesh'in yerleşim bölgelerinden uzak olmaları için göl kıyısının yakınına ve çıkardıkları kötü kokular kolayca dağılsın diye rüzgara göre aşağıya kurulmuştu. Yine de bütün bölge leş gibi kokuyordu.

Küçük bir boşaltma tüneline vardıklarında Shabeer kumazca gizlenmiş bir basamak olan eğri bir taşla bastı. Kendini borudan aşağı yavaşça sarkıttı ve karanlığın içinde kayboldu.

Elinde fener tuttuğu için onun kadar hızlı hareket edemeyen Tal, "Ağır ol çocuk," dedi.

Shabeer'i takip etti ve bulunduğu tünelden daha dar olan boşaltma tünelinin tavanına çarpmamak için başını eğmesi gerekti. Oğlan onu iki yüz metre daha götürdü, ta ki daire biçiminde büyük bir havzaya varana dek.

Havzaya yukarıdaki farklı farklı kanallardan pis kokulu sular akıyordu. Shabeer adama sol duvara yakın durmasını işaret etti ve usulca ilerleyerek tuğlalardan arasına oturtulmuş bir dizi demir tutacağa yaklaştı.

Tal tırmanmaya başlayan oğlanı takip etti. Shabeer sonunda yukarıdaki bir kapağı itti ve iyi aydınlanmış bir odaya çıktılar. Caleb'le Kaspar çoktan gelmişlerdi ve büyük bir masada karşılıklı oturmaktaydılar. Yanlarında boş bir sandalye vardı.

Tal kapaktan geçer geçmez odanın diğer tarafından yükselen bir ses, "Lütfen otur," dedi.

İçerideki masa, odanın büyük bölümüne hakimdi. Sanatsallıktan yoksun kocaman bir şeydi, fakat dayanıklı olduğu belliydi ve Tal masanın asıl amacının, öteki tarafında oturan kişiyi gelebilecek bir saldırıya karşı korumak olduğunu anladı.

İri yan bir adamdı bu kişi. Üzerinde Jal-Pur çöl insanlarınınkini benzer çizgili bir cüppe vardı, fakat kendisi çöl insanı falan değildi. Son derece kalın bir boyna sahipti ve başı tamamen tıraşlanmıştı. Kaşları öylesine açık renkliydi ki hiç yokmuş gibi görünüyordu. Yaşını tahmin etmek zordu –yirmi dokuzunda olabileceği gibi altmışında da olabilirdi. Yanan tek mum, Tal'ın daha net görmesine yetecek kadar ışık vermiyordu. Adamın yanında iyi silahlanmış biri daha vardı: bir koruma.

Adam konuşmadan önce Tal'ın yerine oturmasını bekledi. “Bana Yargıç diyebilirsiniz. Lağımlarda ve ara sokaklarda yaşayanlar bana bu ismi yakıştırdılar. Şimdilik işimizi görür.

“Arkadaşınız Caleb çok cömert biri ve vaktimin bir bölümünü satın aldı dostlarım. Bildiğiniz gibi vakit nakittir, dolayısıyla hiç gecikmeden konuya girelim: Yırtık Kardeşlik'ten ne istiyorsunuz?”

“Kardeşlik adına mı konuşuyorsun?” diye sordu Caleb.

“Mümkün olduğu kadar,” dedi adam. “Yani hiç.” Tal'a baktı. “Biz sizin demir yumrukla yönetilen o meşhur Krondorlu Alaycılar'ınıza benzemeyiz Krallık'tan Talwin Hawkins.”

Kaspar dönüp Caleb'e bir bakış attı ve Yargıç sözlerine devam etti. “Evet, kim olduğunuzu biliyoruz Olaskolu Kaspar.” Parmığıyla Caleb'i işaret etti. “Ama senin, dostum, sırf adın biliniyor; nerele olduğun belli değil. Neyse, Krondor'da ipler Dürüst Adam'ın elinde olabilir” –elini göğsüne koydu ve selam verir misali eğildi– “ama burada ben sadece tavsiyede bulunabilirim. Tabii tavsiyem iyiye büyük ihtimalle ona uyulacaktır.

“Şimdi, sizin için ne yapabilirim?”

“Gece Şahinleri'ni arıyoruz,” diye cevap verdi Caleb.

“Duyduklarıma göre, onları bir hafta önce buldunuz zaten. Overn'de timsahları besleyecek çok sayıda ceset yüzüyordu ve çoğu siyahlar içindeydi.”

“Tuzağa düşürüldük,” diye itiraf etti Caleb.

“Mümkündür,” diye karşılık geldi.

“İstihbarata ihtiyacımız var,” dedi Kaspar. “Gerçek üslerinin nerede olduğunu bilmemiz lazım.”

“Söylediğim gibi,” dedi şişman adam, “burası Krondor değil ve bizim hakiki bir teşkilatımız yok. Kesh bölgeler halindedir; her birinin kendi kuralları ve yöneticisi vardır. Yer üstünde sokak çeteleri, dilenciler, hırsızlar ve fedailer –sanırım kuzeyde onlara ‘değnekçi’ deniyor– bulunur. Hepsisi de yalnızca kendi liderlerine hesap verir. O liderlerin de hesap verdikleri kimseler vardır ve bunlar otoritelerine sıkı sıkıya sahip çıkarlar.

“Mezbaha Çetesi şu an bulunduğumuz bölgeyi kontrol eder. Buranın güneybatısına da Rıhtımsokağı Çocukları hakimdir. Bunlar gibi yüzü aşkın çete mevcuttur ve hepsi de böyle renkli lakaplara sahiptir: Aldı-Kaçtılar, Koca Meydan Çetesi, Sokak İtleri, Kervancılar ve daha pek çoğu. Belli bir bölgede dokunulmazlığı olan bir hırsız başka bir yerde yakalanırsa ağır bir cezaya çarptırılabilir. Kesh’te işler böyle yürür.

“Yeraltındaki kanalizasyonlar da bölgelere ayrılmıştır ve bunların her biri, üstündeki çetenin kontrolündedir. Geri kalan her yer tarafsızdır ve herkes buralardan serbestçe geçebilir, tabii belli bir risk almak kaydıyla. Resmi bir kanun yoktur, ama adetler ve geleneklere uyulur.”

“Peki ya sen?” diye sordu Tal.

“Benim tüm bunlar içindeki yerim önemsizdir; yalnızca aracılık yaparım. Yırtık Kardeşlik içinde bir tür hakimim; zaten adım oradan geliyor. Uyuşmazlık halinde karar vermem istenir. Ayrıca çeşitli hizmetler sunarım... tabii bilgi de.”

“Ama para karşılığında,” dedi Caleb.

Adam altın kaplı iki dişini göstererek gülümsedi. “Elbette. Yaşlanıyorum ve geleceğimi düşünmem gerekiyor. Overn’in karşı yakasında küçük bir çiftliğim var. Günün birinde emekliye ayrılıp oraya taşınacağım ve uşaklarımın ekin yetiştirmesini seyredeceğim. Fakat acelem yok; çiftçilikle aram hiç iyi değildir.

“Demek Gece Şahinleri’nin üssünün yerini bilmek istiyorsunuz. Bu size epey pahalıya patlayacak.”

“Ne kadara?” diye sordu Caleb.

“Çok.”

“Ne kadar çok?”

“Pek çok,” dedi adam. “Korkudan ödleri patlayan bazı hırsızlara rüşvet vermem gerekecek. İnsan ne denli korkarsa ücreti de o denli artar ve bu şehirde hırsızları çok az şey Gece Şahinleri kadar korkutur.

“Lağımlar da dahil kentin bazı bölgelerinde, akli başında hırsızların adım atmadığı mekânlar bulunur. Buralara girenler ortadan kayboluverirler. Sebep olarak canavarlara, imparatorluk hırsız avcılarına ve başiboş çeteler hakkında her zamanki hikâyeler anlatılır. İşte sizin şu kara tüylü kuşlarınızın yuvalarını bu bölgelerin birine yaptığı ortaya çıkacaktır.

“Tabii bulabilirsek.”

“Bulabilirsek mi?” diye sordu Tal.

Şişman adam başını salladı. “Büyü ve kötü ruhlar üzerine bazı söylentiler dönüyor. Hırsızlar Kesh’teki en batıl inançlı ahmaklar arasında olsalar da ben bunların kulak ardı edilmemesinden yanayım. Söylentiler doğruysa, Yırtık Kardeşlik’in en sinsî mensubu dahi bu mekânlara yaklaşmakta zorluk çekebilir. Baktığın anda seni canından eden bir korunma efsununu aşmak pek kolay değildir.

“İşte bu yüzden garanti veremiyorum. Şimdi gelelim pazarlığa. Rüşvetler ve mükafatlar için başlangıçta üç yüz altına ihtiyacım var. Yüz altın da benim ücretim. Aradığımız bilgiye ulaştınca, av sırasında can veren her çete tiyesi için onar altın isteyeceğim ve beş yüz altını daha kendim için alacağım.”

“Anlaştık!” diyen Caleb ayaklandı.

“Ah!” diye güldü şişman adam. “Daha fazla istemem gerektiğini biliyordum. Ama laf ağızdan bir kez çıkar.”

Diğerleri de kalktılar ve Tal, “Seni nerede bulacağız?” dedi.

“Ben seni bulurum Talwin Hawkins. Kaspar sarayda kalıyor ve orası bizim için ulaşılması en zor yer. Caleb ise her yerde aranıyor.”

“Birkaç gece evvel Talihin Hanımı’nda yabancı bir soyluya saldırı düzenlendiğini duydum. Senin en azından bir-iki gün daha ölüm korkusu duymaksızın şehirde dolaşabileceğinden eminim yine de.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu Tal. “Talihin Hanımı’nda beni öldürmeye çalışmaktan çekinmediler.”

“Gece Şahinleri seni öldürmek isteselerdi genç lord, çoktan ölmüş olurdun. Kılıç kullanmadaki ustalığın iyi bilinir, bu yüzden ya bir dart yerdin ya da içkine zehir karıştırılırdı. Kimse de ne olduğunu anlamazdı. Hayır, seni canlı yakalamaya çalıştılar, çünkü seni sorgulamak istiyorlardı. Sen şimdi onlardan birini nasıl sorguluyorsan, hiç şüphe yok ki onlar da seni öyle sorgulayacaklardı.”

“Onu da mı biliyordun?”

“Bilmek benim işim,” diyen iri yan adam ayağa kalktı. “Endişelenme: Gece Şahinleri çok tehlikelidirler, ama sayılan azdır ve aynı anda her yerde bulunamazlar. Öte yandan benim her yanda gözlerim ve kulaklarım vardır.”

“Yukarıdaki şehrin soylularının ve zengin tüccarlarının aksine, ben doğduğum mevkie güvenerek başıma bir şey gelmeyeceği inancıyla hiç korkmadan ortalıkta gezinemem. Gölgede eller olduğunu ve o ellerin hançer tuttuğunu bilirim. Bir sorunla karşılaşacağınızı öğrenirsem size hemen haber uçururum.”

“Bunu niye yapasın ki?” diye sordu Caleb.

“Çünkü ölürseniz bana para ödeyemezsiniz.” Yerdeki kapağı işaret etti. “Tekerek ve şu sırayla gidin: Önce Olaskolu Kaspar, peşinden Caleb, son olarak da Talwin. Her biriniz, sizi kanalizasyondan güvenle çıkartacak bir kılavuz bulacaksınız. Kaldığınız yere varınca güzelce yıkanmanızı öneririm. Buranın kokusu insanın içine işler. İyi akşamlar ve güvenli yolculuklar.”

Söylendiği gibi hareket ettiler; çok geçmeden tünellerde ilerliyorlardı. Farklı çıkışlara yaklaşırken hepsinin içinde mücadelenin nihayet kendi lehlerine çevrildiği umudu vardı.

Turgan Bey hareketsiz durmaktaydı. Boynunda resmi boyunluğu, yani parlak taşlardan ve altın emayeli metalden yapılmış harikulade bir takı mevcuttu.

O esnada Kaspar'ı İmparator'a takdim ediyordu, üstelik Kaspar'ın siyasi sığınma meselesi haftalar evvel karara bağlanmasına rağmen. Kaspar, İmparator'a bağlılık yemini edecekti ve karşılığında onu asmayacak, canlı canlı derisini yüzmeyecek ya da timsahlara atmayacaklardı.

Olaskolu Kaspar, düklüğünü kaybettiğinden beri ilk defa Yüce Kesh'in kadim imparatoru Diigai'nin karşısındaydı.

Naif bir adam olan Diigai hâlâ dik durduğu halde, hareketleri eskilerin nam salmış bir avcısı olduğunu ele vermiyordu. Ataları gibi o da bir vakitler Kesh ovalarında siyah yelesi koca aslanlar-

dan avlamıştı. Çıktığı avlarda edindiği yara izleri iyiden iyiye solmuşsa da çökmüş göğsündeki yerlerini koruyordu.

Üzerinde oturduğu taht siyah mermere geçirilmiş fildişinden yapılmıyordu ve İmparator'un arkasındaki duvarda Kesh'in devlet mührü olan kanatlarını açmış bir kartal kabartması mevcuttu. Diigai'nin önündeki tünekte canlı bir şahin duruyor, hayvan arada bir gagasıyla tüylerini düzeltip odanın içindekileri süzüyordu.

Fildişi süslü yeckpare taştan yapılmış on üç basamaklı taht platformunun yanında Merasim Başı beklemekteydi. Adamın devasa başlığı nadir bulunur tüylerle ve altın rozetlerle süslüydü. Beline sade bir keten eteğe ilaveten makamının altın kemerini tutturmuştu, fakat göğsü çıplak değildi ve omuzlarından birinin üstüne bir leopar postu koymasına izin veriliyordu.

Gören de makamımın başka bir süse ihtiyacı olduğunu düşünenecek, diye aklından geçirdi Kaspar; başlık, adamın kel kafasından her an düşecek gibi duruyordu. Yine de Kesh'in geleneklerine uygun olarak sığınma başvurusu nispeten hızlandırıp yarım saate sığdırılmıştı ve adamın işi bitmek üzereydi.

Kaspar ilk beş dakikanın ardından söylenenlere kulak vermeyi bırakmış yaklaşan çatışmayı ve kendisini tahttan indiren olayları düşünmeye koyulmuştu. İmparatorluk'a karşı herhangi bir sevgi beslemese de hükümdarının şerefinde en ufak bir leke bile yoktu ve Diigai ülkesinde gerçekleşecek bir darbeyi hak etmiyordu.

Kaspar bütün bu sorunların arkasında hırslı bir prensin değil, kendi başına gelenlerde de önemli bir rol oynamış deli bir büyücünün olduğunu biliyordu ayrıca. Diigai'nin durumu onunkinden farklı olabilirdi, ama bir şeyler yapılmazsa sonuç aynı olacaktı: bölgede çıkacak bir kargaşa ve buldukları yarım kürede kötülüğün hizmetkarları için büyük bir avantaj.

Kaspar tahttan inmesine sebep olan hadiseleri gözden geçirdi –Leso Varen'in saraya sızması, hafif başlayıp giderek artan nüfuzu ve sonunda Kaspar'ın mahvı. Kaspar yitirdiği insanlığının bir bölümünü geri kazanmasına ve ahlaki değerlerini zaman içinde bulmasına karşın Varen'in canına okumayı her şeyden çok arzuluyordu.

Yıllar boyunca içine işleyen saray adabı tam o esnada devreye girdi ve Kaspar, İmparator'a takdim edildiğini fark etti. Dikkatini bulunduğu ana geri çevirdi ve Merasim Başının her sözünü canı gönülden dinlemişçesine bir adım öne çıkıp yerlere kadar eğildi.

Daha önce İmparator'a iki kere daha takdim edilmişti: birincisi çocukluğunda Veliht Prens iken babasıyla beraber Kesh'e ilk gelişinde ve diğeri genç Olasko Düktü'yken.

Fakat bu sefer İmparator'un huzurunda cezalandırılmaktan kaçan bir sığınmacı konumunda bulunuyordu burada; daha doğrusu Baş Şansölye ve At Ustası –İmparatorluk Süvarileri'nin liderine verilen rütbe– Lord Semalcar'ın desteğini almak için Turgan Bey böyle bir masal uydurmuştu. Siyasi sığınma başvurusu ayrıca İmparatorluk Savaş Arabacıları'nın lideri olan Lord Rawa tarafından da desteklenmişti.

Kaspar iki prensin, yani Sezioti'yle Dangai'nin etrafta bulunmadığını fark etti.

Kaspar başını kaldırdı ve geleneklere uygun olarak dedi ki: “Ey Kesh'in Ta Kendisi; senden sırtımı dayayabileceğim bir destek, başımı sokabileceğim bir çatı ve haksızlığa karşı yardım diliyorum. Sana sadık kalacağıma, seni canım ve onurum pahasına savunacağıma yemin ediyorum. İmparatorluk şad olsun.”

Diigai tebessüm etti ve bu sözleri geçiştirir misali elini savur-

du. "Peki. Bu sen misin Kaspar?" diye fısıldadı. "Seni ne zamandır görmüyoruz? Yirmi sene oldu mu?"

"Evet Majesteleri," dedi eski dük.

"Hâlâ oynuyor musun?"

Kaspar gülümsedi, çünkü yaşlı olduğu halde İmparator'un hafızası sağlamdı. Çocukluğunda onunla bir satranç maçı yapmış ve İmparator'a karşı beş hamlede bulunmasını takiben acı bir yenilgiye uğramıştı. "Evet Majesteleri, oynuyorum."

"İyi, öyleyse Turgan Bey akşam yemeğinden sonra seni daireme getirsin. Karşılıklı oturup bir maç yapalım."

"Onur duyarım Majesteleri," diyen Kaspar tahttan geri geri uzaklaşırken eğilerek selam verdi. Uygun bir uzaklığa erişince arkasına döndü ve Pasko'nun onu sabırla beklediği ana girişe doğru ilerledi.

"Akşam yemeğinden sonra İmparator'la satranç oynayacağım," dedi Pasko'nun yanına varınca.

"Bu gece İmparator'u onun odasında ziyaret etmek için özel bir davet mi aldın?" diye sordu eski uşak, kaşlarını kaldırarak.

"Evet," dedi Kaspar öfkeli bir yüz ifadesiyle.

"Bundan pek de hoşlanmışa benzemiyorsun lordum."

"Hoşlanmadım," dedi Kaspar, sesini alçak tutarak. "Yaşadığı müddetçe ihtiyarın hiçbir önemi yok. Önem arz eden tek şey ölmü." Bir köşeyi döndüler ve misafir bölümünde kendilerine tahsis edilen daireye yöneldiler. "Üstüne üstlük bu ziyaret beni de hedef yapacak."

"Niye?"

Çizmeleri mermer zeminde takırdarken fısıldadı Kaspar: "Çünkü Kesh'te herkes bir gruba dahildir. İmparator'a yakınsam, ama senin grubunun bir üyesi değilsem?.." Omuz silkti.

“Öyleyse karşı gruba dahilsindir.”

“Aynen öyle. Akşamüzeri en az iki davetiye bekle ve bu gece için en iyi giysilerimi hazırla.”

“En iyi giysilerin zaten üzerinde lordum.”

“Kendi ulusuna hükmetmenin bazı avantajları yok değil. Pas-ko ve muhteşem bir gardıroba sahip olmak bunlardan biriydi. Bak bakalım güneş batana dek bana Olasko tarzı bir pantolon, gömlek ve ceket diyecek bir terzi bulabilecek misin. Bir de ayakkabıcı. Birkaç saat içinde yeni çizimler yaptırmanın mümkün değil, ama bunları onartıp boyatırabilirim. Galiba bir de şapka la-zım olacak. Ne yapacağını biliyorsun.”

Pasko eğilerek selam verdi ve, “Ne yapacağımı biliyorum lordum,” deyip oradan ayrıldı.

Kaspar uşağının ne yapacağını sahiden de biliyor olmasını diledi, çünkü o sırada kendisinin en ufak bir fikri dahi yoktu. Akşam çökene dek yol gösterecek bir şeyler çıkmasını umuyordu.

Tutsak oturduğu sandalyede iyiden iyiye gevşedi. “Ayılt şunu,” dedi Tal.

Amafi gelip onun önünde durdu. “Haşmetlim, sanatımı iki gündür konuşturuyorum. Bu adam klanına ihanet etmektense ölmek için şartlandırılmış.” Baygın durumdaki adama bir göz attı. “Ben sadece işim gereği katilim Haşmetlim. Bu tür uygulamalardan zevk alan pek çok kişi vardır, ama ben onlardan biri değilim. Yine de, hayattaki diğer her şey gibi işkencenin de iyi veya kötü yapılabileceğini öğrendim; her ne kadar bundan hiç zevk almam da kendime güvenirim.

“Bir müddet dinlenmesine müsaade edersek konuşmaya hazır olacaktır. Onu tecrit edebileceğimiz bir hücre bulmalıyız ki uyan-

dığında etrafında hiç kimseyi görmesin ve kendini biraz olsun toparlayabilsin. Tereddüt bu noktada en büyük yardımcımız.”

“Vaktimiz yok,” dedi Tal. “Adamı hemen ayılt.”

“Haşmetlim, talebinizi yerine getireceğim, ama neyin doğru olduğuna bakmadan bize sadece işitmek istediğimizi zannettiği şeyi söyleyecek.”

Tal’ın canı sıkıyordu. Caleb’in grubunun yarısını öldüren pusudan ve Tal’ı esir alma girişiminden sonra Varen’in adamlarının faaliyetlerini sürdürdüğünden emindi. Varen’in amacı Kesh’i kargaşaya sürüklemekse Banapis Şenliği esnasında bir darbe girişiminin harika bir fırsat olacağı konusunda Kaspar’la hemfikirdi.

Amafi’nin söylediklerini düşünüp baş salladı. “Nasil biliyorsan öyle yap, ama Leso Varen bu şehirdeyse eğer, onun yerini öğrenmek istiyorum. Büyücünün Kesh’te olduğu kesinleşene dek Pug’dan veya Magnus’tan buraya gelmelerini istemeyeceğim.”

“Haşmetlim,” diyen Amafi eğilerek selam verdi. Depo emniyette alındığından beri orada bulunan iki muhafıza işaret edip de, “Esiri taşımamız gerekiyor,” dedi.

Tal baygın vaziyetteki Gece Şahini’ni başka bir yere götürmenin riskli olduğunu biliyordu, fakat Amafi haklıysa adamdan bilgi edinmeleri artık işkence etmeye olduğu kadar işkenceden kaçınmaya da bağlıydı.

Kabretsin, diye aklından geçirdi Tal. Yapılan hazırlıklara sırtını dönüp kapıya yöneldi. Başka bir hana gidecek, oradaki başka bir hancıya mesaj bırakacak ve onun ertesi güne kadar öyle ya da böyle Büyücünün Adası’na ulaşmasını umacaktı.

Nakor çalışma odasına daldı.

Küçük bir masanın başında oturan Miranda ile Pug öğle yeme-

ği yerlerken o sabahla ilgili sohbet ediyorlardı. “Haberlerim var,” diye duyurdu ufak tefek kumarbaz.

“Caleb’den mi?”

“Hayır. Talwin Hawkins’ten. Varen’in Kesh şehrinde olduğundan kuşkulaniyor.” Nakor bu tür mektupları çabucak ulaştırmak için özel olarak üretilmiş silindiri Pug’a uzattı. “Caleb düştüğü bir tuzak yüzünden bir miktar zarar görmüş, ama şimdi iyi durumdaymış.”

Miranda’nın yüzü kaygıyla gölgelendi. “Zarar mı görmüş?”

Ciddi bir yüz ifadesiyle, “Gene yaralanmış,” dedi Nakor ve başını iki yana salladı. “Müthiş bir yara izi koleksiyonu topluyor. Yine de durumu iyi ve Marie’ye yara izlerinden falan bahsetmeyip sadece bunu söyleyeceğim.”

“İyi edersin,” dedi Pug, raporu gözden geçirirken. “Kaspar beklediğimiz gibi Turgan Bey’le iletişime geçmiş. Caleb ise Gece Şahinleri’ni bulduğunu sanmış, ama anlaşılın onlar Caleb’i bulmuş.”

“Oraya gitmeli miyiz?” diye sordu Miranda. “Varen şehirdeyse o üçünün ona karşı hiçbir savunması yok.”

Pug başını sağa sola salladı. “Bu pek de doğru değil. Üç ajanımızı kollamaları için Kesh’e birkaç kişi yolladım. Gerekliği takdirde biz de birkaç dakika içinde orada olabiliriz.”

“İyi de niye şimdi gitmiyoruz?” dedi Miranda, bir annenin korumaya içgüdüleriyle.

“Çünkü bir anda Kesh’te belirirsem ve Varen bunu öğrenirse, oyun oynamayı bırakıp sırf beni öldürmek için kenti havaya uçurabilir. Seni de tanıyor Nakor. Magnus’u duymuşluğu da var. Dolayısıyla yüzden sizin gitmeniz de bir o kadar tehlikeli olur.”

“Madem öyle, kenti neden hemen havaya uçurmuyor?” diye sordu Miranda.

Nakor omuz silkti. “İmparatorluk’u kargaşaya sürüklemek istiyorsa böyle bir şey işe yarayabilir, ama etkileri kısa sürer; harici bir tehdit halkı bir araya getirir ve onlara aralarındaki farklılıkları unutturur. Ne var ki Lordlar ve Ustalar Galerisi’ndeki bir tarafın ötekine karşı üstünlük sağlaması, hele hele bu olurken kan dökülmesi bambaşka bir şeydir ve Kesh’i yıllar sürececek bir çalkantıya sürükler.

“Başkente yeterince kan dökülürse sınır vilayetlerinin istikrarı bozulabilir. Mesela Durbin valisi kendini özgür bir şehrin hükümdarı ilan etmeye kalkabilir veya Jal-Pur kabileleri ayaklanacak ölçüde cesur hale gelebilir. Konfederasyon’daki bazı eyaletlerin isyan edeceği ise şüphesiz.

“Varen kötülüğün uzun soluklu olmasını istiyor, kısa bir çatışmanın ardından çabucak sonuçlanmasını değil.”

Pug, “Bizim asıl amacımız Varen’in emellerine ulaşmasını önlemek,” dedi.

“Ben onun ölmesini istiyorum,” dedi Miranda.

“Sorun onu öldürmekten ziyade onun ölü kalmasını sağlamak,” dedi Nakor.

“Opardum’daki ölüm gediğinden ne haber? Bazı cevaplar barındırıyor mu?”

“Öyle düşünüyorum,” dedi Nakor. “Evrenimizdeki en büyük sorunlardan biri de ölüm büyücülerinin hep öteki taraf için çalışmaları. İyilik yolunda çalışacak bir tane bulsak...” Omuz silkti.

“Varen’in bedenden bedene atlamasındaki sürat, ruhunu bir tür muhafazada sakladığına inanmamı sağlıyor,” dedi Pug.

“Ruh kavanozları bir efsaneden ibaret diye biliyordum,” dedi Miranda.

Pug’ın canı sikkın gibiydi. “Ömrümde hiçbir şeyi efsane farz

edemeyecek kadar çok şey görüp geçirdim. Efsaneler henüz karışmadığımız şeylerdir genellikle.”

Miranda kocasına bakarak kaşlarını çattı. “Ben hikâyelerde anlatılanları kastettim.”

“Anlaşılan o hikâyeler gerçeği yansıtmıyormuş,” diye belirtti Nakor. “Bir vücudu ele geçirmenin pek çok yolu bulunur –mesela annen bu konuda çok başarılıydı,” dedi Miranda’ya bakarak. “Ama bunu yaparken savunmasını yitiriyordu; ele geçirdiği vücut ölürse o da ölürdü.”

Nakor karısı ve Miranda’nın annesi olan kadının ruhunu bizzat yok ettiğini Miranda’ya hiç söylememişti. Miranda hâlâ Jorma’nın –namı diğer Leydi Clovis’in– Jakar adlı iblis, Zümrüt Krlice’nin ordusunun kontrolünü ele alınca öldüğünü sanıyordu.

“Ama Varen girdiği vücutların ölümünden sağ kurtuluyor ve kendine başka bir vücut buluyor. Bu da ruhunun, özünün ya da adı her neyse onun başka bir yerde durduğu ve o parçasının bir şeye –bir ruh muhafazasına– bağlı olduğu anlamına gelir. Bu muhafaza sıradan bir nesne de, hakiki bir ruh kavanozu da olabilir.” Omuz silkti. “Her nasılsa, bu durum oluşturduğu o ölüm gediyle bağlantılı. Zaten Maladon’un batısında keşfettiğimiz gediğin diğer ucunu bulmayı bu yüzden istiyorum.”

“Peki ya küçük oğlumuz?” diye sabırsız bir sonu yöneltti Miranda.

“Magnus’u yanına yollayacağım,” dedi Pug. “Kısa zaman içinde Kelewan’dan dönmüş olur. Döner dönmez de Caleb’le yüz yüze konuşmak üzere Kesh’e gidecek. Tal’in raporu pek kapsamlı değildi.”

Miranda rahatlamış gibi görünmüyordu. “Caleb’in yanına bizzat gitmeyi tercih ederim.”

Pug güldü. “Öncelikle, Kesh hiçbir kadının hava karardıktan sonra bir başına sokağa çıkamayacağı bir kültüre sahiptir– mevkii her ne olursa olsun. İkincisi, Magnus sınırlarına senden daha fazla hakimdir aşkım.”

Miranda ona ters ters baktıysa da bir şey söylemedi.

“Varen’e ciddi bir zarar verme fırsatı doğarsa oraya birlikte gideriz,” diye ekledi Pug.

Miranda bu sözden tatmin olmuştu benziyordu. “Pekala, ama Caleb’den haber gelir gelmez bana haber verilecek.”

“Peki canım,” diyen Pug, Nakor’a baktı. Ufak tefek kumarbaz sırtlamakla yetindi.

İmparatorluk Sarayı Muhafızları, Kaspar’ın etrafını sarmıştı.

Adamların her biri fiziksel bakımdan son derece etkileyiciydi –hiçbirinin boyu bir seksenden kısa olmayıp çoğu iki metreye yakındı. Koyu renk tenleri, Safkan olmasalar bile Overn’i çevreleyen müttefik kabilelerin birinden geldiklerini gösteriyordu. Hepsinin üzerinde bir Safkan keten eteği ve bronz çiviler içeren deri bir kemer vardı. Kaspar adamların parmak ucu kapalı sandaletler giydiğini fark etmişti ve bunların konfor için değil dövüş için tasarlandığından kuşkuluyordu. Her biri belinde uzun, kıvrık bir kılıç taşıyor ve gümüş süslü demir savaş boyunlukları takıyordu.

Hizmetkarlar Kaspar ile refakatçilerini çoğu çeşmelerle ya da egzotik kuşlarla süslü bir dizi galeriden geçirdiler ve sonunda devasa bir yatağın egemen olduğu kocaman bir odaya soktular. Yatak rahatlıkla beş metrekare vardı ve odanın ortasındaki bir platformun üzerinde duruyordu.

Mahremiyet gerektiren durumlarda hareket ettirilebilen çok sayıda perdeye sahip oda, daha ziyade bir çadırı andırıyordu.

O sırada perdelerin hepsi de açıldı; bu sayede İmparator'a aşağıdaki sarayı ve onun ötesindeki kenti her açıdan gören baş dönürücü bir manzara sunuluyordu.

Diigai yatağın bir-iki metre berisindeki kakmalı bir sandalye-deydi. Önündeki masada Kaspar'ın o güne kadar gördüğü en göz alıcı satranç takımı vardı. İmparator onu eliyle yanına çağırıp, "Otur çocuk," dedi. "Gel de bir oyun atalım."

Kaspar oturup etrafına bakındı. Odanın her tarafında, Safkan tarzına uygun olarak kıt giyimli, birbirinden güzel genç kadınlar duruyordu. Hoş bir yüze ya da dolgun bir göğse kapılacak cinsten bir adam olmamasına rağmen Kaspar bile kızların güzelliğine ve bolluğuna hayran kaldı.

İmparator elini kızlara doğru salladı. "Mümkün olduğunca mahremiyet istiyorum canlarım. Gidin."

Kızlar fısıldaşıp kıkırdayarak odadan ayrıldılar ve uşaklar tül perdeleri geriye bir tek şehir manzarası kalacak şekilde örttüler.

"Bana en fazla bu kadar mahremiyet tanınıyor Kaspar," dedi İmparator, başkalarının yanında kullandığı resmi dili bırakarak. "Sen beyaz ol."

Kaspar başıyla itaat etti ve elini bir piyona attı.

Oyun tahtası gül ağacından gibi gözüküyordu ve tam bir usta işiydi. Abanozdan ve fildişinden yapılmış karelerin arasına incecik altın teller öyle kusursuzca oturtulmuştu ki, tahtanın yüzeyi dümdüzdü. Taşlar sadece en iyi siyah oniks ve beyaz alaca akikten yapılmakla kalmamış, aynı zamanda sanatsal bir tarzda oyulmuştu. Kaspar beyaz veziri eline aldığı anda asil bir yüzle karşılaştı. Vezirin tepesindeki minyatür taç altındandı ve Kaspar diğer taşları daha yakından incelerken, şahın elindeki asanın minicik pırlantalarla süslenmiş, atı simgeleyen süvarinin kılıcının ise platinden yapılmış olduğunu gördü.

“Oyna artık çocuk,” diye teşvik etti İmparator. Ve Kaspar şahının önündeki piyonu ileri sürdü. Gülümsüyordu; biri ona ‘çocuk’ demeyeli yıllar olmuştu.

İmparator öne eğildi. “Bahse varım aklın kızlarda kalmıştır.”

Kaspar bir kahkaha patlattı. “İtiraf etmeliyim Majesteleri, güzellikleri beni neredeyse kör ediyordu.”

İmparator sırtınca Kaspar adamın yaşlı, pörsümüş derisinin arasında dişlerinin ne denli güçlü ve beyaz görüldüğüne hayret etti. “Neydi o söz? ‘Yaşlıyım, ama daha ölmedim mi?’” Kıkırdadı. “Sırf beni gözetlemek için buradalar. Sanırım her biri şehirdeki farklı bir bakan, general, soylu veya lonca hesabına çalışıyor. Hepsi de bana hediye geldi.”

“Ne yani, kızlar birer köle mi?”

“Hiç alakası yok. Hiçbir kölenin önemli bir İmparatorluk mensubuna yüz metre bile yaklaşmasına izin verilmez. Ayrıca Safkanlar asla köle yapılmaz. Kanunları, köleliği hak edecek ölçüde çiğneyen bir Safkan çıkarsa onu timsahlara yem ederiz olur biter.” Kendi piyonunu hareket ettirdi ve sesini alçaltarak, “Bulduğum mevkiin faydaları yok diyemem,” dedi. “Ara sıra içlerinden birini yatağa attığım oluyor ve... kayda değer bir şey gerçekleşmese bile kulağıma bazı söylentiler çalınıyor.”

Kaspar’a biraz daha yaklaşmasını işaret edip fısıldadı: “Buna dığımı sanıyorlar.” İmparator kıkırdadı ve Kaspar çocukluğundan bu yana ilk defa onun gözlerinde bir ışık gördü. “Ve ben öyle sanmalarına izin veriyorum.”

Hiçbir şey söylemeyen Kaspar, İmparator’un niçin onun gibi kaçak bir yabancıya böyle bir yakınlık gösterdiğini –hayır, yakınlığa zorlandığını– merak etmekteydi. Bir hamle daha yaptı.

Oyun yavaş yavaş devam etti, ta ki Diigai konuşana dek. “Kas-

par, gelecek yılın bu zamanlarında hayata gözlerimi yummuş olacağıma inanıyorum.” Satranç tahtasını süzerek, “Hattâ belki de gelecek ayın bu zamanlarında,” diye ekledi

“Biri size karşı komplo mu kuruyor Majesteleri?”

“Daima. Kesh'te işler böyle yürür. Oğullarım hep genç yaşta öldüler ve içlerinden sadece birinin oğlu oldu. Akıllı bir kız torunum olsaydı onu evlendirir ve kocasını imparator ilan ederdim, tıpkı Leikesha benimle Sharana'yı evlendirdiğinde olduğu gibi.” Kendi taşlarından birini oynatırken tebessüm etti. “Sharana da ne kadındı be. Hiç yattın mı onunla?”

Kaspar kıkırdadı. “Bu onura erişemedim.”

“Kesh'i ziyaret edip de öyle yapmamış tek soylu sen olabilirsin.”

“Sanırım o sırada on beş yaşımıydım Majesteleri.”

“Böyle bir engel ona sökmeydi. Herhalde o sırada babanı ya tağa atmakla meşguldü.” Kaspar karşılık veremedi İmparator sözlerine devam etti: “Adalar'ın her iki prensiyle de düşüp kalktığını biliyorum. Ama biz evlenmeden önce oldu bu. Ah, güce aç Safkan kadınları; dünyada onlar gibisi yoktur.”

“İşte buna inanırım,” dedi Kaspar.

“Sharana affetmeyi bilmeyen kararlı ve inatçı biriydi. Tepesi attığı için benimle haftalarca konuşmadığı olurdu. İtiraf etmeliyim ki zamanla ona sahiden âşık oldum.” İç geçirdi. “Kırk yıl geçti, ama hâlâ özlüyorum onu.

“Sharana gibi bir kız torunum olsa onu seninle evlendirirdim Kaspar.”

“Benimle mi efendim?” diye sordu Kaspar, gerçekten şaşırarak.

İmparator onun taşlarından birini yedi. “Dikkatini toplamazsan dört hamle sonra mat olacaksın. Evet, seninle. Seni çok sevdiğim-

den değil, çünkü sevmiyorum. Ruhunda en ufak bir merhamet olmayan kana susamış piç kurusunun tekisin sen, ama İmparatorluk'u yönetmek için gereken de bu.”

“Teşekkürler Majesteleri. Galiba.”

İmparator güldü. “En azından bildiğin her numarayı kullanarak elindekilere sahip çıktın. Korkarım torunumun yönetimi sırasında İmparatorluk pek çok parçaya ayrılacak.”

“Sezioti'yi mi kastediyorsunuz?”

İmparator başını iki yana salladı. “Hayır, Dangai'yi. Sezioti bir alim, bu yüzden avcılarımız ve savaşçılarımız onu hafife alıyor. Aslında Sezioti barışı muhafaza etmenin bir yolunu bulabilir, ama tahta geçmesi mümkün görünmüyor: Dangai fazla kudretli. Lord Rawa büyük prence arka çıksa bile, onun İmparatorluk Savaş Arabacılarının birçoğu Dangai'nin dostu. İmparatorluk Süvarileri için de aynı şey geçerli; Lord Semalcar aslında Sezioti'ye bağlı, ama süvarilerinin çoğu öyle değil.

“Bu adamların sıradan askerler olmadığını unutma. Süvarilerin ve Savaş Arabacıları'nın her askeri bir Safkan soylusudur.” İmparator şarabından bir yudum aldı. “Kesh'te gereğinden fazla soylu var Kaspar.”

“Lord Bey aşağı kentte elinizi sallarsanız bir soyluya çarpacağını söylüyor.”

İmparator kahkaha attı. “Demek öyle dedi? Ettiği laf komik, ama doğru.” Sesini tekrar alçalttı. “Sen Bey'le çalışıyorsun, değil mi?”

“Ne demek istediğinizi bilmiyorum Majesteleri,” diyen Kaspar, İmparator'un saldırsını yavaşlatmak için bir piyonu öne sürdü.

“Bey iyi adamdır, ama ötekiler gibi o da benim bunak bir ihtiyar olduğumu zannediyor ve tıpkı ötekiler gibi onun da böyle düşünmesine göz yumuyorum.

“Neysel, sadede geleyim. Burada ne yapıyorsun bilmiyorum; bir Krallık soylusu olarak İmparator’a gizlice girme girişimin öyle barizdi ki benim gibi bir ‘ihtiyar bunak’ bile bunu yutmadı. Yakalanmayı beklediğin açıkça ortadaydı, tabii Turgan Bey’in eline düşmeyi de. Siyasi sığınma talebinin beklenmedik olmadığını itiraf etmeliyim, ama fena fikir de değildi. Bunu kim düşündü?”

“Ben, Majesteleri.”

“Eh, buraya gelmene sebep olan her neyse, onu hallettikten sonra Kesh’te bir dakika daha kalacağını sanmıyorum; ettiğin o bağılılık yemini aklından uçuverir herhalde.”

“Yeminimi asla bozmam Majesteleri.”

“Öyleyse ahmağın tekisin Kaspar. Yeminler bozulmak için edilir, tabii yanına kâr kalırsa. Dangai tahta geçtiği takdirde Kesh efendilerinin karşı karşıya gelebilir –tabii onlar her kimse– ve sen de bize karşı savaşmaya mecbur kalabilirsin.”

“Efendilerim mi?”

“Ulusun sana karşı kimseden yardım almaksızın ayaklanmadı Kaspar.” Parmağını eski düke doğru uzattı. “Krallık ordusu sallana sallana Opardum’a giderken kalene saldıranların Kesh askerleri olduğunu unutun mu? Ve dünyanın öteki ucuna sürülmene rağmen üç yıldan daha kısa zamanda buraya geldiğini fark etmedim sanma sakın. Elinin altında pek çok kaynak var Kaspar ve bugüne dek gördüğüm en iyi ayarlanmış sahte belgelere sahipsin –evet, onları Bey’in ofisinden aldırıp yakından tetkik ettim. Belgelerin Krondor Prensi ve Dük Erik’in elinden çıktıysa hiç şaşırمام.

“Buraya bir sebepten dolayı geldiğinin farkındayım. Asıl bilmek istediğim, bu sebebin Kesh’i daha mı iyi, yoksa daha mı kötü bir yer haline getireceği.”

Kaspar arkasına yaslandı. “İşleri yoluna koymayı umuyorum, Majesteleri.” Öne eğildi. “Haklısınız, tehlikeli bir vaziyeti düzeltmeyi amaçlayan insanlara hizmet ediyorum.”

“Tehlikeli vaziyet derken o deli büyücü Varen’i mi kastediyorsun?”

“İşte şimdi etkilendim.”

İmparator da öne eğildi. “Bugünlerde Kesh’te bir sürü casus dolanıyor. Onlardan birkaçının benim olabileceği hiç aklına gelmedi mi?” Yaşlı adam arkasına yaslandı. “Bir süredir bazı şüphelerimiz vardı, fakat gelişin beni tamamen ikna etti. Oparum’dan yollanan raporlarda Varen’in Talwin Hawkins’in elinde can verdiği söyleniyordu –bu arada, ikinizin kente birbirinizi boğazlamadan kente gelebilmeniz beni epey şaşırttı.”

“Aramızda anlaşma sağladık.”

“Neyse, raporların bir kısmı kulağa çok saçma geliyordu, bu yüzden incelenmeleri için onları bazı büyücülerime yolladım –bunların arasında Yıldızlimanı’nda yaşayan birkaçı da var. Yapılan incelemeleri takiben ya birkaç yüzyıl önce öldürmeye çalıştığımız Sidi adlı deli bir büyücünün geri gelip bize dadandığı, ya sizin şu Varen’in elinizden kaçıp Kesh’e geldiği ya da tıpkı ötekiler gibi kudretli bir ölüm büyücüsü olan yeni bir canavarın ortaya çıktığı sonucuna varıldı. Bunlardan en mantıklısı ikincisi gibiydi.”

Kaspar, Pug’dan öğrendiklerini İmparator’la paylaşmakta bir sakınca görmedi. “Sidi aslında Varen’in ta kendisi.”

“Ah, işte bu pek çok şeyi açıklıyor. Hep basit cevapları tercih etmişimdir ve en basit cevap bu. Peki niye buradasın?”

“Bazı defterleri kapatmaya geldim.”

“İyi, bunu yaparken bir yandan da imparatorluğumun bir

müddet daha bölünmemesini sağlamaya çalış.”

“Elimden geleni ardıma koymam Majesteleri.”

“Bir planım var, tabii meyvelerinin toplandığını görebilecek kadar yaşamayabilirim. Dangai bölücü içgüdülerine biraz daha direnebilirse, barışın yüz yıl kadar devam etmesini sağlayacak bir çözüm düşündüm. Yoksa korkarım ki yeni bir iç savaş çıkacak.”

“Amaçlarımız birbirine çok benziyor, çünkü İmparatorluk’un sorunlarının büyük bölümü Varen’le alakalı,” dedi Kaspar. “Varen isyan çıksın istiyor.”

“İyi de neden?”

“Çünkü o, kötülüğe hizmet ediyor Majesteleri. İsyanın başarıyla sonuçlanmasına bile gerek yok; etkileri on yılı aşkın bir süre İmparatorluk’un her yanında hissedilecek. Sırf karşı tarafla aralarında bir bağ var diye insanları suçlamak makbul bir uygulama haline gelecek ve masumlar bile zarar görecek.

“Ayrıca darbe başarılı olursa pek çok güçlü sülale, çakallara ve diğer leş yiyicilere hedef olacak.”

“Niçin?” diye sordu İmparator.

“Varen’in gayesi güç kazanmak değil, başka herkesin gücünü baltalamak. Varen kargaşa çıkartmak için yaşar. Emelleri çok büyük; ulusların savaşa tutuşmasını, kralların devrilmesini ve orduların yola düşmesini istiyor.”

“Ölmemin vakti geldi de geçiyor,” dedi İmparator. “Bu arada, şah.” Taşlarından birini oynadı.

Kaspar satranç tahtasına bakarken durumu gözden geçirdi. Ülkede ne ölçüde kargaşa çıkarsa kötülüğün hareket alanı da o ölçüde genişleyecekti. Pug’la ve onun Büyücünün Adası’ndaki meslektaşlarıyla neredeyse iki yıl geçirdikten ve tanrı Kalkin’in Dasa-tiler hakkında gösterdiklerinden sonra; Varen’in, Meclis’in başın-

daki dertlerden sadece biri olduğunun farkındaydı Kaspar.

Hiç değilse Varen sahip olduğu onca güce rağmen bir faniydi ve öldürülebilirdi.

Kaspar şahını devirerek maçı sona erdirdi. “Siz kazandınız Majesteleri.”

“Hep ben kazanırım Kaspar,” dedi İmparator onu süzerken. “Daha ölmedim.”

Kaspar büyük bir cüretle masanın üzerinden uzandı ve İmparator’un elini tuttu. “Ben nefes aldıkça uzun süre daha ölmeyeceksiniz.”

El sıkıştılar. “Dairene dönme vaktin geldi. Ben de ihtiyar bu nak rolüme devam etmeliyim,” dedi Digai ve sesini yükselterek haykırdı: “Nerede benim güzellerim?”

Perdeler açıldı ve genç kızlar geri geldi. “Tabii oynanacak daha kötü roller de var,” dedi İmparator.

“Çok doğru,” dedi Kaspar.

Bir uşak onu İmparator’un dairesinden ite kaka çıkardı. Kaspar kendi dairesine dönerken İmparator’un yaşanan gelişmelerdeki rolü üzerinde kafa yordu. *Beni sabiden de müttefiki olarak mı görüyor?* diye geçirdi zihninden, *yoksa beni bir piyon gibi mi kullanıyor?*

Kaspar odasına erişti, fakat o gece uyumakta zorluk çekti.

PLANLAR

Tutsak gözlerini usulca araladı.

Başında hoş bir kız bekliyordu. Kızın siyah saçları özenle toplanmıştı ve elbisesi onun Mejun halkından –Overn Dibi'nin güneyindeki çayırlarda antilop sürülerinin peşinden giden göçebelere– biri olduğunu gösteriyordu.

Kız tutsağın yüzünü serin bir bezle silerek fısıldadı: “Ses çıkarma. Şimdilik güvendesin.”

Amafi'den birbiri ardına yediği dayaklar dolayısıyla suratı davul gibi şişmiş olan adamın dermanı tükenmişti. Günlerce bir sandalyeye bağlı tutulmuş, dövülmüş, ihtiyacını oturduğu yerde gidermeye mecbur kalmış, aç bırakılmış ve yalnızca canlı kalmasına yetecek kadar su içmişti.

Fakat ailesine ihanet etmemiştir.

“Oturabilir misin?” diye sordu kız, göçebe kökenini daha da belli eden bir aksanla.

Kız onu çekerek doğrulturken adam belli belirsiz inledi. Kız tutsağın dudaklarına bir bardak sıvı dayadı. “Yavaşça iç. Bu seni kendine getirecek.”

Adam söyleneni yaptı; acı sıvının sahiden de iyi geldiğini ve ağrılarını azalttığını gördü. “Kimsin sen?” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Seni kurtarması için para ödenen biri. Adım Iesha.”

“Kurtarmak mı?”

“Tek bildiğim, seni bu odadan çıkartıp aşağıdaki kanalizasyona götürmem gerektiği. Biri orada seni bekliyor olacak; onun kim olduğunu veya seni nereye götüreceğini ne biliyorum ne de bilmek istiyorum. Seni esir tutan adamdan ödüm kopuyor. Paramı alır almaz da çekip gideceğim.” Adamın koluna asıldı. “Kalkabilir misin?”

Adam kalktı ve inlediği halde dengesini koruyabildi. “Gel, sadece birkaç dakikamız var,” dedi Iesha.

“Muhafızlar neredeler?”

“Senin ölmek üzere olduğunu sandıkları için işlerini savsaklıyorlar. Gelen bir haber üzerine biri buradan ayrıldı ve diğeri de nöbet yerinde uyuyor. Yolumuz kısa, ama sessiz olmamız lazım.”

“Gidelim o zaman.”

Terk edilmiş bir ev gibi gözükken bir mekânın içinde, küçük bir odadaydılar. Iesha kendisine dayanabilsin diye kolunu Gece Şahini'nin beline doladı. Üzerinde bir fenerin durduğu tek bir masa haricinde boş olan küçük bir mutfağa geçtiler. Adamın biri masaya dayanmış vaziyette usulca horluyordu. Iesha tutsağın masanın çevresini dolanıp başka bir odaya geçmesine, oradan da sokağa çıkmasına yardım etti.

Gece Şahini dışarı adım atınca etrafına bir göz attı; vakit gece yansıydı ve sessizliği bozan tek şey, şehrin uzaktan gelen belli belirsiz gürültüleri idi. “Neredeyiz?” diye sordu fısıldayarak.

“Kumhar Mahallesi'nde. Yarım bloktan daha az bir mesafe gitmemiz gerekiyor.”

Iesha adama sokağın ortasındaki demir bir mazgala kadar destek oldu. Oraya vardıklarında genç kız eğilip mazgala asıldı, fakat

mazgal çok az oynadı. “Dur sana yardım edeyim,” dedi zayıf düşmüş esir. Mazgalı tutmak için eğildiğinde, acıdan haykırmamak için kendini zor zapt etti. Birlikte onu yana çektiler. Uzaktaki bir fenerin ışığında tek görebildikleri, taşlara gömülü demir tutamaklardı. “Aşağı inebilecek misin?” diye fısıldadı kız.

“Evet,” diyen adam, zorlanarak da olsa yere oturup bacaklarını boşluğa sarkıttı. Sonra döndü ve demir tutamaklar vasıtasıyla yavaş yavaş inmeye başladı. Kendini zorlayarak kanalizasyon tüneline kadar indi ve orada iki güçlü el uzanıp onu tuttu.

Paçavralar içindeki bir adam onları bekliyordu. Kız yanlarına gelince adam, “Buradan itibaren seni beni götüreceğim,” dedi tutsağa.

“Seni tanımıyorum,” dedi Gece Şahini.

“Ben de seni tanımıyorum, ama seni başka biriyle buluşacağımız bir yere götürmek için para aldım. Şimdi, kaybolduğun anlaşılmadan uzaklaşmamız lazım.”

“Bekle,” dedi kız. “Param ne olacak?”

Paçavralar içindeki adam, “Al bakalım,” dedi ve ani bir hareketle kolundan bir hançer çekip kızın karnına sapladı. Kızın gözleri kocaman açıldı ve ağzı kamıldadı, fakat hiç ses çıkarmadı. Sonra gözleri geriye yuvarlandı ve kanalizasyondan akan pis sulara sırtüstü devrildi.

“Gel,” dedi paçavralı adam.

Tutsak, suda yatan ölü kıza baktı. “Akıllıca davrandın. Beni nereye götürdüğünü artık kimseye söyleyemez.”

“Arkamızda iz bırakmamam için iyi para alıyorum. Seni dostlarına teslim eder etmez buraya dönüp mazgalı yerine koyacağım. Şimdi acele edelim.”

Tutsak güçsüz durumdaydı, fakat kendisine işkence edenler-

den kaçma umudu onu bir nebze canlandırmıştı. Paçavralı adamın kılavuzluğunda pis sulara bata çıka ilerledi, ta ki iki adamın daha beklediği büyük bir dört yol ağzına varana dek. Adamlardan ikisi de siyahlara bürünmüştü. Yüzleri kapalı olduğundan sadece gözleri görülüyordu.

Tutsak acele edip paçavralı adamın önüne geçti ve siyahlara bürünmüş iki suikastçının yanına ondan önce vardı. "Öldürün onu," dedi usulca.

Gece Şahinleri'nden birinni kılıcı metalik bir sürtünme sesiyle kınından çıktı ve ani bir hamleyle paçavralı adamı hakladı. Öteki Gece Şahini kolunu yaralı adamın beline dolayıp fısıldadı: "Gel kardeşim."

Büyük bir tünele girip sağa saptılar. Bir adım atmışlardı ki, eski tutsak, "Durun!" dedi. "Niye buradan..." Cümlesinin devamı gelmedi.

Bir anda uzanıp kendisini tutan adamın yüzünü açtı. "Sen!" diye tıslayarak bir adım geriledi.

Amafi hızla ileri atıldı ve hançeriyle tutsağın gırtlığını kesti. Gece Şahini boynundan kanlar fışkırarak geriye savruldu ve pis suların içine düştü.

Tal da maskesini çıkardı: "Artık biliyoruz."

"Evet Haşmetlim," dedi Amafi. "Kesinlikle biliyoruz."

Paçavralı adamın yanına döndüklerinde, "Artık kalkabilirsin," dedi Tal.

Cezarül pis suların içinde doğrulup oturdu ve başını iki yana salladı. "Görevimiz uğruna nelere katlanıyoruz."

Tal güldü. "Sana tamamen hak veriyorum."

Bunun üzerine üç adam, kızın sere serpe yattığı yere gitti. "Lela, sana çok güzel öldüğünü söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu Tal.

Kız doğruldu. “Teşekkürler Tal.”

Tal elini uzatıp kızın kalkmasına yardım etti. “İkiniz de çok iyi bir iş çıkardınız.”

“Yani aldığın bilginin doğruluğundan artık emin misin?” diye sordu Chezarul.

“Mümkün olduğu kadar,” dedi Tal. “Gece Şahinleri’nin üssü olabilecek sadece iki yer kalmıştı. Dostumuz güneye gitmemize itiraz ettiğine göre, saklanma mekânları kuzeyde demektir. Bizimle konuşmaktansa ölmeyi yeğlerdi, o yüzden tek yol buydu.”

“Haşmetlim, ne zaman saldıracağız?” diye sordu Amafi.

“Yarın öğle vakti,” dedi Tal. “Bunlar gece avlanan yaratıklar, yani onları en zayıf anlarında yakalayacağız. Caleb’e herkesi toplamamasını söyle,” diye Chezarul’a talimat verdi. “Diğer işleri ben hallederim.”

Chezarul baş sallayıp akıntının ters istikametine doğru kanalizasyonda uzaklaştı. “Ben gidip hâlâ sığınağımızda bekleyenlere bakacağım Haşmetlim,” dedi Amafi. “Ayrıca Kaspar ne yapacağımızı bilsin diye saraya uğrayıp Pasko’yla da konuşacağım.”

“Dikkatli ol,” dedi Tal. “Hâlâ bizi arıyorlar.”

“Bu itler daha doğmadan ben gölgelere gizleniyordum Haşmetlim.” Tutamakları kullanarak yukarı çıktı.

“Peki sen ne yapacaksın?” diye Lela’ya sordu Tal. Sokaktan gelen loş ışık altında yüz hatları gölgelense de, kıza sıcak bir tebessüm sundu. Tal yıllar evvel Meclis çatısı altında eğitimine yeni başladığında, henüz Gümüş Şahinin Pençesi’yken Lela ilk sevgilisi olmuştu.

“Kronдор’a ve bir sürü zırva dinlediğim taverna fahişesi rolüme geri döneceğim. Yine de ara sıra faydalı bir bilgi yakalıyorum.” Kız, Tal’a yaklaştı ve elini onun yanağına koydu. “Azıcık

daha kalabilseydim keşke. Burada işler iyice kızışacak ve itiraf etmem lazım, son birkaç yıldır sık sık seni düşünüyorum.”

Tal kahkaha attı. “Ben evli bir adamım Lela.”

Kız da onunla beraber güldü. “Böyle bir şey çoğu erkek için sorun olmaz Tal. Aslına bakarsan benim de umurumda değil.”

Tal ona sarıldı. “Keşke mümkün olsaydı. Ama artık yola çıkmam lazım. Bu şehirden ne kadar uzaklaşırsan senin için o kadar iyi olur. Umalım da bir dahaki buluşmamız daha mutlu bir zamanımıza denk gelsin.”

Lela adamın kirlî kıyafetine ve ellerine bakarak, “Ve daha temiz bir zamanımıza,” dedi. “Pekala.” Onu yanağından öptü ve tutamakları kullanarak tırmanmaya başladı. Tal kısa bir süre bekledi, ardından onu takip etti.

Yukarı çıktıklarında, Lela karanlığa karışarak ortadan kayboldu, Tal mazgalı yerine oturttu. Gözetlenmediğinden emin olmak için çevresine bakındı. Birkaç dakika içinde sığınacağına gidip yıkınacak, üstündekileri değiştirecek ve güzelce dinlenecekti, zira yarın oluk oluk kan akacağını ve muhtemelen pek çok iyi adamın can vereceğini biliyordu.

Tal bir şeyi gözden kaçırdıklarına dair içinde beliren histen bir türlü kurtulamıyordu. Kendisini izleyen biri olup olmadığını anlamak için çevresine göz atmayı sürdürürken, siyah tuniğinden küçük bir küre çıkarıp dudaklarına götürdü. “Yarın öğleyin,” diye konuştu ve aygıtın tepesindeki bir düğmeye bastı. Elini uzatıp kürenin avucunda durmasını sağladı; onu sıkı sıkı tutması halinde neler olacağını öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Birkaç saniye geçmişti ki küre titreşmeye başladı ve ansızın yok oldu.

Büyücünün Adası’nda üretilen aygıtlara yönelik sonu gelmez hayranlığını bir kenara iten Tal, siyah tuniğiyle başlığını çıkardı ve

mazgalın demirleri arasından iterek aşağıdaki lağıma düşmelerini sağladı. Sonra hiç tereddüt etmeden mazgala sırtını döndü. Öğleden önce yapması gereken bir sürü iş vardı yarın.

“Kesinlikle emin misin?” diye sordu Caleb.

“Hayır,” cevabını verdi Tal, “ama olabileceğim ölçüde eminim. Yırtık Kardeşlik’in Yargıcı bize Gece Şahinleri’nin iki mekândan birinde saklandığını söyledi. Tutsağımızı her iki mekâna de çıkan ana kanalizasyon tünellerinden birine götürdük. Doğru istikamete gitseydik adamın bir şey demeyeceğini, ama yanlış istikamette itiraz edeceğini biliyordum. Etti de. Onun ağzından alıp alabileceğimiz buydu zaten.”

Pasko ile Amafi, Tal’in kumarhanede uğradığı saldırıyı takiben değiştirdiği dördüncü handaki bir odadaydılar. Kaspar ise o esnada iki İmparatorluk prensiyle, yani Sezioti ve Dangai’yle beraber yemek yiyordu.

“Saldırını babama da haber verdin mi?”

“Evet,” dedi Tal.

“Beni endişelendiren bir şey var,” dedi Caleb.

“Nedir?”

“Gece Şahinleri kanalizasyonların güney bölgesindeyse, kuzeydeki diğer bölgeye yaklaşan hırsızları ne öldürüyor?”

“İki ayrı üs olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Caleb omuz silkti. “Pek mümkün gözükme bile Varen, Gece Şahinleri’nin yakınında kalıyor olabilir mi? Bildiğim kadarıyla Şahinler onun hesabına çalışıyorlar, ama hizmetkarı değiller.”

“Varen’in de kanalizasyonlarda kaldığını düşünüyorsun, öyle mi?”

“Opardum’daki dairesini sen gördün, ben değil. Yaptığı işi

saklamak için mezbahaların altından daha iyi bir yer bulabilir mi?”

Tal bir anlık sessizliğin peşinden, “Hakim’le bulduğumuz yerden pek uzak değil orası,” dedi.

“Ya tutsağın endişelendiği şey üssünden uzaklaşmak değilse? Ya cezalandırılmak üzere başka bir yere götürülmekten korkmuşsa?”

“Yani,” dedi Tal, “yanlış bir karar alıp herkesin ölümüne sebep olabilirim.”

Caleb omuz silkti.

“Senin öğretmen olduğun, benim de öğrenci olduğum günleri çok daha fazla seviyordum Caleb,” dedi Tal. O zamanlar bütün zor kararları senin vermen gerekiyordu.”

Caleb yine omuz silkti, fakat bu sefer gülümsüyordu. “Bir ayıyı avlamak için inine girip girmemeye karar vermeye benziyor, değil mi?”

Tal başını salladı. “Varen’in ayağına gitmektense onun bize gelmesini sağlamak çok daha güvenli olur.”

Aynı anda her iki adamın da gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordu Tal

“Kimsenin ayağına gitmeyeceğiz; onların bize gelmesini sağlayacağız.”

Pasko ve Amafi’ye döndü Tal. “Herkes haber verin. Emir gelene kadar kimse kaldığı yerden ayrılmayacak. Hazırlamamız gereken yeni planlar var.”

“Haşmetlim,” dedi Amafi ve kapıya yöneldi.

Pasko sözlerinin önemini vurgulayan ağır bir ses tonuyla konuştu: “Acele etseniz iyi edersiniz. Banapis’e yalnızca bir hafta kaldı ve ön şenlikler yarın başlıyor. Gelecek hafta bu zamanlarda sokaklar tıklım tıklım dolu olacak.”

Caleb ayağa kalktı. “O dilenci çocuğu bulup Yargıç’a haber vermeliyim. Kanalizasyonların o iki bölgesine en fazla ne kadar yaklaşabileceğimizi öğrenmemiz lazım.”

“Dua edelim de vereceği bilgi doğru olsun. Son anda azıcık yanıldığını öğrenmek hiç işimize gelmez,” dedi Tal, işaret parmağıyla başparmağını birbirine iyice yaklaştırarak.

“Onları inlerinden çıkarmanın güvenli bir yolunu bulacağız,” dedi Caleb. “Babam saldırı hazırlıkları için yarın erkenden gelecek; belki ondan bir-iki numara öğrenebiliriz.”

“Numara demişken,” dedi Tal, “Nakor da çok işimize yarar. Bu dünyada ondan daha sinsi bir piç kuruşu bulamamız gerek.”

“Babamla konuşurum,” dedi Caleb. “Şimdi Shabeer’i bulmaya gidiyorum. Yarın için plan yapmaya başlamalıyız.”

Kapıya uzanırken, “Peki ya Kaspar ne olacak?” diye sordu Tal.

“Yatmadan evvel Pasko’yla ona haber salarım.” Tal odadan ayrıldı ve Caleb dikkatini önündeki işe, yani kendini öldürtmeden Gece Şahinleri’ni inlerinden çıkarmanın bir yolunu bulmaya odakladı.

Kaspar, Kesh’te iki veliaht prensle beraber yenen gayriresmî bir akşam yemeğinin bile en az bir düzine önemli şahsiyet, yirmi kadar masa uşağı, mutfaktan tepsi getirip götürmeleri için iki düzine uşak daha, müzisyenler, hokkabazlar, çok sayıda çekici kadın, birbirinden güzel yemekler ve bol miktarda kaliteli şarap gerektirdiğini öğrenmiş bulunuyordu.

Yemeğin şeref konuğu olan Kaspar’a Prens Dangai’nin hemen solunda bir yer tahsis edilmişti. Prens Dangai ise uzunun bir masanın ucunda ağabeyi Prens Sezioti’yle karşılıklı oturmaktaydı. Yemekte kardeşlerden daha yüksek mevkideki biri bulunmadığı-

nı göstermek ve bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için, masanın en başındaki sandalye kasıtlı olarak boş bırakılmıştı.

Kaspar o günün daha erken saatlerinde 'gayriresmî' bir davetiye almıştı –bir imparatorluk sekreteri tarafından kusursuz bir el yazısıyla kaleme alınmış ve hizmetkarlardan birinin kadife kaplı bir yastık üzerinde getirdiği bir mektup. Caleb ve Tal'la buluşma planları böylece suya düşmüştü; hiç kimse imparatorluk prenslerine hayır diyemezdi çünkü. Kaspar bu beklenmedik davetin bir gece önce İmparator'la yediği yemekten kaynaklandığı kanısındaydı. Amafi'ye söylediklerinin doğru çıktığından ve artık her iki prensin de kendisinin karşı tarafa katılıp katılmadığını öğrenmeye çalıştığından kuşkulanıyordu.

Yemek enfes olduğu halde Kaspar önündekilere fazla dokunmadı. Ne de olsa on beş saat sonra hayatının en önemli kavgasını vermeyi planlıyordu.

"Yemeği ve şarabı beğenmediniz mi lordum Kaspar?" dedi Prens Dangai.

"Tam tersine Majesteleri. Hiç böylesini tatmamıştım."

"Ama tabağınız hâlâ dolu."

Kaspar tahtın daha genç varisini dikkatle süzdü. Dangai orta yaşlarda –hattâ belki de Kaspar'dan birkaç yaş büyük– olmasına rağmen zinde bir görünüme sahipti. Hem omuzları ve kolları boğum boğum kaslıydı, hem de vücudunda çok az yağ var gibiydi. Kafası tamamen kazınmıştı, fakat sakalı ve bıyığı uzundu. Dedesi ve ağabeyi gibi onun da teni koyu kestane rengindeydi ve akşam sıcağında suratu pırıl pırıl parlıyordu. Kaspar üzerindeki geleneksel Olasko usulü giysiyi çıkartıp bir Kesh eteği giyecek karakterde biri olmayı isterdi; böyle bir havada etekle çok daha rahat edeceği kesindi.

“Bu akşam biraz midem bulanıyor Majesteleri. Ve gelecek haftaki şenliklerin keyfini çıkarabilecek kadar sağlam olmayı arzuluyorum.”

“Banapis Festivali harika bir etkinliktir,” dedi Prens Sezioti karşı taraftan. “Merasim Baş, festivalin her yıl bir öncekinden daha görkemli geçmesi için çaba gösterir.”

Dangai burun kıvrırdı. “Kaç tane file veya zebra binen maymuna daha ihtiyacımız var ki?” Kahkaha attı. “İlk başlarda epey gülünç oluyorlar, ama yarım saat geçince...” Omuz silkti. “Yine de halk bu tür şeylere bayılıyor.”

Sezioti de güldü. “Altı yaşındayken sen de bayılırdın kardeşim. Sen ‘Daha da yukarı kaldır Sezi!’ diye bağırıp durdukça kollarım kopacak sanırdım.”

Dangai başını salladı. “Hatırlıyorum ağabey. Hatırlıyorum.”

Kaspar iki adamı birbiriyle kıyasladı. Aralarındaki benzerlik meydandaydı, ama Sezioti kardeşinden daha az kaslıydı. O da tüm Safkanlar gibi vakti zamanında aslan öldürmüştü, fakat son avına çikalı herhalde otuz beş sene oluyordu. Kendini okumaya vermiş birine daha çok benziyordu ve yüzü Dangai’ninkinden inceydi.

Bir şey Kaspar’ı hâlâ endişelendiriyordu: iki kardeşin bir arada olmaktan haz duyar gibi bir hali vardı. Aralarında bir sevgi, on yıllar boyunca beraber yaşamaktan gelen bir dostluk mevcuttu. Kaspar da kendi kızı gibi tek çocuktı, fakat kör bir adam bile bu iki kardeşin birbirine yakın olduğunu anlayabilirdi.

Kaspar onları birbirine düşüren şeyin ne olduğu hayal etmeye çalıştıysa da başaramadı. Tartışmalarını gözünün önünde canlandırabiliyordu; tüm kardeşler ara sıra tartışırlardı. Hattâ onların İmparatorluk’un nasıl yönetilmesi gerektiğine dair birbirleriyle ağır

dalaşına girdiklerini bile tasavvur edebiliyordu, fakat olması gereken son derece barizdi: Sezioti veliaht olarak kalmalı, Dangai ise ordunun –bütün ordunun– başına geçmeliydi. At Ustası'nın, İmparatorluk Savaş Arabacıları Lideri'nin ve Dahili Lejyon'un komutanlarının yalnızca Dangai'ye hesap vermesi sağlanabilirdi. İmparatorluk'un güvenliği Dangai'ye emanet edilirse, kimse ağabeyinin kılına bile dokunamazdı.

Dikkattimden kaçan ne? diye düşündü Kaspar. Burada görmediğim ne var?

Konuyu daha derinlemesine incelemeye karar verip, “Prens Dangai, ben Olasko'dan ayrılmadan önce Olasko'yla Kesh arasında bazı anlaşmazlıklar vardı. Bunlar çözüldü mü?” diye sordu.

Dangai sofradaki kızarmış yaban tavuklarından birinin lades kemiğini kırıp iliğini emdi. Kemiği ağabeyine doğrulttu: “Üzgünüm, ama bu konu daha çok Sezioti'nin ilgi alanına giriyor. Ben vaktimin çoğunu askeri meselelere ayırıyorum. Sezi?”

“Asıl sorun Olasko değildi,” dedi Prens Sezioti. “Anlaşmazlığın nedeni, Kesh'ten deniz yoluyla çıkıp Ebegümece Limanı ya da Gözcü Noktası'ndan aktarmalı taşınan malların Doğu Krallıkları'na sevkıyatı sırasında kendi topraklarından geçmesine yönelik Roldem'in ısrarıydı.

“Malları Krallık'ın Derin Taunton veya Timons limanlarından olduğu kadar karadan da gönderebilirdik, fakat böyle bir durumda Krallık'a vergi ödememiz gerekirdi. Ya da Qeral ve Hansulé'dan gemilere yükleyip Quor Zirveleri'nin etrafından dolaştırabilirdik, lakin Roldem korsanları, Krallıklar Denizi'ndeki bütün gemilerde hak iddia etmekte.”

“Adalar'a ait gemiler hariç,” dedi Kaspar.

Sezioti buruk bir tebessüm etti. “Aynen öyle, çünkü Krallık'ın

donanmasına Roldem dahi saygı duyar. Buna karşın Kesh karada kudretlidir ve donanmamız korsanlarinkinden daha iyi değildir.”

“İşte şimdi benim de aklımın erdiği bir konudan bahsediyorsun ağabey,” dedi ve gözlerini Kaspar’a dikti Dangai. “İkimiz de dedemize Gözcünün Noktası’nda modern gemilerden oluşan bir filo yaptırmasını ısrarla tavsiye ettik. Bölgede bir düzine büyük savaş gemisi bulundurursak Roldem taleplerini gözden geçirebilir.”

Sezioti onunla aynı fikirde olduğunu belirtti ve uzadıkça uzayan sohbet hem ticari ve askeri ihtiyaçları hem de komşu ülkelerle olan ilişkileri kapsadı.

Yemek sona erdiğinde Kaspar bu iki adamın ülkeyi ortaklaşa yönetmesi gerektiği fikrindeydi –tahta hangisi oturursa otursun. O kadar sözü edilen husumet neredeydi?

Bu soru üzerine kafa yorarak odasına gitti. Pasko onu orada bekliyordu.

“Haber var mı?” diye sordu Kaspar.

Pasko balkona çıkmalarını işaret etti ve oraya vardıklarında, “Caleb saldırıya geçmeden evvel daha fazla istihbarata ihtiyacımız olduğu konusunda Talwin’i ikna etti,” dedi. “Gece Şahinleri’nin iki farklı üssü olabileceğini veya kentin altındaki yasak bölgelerden birinde büyücünün sığınağının da yer alabileceğini düşünüyor. Pug yarın şehre geldiğinde ne yapacağımıza karar verecek.”

“Kahretsin,” dedi Kaspar.

Pasko gülümsedi. “Dövüşmek için sabırsızlanıyor muydun lordum?”

“Hayır,” dedi Kaspar. “Ama yarın dövüşmeyeceğimizi bilseydim eğer, daha fazla yer ve çok daha fazla içerdim.”

TUZAKLAR

Caleb karanlıkta dikkatle ilerliyordu.

Saatler önce sığınaktan çıkmış; Tal Hawkins'le beraber kanalizasyonlara girmişti. Sonradan ikiye ayrılmışlardı ve biri kuzeye giderken öteki güneye yönelmişti. İkisinin de peşinden Meclis'in diğer ajanları geliyordu. Arkalannın kollandığını bilmek iki adamın da rahat hareket etmesini sağlıyordu.

Caleb dizine kadar gelen pis suların içinde her seferinde yalnızca birkaç metrelik bir mesafe katediyordu. O ve Tal kanalizasyonların bilinmeyen iki bölümünü keşfe çıkmak için gönüllü olmuşlardı, çünkü ikisi de Büyücünün Adası'nda büyü sanatı üzerine eğitim almıştı. Kendileri birer büyü kullanıcısı olmasalar da, sihre karşı hassasiyetleri hayatta kalma şanslarını arttırıyordu. Buldukları yerde tecrübeli hırsızlar bile ölüyorsa, karşılarında gözünü dört açan nöbetçilerden fazlası var demekti.

Caleb, Tal'in da en az kendisi kadar dikkatli davrandığını biliyordu ve iki adam da güvenli bir mesafeden ötesine geçecek değildi. Yine de yaptıkları işin hiçbir garantisi yoktu ve ikisi de büyük bir risk aldığının farkındaydı.

Varen'in işe karışma ihtimaline karşı Pug ile Magnus o sabah şehre gelmişti. Pug'in yakınlarda bulunmaları gerektiğine yönelik kararı, fark edilme riskine ağır basmıştı. Varen genellikle doğru-

dan işe karışmazdı, fakat iki sene önce Büyücünün Adası'na yapılan saldırıyı bizzat idare ederek Pug'ı hayrete düşürmüştü. Caleb babasının Varen'i bir hamam böceğine benzetmesini çok yerinde buluyordu, zira son üç sene içinde hem Talwin Hawkins hem de Olaskolu Kaspar onu ayrı ayrı öldürmüştü. Ne var ki herif bir türlü ölü kalmıyordu.

Tal ve Caleb'e keşif görevi verilmesinin sebebi, Varen'in sihre veya büyücülere karşı özel olarak tasarlanmış korunma efsunları taşıma ihtimaliydi. Her ikisi de böyle efsunları saptamaları için büyücü olmayan birinin eğitilebileceği kadar eğitilmişti ve Pug gizlilikten iyi anlayan iki adamın böyle bir görevi sağ salim tamamlamak için en uygun kişiler olduğuna karar vermişti.

Bacağına bir şey çarpınca Caleb aşağı baktı; vücudu kaskatı kesilmiş ölü bir kedi suda yüzüyordu. İşte tam o anda Caleb bir şey hissetti. Sol elini kediye doğru uzattı ve leşe yaklaşan parmakları hafif bir karıncalanmaya kapıldı. Caleb durakladı. Kedi doğal bir sebepten ölmemişti; bir şey öldürmüştü onu.

Caleb gözlerini yumdu. Gevşemeye ve lağımın seslerine –akan suyun şırıltısı, uzaktaki değirmen çarklarının belli belirsiz gıcırta-ları, tepeden dökülen pis sular ve yukarıdaki sokaktan geçen at arabaları– aldırış etmemeye çalıştı. Duyularını serbest bıraktı, ta ki... bir şey bulana dek!

Gözlerini açtı ve içerisi bol ışık alsaydı bile bir şey görmenin neredeyse imkânsız olacağını bilerek pis sulara bakındı. Bulunduğu mekândaki yegane aydınlık, yukarıdaki sokağa düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş mazgallardan sızıyordu. Caleb'in gözleri gölgelere alışmıştı, fakat saptadığı korunma efsunlarının büyük ihtimalle görünmez olduğunu da biliyordu.

İki adım daha ilerleyince ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Hedefine yaklaşmıştı, fakat yoluna güvenle devam etmesi mümkün değildi.

Neredeyse bir saat bekledi Caleb. Nakor'un temin ettiği haritaya göre, kentin bu bölgesinde Gece Şahinleri mevcutsa bir şeyler işitmesi gerekirdi: hafif bir fısıltı, taşlara basan bir ayağın sesi, yere sürtünen bir sandalye veya bir bardağın tınası.

Beklemeyi sürdürdü.

İkinci saatin sonunda Caleb orada kimse bulunmadığına ikna oldu.

Bir adım gerileyip hançerini çekti; lağım tünelinin sağında kalan duvarına bir işaret koydu onunla. Sonra arkasına döndü ve babasının onu beklediği yere doğru hızla yürüdü.

Pug kendisine söylenenleri düşündü. Talwin de oğlununkine benzer bir raporla çıkagelmişti. Onun ölü bir kediye rastlamamış, fakat aynı huzursuzluğu o da yaşamıştı ve gerek ensesindeki, gerek kollarındaki tüylerin diken diken olduğu bir noktaya varmıştı. Sonra da durup beklemişti.

Ve başka hiçbir şey olmamıştı.

Tal kanalizasyonların diğer bütün bölümlerinin aksine, bulunduğu mekânda hiç fare olmadığını fark etmişti. Hattâ küçük kemirgenlere ait en ufak bir iz bile yoktu. Nihayet o da Caleb'le aynı sonuca varmış ve tünel duvana bir işaret koyup geri gelmişti.

Pug sordu: "Kentin bu iki bölgenin üzerinde kalan yerleri hakkında ne biliyoruz?"

"Caleb'in gittiği güneydeki kısımda tabakçılar, mezbahalar, deri boyamacılar ve bol miktarda suya ihtiyaç duyup çok kötü kokan diğer iş yerleri var," dedi Chezarul.

“Yani insanların sadece mecbur kaldıkları zaman gittikleri bir yer,” dedi Pug.

“Diğeryse kentin kuzeyindeki çok fakir bir bölge. Orada yüzlerce kulübe, irili ufaklı bir sürü han ve hepsi birbirine çok yakın her türden iş yeri bulunuyor.”

“Gelip giden yabancılara kimsenin dikkat etmediği bir yer.”

“Aynen öyle,” dedi Keshli. “Kentin fakir pek çok muhiti gibi orada da suç almış başını gidiyor. Ücretini ödeyebildiğin sürece, ne ölçüde yasa dışı olursa olsun aradığın her şeyi bulabilirsin.”

Pug seçenekleri değerlendirdi. “Farklı sebeplerden olsa bile her iki yer de saklanmaya çok uygun görünüyor. İkisine de hem yukarıdaki sokaklardan hem de çevrelerindeki lağım tünellerinden erişmek çok kolay.”

“Ajan gönderip buralara yukarıdan ulaşmayı deneyecek miyiz?”

“Böyle bir olasılığa karşı mutlaka korunma efsunları bulunuyordur,” diyen Pug derin bir nefes aldı. “Sanırım başka bir yolu yok; bizzat gidip bu efsunları kendi gözlerimle görmeliyim.” Giydiği uzun cüppenin –bir ömür önce Kelewan’dan döndüğü zaman üzerinde olan siyah cüppenin tıpatıp aynısı– eteklerine baktı. “Keşke cüppe ve sandalet yerine pantolon ve çizme giyiyor olsaydım.”

“Eve döndüğümüzde giysilerini kolayca değiştirebilirsin baba,” dedi Magnus usulca.

“Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?”

“Sen kuzeye gideceksin, ben güneye.”

Pug başını salladı. “Caleb, ben seninle geleceğim. Talwin’e de Magnus eşlik edecek.”

“Peki ya ötekiler?” dedi Chezarul. “Adamlarımız neredeyse iki

saattir hazır bekliyor. Bekleyiş uzadıkça birilerinin onları bulma ihtimali de artıyor.” Adamın asabiyeti aşıkardı. Henüz o sabah Gece Şahinleri’ne topyekûn bir saldırı düzenlemeye hazırlanırken, şimdi adamlarını bekletmesi talep ediliyordu.

“Biraz daha sabret,” dedi Pug. “Bu çabalarımızdan bir sonuç çıkmazsa birer ikişer evlerine dönebilirler. Varen’e zamansız bir saldırı düzenlersek çoğu boş yere hayatını kaybedebilir.”

Tüccar baş salladıysa da yüz ifadesi değişmedi.

İki büyücü, Tal ve Caleb’in peşinden birlikte gitti. Büyük tünele vardıklarında ikiye ayrıldılar. Pug küçük oğluyla beraber karanlığa dalmadan evvel Talwin’e ve diğer oğluna el sallayarak sessiz bir veda etti.

Mümkün olduğunca sessiz yürüyor, takip edilmediklerinden veya Caleb’in son ziyaretinin peşinden kurulmuş bir tuzağa yaklaşmadıklarından emin olmak için sık sık duraklıyorlardı.

Caleb’in tünel duvarına işaret koyduğu yere vardıklarında, “Hissedebiliyorum,” diye fısıldadı Pug. Elini oğlunun omzuna koydu. “Bir önceki köşeye git ve kimsenin beni şaşırtmayacağından emin ol. Bu biraz zaman alabilir.”

Caleb söylenen yere gitti ve babasını belli bir mesafeden seyrederek beklemeye başladı. Babası hesabına çalıştığı onca yıl içinde onu adadaki öğrencilerine gösterilen yaparken pek çok kez izlemişse de, güçlerini tam anlamıyla kullandığına ilk kez tanıklık ediyordu. Tehlikeli, hattâ belki de tanıdıkları herkesten daha tehlikeli bir düşmanla karşı karşıya gelebilirlerdi. Caleb daha önce hiç hissetmediği bir duyguya kapıldı: babasının güvenliğine yönelik bir endişeye.

“Geri çekil,” dedi Magnus.

“Ne kadar uzaklaşayım?” diye sordu Tal, tünelde geri geri yürümeye başlarken.

“Beni görebiliyorsan hâlâ tehlikede olabilirsin,” dedi beyaz saçlı büyücü.

“Pekala,” dedi Tal. “Köşenin oralarda bekleyeceğim.”

Tal köşeyi dönüp beklemeye başladı. Sağına soluna bakınarak karanlıktan gelebilecek bir tehlikeyi erkenden saptamaya ve kulaklarını kanalizasyonun kuşatıcı seslerine alıştırmaya gayret etti. Aldığı avcılık eğitimi böyle bir nöbet vazifesinde de çok işine yarıyordu; bir Orosiniliye sinsice yaklaşabilecek çok az kimse vardı çünkü.

Bu ihtimal dışı yolculuğun nasıl başladığı, evi dediği Orosini dağlarında geçen gençliği ve Kaspar’ın çılgınca hırsları yüzünden halkın topyekûn yok oluşu geldi aklına.

Kaspar. Hâlâ içinden onu boğmak geliyordu, ancak eski Olasko Dükü Kaspar’la olan teması, yaşantısını başka her şeyden daha fazla şekillendirmişti. Evet; Pasko, Caleb ve diğerlerinden pek çok şey öğrenmişti, fakat tüm bu insanlar Kaspar’a karşı beslediği intikam arzusunu kullanarak onu çocukken hayal bile edemeyeceği biri haline getirmişlerdi.

Buna rağmen Kaspar’ın yanında geçirdiği zaman içinde –Dük’ün sarayına sızdığı ve Kaspar daha sonra Talnoy ve Dasati tehdidini Meclis’e haber vermeye giderken– kendisini kaygılandıran bazı şeylerle karşılaşmıştı. Bunların başında, zaman içinde ondan hoşlanır olması geliyordu. Kaspar’ın etkileyici, kültürlü ve hoşsohbet bir yol arkadaşı olduğunu keşfetmişti. Kaspar başarılı bir avcıydı ve sadece Talwin ile Caleb bu alanda ondan daha yetenekliydi. Ayrıca kılıç kullanma konusunda Meclis dahilinde ondan üstün bir tek Tal vardı. Leso Varen’in etkisi altında de-

ğilken, kendisini yıkıma uğratan insanlara hizmet ederek suçlarını telafi etmeye çalışan pişmanlık dolu bir adama benziyordu.

Evet, Kaspar başına gelen her şeyden bizzat sorumluydu ve Meclis'in esas amacı onun hırsına gem vurmak değil, Leso Varen'i ortadan kaldırmaktı; fakat Meclis'in, Yüce Kesh'in ve Adalar Krallığı'nın da yardımıyla Kaspar'ı alt eden ve eski dükü bir seneliğine dünyanın öteki ucuna sürgüne gönderen Talwin olmuştu.

Tal gülümsedi. Kaspar'ın son iki yıldır anlattığı öyküler doğruysa, o zaman zarfında başına küçük düşürücü pek çok gelmişti, fakat Tal'in düşündükçe kıkırdamasını sağlayan şey Kaspar'ın Talnoy'u Tanrılar Çadırı'na dek sırtında taşımasıydı, üstelik cebindeki yüzüğü parmağına geçirip Talnoy'a kendisini taşıtabilecekti!

Tal sessiz olmaya çalıştığı halde dayanamadı, kıkırdadı.

Ve tünel infilak etti.

Ses ve şok dalgası ona ulaşmadan evvel Pug karşısındaki büyü'nün spazmını hissetti. Keşfetmekte olduğu enerji duvarının birkaç santim önüne hiç düşünmeden bir engel koydu.

Şüphelendiği gibi bu efsun, doğru anahtara sahip olmadan tünelde ilerleyenler için bir ölüm tuzağıydı. Pug, Büyücünün Adası'ndaki efsuncuların tünelden zarar görmeden geçmeyi sağlayacak büyüleri kopyalayabileceğini biliyordu, fakat buna zaman yoktu ve kanalizasyon uzakta bir yerden gelen patlamayla sarsıldığı esnada korunma efsununu kendi büyüleriyle bertaraf etmeye uğraşıyordu.

Kalkanını daha yeni oluşturmuştu ki, tüneldeki korunma efsunu bembeyaz bir ışıkla patladı. Pug neler olduğunu bir çırpıda anladi; büyük oğlu sabırsızlık etmiş ve kendi önündeki korunma ef-

sununu etkisiz hale getireceği yerde onu yok etmeye karar vermişti.

Kulağa ilk gelen ses, yakına düşen bir yıldırımınki gibiydi. Sonra bir yanık kokusu lağımın alışıldık kokusunu birkaç saniye boyunca bastırdı ve bunun peşinden tünellerde sıkışan hava gök gürültüsü gibi sesle genleşti.

Eliyle gözlerini örten Caleb, kulaklarının çınlaması geçmeden döndü ve babasının ne durumda olduğuna baktı.

Pug küçük oğluna yanına gelmesini işaret etti. “Bu da neydi baba?” diye sordu Caleb.

“Kardeşin.” Pug arkasına bir göz attı. “İki engel birbiriyle bağlantılıydı. Magnus sabırsızlık edince... eh, artık ikisi de yok.”

Gözlerini kapalı tuttuğu birkaç saniyeyi takiben, “Gel,” dedi Pug.

Adamların geri kalanına bekledikleri yerden çıkmalarını ve büyücülerin peşinden Gece Şahinleri'nin saklandıkları sanılan yerlere gitmelerini haber vermişti.

Pug az öncesine kadar ölümcül bir efsunla korunan hedefine doğru ilerledi. “Magnus ne yaptı?” diye sordu Caleb.

“Eskiden Krondor Dükü olan Lord James gençliğinde Eliuzun Jimmy olarak bilinen bir hırsızdı,” dedi Pug.

“Biliyorum baba. Bana onunla ilgili bol bol hikâye anlattın.”

“Neyse, Jimmy bir keresinde zorlu bir kilidi anahtar olmadan açmanın iki yolu olduğunu belirtmişti.” Uzun ve karanlık olan başka bir tünele vardıklarında elini kaldırdı. Elinde bir ışık belir-di ve yürürken onu meşale misali havada tuttu. “Birinci yol, kilidi maymuncukla açmaktı.”

“Diğeri neydi?” diye sordu Caleb.

Pug esefle gülümsedi. “Büyük bir çekiç kullanmak.”

“Zaten sabır hiçbir zaman Magnus’un erdemlerinden biri olmadı baba.”

“İncelik de. Böyle söylediğim için üzgünüm, ama maalesef anene çekmiş.”

“Annemi suçlama,” dedi Caleb. “Şahsen ben Nakor’un ağabeyim üzerinde kötü bir tesiri olduğu fikrindeyim.”

Pug kıkırdadı. “Elflerin yanında geçirdiğin yıllar sayesinde tehlikeye kara mizahla yaklaşmayı öğrenmişsin.”

İleride bir ışık gördüler ve Pug kendi elindeki söndürdü. Tünelin sonuna vardıklarında, zeminin bir rampa gibi meyil kazandığını hissettiler. Bu uzun tünelin yukarısındaki kocaman bir mazgaldan içeri bol bol ışık sızıyordu. Önlerinde büyük bir tahta kapı vardı.

“Sanırım gizliliğin zamanı geçti,” dedi Pug. Caleb kafa salladı ve Pug, “Gözlerini kaçır,” dedi oğluna.

Caleb başını çevirdi. Havayı bir cızırdama doldurdu ve Caleb ani bir ısı dalgası hissetti.

“Artık bakabilirsin,” dedi Pug.

Caleb kapıya döndüğünde onun bir kül yığını haline gelmiş olduğunu gördü. Arkalarından bazı sesler yükseliyordu. Hepsi Meclis’e bağlı otuz adam, Chezarul’un komutasında yaklaşmaktaydı. Pug mazgala yükselen dumanların ötesine bakarak, “Tıpkı düşündüğüm gibi,” dedi.

“Ne?”

Pug oğluna kendisiyle beraber eşikten geçmesini işaret etti. İçeri girdiklerinde Caleb büyük bir bodrumda olduklarını gördü. Oda tamamen boştu.

Silahlı adamlar da geldiğinde, “Baba, burada hiç kimse yok,” dedi Caleb.

“Evet. Herhalde uzun zamandır gelip giden de olmamış.”

“Kaçmışlar mı?” diye sordu Chezarul.

Pug başını iki yana salladı. “Buradan günler evvel ayrılmışlar.” Caleb’e baktı. “Bana kalırsa düzenlediğin ilk saldırının hemen ardından gittiler, oğlum. O korunma efsunlarını da az önce yaptığımızı yapalım, yani boşa vakit harcayalım diye bıraktılar.”

“Öyleyse Varen nerede? Gece Şahinleri nerede?” diye soran Caleb’in hüsranı sesinden okunuyordu.

Pug başını sağa sola salladı. “Herhalde bir aradalar, ama onun haricinde?..” Etrafa bakındı. “Chezarul, adamlarına burayı ve yukarıdaki depoyu baştan aşağı aramalarını söyle. Bulduklarını işaretlesinler, ama sakın ellemesinler. Gece Şahinleri’nin arkalarında bir iz bıraktıklarını sanmıyorum, ama gözden kaçırdıkları bir şey olabilir.”

Pug küçük oğluna baktı. “Kardeşin şimdi ne yapıyordur acaba?”

Tal balçığın içinde doğrulurken, tatmak bir yana, üzerinde düşünmek bile istemediği çeşitli sıvılar tükürdü. Patlama onu büsbütün hazırlıksız yakalamıştı ve kulakları hâlâ çınılıyordu.

Birkaç saniye yerinde kalarak üzerindeki pisliği mümkün olduğunca temizledi. Kulaklarındaki çınlama geçerken, tünelin diğer ucundan birilerinin yaklaştığını işitti. Hemen kılıcına davranıldı.

Gelenlerin kendi adamları olduğunu görünce Tal onlara peşinden gelmelerini işaret etti ve Magnus’u bıraktığı daha küçük tünele yollandı. İlerideki büyücüyü belli belirsiz seçebiliyordu. Pis sulara bata çıka olabildiğince hızlı yol aldı ve yürümekte olan Magnus’la arasını yavaş yavaş kapattı.

Tünel yukarı doğru meyil kazanmaya başlayınca Magnus durdu ve Tal nihayet ona yetişebildi. “Gürültü için özür dilerim,” dedi büyücü. “Elimde değildi.”

“Uyarsan olmaz mıydı?”

“Vakit yoktu,” diyen Magnus ilerideki karanlığa doğru döndü yine. “Adamlar geliyor mu?”

“Onları duyamıyor musun?”

“Seni bile zor duyuyorum,” dedi Magnus. “Tuzak devreye girmeden evvel kalkanımı son anda oluşturabildim –sonrasında görmek veya duymak gibi ayrıntıları düşünecek zamanım olmadı.”

“Bir-iki dakika içinde bize yetişirler.”

“Öyleyse bekleyelim. Başka bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum.”

İki dakikadan az zamanda otuz kişilik silahlı bir grup onlara ulaştı. “Herkes hazır mı?” diye sordu Magnus.

Henüz kime cevap vermeden döndü ve karanlığa doğru yokuş yukarı yürüdü.

Tal adamlarına birkaç fener yakmalarını işaret etti. İlki yandı-ğı esnada Magnus çevresine ışık saçmaya başladı. Tal omuz silke-rek adama feneri söndürmemesini işaret etti, sonra da uzun boy-lu büyücünün peşinden gitti.

Nihayet girişi demir parmaklıklarla kapatılmış geniş bir açıklı-ğa vardılar. Parmaklıkların arkası bel hizasına dek atıkla doluydu. Üzerlerindeyse geniş bir dikey kuyu yer alıyordu ve buna çok sa-yıda boşaltma tüneli bağlıydı. Parmaklıkların önünde duran bir ta-nesinin üzerine yukarıdan pis su yağacaktı.

“Bu toplama havzasının arada bir temizlenmesi gerekmiyor mu?” diye sordu Tal.

“Onu Kesh hükümetinin mühendislerine soracaksın, tabii bu

çöplükten sorumlu birini bulabilirsen,” cevabını verdi Magnus.

“Burası çıkmaz gözüküyor,” dedi Tal. “Şu atıklara bak; parmaklıkları açmanın bir yolu olsa bile yıllardır kimsenin buradan geçmediği anlaşılıyor.”

“Görünüş aldatıcı olabilir,” dedi Magnus.

Tahta değneğini sol eline geçirdi ve avucu parmaklıklara bakacak şekilde sağ elini ileri doğru uzattı. Demirler birbiri ardına bükülürken ortalık metal gıcırtilarıyla çınladı. Parmaklıklar gömülü buldukları tuğlalardan kopup yere düştü. Hava toz toprakla dolarken, parmaklıkların sabit tuttuğu atıklar serbest kaldı. Çöpler tünel zeminindeki suyla akıp giderken Tal’in arkasındaki adamlar iki yana çekildi.

Akıntı azalınca, “Artık ileride ne olduğuna bakabiliriz,” dedi Magnus.

Bir rämpayı çıktıklarında, içi leş kokulu balçıkla dolu kocaman bir lağım çukuruna vardılar. Gözlerini Magnus’un önündeki tanka dikti Tal: “Bu da ne?”

“Galiba bir nevi toplama havzası,” dedi büyücü. “Hani çiftliklerde dışkıları sonradan gübre olarak kullanabilmek için bir yerde depolarlar ya.” Suya doğru bir miktar sarkarak yukarı baktı ve loş ışıkta bir şeyler seçebilmek için gözlerini kıstı. “Acaba tepede ne var?”

Arkasındaki adamlardan biri, bu soruyu duyunca söz aldı: “Yanılmıyorsam çiftçi pazarlarından birinin tam altındayız. Mal getiren at arabaları çöplerini hep buraya atar.”

“Mantıklı,” dedi Magnus. “Burası bir tuhaf kokuyor zaten.”

Arkasındaki adam, “Genelde buraya çürümeleri için bozuk sebze meyve dökülür,” dedi. “Bir-iki yağmurun ardından ne var ne yoksa akıp gider.”

“Çürüyen sebze-meyvelerin bozuk etten farklı kokması normal,” dedi Tal. “Başka bir şey var mı?”

Magnus başını iki yana salladı. “Bu balçığın altına bir şeyler gizlenmiş olabilir, ama zannetmiyorum. Sanırım bizi yanlış yönlendirmek...” Gözüne bir şey takılan adam, cümlesini yarım bıraktı.

“Ne oldu?” diye sordu Tal.

“İşte şurada. Görebiliyor musun?” Parmağıyla bir yeri işaret ediyordu Magnus.

Onunla herkesten çok ava çıkmış Caleb’e göre Talwin Hawkins gelmiş geçmiş en keskin gözlere sahipti. Uçan bir şahini iki kilometre öteden seçebilir; başkaları yürüyüp giderken, çalıkların arasında saklanan bir geyik yavrusunu o kolayca fark edebilirdi. Magnus nereye bakması gerektiğini söyleyince Tal hemen gördü.

“Ben alırım,” deyip balçığın içine girdi. Daha ayakları taş zemine değmeden baldırlarına kadar balçığa battı.

“Amma cesursun,” dedi Magnus.

“Zaten üstüm başım leş gibi,” diyen Tal nesneye varana dek balçığın içinde ağır ağır ilerledi.

“Neymiş?” diye sordu Magnus.

Tal elini uzattı. “Sanırım taştan yapılmış bir kavanoz.”

Parmakları nesneye değmek üzereyken Magnus haykırdı: “Sakın ona dokunma!”

Odayı kör edici bir ışık doldururken Tal’in sağ koluna korkunç bir acı saplandı. Arkasındaki adamlara dönüp, “Kaçın!” diye haykırdı Magnus.

Adamların başka söze ihtiyaçları yoktu; çabucak kaçıp gittiler. Magnus başını çevirince Tal’in dokunduğu nesneden yakıcı alevler yayıldığını gördü ve geçici de olsa onu daha fazla ziyandan koruyacak bir kalkan büyüyle sardı adamın etrafını.

Fakat Magnus o kör edici ışıktaki bile ayakta kalmaya çalışan Tal'in acıları içinde kıvrandığını görebiliyordu. Tal geriye sendelerken feci şekilde yanmış kolunu havaya kaldırdı. Kolu yer yer kararmıştı ve küçük alevler tuniğinin yeminde yanmayı sürdürüyordu.

Tal'in ızdırap yüklü yüzüne bakan Magnus, patlamanın ısıyı yaptığı büyüü bozup dostunu öldürmeden önce onu havzadan çıkarmak için yalnızca birkaç saniyesi kaldığını kavradı. Kendi içine uzanıp Pug'la irtibata geçmeye yeltendi. *Baba!*

Pug ansızın yanında belirdi ve süratle artan ısıya mani olmak için elini kaldırdı. Kavanozun etrafındaki pis sular tıslayarak fokurduyor ve yanmaya başlayacak kadar çabuk kuruyordu.

Tal sendeleyerek iki büyücüye doğru ilerledi. "Onu oradan çıkarmamız lazım!" diye haykırdı Magnus.

Pug gözlerini yumup ağzını oynatarak bir büyüünün sözlerini telaffuz etti. Ateş birdenbire söndü. O ve Magnus suyun ısısına aldirış etmeden harekete geçtiler ve Tal'i düşmeden evvel tutmayı başardılar. "Onu hemen adaya götür!" diye seslendi Pug.

Magnus değneğini kolunun altına sıkıştırdı ve cüppesinin cebine uzandı. Oradan bir Tsurani küresi çıkartıp boştaki kolunu Talwin'in omzuna attı. Sonra ikisi birlikte ortadan kayboluverdi.

Pug dumanlar tüten çöp çukuruna bakındı ve odanın ortasındaki taş kavanozun başına gitti. Isı etraftaki bitki artıklarını yakıp yok ettiğinden muhafaza artık çıplak taşın üzerinde duruyordu. Pug elini uzatıp nesneye dokundu. Kavanoz büyüü bir enerjiyle titriyor ve enerjinin niteliği Pug'a mide bulandırıcı ölçüde tanıdık geliyordu.

Nesneyi havaya kaldırdı. "Şimdi elime düşün!" derken sesinde bir zafer tınısı mevcuttu.

VAREN

Tal dişlerini sıkı.

Acı korkunçtu ve sağ kolunun yanık etinden yükselen koku mide bulandırıcıydı. Nakor yanından hiç ayırmadığı heybesinden bir çözeltili çıkarmış, buna buladığı sargıları Tal'in koluna sanyordu. Miranda elinde kilden yapılmış bir bardakla, adada Tal'a ayrılmış olan odaya girdi. "Al, iç şunu; acını azaltır."

Caleb dostunun doğrulup oturmasına ve bardaktaki sıvıyı içmesine yardım etti. "Ne bu?" diye sordu Tal. "Büyülü bir iksir daha mı?"

"Brendi," dedi Miranda. "Tabii seni bayıltacak bir şey de verebilirim istersen."

Tal'in gözlerinden yaşlar dökülürken Nakor nemli sargıları onun yanık koluna sarmayı bitirdi.

"Bekle," dedi Nakor. "Brendi mi?"

"Evet," diye cevap verdi Miranda.

Nakor dönüp Pug'a başıyla bir işaret. O da elini Tal'in alınına koydu ve kılıç ustası kendinden geçti. Nakor bardağı Miranda'nın elinden alıp bir dikişte bitirdi. "Sağ ol. Brendi ona yaramaz. Uyku daha iyi gelir. Birkaç gün daha canı yanacak ve kaşıntı onu çılgına çevirecek. Uyandığında ona asıl bunun için bir şey verirsin." Nakor bardağı kenara koyup, "Bir süre uyuyacak. Şimdi diğer işlerle ilgilenmemiz lazım," dedi.

Pug, "Kesh'e geri dönelim," dedi.

"Siz önden gidin. Ben de Bek'i alıp hemen geliyorum," dedi Nakor. Miranda, Caleb ve Pug'ın yanına gitti ve hepsi bir araya toplandıklarında fazla çaba harcamadan şehrin birkaç kilometre dışındaki Meclis'e ait villaya taşıdı onları.

"Bu gece şehre geri dönmem lazım," dedi Caleb. "Sığınakta bekleyen üç oğlan var ve..."

"Üç mü?" diye sordu annesi. "Koleksiyon yapmaya başladın galiba."

"Uzun hikâye. Pasko'yla Amafi de beni bekliyor."

"Sonra gidersin," dedi Pug. "Şimdi konuşacak şeylerimiz var." Diğerlerine, bir zamanlar davetler için kullanılan, fakat artık birkaç masa ve sandalye haricinde boş olan büyük bir odaya peşinden gelmelerini işaret etti.

Hepsi geldiğinde Pug etrafına göz attı. Villanın salonunda karısıyla iki oğlunun yanı sıra Chezarul ve gerektiğinde haberci olarak şehre gönderilecek en güvenilir iki adamı bulunuyordu. Bu ikisinin atları çoktan hazırlanmıştı. Büyücünün Adası'ndan gelmiş iki üstada ek olarak Chezarul'un adamlarından bir düzinesi daha kimsenin fark edilmeden villaya yaklaşmaması için çevrede nöbet tutmaktaydı.

"Gece Şahinleri'nin Caleb'den gelen ilk saldırıya hazırlıklı olmaları ve şehirden kaçmış gibi gözükmeleri beni endişelendiriyor. Ya grubumuzda bir casus var ya da son derece gizli yürütülen bir izlemeye tabi tutuluyoruz. İkinci ihtimali yok sayabiliriz, çünkü Miranda ve ben bunun gerçekleşmemesi için sanatımızın her bir kırıntısını kullandık," dedi Pug. "Bu da aramızda bir casus olduğu anlamına geliyor."

"Saldırıdan haberdar olan birini mi kastediyorsun?" diyen Ca-

leb, parmağıyla Chezarul'u işaret etti. "O, kilit adamlarından ikisi ve ben bu odadayız."

"Tabii bir de Kaspar var," dedi Pug.

Hayrete kapılan Caleb derin bir nefes aldı. "Ama Kaspar o esnada saraydaydı ve saldırının zamanını da yerini de bilmiyordu. Gece Şahinleri ise ne zaman saldıracağımızı tam olarak biliyorlardı baba. Hem Kaspar bugünkü baskından haberdar değildi; Amafi veya Pasko'yu boş yere tehlikeye atmadan ona haber ulaştırırmazdık çünkü."

"Yani aramızda bir casus varsa bu odadakilerden biri olmalı."

"Bu adamlar benim oğullarım gibidir," dedi Chezarul. "Sadakatlerine karşılık canımı ortaya koyarım."

Pug baş salladı. "Hiç şüphem yok." Donmati adlı uzun, ince ve tehlikeli görümlü adama ve onun Dahab denen kaslı arkadaşına baktı. "Hiç kimse kendini ispatlamadan aramızda böylesine yükselemez."

"Tabii casusumuz casus olduğunu bilmiyorsa o başka," dedi Miranda.

Karısına bakan Pug'ın gözleri kısıldı. "Lütfen izah et."

"Caleb, Gece Şahinleri'nin üssü hakkında ilk kimden bilgi aldınız?" dedi Miranda.

"Kendine Yargıç diyen bir adamdan."

"Sizin kim olduğunuzu biliyor muydu?" diye sordu annesi.

"Sadece para pul sahibi adamlar olduğumuzu biliyordu," dedi Caleb.

"Yani istediğin bilgiyi toplamak için başkalarına para ödedi?"

"Sevgilim, nereye varmaya çalışıyorsun?" dedi Pug.

"Caleb'i, Kaspar'ı ve Talwin'i gözetleyen her kimse, o bilginin en son kimin eline geçeceğini bilmiyor olabilir." "

Pug dönüp Chezarul'a baktı. "Şu Yargıç denen adama en çabuk ne zaman haber ulaştırabilirsin?"

"En fazla bir-iki saat içinde. Sabaha bir yanıt almış olurum."

"Öyleyse ona haber sal ve bir buluşma ayarla. Gereken her türlü teminatı ver ve istediği kadar para öde. Hayır cevap olarak kabul etmiyorum."

Chezarul başını eğerek onu selamladı. "Derhal." Adamlarına peşinden gelmelerini işaret edip salondan ayrıldı.

Pug, "Talwin yaralandığı için Pasko'ya senin gitmen ve onun aracılığıyla Kaspar'a bir mesaj iletmen gerekiyor," dedi Caleb'e hitaben. "Kaspar, Gece Şahinleri'nin kentten ayrılmış gibi gözüküyor, fakat bundan emin olamadığımızı bilsin. Başka bir ülkeye doğru yola çıkmış olabilecekleri gibi, sokağın aşağısındaki bir evde kalıyor da olabilirler."

"Varen'in yerini hâlâ bilmediğimizi söyle ona." Sonra Caleb'den ziyade kendine hitaben mırıldandı: "Ama kanalizasyonda saklanmıyorsa sarayda bir yerde olsa gerek. Kaspar bunu herkes-ten daha iyi anlar. Sarayda sıra dışı bir olay çıkarsa bilmemiz lazım." Pug cüppesine uzanıp muskaya benzer küçük, gümüşü bir nesne çıkardı. "Bunu yanından hiç ayırmamasını ve birimizi çağırması gerekirse onu kırmamasını söyle." Magnus'u, Miranda'yı ve kendini işaret etti. "İçimizden biri anında orada olabilir. Acilen kaçması icap ederse de onu kullanabilir. Pasko'yu ve Kaspar'ı oradan çabucak alabiliriz."

"Peki baba," dedi Caleb. Pug'la, ağabeyiyle ve annesiyle kucaklaştı, ardından bir atın onu beklediği ahıra yollandı.

"Beni endişelendiren bir şey var," dedi Magnus.

"Sadece bir tane mi?" diye şaka yollu sordu annesi.

"Kesh'te Varen'den başka büyücüler de bulunuyor; bazılarının

bizimle ve Yıldızlimanı'ndaki Akademi'yle arası iyi, ama Varen'in Kesh'te olabileceğine dair kimse bize haber vermedi."

"Büyütlü tuzakların oluşturduğu delil hariç," dedi Miranda.

"Belki Varen olağandışı hiçbir büyü yapmamıştır? Dikkatleri üzerinde toplamayacak birinin vücuduna girmesini hiçbir şey engelleyemez," dedi Magnus. "Şehirde ara sıra saraya uğrayan çok sayıda büyücü ve rahip var."

"Evet," dedi Pug. "Söylentilere göre Diigai büyü kullanarak ömrünü uzatıyormuş. Zaten yaşı yüzü geçti. Bu söylentilerde düşündüğümüzden daha fazla doğruluk payı olabilir."

"Acaba İmparator'un ömrünü Varen mi uzatıyor?" diye sordu Magnus.

"Hayır," dedi Pug. "Konuyu önceden araştırdık. İmparator'un büyüden faydalandığına yönelik dedikodulara rağmen yıllardır hiçbir büyücü veya rahip Diigai'yle yalnız kalmadı. Bu, içlerinden birinin onun yanına gizlice gidemeyeceği anlamına gelmiyor, ama Kesh tapınaklarındaki bütün tanıdıklarımızla konuştuk ve güçlü rahiplerden hiçbirinin İmparator'a yardım etmediğini biliyoruz. Varen bile böylesine yüksek mevkideki birini fark edilmeden ele geçiremez."

"Öyleyse kim?" diye sordu Miranda. "Kimin yaşamını çaldı?"

Tam o esnada Nakor ortaya çıktı. Bek bir elini onun omzuna koymuş vaziyette yanında duruyordu. "Başını derde sokmayacağından emin olmak istedim," dedi Nakor.

Pug başını salladı. "Ralan, mutfağa gidip bir şeyler ye."

İri yarı adam bu şekilde kovulduğu için kaşlarını çattıysa da hiçbir şey söylemedi. O odadan çıkınca, "Biz de tam Varen'in kimin yerine geçtiğini konuşuyorduk," dedi Miranda.

Magnus babasına baktı. "Ben saraydakilerden şüpheleniyo-

rum. Prenslerden biri bile olabilir.”

“Mümkün, ama pek muhtemel değil,” dedi Pug. “Kaspar’ın ve Tal’in söylediklerine bakılırsa, Varen’in zaman zaman dengesiz davranışlar sergilediği oluyor. Bir süre fark edilmeden faaliyet gösterebilir, ama Kesh prensleri Varen’in dikkatleri üzerinde toplamadan yaşamasını önleyecek ölçüde yakından izleniyor. Hayır, o kişi yüksek mevkiden, fakat pek göze çarpmayan biri olsa gerek. Varen’in İmparator’a yakın bir insanın, hattâ belki de cariyelerinden birinin vücudunu ele geçirmesi kesin gibi.”

Miranda, “İmparator’a sözünü dinletebilen bir kadını ele geçirmesi elbette mümkün... fakat bir kadının bedenine girmeyi ne kadar ister bilmiyorum,” dedi ve esef yüklü bir tebessüm etti. “Siz erkeklerin vazgeçmeye yanaşmayacağınız bazı eğilimleriniz var.” Kısa bir duraksamanın peşinden ilave etti: “Bana kalırsa, ansızın ve hiç beklenmedik biçimde büyük bir sorun çıkarabilecek birini ele geçirmiş olması daha muhtemel.”

“Kesh soylularının yarısını tanımlamış oldun, özellikle de Savaş Arabacıları ve Atlılar bünyesindeki subayları ve gerek Lejyon’daki, gerekse Saray Muhafızları’ndaki yarım düzine generali. Doğru zamanda gerçekleştirilecek ani bir saldırı...” diyen Pug başını iki yana salladı. “Saklanabileceği öyle çok mekân var ki.”

“Ama burada olduğundan eminiz, değil mi?” diye sordu Nakor.

“Evet, eminiz.” Pug duvara dayalı bir çuvalın yanına gitti, onu yerden alıp açtı ve Tal’in lağımda bulduğu muhafazayı çıkardı.

Nakor elini uzattı ve Pug incelemesi için nesneyi ufak tefek büyücüye verdi. “O nedir?” diye sordu Miranda.

“Ah!” dedi Nakor. “Varen’in ta kendisi! Bu şeyin içinde!”

Kara gözleri çakmak çakmak parlayan Miranda hemen hare-

kete geçti ve iki adım atıp nesneyi Nakor'un elinden kapdı. Tuttuğu şey basit bir toprak kapdı ve ağzı geniş bir tıpayla kapatılıp balmumuyla mühürlenmişti. "Etrafında korunma efsunları ya da başka büyüler yok. Emin misiniz?"

"Korunma efsunu şu an pasif. Gerekeni yapmasaydım Talwin ölmüş olurdu."

"Bunu yok edecek miyiz?"

"Varen'i bulana dek hayır," dedi Pug. "Kavanozu yok edersek Varen bunu hisseder ve ruhu şu an içinde bulunduğu vücuda geri döner. Sonra da kaçıp saklanır. Nasıl bir dolap çeviriyorsa onu bırakır ve canını kurtarmak için uzaklara gider. Meclis'in karşısına çıkmadan önce yıllarca uğraşıp yeni bir plan kurar. Unutmayın, bu adam bizim kadar, belki bizden bile uzun yaşadı; bu nesne sağlam olduğu müddetçe vücuttan vücuda kolayca geçebilir."

"Bunu nerede buldunuz?" diye sordu Miranda.

Pug onlara Tal'in kavanozu nasıl aldığını anlattı. "Dahiyane. Cidden öyle," diyen Nakor sırttı. "Şehri karış karış tarasaydık bile, lağımdaki bir balçık havuzunun içine bakmayı akıl edemeyebilirdik. Ama Varen dilediği zaman pazara gidebilir, elinin bir hareketiyle nesnenin yanına yükselmesini sağlayabilirdi."

"İşte bu yüzden Varen'in son nefesine dek bu şeyi korumalıyız. Civarındaki tünellere ilave korunma efsunları koymasaydı kavanozu asla bulamazdık." Nesneyi karısından alıp çuvalın içine geri koydu. "Ben o çukura girip dizlerime kadar balçığa batsam bile onu tespit edemeyebilirdim. Magnus'un kavanozu görmesi tamamen şans eseriydi."

"Fark etmeseydi tüm çabalarımızı Gece Şahinleri'nin üssünü bulmaya adardık ve Kesh'teki mevcut krizin geçtiğini zannedebilirdik."

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu Miranda.

“Varen’in kendini göstermesini bekleyeceğiz,” dedi Pug. “Planladığı her neyse onu uygulamaya koyacak. Gece Şahinleri muhtemelen yakınlarda bir yerde. Banapis Festivali’nde bir şeyler olacak ve bizim hazır bulunmamız lazım.”

“Festivalin başlamasına bir haftadan az zaman kaldı baba.” Magnus ebeveynlerine baktı. “İmparatorluk hanedanına topyekûn bir saldırı veya tahtın devir teslimi tamamlanmadan önce başka bir prenze suikast girişimi gibi canavarca bir şey planladıysa, Kesh İmparatorluğu’nun temelden sarsılmasını önlememiz mümkün olmayabilir.”

Pug baş salladı. “Risk aldığımız kesin. Fakat elimize Varen’i kesin olarak yok etme fırsatı geçti ve bu daha önemli. Gözümü zü açık tutarsak, uygulamaya koyduğu şeytani entrikayı belki zamanında durdurabiliriz. Fakat her ne kadar İmparatorluk’un istikrarını korumasını istesem de önceliğimiz Varen’dir.”

“Pekala,” dedi Magnus. “Artık şehre dönüyorum. Talwin etkisiz hale geldiği için saray yakınında büyü tespit yeteneğine sahip insanlara ihtiyacımız var. Siz ikiniz ne yapacaksınız?”

“Yakınlarda bekleyeceğiz,” dedi Miranda. “Oyunun sonu yaklaşıyor; yardımına koşmamız gerekebilir diye buralarda olacağız.”

Magnus gülümsedi. “Diğer bir deyişle, oğullarına göz kulak olacaksın anne.”

Miranda boynunu büktü ve büyük oğluna bir tebessümle karşılık verdi. “Çocuklarımı seviyorum. Gördüğün her ateşe bir tahta parçası sokup ateş yakmayı öğrendiğin günlerde bile seni seviyordum.”

Pug kahkaha attı. “Kaç yaşındaydı? Üç mü?”

“Pek sayılmaz,” dedi Miranda. “Ve o zamanlar bunu hiç de komik bulmuyordun.”

“Çünkü çalışma odamı az kalsın kül ediyordu.”

Miranda oğluna sarıldı. “Evet, baban seni suda boğup hiç doğmamışsın gibi davranmayı düşündüğü zamanlarda bile seni seviyorduk Magnus; tıpkı Caleb’i de sevdiğimiz gibi. Bu yüzden evet, tabii ki oğullarıma göz kulak olmak istiyorum.”

Magnus kolunu annesinin omzuna atıp ona sarıldı. “Bu sefer ilginizden çok memnunum. Sahiden.” Gidip duvara dayalı duran asasını aldı. “Gerekirse beni nasıl bulacağınızı biliyorsunuz,” deyip ortadan kayboldu.

“İşin zor kısmı şimdi başlıyor,” dedi Pug.

Miranda başıyla onayladı. “Beklemek.”

Pasko, Pug’ın mesajını yüksek sesle okumayı bitirirken Kaspar kafasını salladı.

Caleb sığınağa gitmiş ve Amafi’yle oğlanlara her şeyin kontrol altında olduğunu söylemiş, sonra Pasko’yu bir kenara çekip ona Pug’ın talimatlarını iletmışti. Yaşlı uşak çarşıya inip birkaç eşya satın almıştı. Hizmetkarlar sabahleyin sürüler halinde saraya dönerlerken o da efendisinin ilk ışıkla beraber getirmesini istediği şeylerle onların peşine takılmıştı.

Pasko, Caleb’den aldığı aygıtı Kaspar’a verdi. Onu inceleyip, “Yanında küçük bir zincir var mı?” dedi Kaspar. “Lord Bey’in aldığı önlemi taklit ederek üstü açık bir balkona çıkmışlardı.

Pasko işaret parmağını kaldırdı. “Çantamda olacaktı. Bir dakika lordum.” Çok geçmeden sade bir altın zincirle geri döndü. “Genç Talwin gibi soylulara yıllarca hizmet edince insan pek çok şey biriktiriyor. Bunların ne zaman işe yarayacağı da hiç belli olmuyor.” Zinciri Kaspar’a verdi, Kaspar da onu Pug’ın gönderdiği muskanın üzerindeki küçük bir delikten geçirdi. Sonra Pasko’nun da yardımıyla kolyeyi boynuna taktı.

“Bugünkü program nedir?” diye sordu Pasko, zira iki gündür saray dışındaydı.

“Her zamanki davetler ve partiler. Ayrıca festivalin ilk büyük galası.”

“Banapis’e sadece iki gece kalmışken,” dedi Pasko, “Varen’in her an harekete geçebileceğinden mi çekiniyorsunuz?”

Kaspar omuz silkti. “Varen kalemde yaşarken, ben hususi olarak çağırmadığım sürece hiçbir resmi davete katılmazdı. Sosyal yaşama aldırış etmeyen bir şahsiyete sahipti. Herhalde şimdi bir fare yakalayıcı veya hademe olarak sarayın en kuytu köşelerinde dolanıyor, bizi anında yok edecek büyümlü tuzaklar kuruyordur.”

“Caleb’in babası, Varen’in muhtemelen ülkeyi beklenmedik bir krize sokabilecek yüksek bir mevkide bulunduğunu söyledi.”

“Yanılıyor olabilir,” dedi Kaspar. “Pug kudretlidir ve kafası iyi çalışır, ama geçmişte pek çok hata yaptığını itiraf etmekten de çekinmez. Hayır, Varen bu akşamki yemeğe zehir katan bir aşçı bile olabilir. Bir bakmışsın yarın sabahı çıkaramamışız.” Kaspar çenesini sıvazladı. “Tabii eğer...”

“Eğer ne lordum?”

Caleb dönüp Pasko’ya baktı. “Acaba olabilir mi?”

“Ne olabilir mi lordum?” diye sordu şaşkın gözüken yaşlı uşak.

“Bir fikrim var. Uzak bir ihtimal, ama Pug’ın duyması lazım. Onun benimle...” Yine Pasko’ya baktı. “Caleb’e onunla görüşmem gerektiğini ilet. Öğleyin kaldığı hana uğrayacağım.”

Pasko başıyla evetledi ve yaşadıkları daireden ayrıldı. Balkonunda yalnız kalan Kaspar, aklına gelen fikrin gayet saçma olduğu kanaatindeydi. Yine de Varen’in Kesh’te bulunma sebebine yönelik her türlü kriteri karşılayan başka bir fikir üretmiyordu.

Bir saat boyunca yalnız kalarak bildiklerini ve korktuklarını

gözden geçirdi. Konu üzerinde düşünmeyi sürdürdükçe haklı olduğuna daha çok inandı.

“Sen delisin,” dedi Miranda, Kaspar şüphelerini ona, Pug’a ve Caleb’e açıklamayı bitirdiğinde.

“Asıl deli olan Varen,” diye cevap verdi Kaspar. “Yanılıyor olabilirim. Arada fark var.”

“Görevini yerine getirdiği ve şüpheli birisiyle konuşmadığı müddetçe saray erkânı içinde en az o dikkat çekecektir... Yani söylediğin şey mümkün,” dedi Pug.

“Buna inanmıyorum,” dedi Miranda. “Birinin şimdiye dek fark etmesi gerekirdi.”

“Belki eden olmuştur, ama Kesh siyaseti öyle karmaşıktır ki bir casus ya da önemsiz bir bürokrat ortadan kaybolacak olsa...” Kaspar’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Belki Kesh soylularının öldürülme konusunda yanlış varsayımlarda bulunuyoruz.”

Pug başını salladı. “Belki de Prens Sezioti’yi destekledikleri için değil, fark etmemeleri gereken bir şeyi fark ettikleri için öldürülüyorlardır.”

“Saraya dönüp Turgan Bey’den randevu almalıyım,” dedi Kaspar. “O soyluların öldürülmeden önceki hafta nerelerde bulduklarını öğrenmem lazım.”

“Şüphelerin doğru çıksa bile,” dedi Miranda, “onları biraz zor ispatlarız.”

“İspatlamamız mümkün değil,” dedi Pug. “Bize inanmaya yatkın olanlar zaten bizimle aynı safta. Bize karşı çıkanlar bunu bilse bile umursamayacak; aradakilerse Kaspar’ın ya bir deli ya da bir suçlu olduğunu düşünecek.” Gözlerini Kaspar’a dikti.

Bir kenarda sessiz sedasız oturmakta olan Caleb, “Bu sonuca

varırken yürüttüğün mantığı anlıyorum Kaspar, ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu.

“Kardeşlerin birbirlerine karşı duyduğu bariz sevgisi sayesinde,” dedi Kaspar. “Farklı annelerden doğmuş olabilirler, ama çok yakınlar. Birbirleriyle ve birbirleri hakkında konuşma şekilleri... Zıt taraflar Kesh geleneğinin bir parçasıdır, ama bu sefer prenslere arka çıkan gruplar bir gerçeği dikkate almıyor gibi: babaları onlardan birini tahtın varisi ilan etse ikisi de bu karara karşı gelmez.

“Biri Sezioti'ye el kaldıracak olsa Dangai kardeşini korumak için harekete geçer ve Dahili Lejyon'a İmparatorluk Muhafızları'na katılmasını emreder. Sezioti kardeşi gibi bir savaşçı olmayabilir, ama Dangai için o da aynı şeyi yapar.

“Hayır, ben ikna oldum. Biri aralarındaki bu husumeti yoktan var ediyor ve sarayda bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenenleri öldürüyor. Turgan Bey'le konuşmam lazım.”

Pug başını salladı. “Magnus'u da yanına al; uşak kılığına girsin. Şu an Nakor ve Bek'le beraber diğer odada.” Caleb'e hitaben de, “Sanırım oğlanları adaya geri gönderme vaktin geldi. Evlerine güvenle ulaşmalarını sağladıktan sonra festival için buraya dön. Kaspar'ın kuşkulandığı gibi Varen o gün harekete geçecek olursa... bunu Lordlar ve Ustalar Galerisi'nin mümkün olduğunca fazla mensubu önünde yapmak isteyecektir.”

Caleb tereddüt edince babası sordu: “Ne oldu?”

“Baba, oğlanların burada kalmasını istiyorum.”

“Niye? Kanın gövdeyi götüreceği kesin sayılır.”

“Onları bu işin dışında tutmaya çalışırım, ama eninde sonunda sınanmaları gerekecek. Şimdiye dek iyi iş çıkardılar, hattâ umduğumdan bile iyi. Ayrıca elimizdeki herkese ihtiyacımız olacak.”

“Jommy'e de mi?” dedi Pug. “Daha o delikanlıyla tanışmadım bile.”

“Jommy başının çaresine bakabilir. Kılıç eğitimi almamış, ama iyi bir dövüşçü ve akli başında biri. Onları yedekte bekleteceğim, ama yakınımda olmalarını istiyorum.”

Pug razı geldi. “Babalari olarak onların sorumluluğunu üzerine aldın bir kere Caleb. Karar senin.” Gülümsedi. “Dikkatli ol yeter.”

Pug gitmeye hazırlanan Kaspar’a baktı. “Umarım kuşkulanın haklı çıkar da işimizi iki gündé bitirebiliriz. Ama haklı olmamanı umuyorum, çünkü o durumda öfkeden köpüren bir saray dolusu Kesh soylusunu tek amacımızın ülkelerini korumak olduğuna ikna etmemiz gerekecek. Yakınımda olacağım; zaten kolye de yanında. Varen’i doğru tanıdıysam benim ortaya çıkmamı bekleyecek, ama hepimize karşı hazırlık yapmamış olabilir. Saray erkânının önünde kendini ifşa etmesini sağlarsak bu ülkeyi, hattâ bütün dünyayı kurtarabiliriz.”

Kaspar oradan ayrılırken hiçbir şey demediyse de yüz ifadesi Caleb’in, Miranda’nın ve Pug’ın düşüncelerini yansıtıyordu.

Caleb ayağa kalktı. “Ben gidip oğlanları hazır edeyim.”

Odadan çıkmaya davranırken iki ebeveyni de ona sarıldı. “Keşke fikrini değiştirip oğlanları adaya götürsen ve sen de yanlarında kalsan,” dedi Miranda. “Bu beni çok mutlu eder.”

“Niye?”

“Artık bir karın var ve...”

“Ve görünüşe göre üç üvey evlat,” dedi babası.

Caleb gülümsedi. “Jommy’ye kanınız ısınacak. Çok iyi biri. Ama adama ihtiyacınız var baba ve Tal yaralandığına göre benim yanınızda kalmam lazım. Nakor çatışmaya giren büyücüler hakkında ne diyordu? ‘Bir büyücü büyü yapar. İkinci büyücü onu karşılar. İlk büyücü ikinci bir büyü yapar ve ikinci büyücü onu durdurmaya çalışır. O sırada askerin biri çıkagelir ve şimdi ne ya-

pacağını düşünen ilk büyücüyü haklar.”

Pug bir kahkaha patlattı. “Onun gibi bir şey, ama sakın onu böyle taklit ettiğini duymasın. Yoksa çok üzülür.”

“Kaspar da orada olacak,” dedi Pug. “Ve Varen’in karşısına bir büyücü çıkmayacak, onunla üçümüz birden yüzleşeceğiz.”

“Ve tabii Nakor,” dedi Miranda. “Bir de yanındaki o tuhaf delikanlı.”

“Adada kalmamı emredersen kalırım baba, ama burada yeğlerim,” dedi Caleb.

Pug sessiz kaldığı uzun bir anın peşinden, “Adada kalmanı istiyorum,” dedi ve Caleb’e bir daha sarıldı. “Ama haklısın; sana burada ihtiyacım var.”

Pug bu sefer de karısına baktı. “Miranda, ben dönene kadar ortalığa göz kulak ol, tamam mı?”

“Nereye gidiyorsun?”

“Bir süreliğine adaya gideceğim. Bize yardımı dokunabilecek bir şey düşündüm.”

Miranda kocasını öptü, sonra Pug bir küre çıkarıp gözden kayboldu. Caleb de oğlanların yanına gitmek üzere annesiyle birlikte odadan ayrıldı.

Son vedalar edildi ve Kaspar ile Magnus saraya doğru yola çıktı. Magnus kılık değiştirebilsin diye yolda durup bir şeyler satın alacaklardı. Nakor da Caleb’e şans diledi. Herkes çıkıp gittikten sonra Nakor, “Şimdi ne yapacağız?” dedi Miranda’ya.

Miranda bir sandalye çekip oturdu. “Yiyecek bir şeyler sipariş edecek ve burada bekleyeceğiz.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Ralan Bek.

Nakor delikanlının yanına gitti ve elini onun omzuna koydu. “Yakında genç dostum. Yakında.”

BEKLENTİ

Kaspar kalabalığı bakışlarıyla taradı.

Gala, Banapis Yazortası Festivali'nin, yani dünyada bilinen en eski bayramın en önemli bölümüydü. Yazılı tarihin öncesine uzanan Banapis'in kaynağı bilinmiyordu. Ne geçmiş ne de gelecek yıla ait bir gündü. Efsanelere göre Banapis farklı farklı isimlerle de olsa tüm Midkemia dünyasında kutlanmaktaydı.

Kaspar bugün güneydeki Novindus'ta Kışortası Festivali'nin kutlanacağını, Kesh'te ve diğer kuzey ülkelerinde Kışortası gelip çıktığındaysa güneyde Yazortası olacağını öğrenmişti. Hattâ bir ara geçen sene Novindus'ta tecrübe ettiği ilave Yazortası Günü'nün sayılıp sayılmayacağı ve bunun kendisini bir sene yaşlı kılp kılmadığı aklından geçmişti.

Pasko'ya ek olarak Amafi de galaya iştirak ediyordu; Caleb o esnada başka bir mekânda bulunduğundan ve Amafi'nin yapacak bir işi olmadığından Kaspar kalabalığın arasına bir çift göz daha koymanın iyi olacağına karar vermişti. Magnus'un yakınlarda bir yere, saklandığını ve Pug ile Miranda'nın anında yanlarına gelebileceğini biliyordu. İçinden Hawkins'in iyileşmesi için dua etti, çünkü onun kılıcının yerini hiçbir şey tutamazdı. Nakor'un nerede olduğuyorsa elbette bir muammaydı.

"Bu özel bir kutlama mı Haşmetlim?" diye sordu Amafi.

“Kesh imparatoruysan evet,” cevabını verdi Pasko. “Burada sadece en yakın dostları ve akrabaları var.”

“On bini birden,” diye dalga geçti Kaspar.

Saray arazisinin uç kısmındaki üst platonun en alt terasında yer alan plaza, Oparum’daki kalenin bütün iç avlusundan daha büyüktü. Kaspar’ın ordusunun tamamı buraya rahatlıkla sığabilirdi.

Plaza üç kata ayrılmıştı. İmparatorluk hanedanı bunların en üstünde oturacaktı –saraydan direkt ulaşılabilen ve diğerlerine kıyasla daha ufak bir platform. Ona ilaveten, beş yüz kadar ileri gelen şahsiyet de orada bulunacaktı. Kaspar dük unvanını taşıyor olsaydı bugün o da oraya çıkabilirdi. Ancak önemsiz sayılabilecek bir sığınmacı olarak davetlilerin büyük bölümünün duracağı ikinci platformla yetinmesi gerekecekti.

İkinci katı çepeçevre saran altı adet taş basamak üçüncü kata iniyordu, fakat muhafızlar veya duvarlar olmadan bile en alt kat takiler yerlerini iyi biliyordu. Muhafızların yokluğu, Banapis vaktinde unvanların önem taşımadığına yönelik Kesh geleneğini yansıtmaktaydı. Adalar Krallığı’nda ve Roldem’de kral böyle bir günde sokağa çıkıp halkın arasına karışabilirdi; fakat Yüce Kesh’te beyazlara bürünmüş bin Saray Muhafızı’nın yokluğu, bu inancı simgeleyen yegane unsurdu.

Kaspar ikinci kata çıkan o basamaklara adım atıldığı takdirde muhafızların saklandıkları yerlerden anında çıkacaklarının, İmparator’un oturduğu üst platforma ulaşmaya çalışmanın ise mutlak bir ölüm getireceğinin bilincindeydi. Buna ek olarak, bir ara *kendisinin* en üst kata çıkması gerekeceğini tahmin ediyordu. Yükseltilmiş alanın her iki yanına baktı. Altındaki iki katın aksine İmparatorluk platformu dev bir balkon gibi gözükecek denli ikinci

katın yukarısındaydı ve tırmanması olanaksız bir duvarla sarılıydı. Kolay ulaşım, katın her iki tarafında bulunan basamaklardan sağlanıyordu yalnızca. Oraya ulaşmak için ikinci bir seçenek de saraya girmek, o katın bulunduğu seviyeye kadar çıkmak, sonra bir şekilde imparatorluk dairelerinden ya da Lordlar ve Ustalar Galerisi'nden geçmekti.

Basamaklar beyazlar içindeki birer düzine Saray Muhafızı tarafından korunuyordu ve iyi eğitilmiş bir bölük askerden daha güçsüz hiçbir şey onları aşamazdı. Kaspar dönüp Amafi ve Pasko'ya baktı. "Bana kalırsa, oraya çıkmak istiyorsak arka yolu kullanmamız gerekecek."

Amafi gülümsedi. "Ben o yolu biliyorum Haşmetlim."

"Dur tahmin edeyim," diye şaka yollu konuştu Pasko, "daha önce bir Kesh prensini öldürdün."

"Pek sayılmaz," dedi eski suikastçı, davetliler aceleyle yanlarından geçmeye başlarken. "Bir keresinde, bu saraydaki alt rütbeli bir bürokrate sorun çıkararak genç bir nedimi ortadan kaldırmak için tutuldum. Nedim bir Safkan olmasına rağmen bürokrat öyle değildi ve karısı da ona sadık kalmamıştı. Maalesef nedim bir kutlama sırasında, tam da bu plazada, boğazına bir zeytin kaçıdığı için öldü." Amafi tekrar tebessüm etti. "En gizli kapaklı işlerimden biriydi."

"Eh, güneş batıyor ve yakında kalabalık iyice artacak. Bundan istifade etmeliyiz," dedi Kaspar. "Geçen yıllar içinde, ne yaptığımı biliyor gibi gözüktüğüm zaman çoğu kimsenin beni rahat bıraktığını fark ettim, bu yüzden öyle gözükelim." Kaspar iki uşağına önden gitmelerini işaret etti ve plaza dolarken o da onların peşlerine takıldı.

Saray girişine ulaşmak beklediğinden uzun sürdü. Fakat bir

amaç doğrultusunda hareket ediyor rolü yapmaları bile girişteki muhafızların onları sorgusuz sualsiz içeri bırakmalarına yetti.

“Ne kadar zaman geçti?” diye sordu Kaspar, cevabı bildiği halde.

“Üç saat lordum,” dedi Pasko. “Tam üç saat oldu.”

“Geç kaldıysak oyalanmayabilir.”

“Size fazladan beş dakika bile ayırmayacaksa,” dedi Amafi, “ona buluşmanın önemini yeterince anlatamamışsınız demektir.”

“Vazifeleri var,” dedi Kaspar, adımlarını açarak. “Geç kalacağız.”

Önünde iki Saray Muhafızı'nın beklediği bir kapı olan başka bir koridora saptılar. Aceleyle yürürlerken, “Geç kaldıysak derini yüzeceğim Amafi,” dedi Kaspar.

Önemli görünen bir soyluyla iki uşağı kapıdan hızla geçerken sağdaki muhafız kısa bir an tereddüt etti. Silah arkadaşına bakana kadar adamlar gitmişti bile. İkinci muhafız onların artık bir başkasının derdi olduğunu söylemek ister gibi hafifçe omuz silkti.

İmparatorluk dairesi kompleksinin içine girdikten sonra hiç kimse onların orada bulunma sebeplerini sorgulamaya kalkmadı. Koca Salon ile Lordlar ve Ustalar Galerisi'nden uzak durdular, zira bu iki yer gece kutlamaları başlayınca üst plazaya geçecek olan İmparatorluğun ileri gelen şahsiyetleriyle ve özel misafirlerle doluydu. Şimdi bile hokkabazlar, dansçılar, müzisyenler ve her tür animatör toplanan kalabalık için gösteriler sergiliyordu. Aşağı kenti saraydan ayıran büyük bulvar kapatılmıştı. Lejyon'a, Savaş Arabacılarına ve Süvarilere bağlı unsurlar burada bir geçit töreni düzenleyecekler, peşlerinden egzotik hayvanlar gelecek, son olarak da İmparator şerefine bir gösteri sergilenecekti.

Kaspar, Turgan Bey'in ofisine vardığı sırada Kalenin Efendisi de makam koltuğundan kalkıyordu. "İşte geldin," dedi adam, Kaspar'ı görünce. "Buraya nasıl gelebileceğini bilmediğim için yolladığın mesajın delilik olduğunu düşünmüştüm."

"Ne yaptığını biliyor gibi bir halin var," diyen Kaspar kapıda nöbet tutması için Amafi'ye işaret verirken Pasko da üstü açık balkona çıktı.

Kaspar gidip Bey'in yanında durdu ve kulağına fısıldadı: "Varen'in nerede olduğunu biliyorum. Ve galiba şimdi neler olacağını da. Kimlere güveniyorsun?"

"Şu an çok az kişiye."

"Dahili Lejyon'dan, Savaş Arabacıları'ndan ve İmparatorluk Süvarileri'nden kimlere?"

"Daha da az insana. Niye ki?"

"İmparatorluğunu kurtarması için kime güveniyorsun?"

"Kaspar, bu da ne demek oluyor? İmparatorumuz tehlikede mi?"

"Daha da kötüsü," dedi Kaspar. "Bence tüm İmparatorluk hanedanı tehlikede."

"Anlat çabuk," dedi Bey.

Kaspar önceden Pug'la paylaştığı düşüncesini özetlerken Bey'in beti benzi attı. Kaspar'ın sözleri sona erince Turgan Bey, "Buna inanmak istemiyorum Kaspar," dedi. "Ama tahminin şu ana dek sebepsiz gözükken pek çok şeyi açıklıyor." Arkasına yaslanıp sordu: "Haklıysan yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Güvendiklerinden mümkün olduğu kadar çoğuna ulaş ve onlara işler sarpa sardığında yapabilecekleri en iyi şeyin kılıçlarını kınlarında tutmaları olduğunu söyle, tabii yakınlarındaki biri doğrudan bir tehlide maruz kalırsa o başka. Bir sürü sarhoş soylu el-

lerinde kılıçlarıyla ortalıkta koşuşturursa boş yere ölenler olacak.

“Unutmayalım ki, prenslerin yakınında sadece birkaç adama ihtiyacımız var. Bunların güvendiğin adamlar olması lazım. Onlara de ki... eh, ne diyeceğini zaten biliyorsun. Ama bir şeyi tekrar edeyim: Gece Şahinleri şehirden kaçmadı. Bu akşam saraydalar ve İmparatorluk’u temellerinden sarsmayı planlıyorlar.”

“Kaspar, haklıysan prens ilan edileceksin.” Kaspar’ın gözlerinin içine baktı Bey. “Ama yanılıyorsan ya da aklını kaçırdıysan ikimiz de timsahlara atılacağız.”

Kaspar’ın gözlerinde bir kuşku ifadesi belirip kayboldu. “Risk aldığım kesin, ama başka seçeneğimiz yok.”

“Sen nerede olacaksın?”

“Platformda. İmparatorluk hanedanına yakın durmam lazım.”

Bey masasına gidip bir çekmeceyi açtı. Etrafına altın bir zincir sarılı küçük bir fildişi asa çıkardı. “Bu, tepeden tırnağa silahlı bir refakatçi birliği yerine geçer Kaspar. Bunu taşıdığın sürece hiçbir muhafız seni durdurmaz.”

“Sağ ol.”

“Peki ya şimdi?”

“Bekleyeceğiz,” dedi Kaspar. “Gece Şahinleri harekete geçene kadar hiçbir şey ispatlayamayız. Harekete geçtiklerindeyse bizim de hemen karşılık vermemiz gerek.”

“Tanrılar Kesh’i korusun,” dedi Turgan Bey.

“Ve bizleri,” dedi Kaspar, Kalenin Efendisi ofisinden ayrılırken.

“Haşmetlim, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Amafi.

“Bekleyeceğiz,” diyen Kaspar, Turgan Bey’in koltuğuna oturdu.

Nakor, Bek’i kalabalığın arasından geçirdi. “Nakor,” dedi iri kı-

yım delikanlı. “Harika bir şey bu! Hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim.”

Nakor başını salladı. “Kesh dünyadaki en büyük şehirdir Ralan.”

“Şu anda eğleniyorlar, değil mi?”

“Evet, üstelik birbirlerine zarar vermeden,” dedi ufak tefek kumarbaz, zikzaklar çizerek yürürken.

“Bu iyi bir şey mi?”

“Evet,” dedi Nakor. Eline geçen her fırsatta Ralan’a iyilik telkin etmeye çalışıyordu. Genç adamın tabiatını asla değiştiremeyecek olsa bile, hayata biraz daha farklı bir açıdan bakmasını sağlayabileceği kanaatindeydi.

İri yarı iki şehir muhafızı kalabalığı ite kaka ilerliyor, yayalara yoldan çekilmelerini bağıyordu. Nakor delikanlıyı kolundan tutup bulvarın karşı tarafına geçirdi. “Uzun yıllar önce buraya iki kişiyle birlikte geldim: Guda ve Borric. İyi adamlardı. Şimdi yapacağımız şeyi onlarla da yapmıştık.”

“Neymiş o?” diye sordu Bek.

“Parti basmak. Beni izle.”

Bek omuz silkti, fakat bir yere davetsiz misafir olmak ilgisini çektiği için ufak tefek kumarbazın peşinden ayrılmadı. Birlikte kalabalığı yararak yürümeyi sürdürdüler ve sarayın bolca girişinden bir tanesine yöneldiler.

Koyu gölgelerin içinde bekleyen Magnus, bir dizi sütunu kullanarak yakınındakilerden saklanmaktaydı. Bulvarın karşısından üst plazayı açıkça görebiliyor ve isterse saniyeler içinde orada olabileceğini biliyordu. Kaspar’ı veya Nakor’u görmek için etrafına bakındı; göremeyince içini bir kuşku kapladı. Kaspar tahmininde yanılıyorsa bu, Gölgeler Meclisi’nin kısa tarihinde bir dö-

nüm noktası olabilirdi, zira yanlış bir adım atarlarsa en güçlü dört büyü kullanıcılarını birden kaybedebilirlerdi.

Pug ile Miranda bekliyorlardı. Yapılabilecek her şey yapılmıştı ve artık ellerinden işaret alana dek vakit öklürmek geliyordu yalnızca; işte o zaman harekete geçeceklerdi. Pug bütünüyle boş sayılabilecek binanın penceresinden dışarı baktı ve artık hiçbir yeri evi gibi görmemenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

“Aklından neler geçiyor?” diye usulca sordu kansı, uzaktan gelen cümbüş sesleri gecenin içinde yankılanırken.

“Crydee ve çocukluğum,” dedi Pug yavaşça. “Büyücünün Adası evim, ama...”

“Ev dediğin çocukken yaşadığın yerdir.”

Pug dönüp karısına baktı. Miranda yakınında bulunmadığı zaman kendini pek çok yönden eksik hissediyordu. Yine de birlikte yüz yıl daha yaşasalar bile onu asla tam olarak anlayamayacağını farkındaydı. “Acaba oğullarımız da böyle hissediyor mudur?” diye sordu.

Kadın gülümsedi. “Bu iş bitince onlara kendin sorarsın.”

Pug düşünceli görünüyordu. “Soracağım. Bu iş bitince.” Yine pencereden dışarı bakarak bekledi.

İmparatorluk hanedanı mensupları arasında rüzgar gibi ilerleyen Kaspar, iki prensten herhangi birinin dikkatini çekmek için büyük çaba harcıyordu. Nihayet Dangai'yle göz göze geldi ve Prens onunla konuşmak üzere yaklaştı. Dangai'nin üzerinde Dahili Lejyon'un lideri olarak resmi üniforması vardı –siyah bağcıklı sandaletler, siyah bir etek, siyah bir ceket, göğüs zırhı ve de başını tamamen kaplayan ve tepesinde yine siyah renkli, görkemli

bir atkuyruğu püskül bulunan muazzam bir miğfer. “Kaspar. Bize katılmayı beklemiyordum.”

“Korkarım Merasim Başı'nın listesinde yokum.”

Prens onu kısa bir süre süzdü ve gülümsedi. “Eh, bu resmi bir devlet töreni değil ve bütün davetliler kafayı bulmak üzere, o yüzden kimsenin dert edeceğini sanmam.”

Kaspar sesini alçalttı. “Yakınlarda Lejyonunuzdan kaç birlik var?”

Dangai'nin gözleri şüpheyle kısıldı. “Niye?”

“Çünkü bu gece sizin veya kardeşinizin, hattâ belki ikinizin birden canına kastedileceğine inanıyorum.”

“Niye bu hususta önceden uyarılmadım? Ve niye bunu yabancı bir soylunun ağzından duyuyorum?”

“Çünkü İmparatorluk İstihbarat Teşkilatınızın tamamı ele geçirdi,” dedi Kaspar lafi dolandırmadan. O sabah Yargıç'la konuştuktan sonra Pug ile Kaspar sadece tek bir anlama gelebilecek bir sonuca varmışlardı: Gece Şahinleri'ne düzenledikleri ilk saldırının başarıya ulaşamaması ve üslerini bulduklarında Gece Şahinleri'nin çoktan gitmiş olmasının sebebi, Kesh casuslarının suikastçılara yardım etmesiydi.

Kaspar, İmparator'un herkesin bir casusu olduğu hakkındaki yorumunu unutmamıştı. Yargıç, Meclis üyeleriyle anlaşmadan evvel ülkedeki çeşitli yabancıların yerlerini para karşılığında İmparatorluk ajanlarına iletmiş açıkça itiraf etmişti. Tek açıklama buydu. Meclis'in adamları kente girdikleri andan itibaren gözetim altında tutulmuştu ve hepsinin birden öldürülmemesinin tek sebebi Varen'in bu vaziyetten faydalanabileceğini düşünmüş olmasıydı. Çıkacak sorunlardan Meclis'i sorumlu tutabilirse, Kesh'in savaşa girmesi kaçınılmazdı.

Kanalizasyondaki ve depoların bulunduğu bölgedeki çarpışmalar Lord Bey'in olduğu kadar emniyet teşkilatının ve hükümetteki diğer ajanların da basit bir gerçeği görmelerini engellemiştir; asıl mücadele sarayda veriliyordu.

"Bu gece bir şeyler olacak. Sizin ve Sezioti'nin destekçileri arasındaki basit bir çekişme gibi gözükebilir bu, ama değil. İmparatorluk'un kaosa, hattâ kanlı bir iç savaşa sürüklenmesini isteyen güçler var Majesteleri ve burada onları durdurmak için bulunduğumu söylediğimde lütfen bana inanın." Kaspar doğrudan Prens'in gözlerinin içine bakarak ekledi: "Elimde her ne şeref kaldıysa onun ve hayatımın üstüne yemin ederim."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Kaspar etrafına bakındı. "İmparatorluk platformunda toplayabildiğiniz kadar adam toplayın, ama üzerlerinde Dahili Lejyon üniformaları olmasın. Lejyon ile Saray Muhafızları arasındaki son çatışmanın sebebi ihanetti; bu akşam darbe yapıyor izlenimi vermemeniz çok önemli. Böyle bir şey, bu deliliğin arkasındakilerin işine gelir.

"Adamlarınız duruma müdahale edebilecek ve düzeni sağlayabilecek şekilde konuşlanmalı. Bir olay çıkacak; içeriğinden emin değilim, ama beklenmedik bir anda çıkacak. Sarhoş davetliler hiç düşünmeden kılıçlarına davranabilirler. İmparatorluk muhafızları babanızın tehlikede olduğunu düşünürlerse onu korumak için hemen harekete geçeceklerdir. Tüm bunlar gerçekleşirken en ufak bir yanlış anlaşılma bile pek çok insanın ölümüne yol açabilir.

"Buraya güvendiğiniz adamlarınızı getirtmelisiniz yalnızca. Bir terslik çıkarsa insanların kavga etmelerine engel olmalılar. Birbirlerini öldürmeye yatkın olanların arasına girebilecek yaklaşık yüz adama ihtiyacınız var. Bunu yapabilir misiniz?"

“Kardeşime ve bana suikast düzenleneceğinden emin misin?” diye sordu Prens Dangai.

“Belki ikinizden fazlasına,” dedi Kaspar. “Bakıyorum eşiniz ve çocuklarınız da buradalar, tabii pek çok kuzeniniz ve diğer akrabalarınız da. Düşmanlarımız başarılı olursa tüm Lordlar ve Ustalar Galerisi bir gecede boşalabilir.”

“Çirkin bir tablo çiziyorsun.” Dangai yaverlerinden birine yanına gelmesini işaret etti. Ona bazı talimatlar verdikten sonra, “Dedemin tahta geçmesiyle sonuçlanan mücadelenin ardından, yani büyük-büyük-ninememin zamanından bu yana Lejyon saraya hiç girmede,” dedi Kaspar’a. “Yanıyorsun ve yaptıklarım hakkında dedemi tatmin edecek bir açıklama sunamazsam yarın bu saatlerde beraber timsahları boylayabileceğimizi biliyorsun, değil mi?”

“Dedenize kafa yormayın,” dedi Kaspar. “İmparator tehlikenin boyutlarını buradaki herkesten daha iyi anıyor.”

“Ağabeyimle de konuşacağım,” dedi Prens.

“Öyle yapın ve ona en güvendiği müttefiklerini yakınında tutmasını söyleyin. Korkarım ortalık kaşmak üzere. Bu gerçekleşirse, büyük bir yangın çıkmadan önce ateşin üstüne toprak atmamız gerekecek.”

Dangai oradan ayrılırken Amafi çıkageldi. “Size inandı mı Haşmetlim?”

“Ya inandı ya da bir dakika içinde bir grup muhafız gelip bizi tutuklayacak ve zindana atacak.”

“İnanmış olması için dua edelim öyleyse,” dedi eski suikastçı. “Eklemlerim soğuğa ve rutubete dayanamayacak kadar yaşlandı.”

Kaspar hiçbir şey söylemedi ve çıkabilecek bir soruna karşı gözleriyle odayı taradı.

Güneş batarken, gerek aşağıdaki geçit töreniyle gerekse ötedeki sokakları saran müzik ve danslarla festival iyice coşkunun bir hal almıştı.

Yukarıdaki İmparatorluk plazasında ise soylular ve nüfuzlu vatandaşlar İmparator'un cömertliğinin tadını çıkarıyordu. Hava kararırken iki olay heyecanla bekleniyordu: İmparator Diigai'nin gelişi ve geleneksel havai fişek gösterisi.

Kaspar'ın talebi üzerine kalabalığa karışmış olan Amafi ve Pas-ko sık sık bilgi getirmekteydi. Prens Dangai söylediği gibi adamlarını etrafa yayıyor, onları çıkacak bir kavgayı ayırabilecekleri şekilde konuşturuyordu; Kaspar'ın isteğine uygun olarak hepsi festival kıyafetleri içindeydi.

İmparator'un beklenen gelişinden yarım saat önce Turgan Bey gelip eski dükü buldu. İri yarı adam Kaspar'ı dirseğinden tuttuğu gibi üst plazanın nispeten sessiz bir köşesine götürdü. "Prens Dangai'yle konuştum. Konuk listemin karmakarışık olmasına senin sebep olduğunu söylüyor."

"Bütün ajanların burada mı?" diye sordu Kaspar.

"Evet," dedi İmparatorluk Kalesinin Efendisi, "ama neye bakmaları gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Olay büyük ihtimalle İmparator yerine oturduğunda çıkacak," dedi Kaspar. "Prens Dangai'nin adamları düzeni sağlamaya çalışacak, ama ben asıl Saray Muhafızlarından çekiniyorum. İmparator'a yönelik bir tehdit saptarlarsa, ona yaklaşan her kim olursa olsun öldüreceklerdir."

Bey kafa salladı. "Ben de endişeliyim. Bu ay Muhafızlara pek çok yeni adam katıldı."

"Yeni adam mı?" diye sordu Kaspar. "Muhafız olmanın yıllar aldığını sanırdım."

“Alır da, ama adamlardan pek çoğunun emeklilik vakti geldi ve alt rütbelerden onların yerini alacaklar hazır. İmparator iki gece önce bir tören düzenleyerek emekli olanları toprak ve altınla ödüllendirirken sarayın başka yerlerinde hizmet verenleri yakın korumalarının arasına kattı.”

“Peki bu sıra dışı bir durum mu?”

“Evet. İmparator yaşlananları emekli etmek için genellikle Banapis’in üzerinden bir ay geçmesini bekler.”

“Bu yeni adamları tanıyor musun?”

“Evet,” dedi Turgan Bey. “Hepsi de yıllardır sarayda hizmet veriyor.”

Kaspar sesini alçalttı. “Gece Şahinleri çok sabırlıdır.”

“Kaspar, bu adamlar en az beş yıl hizmet verdikten sonra bizzat İmparator tarafından seçilir ve hepsi de kendini ispatlamıştır,” dedi Bey. “Sadakatleri sorgulanamaz.”

“Ben de bundan korkuyorum,” dedi Kaspar.

“Artık gitmem gerek,” dedi Turgan, “o yüzden acele et. Ne demek istiyorsun?”

“Açıklayacak zaman yok. Adamlarına iki prensin yakınında beklemelerini söyle ve İmparatorluk hanedanının tüm mensuplarını korumalarını sağla.”

“Pekala,” dedi Bey. “Ama bu gece ne olursa olsun” –şenliğe bir göz attı– “ya da olmasın, yarın seninle oturup uzun uzun konuşacağız.”

“Yanna çıkabilirsek seve seve.”

O esnada geri dönen Amafi, “İmparator geliyor Haşmetlim,” dedi.

“Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim,” dedi Kaspar, “ama keşke Talwin Hawkins burada olsaydı.”

“Çatışma çıkarsa kılıcı çok işimize yarardı,” dedi yanlarına gelen Pasko.

Kaspar yakında güle oynaya eğlenen ve kafaları çeken bir grup insanı, soylularla sohbet eden eşlerini, ayak altında koşuşturan çocukları işaret etti başıyla. “Çatışma çıkacak olursa,” dedi, “çok sayıda masumun kanı akacak. Bu yüzden çıkmamasını sağlamak zorundayız.” Sonra da etrafına bakındı. “Nakor’u ya da Caleb’i göreniniz oldu mu?”

İki adam da olumsuz yanıt verdi. “Artık beklemekten başka bir şey yapamayız,” dedi Kaspar. “İmparator’un kafilesi birkaç dakika içinde burada olur.”

Gölgeler Meclisi’nin üç ajanı yeterince yüksek mevkiden olmadığı için girişe mümkün olduğunca yakın kalarak hazırlık yaptı.

Caleb tek sıra halinde peşinden gelen üç oğlanla beraber, karmarmakta olan bir sokakta yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu. Kentteki hemen hemen herkes devasa İmparatorluk Bulvarı’na doluştuğu için sarayın doğusundaki bu geniş sokak bomboştu. Dev yapı, vakit henüz akşamüstü olmasına rağmen güneş batı ufkunun ardına battığı için sokağı karanlık bir kanyona çevirmişti. Bu sokağı çoğunlukla saraya mal taşıyan at arabaları kullanırdı. Yolun karşısında dört ya da beş katlı bir dizi küçük apartman yer alıyordu. İnsan faaliyetlerine yönelik tek iz, her yüz metrede bir rastlanan ve sarayın alt katlarına giriş çıkışı sağlayan kilitli kapıların başındaki Saray Muhafızlarıydı.

Dördü karşı taraftaki binalara yakın durmaktaydı. Şüphe uyandırmayacak kadar yavaş, fakat detaylı bir incelemeye maruz kalmayacak kadar hızlı yürüyorlardı. Saraya açılan her kapının önünden geçerken Caleb’le oğlanlar kapının iki yanındaki muhafız-

lar tarafından süzülse de, onlara pek aldırış eden yoktu. Saraya girmeye kalkmazlarsa kimse onlarla ilgilenmezdi.

Birbirine yakın duran küçük, bakımlı ve o sırada terk edilmiş uzun bir ev sırasına vardıklarında Caleb fısıldadı: "Bütün bu apartman bloğu sarayda kalmayan uşaklara ayrılmış. Şu an her evin boş olması lazım, çünkü bu gece tüm uşaklar sarayda görevli." Çevresine bakınırken yukarıdaki bir pencerede hareket tespit etti, sonra o kişi her kimse kayboldu. Caleb duvara yaslandı ve elini kaldırarak sessizlik istediğini belirtti.

Günbatımından sonra saraya yalnızca Safkanların alındığını biliyordu –bunun yegane istisnası özel bir kısma yerleştirilen yabancı soylulardı. Diğai tahta çıkalı beri bu uygulama daha gevşek tutulmaktaydı; artık kilit makamlardan bazılarında İmparatorluk sarayında yaşayan Safkan harici kimseler oturuyordu. Caleb, Banapis ve diğer bazı önemli bayramlar haricinde arkasındaki apartmanların işlerine gidip gelen insanlarla tıklım tıklım olacağını biliyordu.

Caleb uzun bir nefes verdi. "İçimde kötü bir his var."

"Neyin nesi?" diye sordu Tad.

"İçinizde en sinsî olan kimdir?" diye sordu adam.

"Zane," dedi Tad.

"Tad," dedi Zane aynı anda.

"Benim," diye yanıtladı Jommy, diğer ikisiyle anlaşmış gibi.

Üçü birden Jommy'ye döndü. "Son birkaç yıldır sokaklarda mı yaşıyorsunuz?" dedi delikanlı.

Caleb gülümsedi. Buldukları cadde kuzeye doğru göz alabilmesine uzansa da, doğudan gelen başka bir sokakla kesişmekteydi. Kavşağın karşısında bir başka büyük saray kapısı görülebiliyordu.

“Şuraya, şu duvarın yakınına gidip yukarıdan görülmeden kapağı bakabilir misin?” diye fısıldadı adam.

Jommy gözleriyle orayı tarttı ve usulca, “Zor olmasa gerek, ama kimden saklanıyorum? Etrafta kimsecikler yok,” dedi.

“Üst kat, ikinci pencere. Biri bizi gözetliyor.”

Jommy adamın dediği yere bakıp bekledi. “Gördüm,” dedi sonra.

“Sence fark edildik mi?” diye sordu Zane.

“Edilseydik birileri çoktan yanımıza gelmiş olurdu,” dedi Caleb. “Yukarıdaki her kimse, burayı değil orayı gözetliyor. Bu yüzden gizlice gidip onun neyi gözetlediğini öğrenmeni istiyorum.” dedi Jommy’ye.

“Olmuş bil. Az sonra dönerim,” diyen Jommy duvara yakın kalarak ilerledi ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Uzun dakikalar geçmişti ki, oğlan ansızın çıkageldi. “Görebildiğim kadarıyla,” diye fısıldadı, “kapı içtima avlusu denebilecek bir yere açılıyor, ama emin değilim, çünkü kentin bu bölgesinde pek bulunmuşluğum yok. Orası bir içtima avlusu değilse bile saraya yapılan teslimatlarda kullanılıyordur. Her neyse, kapı kapalı ve başında iki muhafız bekliyor.”

“Acaba niye bir tek o kapı gözetleniyor?” diye usulca sordu Caleb.

“Bilmiyorum, ama ortada bir tuhafılık var.”

“Nedir?” diye sordu Caleb.

“Muhafızlar önünden geçtiğimiz bütün kapıların arkasında duruyordu, ama bu herifler dışarıda.”

Caleb, “Çünkü o ikisi insanları dışarıda tutmaya çalışmıyorlar; birilerini içeri almak için oradalar,” dedi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Zane.

“Chezarul’un adamlarından bazıları buraya yakın bir handa, Dört Rüzgar’da toplanacaktı.”

“O hanı biliyorum,” dedi Jommy. “Buranın sadece altı sokak doğusunda.”

“Onlarla orada buluşacaktık, ama görünüşe göre onların buraya gelmesi daha iyi olacak.” Göğe göz attı. “Hava kararmak üzere.” Jommy’ye bakarak ekledi: “O köşenin ardında saklanabileceğimiz bir yer var mı?”

“Birkaç kapı aşağıda bir han var.”

“Gidip bakalım.”

Emin adımlarla yola devam ettiler. Yine dikkat çekmeyecek bir tempoda ilerlemeye çaba gösteriyorlardı. Köşenin ardında zil zurna sarhoş olmalarına ramak kalmış bir grup insan bağırarak Caleb’le oğlanlara selam yolladı. Caleb belli belirsiz bir karşılık verdi ve adamların yanından geçip gittiler.

Hana ulaştıklarında üzerinde ağzı açık bir timsah tabelası olan alelade bir kapıyla karşılaştılar. “Herhalde buraya sarayda çalışanlar uğruyordur, çünkü tüccarların kalacağı bir yere benzemiyor,” dedi Caleb kapıyı açarken.

Neredeyse ağzına kadar dolu olan bir odaya adım attı ve onu görünce içerideki herkes kılıcını çekiverdi. Caleb’in önünde, bazıları Dahili Lejyon’un ve Saray Muhafızları’nın, bazılarıysa İmparatorluk Savaş Arabacıları’nın ve İmparatorluk Süvarileri’nin üniformalarını giyen bir düzineyi aşkın adam vardı. Neler döndüğünü anlaması Caleb’in bir saniyesini aldı. “Gece Şahinleri!” diye haykırdı.

Zane’le Tad hemen kılıçlarına davrandılar.

Jommy girişten bir adım uzaklaştı, gerisingeri döndü ve koşarak oradan ayrıldı.

Geri geri çekilirken, "Kapıdan sadece birer ikişer geçebilirler," dedi Caleb.

Ve saldırgan ona hücum etti.

Sarayın karşısındaki büyük bir binanın basamaklarında duran Magnus, üst plazada olup bitenleri daha net görebilmek için büyüsunü kullanıyordu. Kaspar'ın, Amafi'nin ve Pasko'nun İmparator'un maiyetinin belirlemeye başladığı girişe yakın durduklarını çoktan fark etmişti.

İlkin tüylerle süslü başlığını ve leopar pelerinini takmakta olan Merasim Başının heybetli sureti gözükte. Adam fildişi kaplı devasa makam esasını bir baston gibi kolayca çeviriyor, peşinden de davulcular geliyordu. Adam plazanın eşğine varınca Saray Muhafızları koşarak yerlerine geçtiler ve tahta uzanan bir koridor oluşturdular. Merasim Başını konuşmasına başladı.

Açık kapıdan giren kabile, engin plaza boyunca ağır adımlarla ilerliyordu. Merasim Başının gür sesi kalabalığın gürültüsünü bastırsa bile Nakor ve Bek söylenenleri tam duyamıyorlardı. Kabilenin arka kısmında bir düzine adam tarafından dev bir tahtirevan taşınıyor ve bunun üzerinde çok yaşlı biri oturuyordu.

Nakor, sakın olsun diye elini Bek'in omzuna koydu, çünkü tahtirevanın arkasında silahlı Saray Muhafızları vardı. "Bekleyeceğiz," dedi Nakor usulca.

"Neyi?" diye sordu Bek.

"İlginç bir şey olmasını."

Kaspar kalabalıktakilere tek tek bakarken ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Yakınlardaki çoğu kişinin ismini çıkaramasa

da yüzünü tanıyordu, zira davetlilerin büyük bölümü İmparatorluk'a yaptığı son resmi ziyarette de saraydaydı; geri kalanları ise Kesh'te geçirdiği son bir ay içinde tanıdı.

İmparator'un kafilesi, sarayın aşağısındaki bulvarda düzenlenen geçit töreniyle çakıştı. Zamanlama öyle ayarlanmıştı ki imparator tahtına oturduğu sırada önünden tören alayının en egzotik ve renkli unsurları geçiyor olacak, bunun peşinden de muhteşem bir havai fişek gösterisi başlayacaktı. İşte o zaman cümbüş doruğa ulaşacaktı. Sarhoşlar sokaklarda kendilerinden geçecek, çıkan kavgalar emniyet güçleri tarafından ayrılacak, kadınlar hamile kalacak ve ertesi sabah halk günlük yaşantısına kaldığı yerden devam edecekti.

Kutlamalar şehrin her tarafına yayılmıştı, fakat en yoğun olduğu yer saray çevresiydi. Burada en önde gelenden en mütevazıya kadar her türden vatandaşa rastlamak mümkündü burada.

Kaspar etrafına bakınırken, işlerin kontrolden çıkması halinde İmparatorluk'un burada diğer tüm mekânlara kıyasla daha fazla zarar görebileceğini fark etti.

İmparator'un tahtırevanı kapıdan geçirilirken Kaspar elini farkında bile olmadan kılıcına atıp bekledi.

Caleb bir Saray Muhafızı gibi giyinmiş başka bir suikastçıyı işlediği esnada Zane haykırdı: "Caleb, arkamızda!"

Caleb sağına bir göz atma riskine girdi ve yine Saray Muhafızları gibi giyinmiş eli kılıçlı iki adamın üzerlerine doğru koştuğunu gördü. "Kapının oradakiler olmalı!" diye bağırdı. "Şu an meşgulüm!"

Zane ile Tad iki yeni gelene doğru dönerken Caleb hanın girişini korumayı sürdürdü.

“Sağdaki benim!” dedi Zane. Tad başıyla onayladı ve hiç beklemeden soldaki muhafıza hücum etti. “Budala!” diye haykıran Zane de üvey kardeşinin peşinden koştu.

Tad’in aceleciliği işlerine yaradı, çünkü o soldaki düşmana saldırınca sağdaki adam arkadaşına yardım etmek için hiç düşünmeden ona döndü. Zane de böylece karşısında sol yanını savunmasız bırakan bir rakip buldu.

Adam hemen hatasını anladıysa da kendini korumaya çalışırken canından oldu.

Zane dikkatini Tad’in önündeki adama yöneltti ve kardeşinin başının çaresine bakabildiğini gördü. Caleb’in ve Büyücünün Adası’ndaki diğer eğitmenlerin, dövüşmek için beraber eğitim almamış iki savaşçının birbirinin ayağına dolanacağına yönelik sözleri hâlâ aklındaydı.

Zane sola doğru giderek tek kalan adamın arkasından dolanmaya çalışırken, Caleb’in kapıyı tuttuğu yere çabucak bir göz attı ve onun hanın girişindeki üç basamağa doğru yavaş yavaş püskürtülmekte olduğunu fark etti. Rakibinden daha tecrübeli olan adam Tad’le dövüşmekte zorlanmıyordu, fakat göz ucuyla Zane’in yaklaştığını görünce bu yeni rakipten uzak durmak için onun ters istikametine doğru dolanmaya çalıştı.

Üvey kardeşinin karşı karşıya olduğu adamın arkasına çabucak geçmek isteyen Zane çizdiği daireyi genişletti. Adam bunun üzerine iki oğlanı da görüş sahasında tutmak için Tad’den nebze uzaklaştı.

Harcadığı çabadan dolayı soluk soluğa kalan Tad’in suratından şıpır şıpır ter damlıyordu. Rakibi gerilediği için soluklanma fırsatı bulmaktan memnundu. Kılıçlı adam bir yarım daire çizerek sırtını duvarına vermenin, böylece iki oğlanı da önünde tutmanın

gayreti içindeydi, fakat Tad çabucak sağına geçerken Zane de aynı hızla soluna kaydı.

Tad başıyla bir işaret yaptı; Zane kafa salladı ve aynı anda ikisi birden adamın arkasına geçmek istercesine ona farklı yönlerden yaklaştı. Adam oğlanlardan birini seçmek zorunda kaldı ve Tad ile kalmayı yeğledi. Böylece bir anlığına da olsa Zane'e sırtını döndü. Zane de fırsattan istifade edip düşmana hızla yaklaştı ve adamın açıkta kalan ensesini kılıcıyla kesti.

Adamın cesedi henüz yere çarpmadan Tad kardeşinin yanından rüzgar gibi geçerek Caleb'in yardımına koştu. Artık sokağa çıkmış olan Caleb birbiri ardına handan fırlayan suikastçılarla yüzleşmekteydi.

"Kaçın!" diye seslendi adam.

"Hayır!" dedi Zane, kardeşine ve üvey babasına katılırken.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Tad ve sarayın aksi istikametine doğru geri geri yürümeye başladı.

Onlar tek sıra halinde çekilirken handan toplam yirmi adam çıktı. Üçü çevrelerinin çabucak sarılacağına farkındaydı, fakat sırtlarını dönmeleri halinde arkalarından bıçaklanacaklarını da iyi biliyorlardı. Yapabilecekleri en iyi şey, suikastçıların hepsini önlerinde tutarak sokak boyunca geri gitmekti.

Handan iki kapı aşağısına vardıklarında suikastçılar kısa bir tereddüde kapıldılar. Aynı anda tepesi gür kızıl saçlarla kaplı bir surat ortaya çıktı; Jommy'nin elinde, başı ekmek somunu kadar büyük bir sopa vardı. Jommy kendini korumak için kılıcını savuran bir suikastçının silahu üzerinden sopasını adamın kafasına indirdi delikanlı. Gece Şahini'nin kafatası ezilirken Jommy aklını kaçırmışçasına bağırıyordu.

Sonra düzinelerce adam Caleb'le çocuklarının yanından sürat-

le geçti ve Chezarul'un yardımcısı Donmati yanlarında belirdi. "İyi misiniz?" diye sordu koyu tenli adam.

"Evet," dedi Caleb, Chezarul'un adamlarının suikastçıları çevrelemesini seyrederken. "Kaç kişisiniz?"

"Elli," dedi Donmati.

"En azından birini canlı ele geçirmeye çalışın. Hepsi de Gece Şahini."

Tad'le Zane soluk soluğaydılar. Yine de Tad, "Gelin," dedi ve Chezarul'un adamlarının peşinden koştu.

Baş sallayan Caleb de onunla beraber hücumla kalktı. Zane de yanındaydı.

Gece Şahinleri sayıca üstün hasımları karşısında kanlarının son damlasına kadar dövüştüler ve onları yakalamaya dair tüm çabalarına rağmen hepsi de can verdi. Sonunda sokağa sessizlik çöktü.

Caleb oğlanlara ilaveten Donmati'ye de yanına gelmesini işaret etti. "Kaçtuğunu sandım," dedi Jommy'e.

"Yok be," dedi cana yakın delikanlı. "Yardım getirmeye gitmiştim."

"İyi yapmışsın," dedi Tad, elini onun omzuna koyarak. "Yoksa işimizi bitireceklerdi."

Jommy omuz silkti. "Geldiğimde başınızın çaresine bakıyor gibiydiniz."

"Hayatta kalmaya çalışıyorduk," dedi Zane.

"Ortalıkta hiç muhafız yok," dedi Donmati.

"Olaçağını da sanmıyordum," diyen Caleb buldukları sokağın karşı tarafındaki saray kapısını işaret etti. "Birileri oradaki muhafızları öldürüp yerlerine Gece Şahinleri'ni bırakmış. Diğer muhafızlarsa ya öldüler ya da geçit töreninde güvenliği sağlıyorlar."

Elini kılıcının kabzasına dayayarak soluklandı. “Adamlarından ikisinin hanı aramasını istiyorum. Bakalım işe yarar bir şey bulabilecekler mi. Ayrıca biriyle Chezarul’a haber yolla; saraya gidiyoruz.”

“Öyle mi?” diye sordu Tad.

“Bu gece çıkacak kargaşayı her kim planlıyorsa bu heriflerin” –öktü Gece Şahinleri’ni gösterdi– “sarayın üst katlarına çıkıp ortalığı kan gölüne çevirmelerini bekliyordu.” Adam hafif bir tebesüm etti. “Onların yerine karşısında bizi bulacak.”

Caleb diğerlerine peşinden gelmelerini işaret ederek geri kalan Meclis ajanlarını savunmasız kalmış saray kapısına yönlendirdi.

Gök patlarken kalabalık gülüyor ve tezahürat ediyordu. Kaspar havai fişeklere aldırış etmeden gözlerini İmparator’un çevresindeki suratların üzerinde tuttu. İmparator’la satranç oynadıkları gece yaşlı adamın etrafında fır dönen bayan ‘görevlilerin’ sessizce efendilerinin yanına geldiğini, tahtın etrafında bir çember oluşturacak şekilde çeşitli yerlere konuşlandığını fark etmişti. İmparator’a değil de havai fişeklere bakıyor olsaydı, bu durum Kaspar’ın gözünden kolayca kaçabilirdi.

Amafi çıkageldi ve Kaspar, “Saray Muhafızları’nın yanındaki cariyeleri görüyor musun?” dedi.

“Hepsi de bir içim su Haşmetlim.”

“Evet, ama nasıl durduklarına baksana.”

“İmparator’un oyunağı gibi değil de korumaları gibi.”

Kaspar’ın önüdeyken kıkırdayıp göz süzen genç kadınların yüzünde şimdi zoraki tebesümler mevcuttu ve gözleri durmaksızın plazayı tarıyordu.

“Sakın onlarla göz teması kurma,” dedi Kaspar, Amafi’ye ko-

mik bir şey anlatır misali sırtıp kafa sallayarak. “Şimdi gül ve havai fişeklere bak.”

Amafi söyleneni yaptı. “Onlar da kalabalığı izliyorlar. Acaba ne için Haşmetlim?”

“Belki de bizi arıyorlardır,” diye eski suikastçının kulağına fısıldadı Kaspar. “Pasko nerede?”

“İstediğiniz gibi plazanın karşı tarafında.”

“Güzel. Şimdi...”

O cümlesini tamamlayamadan İmparator ayağa kalktı.

İmparator Diigai'nin doğruduğunu gören Merasim Başı asasını mermer zemine vurdu ve çıkan ses kalabalıkta yankılandı. Yılların alışkanlığı devreye girdi ve saniyeler içinde tüm üst plaza sessizliğe gömüldü.

Yukarı bakıp İmparator'un ayağa kalktığını gördüklerinde aşağıdakiler de sustular. Dakikalar boyunca işitilen tek ses bulvarın karşısında bir yerden geliyordu ve orası da halkın neler olduğunu göremeyeceği kadar uzaktı.

“Şimdi!” dedi Kaspar. “İşte şimdi başlıyor!”

YÜZLEŞME

Kaspar uzanıp Amafi'nin omzunu kavradı.

"Hazır ol."

"Neye?"

"Bilmiyorum," dedi Kaspar, İmparator kollarını havaya kaldırıırken.

"Halkım!" diye haykırdı Diigai. Onun yaşındaki biri için şaşırıcı ölçüde gürdü sesi. Aşağıdaki iki plazada bulunanların da hükümdarlarını net olarak duyabildiğinden Kaspar'ın hiç şüphesi yoktu. "Bugün Yazortası Günü'nü, Banapis Festivali'ni kutluyoruz!"

Kalabalık tezahürat ederken İmparator kısa süreliğine duraksadı. Kaspar, Pug'in verdiği muskayı kavradı ve boynundaki zinciri kolayca kopardı. Muskayı sol yumruğunda sıkıca tutarken sağ elini de kılıcının kabzasına attı. Hangisi gerekirse onunla tepki vermeye hazırdı.

Dönüp iki veliaht prensin aileleriyle beraber durduğu yere baktı. Hem Sezioti hem de Dangai dedelerini ilgiyle izlemekteydi. Ağabeyin yüzünde hafif bir hayret mevcuttu. İmparator'un bu gece halka hitap etmesi programda yoktu çünkü.

Dangai bakışlarını plazadakilerin üzerinde gezdirdi ve Kaspar'la göz teması kurdu. Kaspar hafifçe kafa salladı, sonra da

Prens'in en genç oğlunu arkasına alarak elini kılıcının kabzasına attığını fark etti.

"İmparatorluk'ta sevinmek için bol bol sebebimiz var!" diye gürledi Diigai. "Ülkemizde barış hüküm sürüyor ve hasatlarımız bereketli. Ama üzölmek için de sebebimiz var."

Kalabalığa hemen bir sessizlik çöktü, çünkü yılın en büyük kutlamasında böyle bir şey duymayı kimse beklemiyordu.

"İmparatorluk'un kalbinde, tüm bu bereketin ortasında, azametimizi unufak etmek isteyenler var! İçimizde ihanet hançerini Kesh'in yüreğine saplamak isteyenler var. Ve bu hainler şimdi aramızda!

"Ey Kesh, bu bir dede için ne acı bir gün, çünkü bu azap verici ihanet ona en sevdiklerinden –en büyük mutluluğu beklediklerinden– geliyor!"

Yaşlı adamın cılız kolu bir çırpıda indi ve iki veliaht prensi işaret etti. "İşte bu deliliğin mimarları, soylarının hainleri, kendilerine kol kanat geren yuvada kan akıtmak isteyenler. Bunlar, benim öz torunlarım, İmparatorluk'un başına gelen bütün dertlerin tek kaynağı."

İki kardeş afallamış bir halde kalakaldı. Sezioti'nin yüz ifadesi, duyularına güvenmekte zorlandığını açığa vuruyordu. Dangai her ne kadar bir terslik çıkmasını beklemişse bile, onun hayreti de barizdi. "Başımıza çöken bu delilik artık sona erecek!" diye bağırdı İmparator. "Alın onları!"

Saray Muhafızları'nın pek çoğu tereddüt ederken, içlerinden ikisi hemen harekete geçti. Yanım düzine silahlı adam bunların yolunu keserek durmalarını buyurdu. Bunlar Dahili Lejyon'un mensuplarıydı ve İmparator ne emir verirse versin kumandanlarının Saray Muhafızları tarafından alınıp götürölmesine göz yummazlardı.

Bu gergin anda çoğu soylu geri çekilirken, diğerleri neler olduğuna bakmak için öne çıkmaya çalışıyordu. Vaziyet süratle kırılma noktasına doğru ilerlemekteydi; Kaspar çağrı muskasını elinde daha da sıktı.

Ansızın tahtın başındaki kızlar eteklerinin altından kısa birer hançer çektiler ve İmparator'a itaat etmekte kararsız kalan Saray Muhafızlarının gırtlaklarını arkadan kesiverdiler. Bir düzineden fazla adamın boynundan kanlar fışkırırken İmparator histerik bir sesle haykırdı: "Cinayet!"

"Haşmetlim, İmparator durduk yerde delirdi mi?" diye sordu Amafi.

"Hayır," dedi Kaspar, kılıcına davranırken. "Uzun zamandan beri deliydi." Uşağının yanından geçti, Pasko'ya başıyla işaret verdi ve Prens Dangai'ye yaklaştı.

"Alın onları! Hepsini öldürün!" diye feryat etti İmparator. Geri kalan iki Saray Muhafızı prenslere doğru bir adım atmaya çalıştı, fakat yollarını kesen lejyonerler tarafından hemen zapt edildi.

Dangai'nin Lejyonuna mensup adamlar yukarıdaki ve aşağıdaki kalabalıklar arasında hızla ilerleyerek insanlara sakin olmalarını, sorun çıkarmamalarını ve İmparator'la torunları arasında yaşananları seyretmekle yetinmelerini telkin ediyorlardı. Giderek daha fazla sayıda davetli kaygısını dile getirirken, Kaspar pek çok sesin onlara panik yapılmamasını söylediğini duyabiliyordu. Birçok insan plazadan kaçmak için aşağıdaki alana ve ötesindeki sokağa koşuyor, fakat bunların yolu olup bitenlere yakından bakmak için öne çıkanlar tarafından kesiliyordu. İki grup arasındaki bu itişme dakikalar içinde hengameye dönüşeceğe benziyordu.

Kaspar nihayet Dangai'nin yanına vardığında, "Dede! Bu çılgınlık da ne oluyor?" diye bağırdı Prens. "Ortada ihanet falan yok!"

“Sen yok diyorsun!” diye haykırdı İmparator. Kaspar ihtiyar adamın boynunda kabaran damarları açıkça görebiliyor ve onu canlı tutan sihre rağmen yaşı yüzü geçmiş İmparator’un yaşlı kalbinin her an durabileceğini biliyordu. Diigai’nin gözleri kocaman açılmış, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, alnı ter damlalarıyla kaplanmıştı.

“Yabancı provokatörlerle omuz omuza veriyorsun, sonra da kalkmış ihanet yok diyorsun!” Kaspar ile Prens’i işaret etti. “Öldürün onları!”

Başta hiç kimse kıpırdamadı, derken İmparator’un yatak odasından çıkıp gelmiş yirmi genç kadın hançerini kaldırdı ve çığlıklar atarak sürü halinde yerinden fırladı. Kendilerine engel olmaya çalışan ilk lejyonerlere vahşice saldırdılar. Adamlardan bazıları kanlar içinde yere yığılırken diğerleri vücutlarında açılan derin yaralarla geri çekilmek zorunda kaldı.

“Koruyun kendinizi!” diye bağırdı Kaspar ve en yakındaki hançerli kızlarla Prens’in ailesinin arasına girdi. Dangai’ye, “Çocuklarını buradan götür!” diye bağırdı. Dangai sol eliyle on yaşındaki bir oğlan olan en küçük çocuğunu annesine iterken, sağ eliyle kılıcını çekti.

İmparator’un cariyelerinden biri kendini Prens’in üstüne attı. Adam hiç tereddüt etmeden kılıcını kızın göğüs kafesinin altına sapladı ve çevirerek çekip çıkardı. “Merhamet göstermeyin! Hepsi de büyülenmiş!” diye kükredi Dangai.

Kaspar evvelden Dangai’yi uyarmamış olsaydı, olay iki Kesh prensinin ve belki bir düzineden fazla aile mensubunun ölmesiyle sonuçlanırdı, fakat böyle bir vaziyete hazırlıklı olan adamlar sadece hançerlerle silahlanmış olan kızları çabucak hakladılar. Kızlar kardeşlere saldırmaya öylesine odaklanmışlardı ki hiçbiri ne geri çekildi ne de kendini korumaya çalıştı.

Kaspar arkasından soru soran ve cevaplar veren seslerin yüklediğini işitti. Derken Caleb yoktan varolmuş misali yanında belirdi, “Üst plazanın tüm girişlerini tutuyoruz,” dedi ve İmparator’a dönüp bağırdı: “Suikastçıların gelip katliam yapamayacak. Hepsi öldü.”

İmparator’un hiddetle kasılan yüzü neredeyse mosmor oldu. Hayretten kocaman açılan gözleriyle önce yerde ölü yatan cariyelerine, sonra Kaspar ve Caleb’e baktı.

Kaspar da ona bakarak seslendi: “Otursan iyi olur, yoksa kalbin duracak... Leso!”

İmparator neşe yüklü, delice bir kahkaha attı ve Kaspar elindeki muskayı yere atıp topuğuyla taşların üzerinde ezdi.

Nakor kapıyı dolduranların başları ve omuzları üzerinden ilerisini zar zor görüyordu. En az yüz soylu şimdiden plazadan kaçmıştı ve her geçen saniye daha fazlası kaçıyordu. Yine de çoğu büyülenmişçesine deli İmparator’u seyretmekteydi. Bu insanlar saraya geri kaçmak isteyenlerin yolunu tıkıyorlardı ve sıkışıklık yaya trafiğinin iki yönden akışını da imkânsız kılıyordu.

“Bek, şu insanlardan bazılarını yoldan çekilmelerini söyler misin lütfen?” dedi Nakor.

Güçlü kuvvetli delikanlı sırtırken, siyah şapkasının altındaki gözleri parıltılı ışık havuzlarına benziyordu. “Seve seve,” dedi ve Nakor’un önünde duran adamlardan en yakındaki ikisini tuttu. “Defolun gidin!” diye bağırdı. Adamlar önce karşı çıkacak olsalar da, delikanlının yüzündeki çılgın sınıtı görünce vazgeçtiler ve oradan koşarak uzaklaştılar.

Bek bir doğal afet misali, kimsenin mevkiine aldırış etmeksizin önüne geleni iteleyerek, “Kaçın!” diye haykırmaya başladı.

Çok geçmeden kalabalık dedeyle iki torunu arasındaki yüzleşmeyi izlemekten vazgeçip dağıldı.

Nakor'la Bek artık plazaya girebilirlerdi. Nakor ilerideki İmparator'u süzerek, "İşte bu hiç iyi değil," dedi. Tam o esnada parlayan bir ışık, iki kişinin gelişini haber verdi –Pug ile Miranda.

"Varen, İmparator'un vücudunu ele geçirmiş!" dedi Kaspar.

"Bu kadarı fazla!" diye bağırды İmparator. "Tam da işleri yoluna koymuşken..." Katıksız bir şiddetle haykırarak elini havaya kaldırdı ve bir hareket yaptı. Avucunda kör edici beyazlıkta bir ateş topu oluştu ve dosdoğru Pug'la Miranda'nın durduğu yere doğru uçtu.

Kaspar'ın, Caleb'in ve prenslerin etrafında mavi renkli bir enerji duvarı belirdi ansızın. Duvar giderek genişledi ve İmparator'a bakan herkesi kapsadı.

Ateş topu bu koruma duvarına çarpıp patlayınca bulvarın karşısındaki binlerce kişi yeni bir havai fişek gösterisinin başladığını zannederek tezahürat etti.

Cızırtılı bir enerji boşalması, yakına yıldırım düşmüş gibi havayı keskin bir kokuyla doldurdu. "Artık bitti!" dedi Pug, öne çıkıp.

İmparator'un bedenindeki Leso Varen güldü. "Asla bitmeyecek Pug! Bunu sana yıllar evvel öğretilmedim mi? Bu vücudu öldürsen bile gidip bir başkasını bulurum. Beni durduramazsın!"

Pug cüppesinden kavanozu çıkardı. "Evet, durdurabilirim!"

Deli büyücünün yüz ifadesi değişiverdi. Gözlerini kocaman açarak, "Hayır! Yapamazsın!" dedi. Cılız ve yaşlı kollar, müzisyenleri yöneten bir maestro gibi hareketler yaptı ve hava daha fazla insanın kaçmasına sebep olan uğultulu bir enerjiyle doldu. Aşağıdaki plazada bekleyerek yukarıdakilerin kaçış yolunu kapatanlar, karşılarında korkunç bir tehlike olduğunu artık anlamışlardı; on-

lar da dönüp çil yavrusu gibi kaçıştılar.

Bu olay her neyse normal dünyayla bir alakası yoktu ve tamamıyla şeytani bir büyüün ürünüydü. Savaşlardan sağ çıkmış askerler ellerindeki kılıçları unutarak yerlerinde kalakaldılar. Diğerleriye kendilerini saldırgan bir sokak köpeğiyle karşılaşmış çocuklar misali geri geri çekilirken buldular. Kesh ordusunun en tecrübeli gazileri bile gerisingeri dönüp kaçıştılar.

“Yapabilirim ve yapacağım da,” diyen Pug kavanozu olanca gücüyle yere çarptı. Kırılan kavanozdan yeşil renkli pis bir duman çıkarken deli büyücü aciz bir hiddetle uludu. Duman bulutu havada bir hortum gibi dönmeye başlayarak Pug’ın kavanozu kırdığı yerden Varen’e doğru uzandı.

Varen öne eğildi, derin bir nefes alarak yeşil dumanı ciğerlerine çekti ve kudretle dolmuş bir vaziyette dimdik doğruldu. Yüzündeki kırışıklıklar geçmeye ve sünmüş kasları şişmeye başladı. Plazada toplanmış Kesh yöneticilerinin gözleri önünde giderek gençleşti.

“İlk olarak eğlencemi bozdun!” diye haykırdı Varen. “Sonra şu ikisini öldürmemi engelledin.” Parmağıyla prensleri işaret etti. “Bu arada o kızları büyülemenin ve onları efendilerine ihanet ettirmenin ne kadar zor olduğundan haberin var mı? Yani yakalanmadan? Hepsi de eğitilmiş birer casustu! Onları istediğim hale getirmem aylanımı aldı!”

Kaspar’ın tahminleri doğru çıkmıştı, çünkü vücut bir başkasına ait olmasına rağmen şeytani ruh hiç şüphesiz Leso Varen’indi.

“Ve sen Kaspar,” diye bağırdı büyücü. “Beni bir kez öldürmen yetmedi mi?” Çevresine bir göz attı. “Nerede o? Tanrıların Gözyaşı bana lazım. Planladığım başka bir iş için çok işime yarayacak.”

“Buradan çok uzakta,” dedi Kaspar. “Hem de çok.”

“Eh, önemi yok. Nasılsa zamanım bol.”

“Hayır, değil. Öleceksin Varen,” dedi Pug.

Varen neşeyle uludu. “Sahiden öyle mi düşünüyorsun Pug? Hiç önlem almadığımı mı sanıyorsun? Şu... cadına? Karına? Artık hangisiyse ona ve sana duyduğum saygıyı hafife alıyorsun.”

Miranda karşılık vermedi, zira Varen’in kendisini kışkırtmaya çalıştığının farkındaydı. “Gücünü topluyor,” diye fısıldadı usulca.

“Kaçabileceğin bir yer yok Sidi!” diye seslendi Pug.

“İşte bu ne zamandan beri duymadığım bir isim.” İmparator’un vücudu artık kuvvetinin zirvesinde gözüktüyordu. Saçları kapkara ve pürüzsüz teni terden ıslık ıslık. “Oh be, genç olmak ne güzel!” Varen yerde ölü yatan kızlara baktı. “Yazık. O yaşlı vücudun içinde bekleyip bunların tadını çıkaramamak nasıl da sinir bozucuydu... Eh, neyse. Başka kızlar da bulabilirim.

“Nerede kalmıştım? Ah, evet, artık herkesi öldürmemin vakti geldi!”

“Şimdi!” diye bağırdı Pug.

Magnus harekete geçti. Babasıyla annesinin deli büyücüyle yüzleşmelerini seyredirken bir yandan da bir bütünün sözlerini telaffuz ediyordu. Önceden kararlaştırdıkları an gelip çatığında tek bir düşünceyle kendini ebeveynlerinin yanına nakletti.

Varen ellerini başını üstüne kaldırdı. Kollarından aşağı dökülen simsiyah enerjiler hem taşların üzerinden akan su gibi çalkalanıyor hem de bir alev dalgası gibi titreşiyordu. Şeytani büyü, suyun üzerinde yanan yağ misali kabardı; fakat ışıktan ve ısıdan yoksun olan alevler silik bir karanlıktan ibaretti.

Pug, Miranda ve Magnus çevrelerindeki korumaya uğraşırken, Kaspar ve iki prens suskun bir hayretle bu sahneyi seyrediyorlardı.

Veliaht kardeşlerin gözünde, derin bir saygı besledikleri dedeleri gençleşip çocukken tanıdıkları o güçlü kuvvetli adama dönüşmüş gibiydi; ne var ki aynı adam bozulmuş, çarpılmış ve içinden dalga dalga akan delilik ve kötülükle yabancılaşmıştı. Danga'nin kılıcı elindeydi, fakat kapıldığı kararsızlık onu yerine mıhlamıştı.

"Kötülüğünün size dokunmasına izin vermeyin sakın! Yoksa sizi ateş gibi yakar!" diye haykırdı Pug.

Kaspar büyü kalkanı tarafından korunmayanların birbiri ardına tutuşmasını dehşet dolu gözlerle seyretti. Siyah alevler bu insanların vücutlarını sarıyor, hâlâ hayatta olanlar acı içinde bağırırken etleri kabarıp kararıyor ve kömür oluyordu. Sıvı ateş kimseye aman vermiyor ve kemikler bile çok geçmeden yanıp küle dönüşüyordu.

Asıl ürkütücü kısım, siyah alevlerin kalkanın arkasında kalanların canlarını çekip alıyormasına buz gibi bir soğuk yayıyor olmasıydı. Umutsuzluk ve hiddetten oluşmuştu bu alevler ve Varen tahtın tepesinden yüklendikçe daha da yoğun bir hal alıyordu.

Siyah sıvı ateş, diye düşündü Kaspar. Onu kontrol altında tutmak, üç büyücünün bütün gücünü tüketiyor gibiydi. Onların birlikte hareket etmeleri ve etraflarındakileri korumaları gerektiği halde rağmen Varen'in böyle bir kısıtlaması yoktu. Varen kimseyi umursamadığından canı ne isterse yapabiliirdi.

Kaspar nihayet kötülüğün süsten, hafiflikten ve mazeretten yoksun yüzünü görebiliyor ve bu içinde derin bir umutsuzluk uyandırıyor. *Buna nasıl karşı koyabiliriz?* diye düşündü.

Sonra tahtın arkasında bir hareket saptadı; Pug'ın kalkanına çarpan siyah alevlerin arkasında bir şeyler oluyordu.

Nakor, Bek'e peşinden gelmesini işaret etti. "Yakın dur," dedi genç adama.

"Ne yapacağız?" diye sordu Ralan.

"İyi bir şey."

"İyilik umurumda değil Nakor."

"Öyleyse eğlenceli bir şey."

"Pekala," dedi delikanlı, dudaklarındaki bir tebessümle.

Etraflarındaki herkes kaçıp gitmişti ve Bek artık tahtın üstündeki adamla üst plazanın kenarında bir yerde duran üç suret arasındaki mücadeleyi görebiliyordu. Derken çevreye buz gibi, siyah ve sıvı bir şey yayıldı; Nakor tepeden gelen bir şeyden korunurcasına derhal ellerini kaldırdı.

Görünmeyen bir enerji balonu siyah alevlerin onlara dokunmasını engelledi. "Acele etmeliyiz," dedi Nakor, tahtın arkasındaki basamakları çıkarken. "Buna uzun süre devam edemem. Çok zor bir numara bu."

İmparatorluk tahtına vardıkları sırada, tahtın üstündeki adam bir seyyar satıcı gibi bağırıp çağırıyor, kendisinden sakınanlara o hayat emici alevlerden dalga dalga gönderirken anlaşılmasız sözler sarf ediyordu. Karşısında duran Magnus, Miranda ve Pug hem yakındakileri hem de aşağı plazalardakileri korumak için tüm büyü sanatlarını kullanıyorlardı.

Nakor bir elini havada tutarken ötekini Bek'in omzuna dokundurdu. "Lütfen şu herifi öldür."

Bek sırtarak bir adım attı, kılıcını çekti ve ele geçirilmiş İmparator'un sırtına sapladı.

Siyah, akışkan alevler birdenbire kayboldu ve ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Kaspar, Varen'in ağzı ve gözleri hayretten açık

bir halde hareketsiz kaldığını gördü.

Büyücü başını eğdi ve karnından çıkan kılıca bakarak, "Yine mi?" dedi. Sonra Bek kılıcını çekip çıkarırken Varen ileri doğru bir adım attı ve tahtın önüne yığıldı.

İmparator'un vücudu ansızın titremeye başladı. Pug ve diğer büyütçüler hemen geri çekildiler. Nakor yerde yatan büyütçünün başına gitti ve bir elini Bek'in göğsüne dayayıp, "Geri çekil!" dedi.

Cesetten on bin yıllık hiddeti andıran canavarca bir uluma yükseldi. Çoğu kişi kulaklarını örttü ve acıdan yüzünü ekşitti. İmparator'un cesedinden parlak yeşil bir alev sütunu fırladı ve alevlerin arasında yeşil renkli incecik bir enerji şeridi parladı. Bu şerit önce gece göğüne fırladı, sonra kuzeydoğu istikametinde uzaklaşarak gözden kayboldu.

Geride kalanlar üst platodan paldır küldür kaçarken ufak çaplı bir hengame yaşandı. Artık alt plazada da topyekün bir kaçış cereyan ediyordu, bu yüzden Pug gidip Kaspar ve prenslerin yanında durduğu esnada geriye yalnızca bir avuç asker kalmıştı.

"O da neydi?" diye kocasına sordu Miranda, Nakor tahtın basamaklarından aceleyle inerken.

Pug dönüp Nakor'a baktı. "Varen'in ölüm geldiği miydi?"

"Galiba," dedi Nakor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Magnus.

Pug karısına ve oğluna baktı. "Bunu konuşmak için erken. Şimdilik İmparatorluk güvende ve Varen ebediyen yok oldu."

Miranda durumdan hoşnut gözükme bile başıyla onayladı. O sırada Turgan Bey de prenslerin yanına vardı. "Majesteleri, zarar gördünüz mü?"

Sezioti kardeşine sokuldu. "Biz iyiyiz Bey." Dönüp Dangai'ye baktı. "Ya dedemiz?"

“Dedeniz bir sene evvel öldü Majesteleri. Herkes onun ölüm döşeğinde olduğunu zannederken mucizevi bir şekilde iyileşmesi aslında Leso Varen’in bedenini ele geçirmesiydi. Kesh’i kanlı bir çatışmaya sürüklemek isteyen de Varen’di.”

“Niye?” diye sordu büyük prens.

“Majesteleri, gelin Lordlar ve Ustalar Galerisi’ne gidelim ve durumu mümkün olduğunca çok sayıda kişiye açıklayalım. Daha yapılacak çok iş var,” dedi Pug.

Kaspar prenlere baktı. “Ve başlangıç olarak siz ikiniz imparatorluğunuzu nasıl yöneteceğinize karar vermelisiniz.”

Pug dönüp baktığında Magnus’un kolunu annesinin beline dolamış vaziyette yaklaştığını gördü.

“Gelin,” dedi İmparatorluk Kalesinin Efendisi. “Lütfen içeri girin Majesteleri. En kısa zamanda düzeni sağlamalıyız.”

Pug yüz kadar tedirgin soylunun beklediği Lordlar ve Ustalar Galerisi’ne doğru İmparatorluk grubunun peşisıra ilerlerken, sadece birkaç dakikalık yürüyüş mesafesinde yüzlercesinin daha toplanmakta olduğunu biliyordu.

Dangai grubun başına geçip haykırdı: “İmparatorunuzun sözlerine kulak verin!” Ağabeyine döndü. “Sezioti’ye, Kesh’in Ta Kendisi’ne kulak verin!”

Miranda eğilip Pug’ın kulağına fısıldadı: “Eh, en azından sorunlarımızdan biri çözüldü.”

Pug başını salladı. “Ama daha birçok sorunumuz var.”

“Ne zaman olmadı ki?” diye karşılık verdi kadın.

Yüzlerce Kesh lideri, Pug’ın anlattıklarını suskun bir hayret içinde dinlemekteydi. Lordlar ve Ustalar Galerisi’nde bir zamanlar dedesinin ve büyük dedesinin oturduğu tahta şimdi Sezioti otu-

ruyordu. Dangai onun sağında dururken Miranda, Caleb, Nakor, Magnus ve Bek de solunda, makul bir mesafede bekliyorlardı.

Pug daire şeklindeki dev arenanın ortasındaydı; dört bir yanda yükselen galerilerin her birine tek tek bakıyordu. Sakin ve yavaş konuşuyor, kendi güçleriyle Varen'inkiler arasındaki asırlık mücadeleyi açıklamaya çalışırken Meclis'ten ve onun bu olaylardaki rolünden hiç bahsetmiyordu. Kesh'in Lordları ve Ustaları'nın gözünde, küçük ve güvenilir bir büyücü grubu sanatlarına ihanet eden birini avlayıp büyük bir tehdidi sona erdirmişti. Pek çoğu anlatılan bu hikâyeye inanmakta zorlansa bile, plazadaki finali gördükleri ve tanık oldukları kargaşaya bir düzen getirmek istedikleri için, bu yönde her türlü açıklamaya razıydılar.

Verasetin çekişmesiz gerçekleşmesi olumlu bir gelişmeydi, çünkü kardeşler tahta Sezioti'nin geçmesi, Dangai'nin de onun sağ kolu olarak görev yapması konusunda anlaşmışlardı.

Pug'ın konuşması bitince Sezioti, "Lordlarım ve Ustalarım, yarı babamızın resmi yası başlıyor, zira bu gece yaşananlara rağmen atmış yılı aşkın bir zaman boyunca ülkeyi şefkatle, merhametle ve güçlü bir adalet duygusuyla yönetti," dedi. Bir müddet tutuyormuşçasına uzun bir soluk verdi ve Pug yeni imparatorun altmış bir yıllık ömrünün her gününü hissetmekte olduğunu anladi.

"Mirasına sahip çıkmak ve ülkeyi onun yönettiği gibi yönetmek için canla başla çalışacağız." Sezioti galerileri süzdü. "Lütfen evlerinize dönün ve haberi herkese yayın: Yüce Kesh'te her şey yolunda."

İmparatorluk'un kudretli liderleri galerileri yavaş yavaş terk ederken Turgan, Bey ortadakilere tahtın arkasındaki kapıdan çıkmalarını işaret etti. Oradan en son ayrılan Sezioti, galeriden çık-

madan evvel başını çevirip tahta son bir defa baktı; yüzünde açık bir pişmanlık ifadesi vardı.

İmparator'un dairesiyle galeri arasında kolay ulaşım sağlayan koridorda yürürlerken Nakor durakladı. Sezioti onun durduğu yere vardığında, "Dedeniz için üzgünüm Majesteleri. Kendisi iyi bir adamdı," dedi ufak tefek büyücü.

Sezioti'nin gözleri büyüdü. "Seni hatırladım! Ama... henüz küçücük bir çocuktum..."

"Göründüğümden daha yaşlıyım," diye sırttı Nakor. "İmparatorluk şahinlerinizin soyu devam edebilsin diye büyükninenize o yavru şahini ben vermiştim."

İmparator dönüp Turgan Bey'e bir göz attı. Bey hafif bir tebessüm ederek omuz silkti.

"Kim bu?" diye sordu Sezioti, İmparatorluk dairesine ulaştıklarında. Dangai'nin Dahili Lejyonu'nun iki mensubu, ölen Saray Muhafızlarının yerine kapıda nöbet tutuyordu.

"Adı Bek," dedi Nakor. "Benimle geliyor."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ralan.

"Bu gece kalmak için eve, sonra da başka bir yere."

Nakor'un sözleri her şeyi açıklamışçasına Bek başıyla kabulendi.

Pug, Magnus'a döndü. "Sen de Nakor'la git ve Maladon'da bulduğumuz ölüm gediğini incele. Varen yine elimizden kaçtıysa nereye gittiğini öğrenmemiz lazım."

"Peki baba," dedi Magnus.

Beyaz saçlı büyücü, Nakor'la beraber oradan ayrılmak için dönerken Pug omzuna hafifçe dokunarak onu durdurdu. "İyi iş çıkardın, oğlum. Seninle gurur duyuyorum."

Magnus babasına baktı. "Teşekkürler." Sonra Nakor ile Bek'in

yanına gidip, "Gece henüz erken ve daha yapacak çok işimiz var," dedi. Ansızın üçü birlikte ortadan kayboldu.

Caleb, "Baba, oğlanlar Chezarul'un yanında. Gidip onları görmem lazım," dedi ve başını hafifçe sallayarak gitmek istediğini belirtti. Ortada sorgulanacak ne kadar az Meclis ajanı olursa o kadar az yalan uydurmaları gerekeceğini anladı Pug.

"Sen de iyi iş çıkardın," dedi ve en küçük çocuğunun koridordaki bolca uşakla muhafız arasından geçip gitmesini seyretti.

Turgan Bey, İmparatorluk dairesinde iki yüz insana yetecek kadar yiyecek, şarap ve bira içeren bir davet tertipledi. Çoğu kaçıp gittiği için uşak sayısı azdı, fakat en sadıklardan birkaçı konuklara hizmet vermeyi sürdürüyordu.

İmparatorluk Kalesinin Efendisi, "Majesteleri, dairenizi birkaç gün içinde siz ve aileniz için hazır hale getireceğim," dedi.

"Acelesi yok," dedi Sezioti. "Şu an kaldığım yerde rahatım. Ayrıca bu oda yaşlı bir adamla yirmi cariyesi için uygun olsa bile karılarım pek çok değişiklik yapmak isteyecektir."

İmparator, dedesinin Kaspar'la satranç oynadığı koltukta oturmaktaydı. "Ağzından çıkan her sözcüğü duydum Pug. Ve plazadaki deliliği kendi gözlerimle gördüm, hem de... iki saat önce miydi? Ama olup bitenlere hâlâ inanamıyorum."

"Bu gayet normal Majesteleri," dedi Pug. "Mücadele ettiğimiz kötülük... yıldırııcıdır ve çoğu insan onu kabullenmek bile istemez. Kesh'in tarih kayıtlarına bugün dedenizin ve diğerlerinin önemsiz bir... aksilik sonucu öldüğünü yazdırın. Havai fişeklerden bazıları kusurluydu ve maalesef kimileri –dedeniz de dahil– bunun sonucunda can verdi. Yalnızca birkaçımızın bilmesi gereken sırlarla ulusunuzun başını ağrıtmayın."

“Peki ya bize saldıranlar?” diye sordu Dangai.

Kaspar dönüp Pug’a baktı, o da kafa salladı. “Saray Muhafızları son adamına kadar lağvedilmeli,” dedi Kaspar. “Ayrıca dedenize yakın olanların dikkatle izlenmelerini öneririm. Varen bu kargaşayı hazırlamak için yıllarca uğraştı ve ona hizmet edenlerin çoğu Ölüm Loncası’ndandı.”

“Diğerleri,” dedi Pug, “büyülenmişti, mesela bu gece ölen kızlar. Bunlardan bazıları büyü kullanarak düzeltilebilir, fakat ötekileri kurtarmanın bir yolu yok. Hepsinin ortaya çıkarılması için Yıldızlımanı’ndan büyücüler yollayabilirim.”

“Kendimizi böyle bir şeyin tekrarlanmasına karşı nasıl koruyabiliriz?” diye sordu Turgan Bey.

“Lordum, kocam yıllarca Adalar Krallığı’na hükmetti ve bugün hem Kral’ın hem de Krondor Prensi Lord Arutha’nın sırdaşıdır,” dedi Miranda. “Onun zamanında büyücüler Adalar yönetiminin ayrılmaz bir parçasıydı ve vazifelerinden biri de bu tür kötülüklerle karşı hazır beklemektir.”

Sezioti kardeşine baktı ve Dangai başıyla onayladı. “Burada da benzer bir görevi üstlenebilecek bir adamınız var mı?” dedi İmparator.

Pug eğilerek selam verdi. “Sarayınıza büyü konusunda danışmanlık yapacak güvenilir bir büyücü gönderebilirim Majesteleri. Üstelik hem Keshli” –başını kaldırıp gülmüsedı– “hem de Safkan bir büyücü.”

Sezioti başıyla onayladı. Gülmüsemeye çalıştıysa da içinden gelmedi. “Bizi, ailelerimizi ve ülkemizi kurtarmak uğruna yaptığınız her şey için teşekkürler. Size olan borcumuzu nasıl ödeyebiliriz?”

Pug kısa bir sessizliğin peşinden, “Yapılması gerekeni yaptığımız için bir karşılık beklemiyoruz, ama sizden iki şeyi değerlen-

dirmenizi rica ediyoruz,” dedi. “Bunların ilki bir asırdır büyük ölçüde kabul gören bir gerçeği resmen tanımanız –Yıldızlımanı’nın ne Adalar Krallığı’na ne de Kesh’e ait bağımsız bir yer olduğu.”

“Yıldızlımanı’nın Düşler Vadisi’nin kilit noktası olduğu düşünülürse Lordlarımızı ve Ustalarımızı buna ikna etmek zor olabilir, ama gerçekleşmesi için elimizden geleni yapacağız. Başka?” dedi İmparator.

“Gelecekte Midkemia’da Leso Varen gibi bir tehdit ortaya çıkarsa sınırlarınızın ötesini de düşüneceksiniz ve Kesh’in doğrudan bir çıkarı olmasa bile bize yardım edeceksiniz. Uygun mudur?”

“Önceden bu isteğinizin arkasında yatan sebepleri anlamakta zorlanırdım Usta Pug, ama artık dedemin tahtında o canavarın oturması ve dünyada eşi olmayan ordulara kumanda etmesi halinde Roldem ve Adalar krallarının neler hissedeceğini iyi biliyorum. Evet, Kesh’in yardımına ihtiyaç duyarsanız haber salın; size destek olacağız.”

“İstediklerim bundan ibaret.”

“Öyleyse buradaki işimiz bitti,” dedi Sezioti. “Gelin mümkün olduğunca dinlenelim, dedemizi yaptığı iyiliklerle analım ve bu geceki dehşeti aklımızdan çıkarmaya çalışalım.”

“Kesh’in Ta Kendisi’ne kulak verin,” dedi Turgan Bey gür bir sesle.

Ötekiler baş salladı. “Ailelerimizi getirin,” dedi Prens Dangai. “Karlarımız ve çocuklarımız yanımda olsun istiyorum.”

“Ve torunlarımızı,” dedi İmparator. “Kulaklarımız neşe dolu seslerle çınlasın.”

“Emredersiniz,” diyen Bey eğilerek selam verdi ve bu iş için bir uşağı yolladı.

Miranda kocasına döndü. “Şimdi ne yapacağız?”

Pug gülümsedi. “Bir şeyler yiyeceğiz. Açlıktan midem kazanıyor.”

Miranda da bir tebessümle karşılık verdi ve kocasını dirseğiyle şaka yollu dürttü. “Ben başka şeyler kastettim.”

Pug’ın yüzü asıldı. “Nakor’dan haber gelene dek bekleyeceğiz ve hasar tespiti yapacağız. Son bir haftadır burada epey adamımızı yitirdik ve” –kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı– “ajanlarımız ifşa edildi. Yerlerine yenilerini koymamız gerekiyor.”

“İşimiz hiç bitmiyor, değil mi?”

Pug karısına sokularak, “Hayır. Ama bazen kazanıyoruz ve bir süreliğine de olsa dinlenme imkânı buluyoruz,” dedi.

“Yani artık dinlenebilir miyiz?”

Pug kollarını karısına dolayıp ona sıkıca sarıldı. “Bu gecelik sevgilim. Bu gecelik.”

Sabah güneşi üzerindeki soğuğu daha yeni yeni kesiyordu. Çimlerin üzerindeki çiğ taneleri birer pırlanta misali gümüşüğünü pırıl pırıl yansıtmaktaydı. Nakor, Pug ve Magnus tez adımlarla evvelden Nakor’la Bek’in gediği bulduğu yere doğru yürümekteydiler.

Nakor önüne çıkan çalılan iki yana açarak, “Burada olması gerekirdi!” dedi.

Pug gidip Nakor’un söylediği yerde durdu. “Eh, artık yok.”

“Baba,” dedi Magnus, “sence Varen kurtulmuş mudur?”

“Bana kalırsa, Kaspar’ın kalesinde yıllarca akan kan, ruh muhafazasının yok olması halinde bir kaçış yolu tasarlayabilmesi içindi.” Pug gediğin olması gereken yere baktı. “Onun gibi düşü-

nemem, ama yok oluştan kaçmak için her türlü yola başvuracağını bilecek kadar Varen'i tanıyorum. Keşke buraya daha önce gelip gediği daha yakından inceleyseydim."

"Sen bile aynı anda birden fazla yerde bulunamazsın baba."

Nakor sırttı. "Bu kadar emin olma Magnus. Zamanla o numarayı da öğrenir."

"Bakalım burada bir şey kalmış mı," diyen Pug gözlerini kapadı.

Pug gücünü toplayıp zihniyle odaklanır ve Oparum'dan buraya kadar geldikten sonra başka bir yere giden enerjiyi bulmaya çalışırken Magnus'la Nakor sessiz kaldı.

Pug'in gözleri ansızın kocaman açıldı ve yüzündeki kan çekildi. "Varen!"

"Ne oldu baba?"

Pug'in derinden sarsılmış gibi bir hali vardı. "Bu gediğin bir ögesini tanıdım. Varen'in nereye kaçtığını biliyorum."

"Nereye?" diye soran Nakor'un her zamanki neşeli tavrı, Pug'in bariz endişesi karşısında kaybolmuştu.

"Ölümü halinde tetiklenmesi için yaratmış bu gediği. Ruhu Kelewan'a gitmiş." Pug dönüp Nakor'a baktı. "Leso Varen şu anda Tsuranuanni İmparatorluğu'nda bir yerde."

Üç adamın ağzından başka tek kelime çıkmadı, zira hayatları boyunca karşılaştıkları en kötü kalpli kişi artık başka bir dünyada, Kesh'in üç katı büyüklüğündeki bir ülkede başıboş geziyordu ve onu sil baştan arayıp bulmaları gerekecekti.

Jommy gözlerini hayretle kırpıştırdı. Marie, Caleb'i ve oğullarını karşılamak için koştu. Caleb'le oğlanlar az evveline dek Chezarul'un Kesh'teki sığınagındayken, şimdi Büyücünün Adası'nda yer alan villanın önünde duruyorlardı.

Babasıyla ağabeyinin aksine Caleb bir gün daha Kesh'te kalarak gerek Kaspar'la gerekse Bey'le Meclis'in İmparatorluk başkentindeki varlığını nasıl bir düzene sokabileceklerini konuşmuştu. Magnus da Caleb ile oğlanların iyi oldukları ve öğleyin eve dönecekleri haberini Marie'ye iletmmişti.

Marie oğullarını öpmeyi bitirip Jommy'ye baktı. "Bu da kim?"

Caleb bir nebze suçlu bir tebessüm etti. "Üçüncü bir üvey evladımız olduğunu söyleyebiliriz."

Kızıl saçlı oğlan, "Endişelenme. İstemezsen sana 'ana' demem," dedi sırtarak.

Marie başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Zamanla alışırım herhalde. Gelin bakalım. Kurt gibi acıkmuş olmalısınız."

Caleb kolunu karısına doladı. Jommy yetişkinleri takibe başlayacaktı ki Zane onu tuttu. "Kesh'ten ayrılmadan yedik ya."

Jommy kaşlarını çatarak ona döndü. "Ama ben hâlâ açım!"

"Birazdan gideriz," diyen Tad onu diğer kolundan tuttu. "Önce sana adayı gezdirelim."

Onu koca villanın önünden yarı iter yarı sürüklerlerken, "Siz ikiniz, gittiğimiz yer işe yarar olsa iyi olur," dedi Jommy.

"Acele edin," diyen Tad, onu bırakıp koşmaya koyuldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jommy.

"Göle!" diye haykıran Zane tuniğinin düğmelerini açmakla meşguldü.

"Göle mi?" dedi Jommy. "Niye ki?"

"Yüzeceğiz," cevabını verdi Tad.

Jommy durdu. "Yüzmek ha! Ben yüzmek falan istemiyorum. Yemek yemek istiyorum."

Zane döndü, birkaç adım geri gitti ve Jommy'inn koluna girerek, "İnan bana; burada yüzmeye bayılacaksın," dedi.

Tam o esnada gülüşmeler duyuldu ve bazı genç kız sesleri Tad'e, "Hoş geldin," diye bağırdı.

Jommy'nin yüzü neşeyle parladı. "Kızlar mı?"

"Tanışman gereken birileri var," dedi Zane.

Kaşla göz arasında koşmaya başlayan Jommy, Zane'i yalnız bıraktı. Zane bir saniye tek başına durdu, derken o da döndü ve gülüşmeler giderek artarken Novinduslu oğlanın peşinden koştu.

Sonsöz

CANLANMA

Siyahlara bürünmüş iki adam arazide yürüyordu.

İkisinin de üzerinde Yüceler'in, yani Meclis büyücülerinin siyah cüppesi vardı. Dasati dünyasından gelmiş olabilecek yeni bir gediği sabahın ilk ışıklarında incelemeleri istenmişti.

"İşte," dedi öndeki, bir miktar ilerisini işaret ederek.

Adam peşindeki daha uzun boylu arkadaşıyla beraber adımlarını açtı. Aradıkları şeye varınca ikisi de ansızın durdu. Öndeki adam kendini savunurcasına ellerini kaldırdı.

Bir karıştan geniş olmayan, fakat bir gedik olduğu kolayca anlaşılan şeyin içinden bir yaratık çıkmıştı. Yaratığın karşısında iki adam da huşu içinde kalakaldı.

Bir bebekten daha büyük olmayan yaratık dimdik duruyor ve onlara dik dik bakıyordu. İki bacağı, kolları ve başıyla kabaca bir insana benzemekteydi. Neredeyse bütünüyle boş olan yüzünde iki siyah çizgi göz yerine geçiyordu ve ağzının olması gereken yerde tek bir kesik mevcuttu. Yaratığın tamamen yuvarlak olan başında başka hiçbir şey yoktu. Her bir elinde üç parmağa ilaveten bir başparmak bulunuyordu ve pantolonla tuniğe benzer bir şeyler giymişti. Bir elinde tuttuğu minicik metal asayı meydan okumayı andıran bir çıyıklamayla gediğin önüne vurdu.

"Bu da ne?" diye sordu ilk büyücü.

“Bilmiyorum,” dedi ikincisi. Sesi tuhaf çıktığı için arkadaşı ona bir bakış attı.

“İyi misin?” diye sordu adam. Arkadaşı kısa bir süre önce beklenmedik bir hastalığa yakalanmıştı ve neredeyse üç günlük yatak istirahati üzerine daha dün ayağa kalkabilmişti.

“İyiyim,” dedi ikinci adam.

Yaratık sabah güneşinin bulunduğu yöne bakarak titredi, üstelik hava daha şimdiden sıcak olmasına rağmen. Büyücülere al-dırış etmeksizin güneşe bakmayı sürdürdü.

“Ne yapıyor?” diye sordu, büyü kullanıcılarından daha kısa boylu olanı.

“Sanki...” İkinci büyücü uygun sözcüğü ararcasına duraksadı. “Güneş onu şaşırtmış gibi.”

“Duyduklarımız doğruysa, bu şey Dasati dünyasında, gelmiş olabilir. Onların güneşi hiç ışık vermiyormuş.”

“Ah, öyle mi?”

İlk büyücü arkadaşına bir bakış daha attı. Sonra gözlerini asaya çevirip, “Şuna bak!” dedi.

Minik asa dosdoğru gediğe uçan mor kıvılcımlar saçıyordu. Derken asanın ucundan mor-beyaz şimşeklere benzer minik enerji akımları çıktı ve gediğe çarptı.

“Sanki güç topluyor,” dedi ikinci büyücü, yine tuhaf çıkan bir sesle.

“Pug, Dasati gediklerinin burada Talnoylar yüzünden açıldığına inanıyordu. Ama açık kalmak için bir enerji kaynağına ihtiyaç duyduklarını söylemişti.” Büyücünün sesi kaygıyla yükseldi. “Bunu hemen yok etmemiz gerek!”

✓ O, gediği ve önünde duran yaratığı yok edecek bir büyü'nün sözlerine başlarken ikinci büyücü geriye doğru yarım düzine

adım attı. Bunu takiben ellerini kakırdı ve avuçlarından çıkan iki yeşil-beyaz enerji huzmesi ilk büyücüyü durduğu yerde alevlere boğdu.

Minik yaratık dikkatini bu olaya yöneltti ve bir işgalciyi geri çekilmesi için uyarın bir yılan misali tısladı.

“Buna izin veremeyiz, değil mi?” dedi ikinci büyücü.

Adam gidip yaratığın yanına diz çöktü. Yaratık gözlerini yeniden güneşe çevirdi.

Sabah güneşi gökte tırmanırken ve hava sıcaklığı da onunla beraber yükselirken, minik yaratık titremeye başladı. İkinci büyücü ona doğru eğilip, “Ah, daha tüm bunlara uyum sağlayamamışa benziyorsun,” dedi.

Minik yaratığın titremeleri gittikçe arttı ve ansızın alev aldı. Bu ani parlama büyücüyü bir anlığına kör etti. Tekrar görebilmek için gözlerini birkaç kere kırıştırmak zorunda kaldı.

“Eh, ilginç bir deneyim oldu,” dedi ve gediğe güç veren asaya baktı. “Demek biri ziyarete gelmek istiyor?”

Adam uzanıp asayı yerden aldı. Bunu yapar yapmaz enerji akışı durdu ve beş dakikadan kısa süre içinde gedik kayboldu.

Büyücü minik asayı cüppesine sokup döndü ve dedi ki: “Bu dil üzerinde çalışmam lazım,” dedi. Öncekinden çok farklı. Aksanım beş para etmez.”

Leso Varen ıslıkla sözsüz bir melodi çalarak az öncesine kadar Büyücüler Meclisi'nin bir Yüce'si olan yanmış cesede baktı. “İmparatorluk'un iyiliği için canını feda ettin.” Diz çöktü ve adamı hiç zorlanmadan kaldırıp omzuna attı. “Ama en azından bir kahraman gibi gömülecek, yakılacak ya da bu dünyada her ne yapıyorlarsa öyle bir muameleye maruz kalacaksın.” Cüppesinden bir küre çıkardı ve üzerindeki bir düğmeye basıp gözden kayboldu.

Sabah güneşi çimleri ışığa boğarken, Tsuranuanni İmparatorluğu'nun uçsuz bucaksız ovalarında yaşanan bu olaydan geriye topraktaki ufak bir yanık izi kaldı yalnızca.

Geçmişte yaptığım ve Midkemia sona erene dek yapacağım gibi bana içinde gönlümce oynayabileceğim harika bir kum havuzu bahsettikleri için Midkemia'nın analarına ve babalarına sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Otuz yıl boyunca, Perşembe den Cumaya kadar ne zaman dünyamızla ilgili öyküler anlatmaya kalksam sesiniz kulaklarımda yankılandı.

Jonathan Matson'a her zamanki gibi dostluğu ve bilgece nasihatleri için teşekkürler.

Şartlar ne kadar zor olursa olsun hep ellerinden gelenin en iyisini yapan editörlerime.

Katıksız bir sabır ve eşsiz bir sevgiyle bana daima ilham veren anneme.

Bana kendi çıkarlarım ve kişisel amaçlarımdan ötesinde yaşama sebebi veren çocuklarıma.

Birlikte yemek yediğim hanımlara verdikleri neşe, sevgi, drama ve ucu ucuna anlayabildiğim bir dünyaya bakış için teşekkürler.

Yaşamı ilginç kılan yeni dostlara ve girişimlere.

Ve yine işimi yapmama olanak tanıyan okurlarıma.

Yukarıda bahsi geçenlerin ya da geçmeyenlerin biri bile olmasaydı hayat bırakın yaşamaya, katlanmaya bile değmezdi.

*Raymond E. Feist
San Diego, California
Temmuz 2005*

RAYMOND E. FEIST

GECE ŞAHİNLERİNİN UÇUŞU

“Nitelikli bir roman ve sağlam, heybetli bir fantastik macera üçlemesine gelecek vadeden bir başlangıç.”

San Diego
Union-Tribune

Fantastik edebiyatın ustası Raymond E. Feist, gelmiş geçmiş en çarpıcı mücadelenin, Karanlık Savaş'ın şafağındaki bir dünyayı takdim ediyor bizlere.

Yok oluşa dair bir alamet, kudretli büyücü Pug'ı gecenin bir yarısı uykusundan uyandırır. Büyük ve korkunç bir ordunun Midkemia'nın savunmasız yüreğine saldıracağını işaret eden bir kâbus görmüştür. Tsurani İmparatorluğu'nun heybetli kuvvetleri bile bu yabancı istilacıları durdurmaya yetmeyecektir. Ve uzaktaki Yıldızrıtımı'nda, tecrübesiz ve hazırlıksız iki genç oğlan, gizemli Gölgeler Meclisi tarafından diyardaki en yüksek asilzadelere bile bulaşan uğursuz bir komployla yüzleşmek üzere görevlendirilir.

Çünkü ihanet, entrika ve cinayetin birbirine dolandığı bir karabasan, kadim Ölüm Loncası arasında mayalanmaktadır – isimleri yalnızca korku dolu fısıltılarda dile getirilen merhametsiz katiller arasında: **Gece Şahinleri!**

Edebiyat - 599 www.ithaki.com.tr İnternet Satış: w

ePubPDF.
WordPress.com